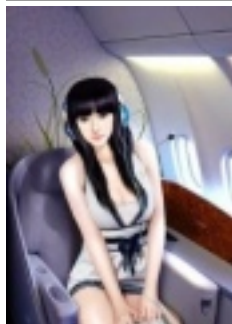

Đánh cấp tình yêu

Contents

Đánh cấp tình yêu	2
1. Chương 01+ 02	2
2. Chương 03	7
3. Chương 04	11
4. Chương 05+ 06	15
5. Chương 07	26
6. Chương 08+ 09	31
7. Chương 10	40
8. Chương 11	44
9. Chương 12	49
10. Chương 13	54
11. Chương 14	58
12. Chương 15	62
13. Chương 16	66
14. Chương 17	71
15. Chương 18	75
16. Chương 19	79
17. Chương 20	83
18. Chương 21	87
19. Chương 22	91
20. Chương 23	95
21. Chương 24	99
22. Chương 25	102
23. Chương 26	107
24. Chương 27	111
25. Chương 28	117
26. Chương 29	121
27. Chương 30	125
28. Chương 31	128
29. Chương 32	131
30. Chương 33	135
31. Chương 34	138
32. Chương 35	141
33. Chương 36	145
34. Chương 37	148
35. Chương 38	152
36. Chương 39	156
37. Chương 40	160
38. Phiên Ngoại 01	164
39. Phiên Ngoại 02	167
40. Phiên Ngoại 03	170
41. Phiên Ngoại 04+ 05	175

Đánh cắp tình yêu

Giới thiệu

Độ dài: 40 chương + 6 phiên ngoại ^^Thể loại: ngôn tình hiện đại, nam chính cực sủng nữ chính ^^,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-cap-tinh-yeu>

1. Chương 01+ 02

Chương 1: Boss? Cấp dưới?

Giản Tình nhìn đồng hồ, phát hiện chỉ còn 10 phút là tới thời gian đi họp, vì thế thu thập thật nhanh các tài liệu trên mặt bàn, lấy ra đồ trang điểm đã chuẩn bị, định đi vào toilet sửa sang dung mạo một lát, vừa đứng lên liền bị Tiểu Lâm ở bàn bên cạnh gọi với lại.

“Nghe nói hôm nay giám đốc đã trở về, các chị đi họp, nhất định có thể nhìn thấy anh ấy.” Tiểu Lâm là người mới vừa tốt nghiệp đại học năm nay, tuổi trẻ năng động, sau lần đầu cô nhìn thấy đại thần truyền thuyết trong công ty, liền không chút do dự đem các thần thượng TVXQ, Lâm Tuấn Kiệt, Phan Vĩ Bách(*)..mà cô yêu nhất hoàn toàn cho vào quên lãng, toàn tâm toàn ý đem boss lớn coi là thần tượng thần thánh nhất trong lòng, dù sao thần tượng thật sự cùng thần tượng trong TV, khác biệt quá lớn!

Cho nên đối với Giản Tình, người có thể thường xuyên ở các cuộc họp chiêm ngưỡng đại thần thật gần, Tiểu Lâm đều không chút che dấu biểu hiện ghen tị đến mười hai phần của cô.

Giản Tình hé miệng cười khẽ vài tiếng, trêu ghẹo: “Nếu không, em thay chị đi họp đi.”

Tiểu Lâm quay lại nhìn một cái thật xem thường, sau đó trịnh trọng nói: “Chị Tình yên tâm, chỉ cần qua một hai năm, em nhất định sẽ trở thành một thành viên trong cuộc họp.”

“Vậy chúc em sớm có ngày hoàn thành tâm nguyện, hy vọng thần tượng của em có kiên nhẫn đợi em thêm một hai năm nữa.” Giản Tình tiếp tục trêu chọc cô, không có cánh nào, nhìn cô gái nhỏ vẻ mặt thất bại, thật sự là một thú vui tuyệt vời.

Tiểu Lâm dậm chân: “Chị Tình khi dễ người ta, hừ.....”

Cười cười, không để ý Tiểu Lâm đang lên án, Giản Tình rời khỏi văn phòng đi về phía toilet, cuộc họp bắt đầu chỉ sau vài phút nữa, nếu còn chơi đùa sợ sẽ không kịp được.

Đứng ở trước gương hóa trang rõ ràng sáng lóa, đường lông mày kẻ đen mảnh, đôi môi tô chút son bóng, làn tóc quăn dài cuộn sóng đến thắt lưng, Giản Tình vừa lòng nhìn hình ảnh của mình đang phản chiếu trong gương, một nữ nhân trưởng thành xinh đẹp, thanh tục thoát lệ.

Đúng vậy, trong mắt người bên ngoài, Giản Tình không nghi ngờ gì là một đại mỹ nhân cao cấp, mặt trái xoan tiêu chuẩn, ngũ quan xinh xắn, mắt ngọc mây ngài, khóe miệng tự nhiên cong lên, làm cho người khác luôn tưởng nhầm rằng cô đang mỉm cười. Không chỉ có vậy, Giản Tình còn có một dáng người thực làm người khác tức giận, mặc dù là đồng phục cổ lỗ của công ty, mặc trên người cô, cũng có thể toát ra vẻ gợi cảm khác người.

Cũng bởi vì sự xinh đẹp quá đáng này, khiến người bên ngoài đều xem nhẹ tài năng của cô, đều cho rằng cô có thể lên làm trưởng bộ phận, nhất định là do dùng sắc đẹp đổi lấy. Đối mặt với ánh mắt sắc bén, soi mói của người khác, Giản Tình cũng luôn mỉm cười, bởi vì cô căn bản hoàn toàn không thêm để ý, cứ coi như là người khác đang ghen tỵ với cô.

Giản Tình chính là một người như vậy, im lặng cũng không cứng nhắc, xinh đẹp cũng không đáng hoàng, thông minh cũng không tự đại, tình nguyện làm người bình thường, không có tiếng tăm gì, trong hoàn cảnh lực đực nội bộ, đấu tranh gay gắt tại đây, cách làm của cô không thể nghi ngờ là sáng suốt nhất.

Xong xuôi, Giản Tình đem đồ trang điểm trở lại văn phòng, lại cầm lấy tài liệu đã chuẩn bị tốt trước đó, lúc chuẩn bị đi tới phòng họp, bước ra ngoài cửa văn phòng vẫn còn nghe được tiếng Tiểu Lâm tức giận hét to: “Ta khi nào thì mới có thể lên được tầng 25 a a a a.....!”

Tầng 25 chính là nơi chia tách hai nửa của tập đoàn Phương thị. Từ tầng 25 trở xuống, là nơi làm việc của bộ phận cơ sở, ngoại trừ trưởng phòng có một mình một văn phòng bên ngoài, những người khác không phải vài người một phòng mà là cả bộ phận dùng chung một phòng. Còn ở tầng 25, là nơi làm việc của bộ phận cấp cao, mỗi người ở đây, không chỉ có văn phòng mấy chục mét vuông để khoe thân phận, địa vị, mà còn có vô số đồ vật vô giá khác. Có lẽ đây chính là những tiêu cực của một doanh nghiệp gia tộc.

Mà Giản Tình lúc này đang đi đến đại sảnh cuộc họp, chính là tổ chức ở tầng 25.

Bước vào thang máy, Giản Tình thiếu chút nữa bị mùi nước hoa trôi nổi trong không khí làm cho choáng váng đầu óc, tuy rằng mọi người đều dùng nước hoa cao cấp, nhưng vài mùi nước hoa bất đồng cùng tập trung một chỗ, hương vị hỗn tạp, thật sự làm cho người ta khó có thể chịu được. Giản Tình có điểm không thích ứng, mày nhíu lại, nghiêng người tiến vào góc trong vài bước, âm thầm cầu nguyện không bị dính nhiều mùi vào trên người, phàm là phụ nữ, tất cả đều yêu thích nước hoa, nhưng Giản Tình là một ngoại lệ.

Tuy rằng mọi người đều cùng làm ở một công ty, nhưng có rất nhiều ngành, cách quá xa, cho nên những nhân viên khác ngành, thường rất ít khi qua lại. Mặc dù Giản Tình ở công ty mọi người đều biết được công nhận là đại mỹ nữ, nhưng cũng không ít người đối với cô không có nửa điểm thiện ý, dù sao, phụ nữ cũng đều thuộc một quần thể ghen tị.

Nơi nào có phụ nữ, nơi đó sẽ có đề tài, mặc dù địa điểm là ở trong thang máy cao tốc đang vận hành, cũng không ngoại lệ.

“Phương boss hôm nay về nước, nhất định sẽ tham gia cuộc họp.”

“Đúng vậy, một tuần không gặp, rất nhớ anh ấy, không biết trải qua đường dài mệt nhọc, anh ấy còn đẹp trai như vậy nữa không?”

“Cậu là cái đồ háo sắc, chờ một chút không phải có thể gặp được sao, aizzz, anh ấy khẳng định vẫn lạnh lùng, đẹp trai như vậy.”

“Nghe nói Phương boss đã 32 tuổi còn chưa có bạn gái cố định, Phương phu nhân đang muốn bắt tay vào chọn lựa con dâu tương lai.”

“Không phải chứ, nếu Phương boss kết hôn, tớ còn sống như thế nào đây, không biết có thể làm ứng viên của Phương phu nhân kia hay không?”

“Đừng mơ tưởng, người ta Phương boss là gia thế gì, cậu là gia thế gì, tốt nhất cậu về nhà mình mà mơ mộng hão huyền đi.”

“Nhưng các cậu có nghe nói qua không, trước kia hình như có người ở siêu thị gặp Phương boss đi cùng một cô gái, còn đẩy xe giúp cô ta mua đồ dùng hằng ngày.”

“Người nhìn thấy kia mắt hần là bị quáng gà rồi, có nhiều tiền như vậy, hằng ngày lại bận rộn như vậy, làm sao có thể đi siêu thị mua đồ dùng hằng ngày? Tôi không thể tưởng tượng được bộ dáng anh ấy chọn lựa quần lót sẽ như thế nào!!”

“A..... Thật hạ lưu, làm sao cậu có thể tưởng tượng boss đi mua quần lót, chán ghét, đừng phá hư hình tượng boss hoàn mỹ trong lòng tớ.”

“Đừng giả vờ, dáng người boss thon dài tiêu chuẩn như vậy, có cô gái nào không chết gục chứ.”

“.....”

Cửa thang máy “ding” một tiếng mở ra, Giản Tình dẫn đầu ra ngoài, nếu ở lại thang máy thêm một chút nữa, cô không phải bị chết ngột, thì cũng sẽ bị chết cười, mấy cô gái thành phần tri thức tinh anh đó, bề ngoài nhìn qua thanh lịch cao quý, không ngờ khi bàn luận về đàn ông, cũng thốt ra những từ ngữ kinh người như vậy, không kiêng kỵ, kìm nén gì hết.

Lúc này thang máy đối diện cũng đang đi tới 25 tầng, cửa vừa mở ra, vài người nối đuôi nhau đi ra ngoài, Giản Tình nghe thấy đằng sau mình âm thanh của mấy cô gái liên tiếp kéo dài, bèn giương mắt nhìn đám người đối diện, ánh mắt chỉ hơi đảo qua, khuôn mặt tuấn tú phi phạm kia, đã lập tức nhảy vào trong mắt.

Người đàn ông kia hiên ngang xuất hiện, mang theo khí chất lãnh đạm xa cách, đúng là đối tượng duy nhất của Tiểu Lâm cùng với mấy cô gái bàn luận trong thang máy vừa nãy — Phương Khiêm, Phương boss.

Giản Tình ở trong lòng thừa nhận, chỉ cần là phụ nữ, rất ít người không bị đàn ông như Phương Khiêm hấp dẫn, mỗi lần nhìn thấy anh, cô luôn không thể ức chế tìm mình đập thật nhanh và mạnh.

Đẹp trai, nhiều tiền, gia thế tốt, đây hết thảy đều là hình mẫu tiêu chuẩn của bạch mã vương tử trong lòng các cô gái, mà anh tiếp nhận Phương thị này vài năm, những quyết định làm nên thành công lớn chứng minh anh không phải kẻ thừa kế bất tài, người như vậy, trở thành thần tượng trong mộng của toàn bộ nữ nhân viên công ty, cũng là đương nhiên.

Có lẽ là vì ánh mắt của các cô gái bên này quá mức mãnh liệt, Phương Khiêm thoáng quay đầu lại, tầm mắt lạnh lùng hướng về phía này đảo qua một vòng, cho dù là tùy ý liếc mắt một cái, cũng có thể làm các cô gái bên này chết lặng trong giây lát.

Khi hai mắt giao nhau, Giản Tình lễ phép hơi hơi cúi đầu chào, nhưng Phương boss đã sớm bước nhanh vào phòng họp, rõ ràng là muốn bỏ lại một đồng ánh mắt ái mộ phía sau.

“Cậu thấy không, boss đang nhìn tớ.....”

“Nghĩ hay thật, là nhìn tớ.....”

“Không đúng, là nhìn tớ mới đúng.....”

Mấy cô gái xôn xao tranh luận, chính là không có ai sẵn sàng thừa nhận, trong lúc đó tầm mắt Phương boss dừng lại, là để nhìn người nào đó.

Hội nghị không nghi ngờ gì rất nặng nề, nhằm chán. Các phòng ban khác nhau đều làm bài tổng kết kinh nghiệm làm việc lúc trước, báo cáo tiến độ làm việc hiện tại, lại triển khai một chút kế hoạch làm việc sau này. Ngành của Giản Tình bởi vì trưởng phòng đi công tác không có ở đây, nên cô đành phải tự mình làm báo cáo. Trong phòng họp to như vậy, lặng ngắt như tờ, chỉ có cô dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn, lạnh lạnh nhìn về phía các vị trưởng phòng báo cáo, các đàn ông phần lớn đều nhìn cô đến ngẩn người — vì cô xinh đẹp, kiều mỹ. Còn các cô gái kia thì nhìn người đang ngồi phía trên mà ngẩn người — vì anh đẹp trai, suất khí.

Theo Giản Tình nhìn thấy, mấy chục người đang ngồi bên trong, thật sự nghe cô làm báo cáo, cũng chỉ có đại thần đang ngồi ở bên trên, cũng được, báo cáo này của cô vốn muốn làm cho anh xem, những người khác chỉ là để bài trí trên bàn họp mà thôi.

Mà Phương boss lúc thật sự nghe một người nói chuyện, luôn rất lễ phép ánh mắt nhìn thẳng chằm chằm người nọ. Vì thế, Giản Tình vừa nói xong, bỏ bản báo cáo xuống dưới, người sớm đã ướt đầm mồ hôi, không

có cách nào, cường độ dòng điện trong ánh mắt Phương boss thật sự quá mức hung mãnh, cuối cùng làm cô không thể nhận thức được gì, xem ra định lực của cô vẫn còn lâu mới đủ dùng!

Các ngành đều đã làm xong báo cáo, sau khi Phương Khiêm cùng vài trưởng phòng thảo luận mấy vấn đề xong, liền vẫy vẫy tay ý bảo tan họp, mấy cô gái kia lưu luyến không rời thu thập các thứ đi ra phòng họp, Giản Tình đã sửa xong tài liệu, cũng đứng lên chuẩn bị rời đi, lại ngoài ý muốn nghe được giọng nam dễ chịu kia nói: “Bộ phận tiếp thị ở lại, tôi có vài điểm cần bàn.”

Giản Tình sửng sốt một chút, lập tức nghĩ ra, mình chính là người của bộ phận tiếp thị, trưởng phòng hôm nay không tới, vậy người bị chỉ đích danh kia, chẳng phải chính là cô sao?

Chương 2:

Giản Tình nắm chặt tài liệu trong tay, im lặng đứng yên tại chỗ không nói tiếng nào, mắt vẫn liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở vị trí trên đầu, chỉ thấy anh cầm một tập tài liệu tùy ý giở qua giở lại, ngón tay thon dài tao nhã đặt ở trên trang giấy khẽ cử động, làm cho bất cứ ai nhìn cũng đều cảm thấy thật đẹp mắt.

Thân là đại công tử danh môn vọng tộc, Phương Khiêm từ nhỏ đã được gửi gắm kỳ vọng rất cao, cho dù là việc học tập tri thức hay học lễ nghi cuộc sống, đều thỉnh mời các giáo sư hàng đầu đến dạy dỗ, chỉ bảo. Người lớn lên từ hoàn cảnh ưu việt như thế, đều siêu phàm thoát tục, có khí chất quý tộc tự nhiên, không phải người bình thường nào cũng có thể bắt chước. Mỗi hành động tưởng như là ngẫu nhiên, tùy ý cũng toát ra một cỗ khí tức cao quý, sang trọng không gì rũ bỏ được. Đây cũng là một trong vô số những mị lực vốn có của Phương Khiêm.

Chờ những người khác lục tục đi ra, cánh cửa cũng tự động trượt đóng lại, Phương boss mặt không chút thay đổi lúc này mới chậm rãi buông tài liệu, ngẩng đầu lên nhìn cô. Trong ánh mắt thâm u sâu lắng, có thứ ánh sáng người ta không thể đoán biết được, lúc này như hồ nước ngầm dậy sóng mãnh liệt, có thể nháy mắt hút đi ý thức của người đối diện.

“Không biết Phương tổng còn vấn đề gì khác cần bàn bạc?” Bốn bề vắng lặng, trên mặt Giản Tình nghiêm túc, khóe miệng thần nhiên mỉm cười. Dù chỉ là một nụ cười nhợt nhạt, cũng như gấm vóc thêu hoa, càng làm cho cô trở nên quyến rũ động lòng người.

Phương Khiêm lẳng lẳng nhìn cô một hồi, hướng cô vẫy vẫy tay, nhẹ giọng nói: “Lại đây.”

Giản Tình hé miệng cười khẽ, bước chân mềm mại, nhẹ nhàng đi đến trước mặt anh, không có mở miệng, chỉ lẳng lẳng mỉm cười nhìn anh.

Phương Khiêm nhíu mày, vươn cánh tay thon dài nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, chỉ cần nhẹ nhàng vung tay, Giản Tình đã rất ăn ý toàn thân ngồi trên đùi anh, vòng tay thật tự nhiên đặt trên thắt lưng của anh. Chỉ đến giờ phút hai người gần gũi tiếp xúc này, Giản Tình mới có nhận thức “Anh rốt cuộc đã trở lại”. Thời gian một tuần, mà dài lâu tưởng như cả thế kỷ đã trôi qua. Trên khuôn mặt tuấn tú nho nhã của Phương Khiêm nổi lên một nụ cười, dịu dàng đem cô tiến vào lòng, dỗ dành: “Nhớ anh không?”

Giản Tình dựa vào người anh, mí mắt buông xuống, gật đầu dẩy về ngưỡng ngực, thành thật nói: “Nhớ, rất nhớ.” Cảm nhận được hơi thở mát lạnh quen thuộc xộc vào mũi, Giản Tình cười ngọt ngào, trong lòng cũng bình tâm hơn. Người đàn ông này, là tình yêu thuộc sở hữu của cô, là điểm xuất phát và nơi quy tụ linh hồn cô. Cùng ở với anh đã hơn một năm nay, tình yêu say đắm trong lòng, cũng đã nặng bằng tình yêu cả đời cộng lại.

Yêu anh, là từ ngày đó lần đầu tiên nhìn thấy anh, đã trở thành chuyện thật mà kiếp này không thể thay đổi. Không có đấu tranh, không có do dự, là tình yêu phần đầu quên mình, không oán trách, không hối hận giao phó, Giản Tình tin tưởng vững chắc, nếu cần lấy đi sinh mệnh đời này để chứng minh tình yêu với anh, cô khẳng định không có nửa phần do dự.

Có lẽ, cô thật may mắn, tình cảm mạnh mẽ như núi lớn biển rộng của cô, lại có thể được người đàn ông hoàn mỹ này đáp lại. Việc này đối với cô mà nói, quả thực là một kì tích. Vì thế cô luôn trốn tránh, cẩn thận che chở, thật cẩn thận. Giống như trộm đi bảo vật trân quý nhất thế giới vậy, cười trộm, đắc ý, nhưng cũng vô cùng hoảng hốt, lo sợ.

Mỗi một lần nghe người khác dùng khẩu khí vô cùng sùng bái nhắc tới Phương Khiêm, cô luôn im lặng lắng nghe, mỉm cười yếu ớt, làm bộ như đối tượng mà mọi người nhắc đến, thật sự là ở trên cao, thật sự là ngoài tầm với. Cho tới nay cô đều thực an phận làm một thánh giả, nhưng trời biết, cô có bao nhiêu lần muốn xông lên trước mặt những người này, dào dạt đầy ý tuyên bố rằng, người các nàng nói chính là người đàn ông của cô, là của cô! Nhưng cô không dám nói, cũng không thể nói, cô thậm chí từng thỉnh cầu qua Phương Khiêm đừng đem quan hệ của bọn họ nói ra. Không phải cô không biết tốt xấu, cô chỉ là sợ hãi, sợ hãi quan hệ này một khi làm sáng tỏ, sẽ đi vào ngõ cụt, đồng nghiệp bàn tán, dư luận truyền thông, còn có áp lực từ gia đình của anh. Tất cả những điều đó đều có khả năng đem hạnh phúc nhỏ bé cô trộm được dập nát, cho nên, cô thật sự không thể mạo hiểm.

Tình trạng hiện tại như vậy cũng thật tốt, chỉ cần anh có thời gian dành cho cô một chút ân cần, dịu dàng, chỉ cần trái tim anh tạm thời dừng lại ở nơi cô, chỉ cần như vậy, thì tất cả đều sẽ không sao.

Phương Khiêm cúi đầu nhìn vào lòng mình, cảm thấy cô gái nhỏ đang suy tư, khuôn mặt phấn nộn trắng nõn, giống như đang dự dỗ anh cắn một ngụm. Vì thế, anh tất nhiên không bỏ qua cảnh đẹp trước mắt, lấy tay nâng cằm cô lên, cúi đầu hôn lên đôi môi đỏ mọng nóng bỏng của cô.

Giản Tình ngửa đầu đón nhận nụ hôn sâu dịu dàng của anh, khoe môi hơi hé mở, nghênh đón đầu lưỡi anh tiến vào. Mặc dù hai người đã trải qua vô số lần hôn nồng nhiệt, nhưng mỗi khi đầu lưỡi anh liếm trên làn môi cô, thân thể cô đều không thể ức chế run nhẹ. Đầu lưỡi kia, giống như mang theo một dòng điện lưu, làm cho đầu óc cô như điện giật, choáng váng.

Hai người chịu đủ nhớ nhung, bắt đầu đói khát mút mát lẫn nhau, như muốn đem đối phương nuốt luôn vào bụng.

Đầu lưỡi anh linh hoạt cuốn lấy miệng cô, sau khi nhẹ nhàng liếm mút làn môi dưới của cô, liền vội vàng cấp bách tiến vào trong, cùng cô dây dưa trao đổi nước bọt, liên tục phát ra những âm thanh làm người ta phải đỏ mặt thẹn thùng.

Nụ hôn nồng nhiệt kéo dài làm cho Giản Tình cảm thấy thực sự khó thở, cả người vô lực xụi lơ trên người anh. Bình thường bộ dạng Phương Khiêm luôn lạnh lùng, xa cách làm người khác bất hòa, nhưng đối với việc trên giường, anh nửa phần cũng không lạnh, có thể nói là nhiệt tình như lửa, thủ pháp tiếp xúc thuần thực. Mỗi lần luôn làm cô vừa khó chịu lại vừa khoái hoạt, càng muốn cự tuyệt thì khát vọng lại càng nhiều. Tóm lại mỗi lần đến cuối cùng, cô ngược lại muốn ngừng mà không được.

“A.....” Một nụ hôn sâu cách thức tiêu chuẩn, triển miên giằng co hồi lâu. Đến khi Giản Tình rốt cục không kiên trì được, từ khoe miệng tràn ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng, Phương Khiêm vẫn chưa muốn buông cô ra, gắt gao đem cô kéo vào trong lòng, chỉ có như vậy mới có thể thoả mãn bớt nỗi nhớ nhung nồng đậm trong lòng kia.

Khi hai người hô hấp đã trở nên ổn định, Giản Tình lại đột nhiên đỏ mặt “A” một tiếng, một bàn tay nam to lớn đặt trên đùi cô, đã lặng yên sờ soạng đi vào phía dưới chân váy.

Đè lại cặp tay tác quái kia, Giản Tình thẹn thùng ngăn cản: “Đừng ở trong này” Nơi này là phòng họp, mọi người có thể ra vào bất cứ lúc nào. Nếu bị gặp được thì còn không xấu hổ đến chết mới lạ. Tuy rằng sợ hãi, nhưng bàn tay linh hoạt kia lại đang ở nơi sâu kín tùy ý vuốt ve, liên tiếp đem đến cho cô khoái hoạt không ngừng.

Phương Khiêm nhìn ra khiếp đảm của cô, khoe miệng cười cười, cũng không có ý buông cô ra, nghiêng người với lấy điều khiển từ xa trên bàn họp, tùy tay nhấn một cái, bóng đèn trong phòng họp thoáng chốc đều tắt lụi. Hơn nữa vừa rồi vì cuộc họp có sử dụng máy chiếu, nên các rèm cửa cũng được đóng chặt hoặc cũng chỉ le lói chút ánh sáng bên ngoài. Trong nháy mắt, toàn bộ phòng họp trở nên tối sầm u ám.

“Như vậy có thể không?” Đôi mắt thâm u của Phương Khiêm trong bóng đêm trong trẻo dị thường, lúc này nheo nheo lại trêu tức nhìn cô, hai tay càng không ngừng ở trên người cô chu du đến những nơi mẫn cảm. Đối với các khu vực nhạy cảm trên thân thể cô, anh cực kỳ rõ ràng.

Kỳ thật, Phương Khiêm hỏi điều này, hoàn toàn là dư thừa, Giản Tình cho tới bây giờ cũng chưa từng từ chối ý nguyện của anh. Mặc kệ điều anh yêu cầu có lý hay vô lý, cô đều hoàn toàn chấp nhận. Đối với Giản

Tình, đây cũng là phương thức biểu đạt tình yêu của cô. Mặc dù có điểm mù quáng, nhưng cô luôn vui vẻ chịu đựng.

Phương Khiêm nheo mắt lại, tham lam đem bộ dáng then thừng của cô thu hết vào trong mắt. Anh yêu cực kỳ ôn thuần của cô, yêu cực kỳ ngọt ngào của cô. Mấy ngày trước cũng không phải là cách xa quá, nhưng anh càng ngày càng không thể chịu đựng loại cảm giác cách xa này. Không thấy được cô, không chạm được vào cô là vô cùng khó chịu. Mỗi lần đều làm cho anh lâm vào một trạng thái lo âu không diễn tả được. Chỉ có giống như bây giờ, gắt gao đem cô ôm vào trong ngực, hung hăng yêu cô, mới có thể làm cho lòng anh từ từ trở nên yên bình hơn.

Vì thế tại phòng họp rộng rãi này, tại bàn họp khí thế này, Giản Tình ngưng ngưng đón nhận sự nhớ nhung mạnh mẽ của anh hóa thành lửa rực nóng chảy, ở chỗ sâu nhất trong thân thể cô kịch liệt bạo phát.

Cuối cùng, đang rong chơi giữa hạnh phúc, Giản Tình thật không ý tứ nghĩ, về sau đến phòng họp, rốt cuộc không có cách nào đi vào thần nhiên được như lúc trước.

2. Chương 03

Chương 3: Về ở chung!

Bởi vì sự việc kích thích đột phát trong phòng họp kia, cả buổi chiều, người Giản Tình đều lảng lảng. Xem tài liệu cũng dễ dàng thất thần, làm việc gì cũng dễ dàng nhầm lẫn, thần kinh cứ loạn hết cả lên. Trong trái tim lại chôn dấu một tình cảm không thể cho ai biết, vừa lưu luyến lại ngọt ngào rung động không thôi.

Tiểu Lâm ở bên cạnh quan sát cô nửa ngày, rốt cục không thể nhịn được nữa, ai oán thở dài: “Chị Tình, nhìn bộ dáng mất hồn mất vía của chị, khẳng định cũng đã bị boss lớn của chúng ta “giết” rồi! Aizz, em cũng muốn đi lên cho anh ấy “giết” một chút a a a.....”

Đâu chỉ là “giết”, căn bản chính là bị ăn sạch trắng trơn, xương cốt cũng không thừa, Giản Tình bướng bỉnh nghĩ.

Nháy mắt, hình ảnh bàn tay to của Phương Khiêm cố định eo nhỏ của cô, ra sức tiến vào trong cơ thể cô ở trong đầu chột lóe qua, ngưng ngưng mệnh mông như vỡ đê hồng thủy lập tức tràn ra bao phủ lấy cô.

Giản Tình hừ Tiểu Lâm một tiếng, không nói tiếp, nào biết Tiểu Lâm được một tác lại muốn tiến một thước: “Chị Tình, chị đỏ mặt, chị đỏ mặt! Em đoán đúng rồi nha!”

Đem tầm mắt từ màn hình máy tính chuyển qua, Giản Tình mắt chăm chăm nhìn Tiểu Lâm cười cười: “Lâm Kiều Kiều, em nếu nhàn rỗi như vậy, thì bây giờ đem bản báo cáo đánh giá của ngày mai đem nộp trước đi, chị không ngại dành thời gian để đọc đâu.”

Tiểu Lâm bĩu môi, như con rùa rút cổ nhanh chóng lùi về trước bàn làm việc, còn oán hận nhỏ giọng nói thầm: “Cái này gọi là then quá hóa giận!”

Giản Tình làm bộ không nghe thấy, lấy lại bình tĩnh, quay đầu tiếp tục công việc trên tay. Bỗng điện thoại di động đặt ở một bên phát ra tiếng “ding ding ding” báo có tin nhắn, cô vừa lấy lại xem thì trên mặt đã nổi lên một tầng mây đỏ kiều diễm: “Buổi tối về nhà ăn cơm, ở giao lộ chờ em?”

Nhìn tên gọi thân mật “Đầu heo” gửi tin nhắn đến, Giản Tình mân miệng ha ha cười trộm, ngón tay trắng nõn đánh mấy dòng nhanh như gió trên bàn phím: “Anh trực tiếp về nhà, không cần chờ em, em muốn đi mua đồ ăn.” Nhìn dòng chữ trên màn hình được gửi đi, cô mỉm cười ngọt ngào suy nghĩ biểu tình của đối phương khi nhận được tin nhắn, khẳng định bởi vì cô từ chối mà nhú mày, nhưng một người đẹp trai như vậy, cho dù là động tác nhú mày hằn là nhìn cũng rất đẹp. Nghĩ đến đây, trong lòng Giản Tình không khỏi âm thầm phỉ nhổ hành vi háo sắc của mình, chậm rãi đưa điện thoại di động đặt lại trên bàn.

Tin nhắn được gửi lại rất nhanh, “Đầu heo” trả lời thật ga lăng: “Để cho đại mỹ nữ một mình đi siêu thị mua đồ ăn, thật sự là hành vi nguy hiểm, em cần một vệ sĩ bảo vệ, chẳng hạn như anh!”

Giản Tình đối với tinh thần kiên trì bám riết không tha của “Đầu heo” cũng bất đắc dĩ thấy buồn cười, vì thế ngón tay lại gõ nhanh trả lời: “Mang theo anh đi siêu thị mới là hành vi nguy hiểm, nếu buổi tối muốn ăn cá kho tàu thì trực tiếp về nhà chờ em.”

Sau, tin nhắn không thấy gửi lại, “Đầu heo” dùng trầm mặc tỏ vẻ kháng nghị của hần.

Xác định di động sẽ không vang lên nữa, Giản Tình bình phục tâm tình, lại tập trung tiếp tục công việc trên máy tính. Tiểu Lâm vừa mới bị cô đe dọa, nhưng không sợ chết trộm ngấm cô. Sau khi nhìn trộm hành vi của cô, tiểu cô nương cười hắc hắc: “Chị Tình, chị có bạn trai rồi phải không?”

Giản Tình tâm tình khoái trá, dễ dàng trả lời: “Có bạn trai hay không liên quan gì đến em.”

Tiểu Lâm trừng lớn mắt, dĩ nhiên nghe thấy được một hơi thở tò mò, vì thế nhanh chóng nằm úp sấp trên bàn làm việc của cô truy hỏi: “Không liên quan chuyện của em, nhưng khẳng định liên quan đến chuyện của Thái quản lí.”

Vừa nghe thấy Tiểu Lâm nhắc đến Thái quản lí, huyết thái dương của Giản Tình lập tức âm ỉ đau: “Không được nói lung tung, Lâm Kiều Kiều, em còn tò mò như vậy, đừng nói hai năm, cho dù cho em mười năm, em cũng đi không lên được tầng 25 đâu, tập trung làm việc đi!”

“Chị Tình thật nhàm chán, cũng không thỏa mãn một chút quan tâm của người ta, chỉ biết lấy công việc uy hiếp em.” Tiểu cô nương than thở trở lại chỗ ngồi, còn thỉnh thoảng ném qua một hai cái nhìn xem thường, cho thấy cô đang oán trách.

Giản Tình cũng không chịu yếu thế xem thường nhìn lại cô, xú nha đầu, sao lại nhắc đến hần. Tưởng tượng về mặt vênh vao (bị0: nguyên văn: nhị ngũ bát vạn: nhị ngũ bát là chược trong trò chơi mạt chược, có quy định khi chơi phải có một đôi chược mới được coi là huề ván nên nhị ngũ bát rất quan trọng, và vì quan trọng nên vênh là đúng thôi, do đó xuất hiện câu này – giải thích này Bi trích trong “Công chúa cầu thân” nhé) của Thái Minh Cường kia, nằng nạnh không được lấy tay day day huyết thái dương.

Thái quản lí mà Tiểu Lâm vừa nói, được điều đến tổng công ty cũng mới mấy tháng, có một ngày vô tình nhìn thấy Giản Tình, trong lòng chấn động. Ngày hôm sau, liền triển khai thể công theo đuổi mãnh liệt với cô.

Một đại mỹ nhân như Giản Tình, người theo đuổi cô nhiều như cá chép dưới sông, khó có thể tính ra được. Nhưng phương thức theo đuổi kịch liệt như tên Thái Minh Cường kiêu ngạo đó thì thật ra chưa từng có.

Giản Tình cũng đã dứt khoát từ chối hần. Nào biết người này không những không nổi giận, ngược lại còn làm trầm trọng thêm. Tặng hoa tặng quà nhỏ thì không nói làm gì, hần thậm chí còn ở trước cửa lớn công ty bày tỏ tình cảm, thư tình thì được dán trên tất cả các bảng thông báo ở hành lang, còn quảng cáo ở trên trang web của công ty. Các chiêu thức tán tỉnh ùn ùn như thế, làm cho người ta ứng phó không nổi, kinh ngạc choáng ngợp.

Những điều đó đều làm cho Giản Tình rất khổ não, cũng làm cho người nào đó khó chịu tới cực điểm. Người nào đó này, đương nhiên chính là Phương boss vĩ đại của chúng ta. Phương Khiêm từng vài lần muốn tận dụng chức quyền cảnh cáo Thái Minh Cường, nhưng đều bị Giản Tình ngăn cản. Nếu làm náo loạn lên như vậy, quan hệ của bọn họ nhất định bị phát hiện, cô không dám mạo hiểm.

Vì thế, sau khi cô thỏa hiệp với Phương boss, Thái quản lí cũng không bị cách chức, mà là bắt đầu kiếp sống vĩnh viễn bận rộn đi công tác của hần.

Giản Tình cười thầm người đàn ông của mình thiếu kiên nhẫn, nhưng cũng không phải không hài lòng với hành vi ghen tuông của anh.

Tuy rằng hiện tại ở công ty ít khi nhìn thấy Thái quản lí bận rộn, nhưng cứ có người nhắc đến hần là Giản Tình lại đau đầu.

Mùa đông phía nam lạnh lẽo nhiều mưa, giữa trưa rõ ràng vẫn là thời tiết mới vào đông còn hừng nắng, đến giờ tan tầm lại đã có mưa dầm kéo dài. Con gió lạnh mang theo hơi nước ẩm ướt thổi thốc vào mặt, làm cho người ta hít phải một ngụm khí lạnh, không nhịn được run rẩy, rùng mình.

Phía trước mặt công ty là một trạm xe buýt. Bởi vì trời mưa, mọi người chờ xe buýt đều tập trung ở cửa lớn, đợi chuyển xe gần nhất đi đến thì chạy nhanh ra. Bộ dáng tuy rằng chật vật, nhưng có thể tránh tiếp xúc với cái lạnh của mùa đông.

Giản Tình khoác áo bông dày đặc lên người xong, mới từ trong văn phòng ầm ập bước ra. Gió lạnh thổi đến, làm chân cô không ngừng run rẩy bầy. Đứng ở trong đám người, thỉnh thoảng lo lắng nhìn những đám mây trên trời, xem ra cơn mưa sẽ không tạnh sớm. Chờ xe buýt xong vẫn còn phải đi thêm một đoạn đường, hay là thôi đi. Nhưng nhìn đám người phía sau đua nhau, vội vàng cướp lấy chiếc xe taxi hiếm hoi mới xuất hiện, cô lại do dự, không khỏi chán nản nghĩ, vừa rồi sao lại trực tiếp từ chối anh, thật sự là ngu ngốc.

“Các cậu xem, đó là không phải chiếc BMW series 7 của Phương tổng sao.” Bên cạnh có người chỉ vào chiếc xe đang tiến ra từ cửa bãi đỗ xe cạnh công ty, hưng phấn kêu lên.

Phương tổng xuất hiện tất nhiên gây ra hiệu ứng không bình thường. Ánh mắt mọi người lập tức nhất loạt hướng về phía cửa bãi đỗ xe, bao gồm đám người có Giản Tình, cũng trông mong được nhìn thấy chiếc BMW màu xám bạc đang từ từ đi ra.

Lập tức có người thực háo sắc cảm khái: “Phương boss lái xe cũng đẹp trai như vậy, thật là muốn.....”

“Tớ lại cảm thấy chiếc SUV [1] của anh ấy mới là đẹp.”

“Đối với tớ, nếu Phương boss mời tớ lên xe, cho dù anh ấy có lái xe Xiali [2] tớ cũng thấy thật hạnh phúc!”

“Cậu thôi đi...”

Tình mân miệng cười trộm, gương mặt nhìn lại, xe Phương Khiêm cũng đang dừng ở một bên lối ra vào. Cô đang thắc mắc, thì nghe thấy di động trong túi kêu vang, bên vội vàng lấy ra xem. “Đầu heo” gửi tới tin nhắn thật không phong độ: “Em muốn anh bây giờ qua đó bắt em lên xe, hay là đi đến ngã tư đằng kia thì lên xe?”

Giản Tình thề lưỡi, ngoan ngoãn trả lời: “Em đi đến ngã tư lên xe.”

“Đầu heo” thúc giục: “Vậy nếu không muốn bị đông cứng thì chạy nhanh đến đây đi.”

Nghe thế, Giản Tình đội chiếc mũ áo lên đầu, rời khỏi đám người, chậm chậm băng qua đường cái. Mặc dù đối mặt với mưa gió lạnh lẽo, nhưng đáy lòng lại ấm áp, vui vẻ vô cùng.

Đến ngã tư tiếp theo, thấy chiếc BMW nổi bật đang chờ ở bên đường, Giản Tình bèn mở cửa xe rồi nhanh chóng chui vào. Còn chưa ngẩng mặt lên đã cảm nhận được mùi thơm ngát mềm mại của chiếc khăn trùm trên đầu.

“Lau mặt đi.” Thanh âm của nam nhân trong trẻo nhưng lạnh lùng, mang theo một chút không hài lòng, vừa nói chuyện vừa chậm rãi khỏi động xe.

Giản Tình cười yếu ớt lau khô nước đọng trên mặt, còn chưa kịp mở miệng đã chật vật hắt xì một cái. Cô xấu hổ cười cười, lại nghe nam nhân bên cạnh nói: “Đem áo ngoài cởi ra, thay áo khoác của anh vào.”

“Áo khoác của anh lớn như vậy, mặc vào trông rất buồn cười.” Giản Tình nhỏ giọng lầu bầu, nhưng vẫn lưu loát cởi chiếc áo ẩm ướt ra, vắt vào ghế sau, rồi đem áo khoác màu trắng của Phương Khiêm mặc vào. Nháy mắt hơi thở nhẹ nhàng, khoan khoái đặc trưng của nam nhân bao bọc lấy cô, thật ấm áp và ngọt ngào.

Phương Khiêm quẹo tay lái, bắt đầu dĩ khê hừ một tiếng: “Là phong độ quan trọng hay là thân thể quan trọng?”

Giản Tình nhướn mày, nghịch ngợm trở lại: “Đương nhiên là phong độ quan trọng hơn.”

“Chẳng lẽ hắt xì cũng là động tác rất phong độ sao?” Anh trêu ghẹo.

“Đó là việc ngoài ý muốn.” Giản Tình đỏ mặt nói dối.

Xe đến chỗ đèn xanh đèn đỏ thì dừng lại. Mưa dầm kéo dài chuyển thành mưa nhỏ tí tách. Ngoài cửa sổ xe là một thế giới mờ lung mờ mịt, lần lượt thay đổi dưới ánh đèn xe. Mưa vừa ổn định một chút, lại bị que gạt mưa ở kính xe nhíp nhàng chắn lại.

Tay trái của Giản Tình đặt ở trên hòm giữ đồ bị bàn tay to của Phương Khiêm bao lấy, tim cô lạnh lẽ đập nhanh hơn. Nhìn tay mình bị ngón tay thon dài của anh chặt chẽ nắm lấy, một tia ấm áp từ lòng bàn tay anh truyền đến, lập tức làm ấm cả trái tim cô.

“Tay sao lại lạnh thế này.” Phương Khiêm nắm thật chặt tay cô, không hài lòng cau mày: “Phụ nữ đều thích tự ngược như vậy sao?”

“Trong văn phòng có máy sưởi, không cần mặc nhiều.” Nếu làm việc trong văn phòng không có máy sưởi mới chân chính là tự ngược.

“Thời tiết lạnh, ăn ở ngoài rồi về cũng được.” Đèn xanh sáng, Phương Khiêm kéo tay cô tới bên cạnh hôn một cái, rồi mới buông cô ra tiếp tục lái xe.

Đối với sự thân thiết đột ngột của anh, Giản Tình lại một lần nữa đỏ mặt, cười lắc đầu: “Về nhà ăn đi.” Trời ạ, thật sự là một tên ấm áp, cô ở cùng nhà với anh quả thực rất hạnh phúc.

Biết Phương Khiêm đề nghị ăn cơm ở bên ngoài là vì săn sóc cô, sợ cô vất vả. Nhưng ở cùng một chỗ lâu như vậy, Giản Tình biết rõ, nam nhân này rất kén chọn đồ ăn, thích thức ăn nhẹ nhàng. Ở nhà hàng mặc dù đồ ăn ngon, nhưng lại quá mức nhiều mỡ. Phương Khiêm thân phận đặc biệt, giao tiếp nhiều, ba ngày thì có đến hai là ăn cơm xã giao bên ngoài. Trong bữa ăn anh hầu như không động đũa, thường xuyên vác bụng đói về nhà đòi cô nấu mì cho ăn. Vì vậy Giản Tình rất ít cùng anh ăn ở bên ngoài. Còn nữa, mỗi lần nhìn thấy anh ăn đồ ăn ngon do chính tay mình làm, cô đều cảm thấy thỏa mãn tận đáy lòng.

Đến trung tâm mua sắm, khi xuống xe Giản Tình muốn cởi áo khoác cho anh mặc, lại bị anh ngăn trở, chỉ nhẹ nhàng kéo cô vào trong lòng. Rất nhiều lần, anh quả thực là một người đàn ông hoàn hảo.

Mỹ nữ đến tất nhiên đều trở thành tâm điểm chú ý, đặc biệt bên người mỹ nữ còn có một đại soái ca thân hình thon dài, anh tuấn nho nhã, lại càng trở thành tiêu điểm của tiêu điểm.

Giản Tình tự nhận mình không phải người dễ nao núng, nhưng mỗi khi cùng đứng một chỗ với Phương Khiêm, cô đều không được tự nhiên, làm gì cũng vô cùng cẩn thận, sợ sẽ xấu mặt trước anh. Đối với loại suy nghĩ của mình, Giản Tình cũng cảm thấy thực vô lực.

Lúc này bị mọi người cố ý hoặc vô ý nhìn chằm chằm vào, Giản Tình chỉ kém không đem mặt mình chui vào trong áo khoác rộng thùng thình, sợ rằng sẽ đột nhiên gặp được người quen.

Trái lại nam nhân bên người, nhìn có vẻ không quen với sóng gió, nhưng bất luận là trong các cuộc họp nhân viên chậm rãi thuyết trình, hay là trong đàm phán công việc tự tin khí phách, thì lúc này đứng trong một đồng phụ nữ cao tuổi, anh vẫn thản nhiên tự đắc, như đang đi vào chỗ không người.

Phụ giúp xe, một tay ôm eo mảnh mai của cô, nam nhân thoải mái cùng cô cẩn thận chọn lựa đồ ăn, cũng sẽ thỉnh thoảng ở bên tai cô đề nghị vài lời, chọc đến khi bên tai cô trở nên đỏ bừng.

Đi ngang qua khu vật dụng sinh hoạt hàng ngày, Giản Tình trong lúc vô tình thấy các kệ bày quần lót nam giới, màn đối thoại của các cô gái trong thang máy sáng nay lập tức vọng ở bên tai.....

“Nhưng các cậu có nghe nói qua không, trước kia hình như có người ở siêu thị gặp Phương boss đi cùng một cô gái, còn đẩy xe giúp cô ta mua đồ dùng hằng ngày.”

“Người nhìn thấy kia mất hẳn là bị quáng gà rồi, có nhiều tiền như vậy, hằng ngày lại bận rộn như vậy, làm sao có thể đi siêu thị mua đồ dùng hằng ngày? Tổ không thể tưởng tượng được bộ dáng anh ấy chọn lựa quần lót sẽ như thế nào!!”

“A..... Thật hạ lưu, làm sao cậu có thể tưởng tượng boss đi mua quần lót, chán ghét, đừng phá hư hình tượng boss hoàn mỹ trong lòng tớ.”

“Đừng giả vờ, dáng người boss thon dài tiêu chuẩn như vậy, có cô gái nào không chết gục chứ.”

“.....”

Nghĩ đến đây, trên khuôn mặt trắng nõn trơn mềm của Giản Tình nháy mắt đã hồng đến độ có thể chiêm được cả trứng gà.

Phương Khiêm đương nhiên không biết cô đang suy nghĩ điều gì, chỉ kinh ngạc nhìn biểu tình trên mặt cô thay đổi phong phú. Nhìn dọc theo tầm mắt của cô bèn thấy “cái gì đó” ở trên kệ, trong lòng anh cũng đã hiểu đôi chút. Vì thế hào phóng đi qua, chọn chọn lựa lựa rồi cầm hai hộp quăng vào trong xe.

Giản Tình mở mìn nhìn hành động của anh, sau đó nhìn rõ ràng cái anh quăng vào đó là cái gì, thì khuôn mặt đỏ hồng kia không những chiền được trứng gà, mà quả thực còn có thể nướng cả bánh bích quy.

Trên hộp đề nhãn hiệu “SIÊU MỎNG” cùng “HOA VẼN”, rõ ràng cảnh báo nó không thuần khiết chút nào. Giản Tình tùy tay cầm bao rong biển, nhanh chóng che khuất hai hộp “rêu rao nhan sắc” này rồi nhắm mắt làm ngơ.

Khi hai người về đến nhà, tuy rằng còn chưa tới 6 giờ, nhưng trời đã hoàn toàn tối đen như mực. Giản Tình mở cửa, thay quần áo xong liền bắt tay vào nấu cơm ngay, rất nhanh trong phòng bếp đã tỏa ra mùi thơm ngào ngạt của thức ăn.

Hai phòng ngủ, một phòng khách, xung quanh tính ra rộng 100 mét vuông. Tuy rằng không lớn lắm, nhưng vì nằm ở trung tâm thành phố, giao thông tiện lợi, cho nên giá cả cũng không phải là rẻ.

Căn nhà này là sau khi bọn cô ở cùng một chỗ mới mua, Phương Khiêm lúc ấy rất hào phóng đề rõ tên chủ hộ là Giản Tình, nhưng Giản Tình cũng chẳng mấy vui vẻ. Đối với cô, cô đơn thuần chỉ là yêu thương nam nhân xuất sắc này mà thôi. Còn với tài sản khổng lồ của anh, cô thật sự không hề hứng thú.

Trước kia khi chưa biết Phương Khiêm, cô tuy rằng không khá giả gì, nhưng vẫn sống yên tâm thoải mái. Cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sắc đẹp có thể mang đến cho cô cái gì, càng không nghĩ đến muốn dùng sắc đẹp đổi lấy cái gì. Cô chỉ tình nguyện làm một người bình thường.

Nhưng nay, cô không thể sống đơn thuần như trước được nữa, bởi vì người cô yêu thương là một nam nhân siêu phàm thoát tục, ở vị trí cao cao phía trên. Giờ khắc yêu thương trong đời đó, cuộc sống của cô đã được đặt trong một vùng biển bão tố, không cách gì dứt ra được.

Phương Khiêm tắm xong, tươi mát sạch sẽ đi ra, nhìn thấy thân ảnh vẫn bận rộn ở trong phòng bếp, nhin không được cúi đầu, khóe miệng cười yếu ớt. Dưới ngọn đèn ấm áp, dáng người lung linh của cô trong bộ quần áo thoải mái giản dị, vài sợi tóc duyên dáng yêu kiều buông xuống trước ngực, động tác lưu loát khuấy đảo thức ăn trong nồi, thỉnh thoảng lại nếm thử hương vị món canh bên cạnh. Khung cảnh nhẹ nhàng như thế, trong nháy mắt, đã tiến thật sâu vào trong lòng anh.

Đang đem món ăn cuối cùng đặt trên bàn, đột nhiên Giản Tình bị nam nhân phía sau ôm lấy làm cho giật mình. Lúc nam nhân nhẹ hôn lên cổ cô, cô mỉm cười nói: “Có thể ăn cơm rồi.”

Nam nhân nhẹ nhàng hút lên cổ cô một ngụm: “Nhưng anh lại muốn ăn em trước.”

Chú thích:

[1]: SUV là viết tắt của chữ Sport Utility Vehicle để chỉ loại xe thể thao đa dụng.

[2]: một nhãn hiệu xe bán rất chạy của TQ.

3. Chương 04

Chương 4: Về ở chung!

Đang đem món ăn cuối cùng đặt trên bàn, đột nhiên Giản Tình bị nam nhân phía sau ôm lấy làm cho giật mình. Lúc nam nhân khẽ hôn lên cổ cô, cô mỉm cười nói: “Có thể ăn cơm rồi.”

Nam nhân nhẹ nhàng hút lên cổ cô một ngụm: “Nhưng anh lại muốn ăn em trước.”

Đầu lưỡi linh hoạt chậm rãi liếm quanh vành tai cô, hành động khiêu khích mạnh mẽ làm cho Giản Tình nháy mắt chân nhuỷ, món ăn trong tay thiếu chút nữa bị rơi xuống, hơi thở nam nhân phun ra thật ấm áp, khiến gò má cô trở nên đỏ bừng: “Khiêm, ăn cơm trước, được không?”

Thời tiết lạnh lẽo ẩm ướt như vậy, cho dù trong nhà đã bật máy sưởi, nhưng đồ ăn mang ra khỏi nồi vẫn nguội rất nhanh, chờ hâm nóng lại khẳng định sẽ không ngon nữa. Mặc dù trong lòng Giản Tình phân tích đạo lý rõ ràng, nhưng lúc này phản ứng của thân thể lại không theo sự khống chế của đầu óc cô, khiêu khích của nam nhân đã trở nên càng mạnh mẽ hơn, động tác bắt đầu theo trình tự.

Một bàn tay to vòng qua eo nhỏ của cô, bàn tay kia đã xốc vạt áo của cô lên, lần mò tiến vào bên trong, hướng đến bộ ngực mềm mại của cô. Những tiếng than nhẹ từ trong miệng cô tràn ra, vô lực đặt khay thức ăn lên trên bàn, hai tay để tựa vào cạnh bàn, cúi đầu thở phò.

Biết rõ lúc này nơi đây, làm loại sự tình này không hợp, nhưng Giản Tình nửa phần cũng không muốn ngăn cản anh. Từ ngày bắt đầu phát sinh quan hệ cùng anh, cô chưa từng cự tuyệt hoan ái của anh. Buổi sáng ở trong phòng hợp xấu hổ như vậy cũng có thể làm, đổi thành phòng bếp trong nhà mình, thì càng có thể không kiêng nể gì.

Tuy rằng trong lòng đã chuẩn bị tâm lý bị ăn luôn, Giản Tình vẫn thẹn thùng nhắm mắt lại, nhưng sau khi nam nhân tàn sát bữa bãi một trận trước ngực cô, thì lại chậm chạp không có động tác tiếp theo.

Đang lúc cô cảm thấy buồn bực, Phương Khiêm lại cười khê buông cô ra: “Tuy rằng rất muốn ăn em, nhưng dạ dày giống như không đồng ý, thật đối.”

Nam nhân nói xong, khoe miệng cười lưỡi biếng, bưng khay thức ăn đặt ở trên bàn, chậm rãi đi ra ngoài. Giản Tình bị hạ xuống, vẫn ngây ngốc sững sờ đứng ở chỗ cũ, ôm lấy khuôn mặt đỏ rực, hạ thân chỗ địa phương thường xuyên được sủng ái, đã trở nên ướt át không chịu nổi.....

Bĩu môi, không khỏi thất bại nghĩ, đến cuối cùng, người bị bắt mẫn, quả nhiên vẫn là mình!

Trên bàn ăn hình chữ nhật, hai người vai tựa vai ngồi cạnh nhau, chính giữa bàn là hai đĩa thức ăn vẫn còn nóng, tuy đơn giản nhưng lại nhiều chất dinh dưỡng. Hơi nóng bốc lên khắp gian phòng, mùi vị nồng đậm phả tới tấp vào mặt. Phương Khiêm nhắm mắt hít vào một hơi, tay cầm bát cơm Giản Tình đưa cho, nhanh chóng bóc ra hai đôi đũa, động tác tuy rằng không phải là tao nhã nhưng cũng thực bình thường thân nhiên.

Giản Tình vừa mới bị trêu chọc, sắc mặt vẫn hồng hào như cũ. Trong lòng lưu lại vài phần khó chịu, sau khi nhìn thấy nam nhân mỹ mẫn nhắm nháp đồ ăn do cô làm thì hoàn toàn biến mất. Cô lấy một cái đĩa, nhanh chóng gấp một miếng cá thật ngon, cẩn thận lấy ra những mẩu xương nhỏ, sau đó đem đặt vào bát anh.

Nam nhân gấp một miếng đưa vào miệng mình, sau khi ăn xong thì gấp một miếng khác đưa đến miệng cô: “Em cũng ném thử đi.”

Giản Tình thuận theo đưa miếng cá vào miệng, sau mới hậu tri hậu giác phát hiện, hai người lại cùng ăn chung một đôi đũa! Loại này cùng với hôn môi thân thiết đâu hề khác nhau, làm cho cô âm thầm ngưng ngừng không thôi, nhưng về mặt nam nhân tự nhiên hào phóng, lại làm cho cô cảm thấy hành động như vậy là đương nhiên.

“Đi công tác lâu như vậy, bên ngoài chắc anh ăn không quen.” Chỉ cần nhìn vẻ mặt đẹp trai khi ăn của anh, Giản Tình đã cảm thấy thật no rồi, thì ra câu “tú sắc khả cơm” [Bi: nhìn người đẹp là no không cần ăn cơm] cũng có thể áp dụng cho nam nhân.

Thật tự nhiên nhớ tới, một tuần trước, sau ngày anh đi công tác có nhắn tin về than phiền, nói đầu bếp ở khách sạn đều là đồ bất tài, thức ăn căn bản khó có thể nuốt xuống, thật muốn đem cô thu nhỏ lúc nào cũng có thể mang theo bên người. Có lẽ thời điểm anh nói những lời này, chỉ thuần túy tưởng niệm hương vị thức ăn cô nấu, nhưng cô cũng rất tự nhiên gộp nó với lời nói yêu thương thành một loại, vì thế hưng phấn xúc động, cũng không để ý anh đang đi công tác nước ngoài, trực tiếp ấn số điện thoại, muốn nghe giọng nói của anh một chút. Điều làm cho cô dễ khóc dễ cười là, nam nhân tiếp điện thoại đang ở trong phòng họp, tin nhắn là thừa dịp người ta thảo luận không để ý lên gửi đi. Sau khi vội vàng ngắt điện thoại,

Giản Tình thật không hiểu là nên trách nam nhân làm việc không chuyên tâm, hay là nên vui mừng anh tùy thời tùy chỗ nhớ tới mình.

“Chẳng có vị gì!” Nam nhân cau mày tổng kết, giống như ngay cả nhớ lại cũng không muốn.

Giản Tình nửa tin nửa ngờ: “Nghiêm trọng như vậy?”

Phương Khiêm nghĩ nghĩ, thận trọng gật đầu, vẻ mặt như ở trước bàn họp hạ một quyết định quan trọng: “Hầu hết là muốn em nhớ đến anh.”

Không nghĩ rằng nam nhân lại có thể hé ra khuôn mặt tuần tú, nghiêm túc nói ra những lời buồn nôn như vậy, Giản Tình liền sắc mặt một ngụm canh.

Cơm nước xong, rửa hết bát đĩa, Giản Tình bối hạ thân ướt át khó chịu, đi tắm giặt trước, chờ khi cô mặc quần áo thoải mái ở nhà đi ra, Phương Khiêm đã chuẩn bị xong một mâm hoa quả, ngồi ở trên ghế sofa, chuyên chú xem văn kiện, chắc là khi đi làm vẫn chưa xong nên mang về nhà làm. Đối diện là TV màn hình siêu mỏng, đang phát bản tin thể thao.

Giản Tình trước giờ chưa từng quấy rầy công việc của anh, cô ngồi vào một bên chiếc ghế sofa ngắn, cầm lấy quả táo to anh vừa gọt, cắn một miếng, thấy ngọt lạ thường, thật sự là rất ngon. Bởi vì là quả táo do anh tự tay gọt, nên cảm thấy ngọt hơn so với bình thường đến vài phần!

Phương Khiêm lúc cô ngồi xuống đã muốn phân tâm. Sau khi gõ được vài dòng, thấy khó có thể tập trung được, ngẩng đầu nhìn cô đang ngồi rất xa đối mặt mình, không khỏi nhăn đôi mày kiếm lại, thoáng hờn giận nói: “Sao không sấy tóc?”

Giản Tình đang bị tin tức trong tivi hấp dẫn, kinh ngạc quay đầu lại, sờ sờ mái tóc ẩm ướt, xinh đẹp lè lười: “Em thổi qua rồi, chưa sấy hết thôi.” Kỳ thật nguyên nhân thực sự là cô vội vã muốn ra ngồi với anh, cho nên chỉ thổi qua loa một chút.

“Lại đây.” Anh đem laptop trên bàn để sang một bên, thân nhiên ra lệnh cho cô. Rõ ràng căn phòng chỉ có hai người, cô lại ngồi ở khoảng cách xa như vậy làm cho anh thật không thoải mái. Đến khi cô đứng dậy đi tới chỗ anh ngồi xuống, mà bàn tay to của anh cũng ôm lấy thân hình mềm mại của cô, tìm có vẻ đập nhanh hơn, thì khó chịu mới dần dần lơ lửng xuống. Ngửi mùi thơm tươi mát tự nhiên trên cơ thể cô, tự đáy lòng anh cảm thấy thỏa mãn thật sâu.

Tuy rằng thời gian còn rất sớm, nhưng Giản Tình nhớ tới anh vừa mới đi công tác trở về, vì thế thực tự nhiên ở trong lòng anh nói: “Muốn đi nghỉ sớm một chút hay không?”

Anh đang im lặng ôm cô xem TV, nghe thấy những lời này thì cúi đầu cười ra tiếng, dùng sức kéo cô: “Buổi sáng không phải đã ăn no em rồi sao? Nhanh như vậy đã muốn tiếp!”

Giản Tình sững sốt, sau khi hiểu thấu đáo lời nói của anh, sắc mặt trở nên đỏ lựng, xấu hổ dụi đầu vào trong lòng ngực anh: “Đáng ghét, em chỉ sợ anh lệch múi giờ nên mệt, muốn bảo anh đi ngủ sớm.”

Phương Khiêm vừa lòng thưởng thức bộ dáng ngược ngùng đỏ hồng của cô, bàn tay yêu thương nhéo nhéo mặt cô [Bi: trẻ con dã man, a đáng yêu ớ ^^]. Anh thừa nhận, thích đùa cô là một trong số rất ít những hành vi xấu của anh. Mỗi lần nhìn bộ dáng cô ngược ngùng trốn trong lòng mình, anh lại thấy khoái trá vô cùng.

Nhìn cô gái nhỏ đã bị mình đùa giỡn thành ra thẹn quá hóa giận, anh bèn thu hồi vẻ không đứng đắn, ở bên tai cô tình cảm nói: “Không phiền, có em ở bên cạnh sẽ không mệt.”

Giọng nói trầm thấp, từ ngữ không hề hoa lệ, lại như có một uy lực mạnh mẽ sấm sét, nháy mắt làm Giản Tình toàn thân tê dại.

Ngoài cửa sổ sấm sét, mưa nhỏ tí tách, từng giọt mưa không tiếng động âm thầm bắn vào cửa sổ. Trong phòng ngọn đèn ấm áp, điều hòa phát ra nhiệt độ thoải mái giữa không gian rộng lớn.

Hai người không nói gì, chỉ lẳng lặng rúc vào cùng nhau. Trong TV đang chiếu cái gì Giản Tình không thể bận tâm, lúc này lực chú ý của cô, tất cả đều bị nam nhân bên cạnh hút đi hết. Tựa vào anh, vào lồng ngực

ấm áp của anh, Giản Tình cảm thấy, nam nhân này giống như một đầm nước ôn nhu, còn mình đang hạnh phúc sa vào trong đó.

Thời gian nếu có thể dừng lại ở đây thật lâu thì tốt quá.

Không biết qua bao lâu, anh nhẹ giọng gọi tên của cô: “Tình, Triệu Dĩ Hiên là ai?”

Giản Tình có điểm ngây ngốc, đối với tên Triệu Dĩ Hiên này cảm thấy thực mờ mịt, ngẩng đầu nhìn anh, chỉ thấy trong tay trái anh cầm hé ra một tấm thiệp cưới đỏ au, trông khá đoan trang.

Giản Tình hiểu rõ, thiệp cưới này bị cô tùy tay vứt ở ghế sofa bên cạnh chiếc tủ nhỏ, khó trách bị Phương Khiêm phát hiện dễ dàng như vậy, cô hé miệng: “Sao anh không hỏi cô dâu là ai?” Cảm thấy có điểm buồn cười, sao anh lại cố tình đọc chệch tên của nam nhân thành miễn cảm như vậy (*).

Phương Khiêm nhếch mi: “Ừ, Lí Diễm kia là ai?” Anh rất biết nghe lời, hỏi tiếp.

“Cô ấy là bạn thời trung học của em, đã lâu không liên lạc, không nghĩ cô ấy lại gửi thiệp cưới cho em.” Trong trí nhớ, quan hệ của cô cùng Lí Diễm hình như không tốt tới mức phải gửi thiệp cưới cho đối phương. Ngày đó nhận được thiệp hồng chói mắt xong, cô còn gọi điện lại cho bạn tốt Tần Tiểu Ý để xác định xem Lí Diễm có phải gửi nhầm thiệp cho cô không. Sau khi nghe Tần Tiểu Ý cảm khái một hồi, cô cuối cùng hiểu được, Lí Diễm sợ dĩ gửi thiệp cưới cho cô không chỉ bởi vì cô là bạn học mà còn vì chồng của Lí Diễm có thể coi là nửa đồng nghiệp của cô. Thì ra người gọi chú rể Triệu Dĩ Hiên này cũng đi làm ở Phương thị, nhưng ai bảo người ta lại là nhân vật quản lý cấp cao ở công ty.

“Công ty nhiều đồng nghiệp như vậy, đâu nhất thiết đều phải tham gia hôn lễ chứ.” Giản Tình lúc ấy cảm thấy kì lạ, nói đại loại như vậy với Tần Tiểu Ý. Kết quả, Tần Tiểu Ý cuối cùng cảm khái: “Người ta chức cao quyền lớn tất nhiên muốn khoe khoang với chúng ta!”

Nghĩ đến đây, Giản Tình buồn cười che miệng, giương mắt nhìn chằm chằm Phương Khiêm: “Anh không biết Triệu Dĩ Hiên là ai sao?”

Phương Khiêm ngạc nhiên thấy cô hỏi như vậy: “Sao? Anh nên biết sao?”

Giản Tình im lặng, sau lại nghĩ, Phương Khiêm là nhân vật VIP ngày trăm thứ việc, các bộ phận, ban, ngành trong công ty lại quá nhiều, bắt anh phải nhớ một quản lý ở công ty quả thực là có điểm làm khó anh.

Vì thế, cô vui vẻ nói: “Hắn là quản lý trong công ty anh, nghe nói năng lực cũng không tệ lắm.”

Phương Khiêm thoáng giật mình, nghiêng đầu suy tư một hồi, không có đầu mối: “Không ấn tượng.”

Nhìn anh lơ đãng lấy tay xoa xoa cổ, Giản Tình ngồi thẳng người dậy, không tiếp tục nói đề tài này, mà nháy mắt mấy cái với anh: “Em giúp anh xoa bóp bắp vai nhé?”

Tuy rằng cuộc sống sinh hoạt bình thường của anh không có những thói quen xấu, nhưng vì công việc bận rộn, nên thời gian đi đến phòng tập thể dục của anh cũng rất hiếm hoi. Giản Tình chỉ sớm biết, xương cổ của anh thường xuyên đau nhức cứng ngắc. Vì vấn đề này của anh, cô đã đi học riêng một khóa về thủ pháp mát-xa.

Phương Khiêm hưởng thụ chuyên gia mát-xa đã không phải là chuyện ngày một ngày hai, vì thể tự giác đưa lưng về phía cô, ngồi thẳng dậy. Khi bàn tay mềm mại của cô nhấn vào các huyệt trên lưng anh, đầu ngón tay như mang theo một dòng điện lưu, từng đợt từng đợt tác động vào thần kinh cảm giác của anh. Cổ dễ chịu, hạ thân, ý chí chiến đấu cũng thoải mái sục sôi.

Giản Tình ngồi ở sau lưng anh, khi lấy khuỷu tay kim lấy vai anh, ánh mắt lơ đãng đảo qua trước người anh. Nơi nào đó, cũng thực vô tội lỗi vào tầm mắt cô. Cúi đầu cười khẽ một tiếng, đối với việc có thể dễ dàng động vào điểm đó của anh, cô cảm thấy có chút đắc ý.

Hai tay lặng lẽ mò tới thắt lưng anh, thừa dịp thân thể anh lơ lửng, cù mạnh vào phần eo mẫn cảm của anh.

Đứng nhìn Phương Khiêm bình thường trước mặt người khác luôn một bộ dáng oai phong凛冽, hình tượng bình thần ung dung rực rỡ. Ở nhà, anh kỳ thật rất sợ người khác cù mình, chỉ cần tùy ý cù anh một

chút, phản ứng của anh đều cực kỳ thảm thiết. Đương nhiên, khuyết điểm nhỏ này không ảnh hưởng tới toàn cục. Cho tới bây giờ, cũng chỉ có một mình Giản Tình biết mà thôi.

Có thể tưởng tượng, đột nhiên bị cô cù mạnh như vậy, Phương Khiêm cả người run lên, bắn nhanh ra khỏi ghế sofa, thất lưng khom lại, khó tin nhìn chằm chằm cô đang nằm trên ghế sofa cười khoái trá. Không nghĩ rằng cô gái nhỏ bình thường ngoan ngoãn mềm yếu, lại cũng đùa dai như vậy!

Phương Khiêm đương nhiên không phải người dễ chọc, chỉ ngay người vài giây, anh liền nhanh chóng phản kích, lấy một tư thế nhanh như hổ đói vồ mồi, bổ nhào vào cô gái nhỏ âm mưu chống lại mình, một đôi tay cùng lúc làm nhiều việc, ở trên người cô tận tình cù mạnh.

“Ha..... Ha ha.....” Giản Tình lật người quay cuồng, trong tiếng cười hỗn loạn đứt quãng là âm thanh cầu xin tha thứ. Cười đến đỏ cả mặt, cười đến mức chảy cả nước mắt.

Anh dần dần ngừng tay, nhìn vào mắt của cô, có điểm si mê. Giản Tình không biết, bộ dáng lúc này của cô có bao nhiêu mê người. Đôi mắt ẩn giấu một chút ướt át, con ngươi đen láy ở dưới ngọn đèn, tỏa sáng như ẩn như hiện, hai má trắng nõn trở nên đỏ bừng, đôi môi hơi hé mở. Trong căn phòng, không khí đầy ái muội, vừa nãy do giấy giũa, chiếc áo sơ mi đã bị tụt ra vài nút, ánh vào mi mắt Phương Khiêm là nụ đào đầy đà như nước mật, dụ dỗ anh muốn hung hăng cắn lên một ngụm.

Trong ánh mắt của anh, tình triều mệnh mông mẫm liệt rõ ràng, nhịp tim dần dần đập nhanh lên, Giản Tình biết, anh lại muốn ăn luôn cô.

Ôn nhu hôn triền miên trên trán của cô, trên chóp mũi, rồi cuối cùng rốt cục dừng lại ở trên cánh môi cô. Trước nhẹ nhàng mà ma sát, lại tỉ mỉ khẽ liếm, cuối cùng tiến quân thần tốc, ở trong khoang miệng ấm áp của cô, tận tình công thành đoạt đất.

Phương Khiêm hai tay dùng sức một cái, thoải mái ôm lấy cô đi vào trong phòng, đôi môi trao đổi hôn sâu, thủy chung dây dưa không rời đối phương.

Trong căn phòng ấm áp, trên đệm giường mềm mại, khi hai bộ phận của thân thể gắt gao giao hòa với nhau, hai trái tim yêu nhau, cũng càng thêm thân mật khăng khít.

Đêm còn rất dài, mùa đông, lại cùng sưởi ấm cho nhau, thật là thân thiết!!!

4. Chương 05+ 06

Chương 5: Âm độ trần thương

Buổi sáng mùa đông vốn là thời gian để ngủ ngon lành, Giản Tình thức dậy thấy người ấm áp dễ chịu, giương mắt lên liền nhìn thấy bộ ngực quang lóa kêu gọi của Phương Khiêm. Cô thoáng ngượng ngùng nhích người ra, lại phát hiện phần eo của mình đã bị bàn tay to của anh cố định, bốn chân giao nhau, căn bản không thể nhúc nhích được. Thì ra bị anh dùng tư thế vô cùng thân thiết như thế ôm ngủ, khó trách cô cảm thấy nóng bức, anh tựa như chiếc lò sưởi lớn của cô vậy!

Cánh tay trắng nõn từ trong chăn vươn ra ngoài, sờ soạng ở đầu giường một hồi, rốt cục chạm được di động bị để quên ở một góc. Nhìn thoáng xem giờ, vừa tròn bảy giờ sáng, Giản Tình cười thầm, cảm thấy đắc ý vì đồng hồ sinh học của mình rất đúng giờ.

Khi anh ngủ, trông vẫn tuấn mỹ phi phàm như cũ nhưng nhìn có vẻ dễ gần hơn thường ngày. Lông mi dày rậm, hơi cong nhẹ về phía trước, nhìn rất đẹp trai. Nhưng vẻ đẹp trai này, không phải ai cũng đều có thể thấy được. Bình thường ở công ty, trên cơ bản mọi người nhìn thấy Phương Khiêm đều cúi đầu khom lưng, có mấy ai dám chân chính nhìn thẳng anh? Không có! Cho nên vẻ đẹp trai làm người ta kinh ngạc này, cũng chỉ một mình cô có thể thích ý hưởng thụ.

Nghĩ như vậy, trong lòng Giản Tình lại vụng trộm đắc ý.

Chậm rãi di chuyển bàn tay của anh đặt trên lưng mình, Giản Tình rón rén xuống giường. Thời gian mặc dù vẫn còn sớm, nhưng cô muốn nấu một bát cháo nóng cho anh, đây là bữa sáng mà anh thích nhất. Trước kia, cô đã từng thử qua các thức ăn khác cho bữa sáng, nhưng anh chỉ thích duy nhất thứ ngũ cốc dinh dưỡng này.

Giản Tình hai chân vừa chạm đất, người ở trên giường lại đột nhiên tỉnh dậy, xoay thân lại, mắt nheo nheo, hơi giận dữ nhìn chằm chằm cô: “Dậy sớm vậy sao?” Giọng nói vừa tỉnh ngủ trầm thấp hơn so với bình thường đến vài phần, cũng gọi cảm dễ nghe hơn đến vài phần.

“Anh ngủ thêm một chút đi, chờ cháo nấu xong, em lại đến gọi anh rời giường.” Giản Tình khoác áo lên, cúi người xuống đắp lại chăn cho anh, phát hiện tầm mắt của anh không phải dừng lại trên mặt mình, mà hơi di chuyển xuống dưới vài phân. Cúi đầu nhìn theo ánh mắt của anh, khuôn mặt trái xoan của Giản Tình thoát cái đỏ bừng. Bởi vì động tác cúi người, cổ áo khoác lại hơi rộng, nhìn xuyên thấu qua có thể thấy rõ ràng hai bầu ngực phồng nộn, đang nhấp nhô theo từng động tác của cô, khiêu khích tầm mắt của anh.

Vội vàng đứng thẳng dậy cầm cổ áo kéo lên, Giản Tình hờn dỗi đỏ mặt, chột vạt rời khỏi phòng.

Đến khi từ cửa sổ ánh nắng xuyên thẳng vào trong, Phương Khiêm mới chậm rãi ngồi dậy, cơn buồn ngủ hoàn toàn biến mất, một tay đặt lên đầu xoa xoa, một tay xốc chiếc chăn lên, nhìn xuống hạ thân ngấm ngấm, cười thầm, cô gái nhỏ này, quả nhiên là khắc tinh của anh.

Thời tiết buổi sáng thật đẹp, cái lạnh thấu xương đã dần tiêu tan không ít, không khí trong lành, có điểm nhẹ nhàng khoan khoái. Giản Tình nấu cháo xong, muốn đi xem anh đã thức dậy chưa. Lúc đi qua phòng tắm, lại thấy anh đang mặc quần áo giản dị màu trắng ở nhà, chân trần không sợ lạnh đứng ở trước gương cạo râu.

“Anh dậy sớm vậy sao?” Tuy rằng biết tinh lực của anh khỏe kinh người, nhưng cô vẫn không nhịn được đau lòng anh.

“Ừ.” Hơn nửa khuôn mặt tuần tú của Phương Khiêm bị màu bột trắng che mất. Mặc dù vậy, trong mắt Giản Tình, anh vẫn đẹp trai đến bức người.

“Em giúp anh cạo.” Giản Tình cầm lấy dao cạo trên tay anh, ý bảo nam nhân cao hơn cô một cái đầu phải ngồi xuống nắp bồn cầu, để cho cô tiện phục vụ.

Được người ôn nhu như vậy hầu hạ, anh đương nhiên vui vẻ hưởng thụ. Nữ nhân ngũ quan xinh xắn gần gũi mình, thật đúng là cảnh đẹp ý vui. Một đôi mắt phượng mở to, cùng đôi môi đỏ mọng nhẹ mân, hơi thở phát ra dịu dàng. Thấy vẻ mặt cô hết sức chuyên chú, Phương Khiêm không nhịn được khước miệng khẽ cười, lại làm cho cô gái nhỏ giận dữ: “Không cho cười, nếu cạo phải da thì làm sao.” Ngón tay nâng lấy cằm của anh, đôi khi lại di chuyển, giống như đang cù nhẹ anh, đi thẳng vào trái tim anh, thì ra, cạo râu cũng là một loại tra tấn.

Giản Tình có loại ảo giác, cảm thấy mình hình như không phải đang cạo râu cho anh, mà như đang đánh bóng cho một tác phẩm nghệ thuật hoàn hảo. Cạo xong, thổi mạnh một cái, bột trắng dần dần rút đi, khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ lại hiện ra ở trước mắt cô, làm cho tim cô đập dữ dội, lại có cảm giác hít thở không thông, thì ra, nhìn quá gần vào anh, cũng là một loại tra tấn.

Thời gian buổi sáng tốt đẹp, trong lúc hai người nào đó ái muội, đã lặng lẽ trôi qua.

Ăn xong bữa sáng, hai người sửa sang lại, rồi mới bước ra khỏi cửa.

Giản Tình định chuẩn bị bắt xe buýt đi làm, nên muốn đi trước anh, như vậy vừa tiện vừa không cần né tránh. Nhưng xuống dưới lầu đã thấy anh mở cửa xe, sau đó mặt không thay đổi ngồi ở bên trong, chờ cô đi bước tiếp theo. Giản Tình do dự, nếu mình thật sự ra ngoài bắt xe buýt, chắc chắn anh sẽ rất tức giận! Không ngần ngại bao lâu, cô liền đi tới cửa xe, tự mình cầm điều khiển mở xe rồi ngồi xuống, cô không muốn anh vì một việc nhỏ mà tức giận.

Phương Khiêm nguyên bản mặt không chút thay đổi, sau khi nhìn thấy cô ngoan ngoãn ngồi lên mới nhợt nhạt khẽ cười rồi khởi động xe.

Bởi vì lúc trước hai người đã phí rất nhiều thời gian ở nhà, cho nên sau khi ra ngoài, để vượt qua dòng xe cộ tấp nập, Phương Khiêm lái xe xuyên qua như đang ở trong cuộc đua. Kỹ thuật điều khiển hoàn mỹ làm cho chiếc BMW phóng vù vù trên mặt đường. Giản Tình ngồi bên cạnh đã sớm mê man trong động tác lái xe vô cùng đẹp trai của anh. Đến khi hồi phục tinh thần đã phát hiện mình đang ở cách công ty không xa.

“Khiêm, anh dừng xe ở ngã ba phía trước, em muốn xuống xe.” Cách công ty còn có hai đoạn đường, Giản Tình vội vàng yêu cầu xuống xe!

Phương Khiêm nhíu mày, bất đắc dĩ nói: “Đến bãi đỗ xe của công ty rồi xuống cũng giống nhau.” Chủ đề nhàm chán này đã lặp lại không biết bao nhiêu lần, nhưng mỗi khi đi làm, hai người lại bắt đầu lời ra ôn lại.

“Không giống nhau, cửa bãi đỗ xe ở ngay bên cạnh cửa chính, nơi đó người người qua lại, khẳng định sẽ bị nhìn thấy.” Giản Tình biết rõ xe Phương boss bị chú ý nhiều như thế nào, mỗi lần anh lái xe vào bãi đỗ, chắc chắn phải rước lấy những giọng thét chói tai của các cô gái. Nếu cô đình đặc ngồi trên xe anh đi vào, chờ đến lúc đi làm, khẳng định sẽ bị người ta đánh gãy xương sống không tha!

Phương Khiêm thở dài, biết cô quyết tâm muốn xuống xe, vì thế thỏa hiệp: “Để đến ngã ba tiếp theo thì xuống xe!” Trời lạnh thế này, anh đau lòng cô phải đi bộ xa như vậy.

“Không cần, ngã ba sau cách công ty rất gần, so với xuống ở bãi đỗ xe còn nguy hiểm hơn.” Giản Tình lại cự tuyệt đề nghị của anh: “Đến chỗ đèn xanh đèn đỏ kia anh cho em xuống là được rồi.”

Cuối cùng, xe vẫn chậm rãi dừng ở bên đường. Phương Khiêm lại không hé răng nói nửa lời, ánh mắt thần nhiên, mẫn miết nhìn cô xuống xe. Tuy rằng không khác thường nhiều lắm nhưng cô biết anh đang rất tức giận.

Cô xuống xe, cửa xe vừa đóng lại, chiếc BMW của Phương Khiêm đã lập tức phóng đi nghênh ngang trên đường, vượt qua cả đèn đỏ. Lúc này những tính năng ưu việt của xe, ngay cả người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra được. Giản Tình chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng chói lóa, các máy ảnh, điện thoại của người hai bên đường thi nhau chụp ảnh chiếc xe BMW màu trắng bạc làm lưu niệm!

Giản Tình nghẹn họng nhìn trân trối, có điểm khó có thể tin, luôn luôn lãnh đạm thần nhiên như anh lại cũng có thể có hành động như vậy?! Đi một lần 500km cũng không nói, hành động lần này của anh còn nguy hiểm hơn nhiều! Sớm đã không nhìn thấy bóng dáng chiếc xe, Giản Tình ở tại chỗ giậm giậm chân, vừa ủy khuất vừa bất đắc dĩ, chờ đến lúc lấy lại tinh thần, mới bắt đầu đi về phía tòa nhà của công ty.

Lúc cô đi vào sảnh chính của công ty là vừa vào giờ cao điểm, trong thang máy đã chật ních người. Do dự nhìn cầu thang bộ ở bên cạnh, Giản Tình tính toán không biết đi lên hết 17 tầng có thể bị mệt chết hay không? Nhưng trước thang máy người ta chờ đông như vậy, đợi đến lượt mình chắc cũng đã muộn lắm rồi.

Đang lúc Giản Tình đứng trong đám đông mà lòng sốt ruột không thôi, bỗng nhiên có người phía sau kéo kéo cô, ngoái đầu nhìn lại thì thấy Lâm Kiều Kiều đang cười sáng lạn như ánh mặt trời.

“Chị Tình, không vào được thang máy phải không?”

“Ừ, chị hôm nay đi muộn một chút, không nghĩ rằng lại có nhiều người như vậy.” Giản Tình ôm túi xách ở trong ngực mình, mặt nhăn lại nhìn về phía đám đông. Bình thường cô hay đến công ty sớm hơn mười phút, rất ít gặp phải trường hợp như thế này. Hôm nay được thấy, coi như mở mang tầm mắt.

Lâm Kiều Kiều nhún vai, cô đối với đám người rầm rộ này đã hết ngạc nhiên từ lâu rồi: “Đó là do chị bình thường tới sớm không gặp qua, em thì mỗi ngày đều như vậy. Đúng rồi, thông báo bên kia chị có xem không?”

“Thông báo? Không thấy.” Từ sau lần bị Thái quản lý dùng thông báo làm thư tình, cô nhìn thấy thông báo là rùng cả mình, làm sao có thể đi xem trong đó dấn cái gì. Vả lại bên cạnh còn có cái loa phát thanh Tiểu Lâm, không lo không biết chuyện gì.

“Là tiệc tối lễ Noel, công ty tổ chức, muốn tham gia thì ghi tên trước.” Tiểu Lâm hưng phấn nói.

“Tiệc tối?” So sánh với hưng phấn của Tiểu Lâm, Giản Tình lại có vẻ thiếu hứng thú. Ngoại trừ vài người quen biết cùng bộ phận, công ty to như vậy, cô căn bản chỉ quen vài người. Dự tiệc cùng với một đám người

xa lạ thì có gì vui vẻ?

“Đúng vậy đúng vậy, thời gian còn có một tuần. Trên thông báo còn viết đến lúc đó bộ phận cao cấp của công ty cũng sẽ tham dự, mọi người đều đoán Phương boss có thể đến hay không, em nghĩ phụ nữ toàn công ty đều đợi đến ngày anh ấy xuất hiện.” Lâm Kiều Kiều mắt mơ màng, đã bắt đầu tiến vào bên trong ảo tưởng.

Cảm giác bao di động hơi rung rung, Giản Tình lấy ra xem, thì ra là “Đầu heo” gửi tin nhắn đến: “Đến công ty chưa?”

“Đến rồi, anh vừa nãy sao lại vượt đèn đỏ!!!” Cô oán giận đánh mấy chữ.

“Đầu heo” bình tĩnh hồi âm: “Không chú ý.”

Giản Tình hé miệng cười khê: “Lần sau đừng như vậy, rất nguy hiểm, em bị anh dọa sợ rồi.”

Sau đó “đầu heo” hồi âm ngắn gọn một chữ “Ừ”.

“Em còn đang ở trước thang máy, nhiều người quá nên không đi vào được!” Giản Tình hơi làm nũng, oán giận nói với người yêu.

“Em đi theo lối thoát hiểm xuống bãi đỗ xe, ở bên trái có một thang máy chuyên dụng, đỡ phải đi bộ.” “Đầu heo” rất nhanh hạ chỉ thị.

Giản Tình mặt nhăn mày nhíu, nhìn lại đám đông đang giữ thang máy, tự hỏi đề nghị của “đầu heo” không biết có được hay không: “Nhưng thang máy chuyên dụng của anh có sạch không?”

Này thì....thang máy....

Tin nhắn đột nhiên yên tĩnh, đợi hai phút vẫn không thấy hồi âm lại.

“Đầu heo là ai?” Đầu Lâm Kiều Kiều đột nhiên nhích lại gần, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai chữ “Đầu heo”.

“Đáng ghét, không được nhìn lên tin nhắn của người khác.” Giản Tình cười mắng một tiếng, đóng nắp điện thoại lại, nghĩ đến khả năng anh có thể gửi tin nhắn lại, cũng cầm cầm trên tay không thả lại vào trong bao đựng.

“Chị Tình à, em đã nói là chị có bạn trai mà chị còn nói sáo, dùng đến tên gọi thân mật là đầu heo rồi còn không phải bạn trai!!” Lâm Kiều Kiều đắc ý phân tích: “Aizz, đáng thương Thái quản lý trẻ tuổi đầy hứa hẹn của chúng ta, chờ anh đi công tác trở về thì nữ thần trong lòng của anh đã bị người khác đoạt mất rồi!”

“Nói hươu nói vượn, vào thang máy nhanh đi thôi, bằng không sẽ đến muộn.”

“Chị Tình, chúng ta hôm nào đi mua quần áo đi, em muốn cho mình xinh đẹp một chút, hy vọng đến lúc nào đó có thể câu được một anh đẹp trai.” Lâm Kiều Kiều thập phần mong chờ đến dạ tiệc lễ Noel, nói không chừng đến lúc đó thật sự có thể chiêm ngưỡng phong thái của Phương boss, ngấm lại liền cảm thấy thật hạnh phúc.

“Chị cũng chưa tính đăng ký.” Giản Tình vừa dứt lời, thì thang máy đã xuống tới dưới, nhìn thấy đã đến thời gian đi làm, mọi người cũng không màng gì đến phong độ, ùa lên, phía sau tiếp phía trước chen vào bên trong. Đang lúc cô theo sau Tiểu Lâm cùng đám người chen vào cửa thang máy, di động lại vang lên, mắt đang cố gắng tìm Lâm Kiều Kiều trong đám đông, Giản Tình lui lại mấy bước, bắt đầu đọc tin nhắn vừa đến, đầu heo lại có chỉ thị mới: “Anh ở cửa thang máy, em đến đây, không cho phép chen lấn cùng người khác!”

Nhìn tin nhắn, Giản Tình choáng váng hai má tự nhiên hồng lên, là ảo giác của cô sao, những lời bên trong sao lại như dẫn theo một cơn lũ ghen tuông? Đưa điện thoại di động cất vào trong bao, quay đầu tìm Tiểu Lâm thì đã không thấy bóng dáng, hẳn là đã theo đám người chen vào, như vậy cũng tốt, không cần phiền toái tìm cớ.

Bước đi nhanh hơn hướng tới lối thoát hiểm, thang máy chuyên dụng nằm ở góc của bãi đỗ xe, mọi người khi lái xe đi làm là đi từ bên kia lên, căn bản sẽ không nhìn đến bên này, Giản Tình nhẹ nhàng thở ra, chạy chậm về phía trong góc.

Người có cấp bậc đại boss dĩ nhiên không bình thường, có chỗ đậu xe riêng, có thang máy chuyên dụng, chỗ đỗ xe thì bằng chỗ của ba bốn cái xe khác. Chiếc BMW vừa gây chuyện vượt đèn đỏ, giờ uy phong lẫm liệt đứng ở chính giữa, nêu bật tôn quý của nó.

Vừa mới đi đến chỗ rẽ, liền nhìn thấy Phương Khiêm hai tay bỏ vào túi, hai chân hơi mở ra, thẳng tắp đứng ở nơi đó. Nam nhân này, chờ người thôi mà nhìn cũng có khí thế như vậy.

Anh vừa thấy cô xuất hiện, không nói hai lời, kéo ngay cô vào thang máy, nhưng thật ra Giản Tình nhìn thấy anh chỉ mặc quần áo trong đơn giản, nhìn không được lắm nhai: “Lạnh như thế này, sao không mặc thêm một áo khoác nữa.”

Phương Khiêm biểu tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh mắt trốn tránh, tuy rằng anh không nói gì nhưng thời gian hai người ở chung cũng không phải là ngắn, Giản Tình có thể dễ dàng nhận ra cảm xúc của anh.

Hai người yêu đương, cô tự nhận mình ở thế nhường nhịn, mặc kệ phát sinh chuyện gì, luôn là người mềm lòng thỏa hiệp trước, lúc này cũng giống nhau, cô nhẹ nhàng tiến đến ôm anh, lời nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ: “Đừng như vậy, em sẽ thật cẩn thận, cũng là vì bảo vệ tình cảm của chúng ta mà.”

Lời tâm tình vĩnh viễn là nghe hoài không chán, nam nhân sau khi nghe được cô làm nũng giải thích, thở dài, bất đắc dĩ đem cô ôm sát: “Chưa thấy qua cô gái nào có thể ép buộc giống như em vậy!” Hơn nữa luôn luôn khiêu chiến quyền uy của anh.

Giản Tình trong lòng anh khẽ cười giả làm mặt xấu, lập tức nghĩ đến lúc này anh vượt đèn đỏ: “Khiêm, lần sau không cho phép lại vượt đèn đỏ.”

Nam nhân cúi đầu, môi hôn lên chóp mũi của cô, nhẹ nhàng “Ừ” một tiếng, khi hai người ở chung, không cần phải nói những chuyện này. Anh hưởng thụ cảm giác ôm cô vào trong ngực, mặc kệ là thân thể hay là linh hồn, bọn họ đều là phù hợp cực độ, ngay từ đầu đã giống nhau, luôn muốn ở cùng một chỗ.

Khi thang máy đến tầng 17, hai người đã hôn đến khó tách rời, Phương Khiêm lấy tay ấn nút đóng cửa lại, tiếp tục nhiệt tình như lửa xoa xoa gáy của cô, áo sơ mi của Giản Tình đã bị cởi vài cái nút, một bàn tay to theo cổ áo đi vào dò xét, hướng đến một bên ngực đầy đặn, nhẹ nhàng vuốt ve, động tác này, Phương Khiêm buổi sáng khi rời giường cũng rất hay làm như vậy.

“Khiêm, để em ra ngoài đi, bị muộn rồi.” Tình dục đã bị người nam nhân khơi mào, Giản Tình chỉ có thể thở phì phò, vô lực chống đỡ, kết quả lại biến thành ồm ồm.

Nam nhân hơi thở cũng dồn dập, trong ánh mắt thâm thúy lộ vẻ nóng cháy rực lửa, dùng quần chỗ vật cứng đã khởi động, xem ra cũng đã đến thời điểm quần bách như cung được căng dây, không thể dừng lại.

“Muộn thì cũng đã muộn rồi.” Một bàn tay nam nhân lặng yên vén váy ngắn của cô lên, cách một lớp tất chân, vuốt ve nơi u cổ mẫn cảm của cô, còn thực tà ác nói bên tai cô: “Đã ẩm ướt rồi.”

Giản Tình bị anh cố định không thể giãy, cũng không muốn tránh thoát, mặt trở nên đỏ bừng, chỉ là trên miệng còn có chút kháng nghị, “Muộn sẽ không có tiền thưởng.”

Chỉ là chút tiền thưởng, anh căn bản không để ở trong mắt, vì thế cúi đầu, hôn đi lời lải nhải của cô, động tác tay lưu loát, rất nhanh liền rút đi quần lót của cô, đem một tia giấy dựa cuối cùng của cô hoàn toàn bóp chết.

Một giờ sau, Giản Tình chân run từ thang máy chuyên dụng đi ra, nhờ tường giúp đỡ mới đi được thông thả, thẳng tắp hướng đến toilet, trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, về sau không bao giờ đi thang máy chuyên dụng cùng anh nữa.

Dù sao cũng đã muộn, Giản Tình cũng không sốt ruột, ở toilet sửa sang lại bề ngoài một chút, chờ đến khi sắc mặt hết ửng hồng mới thông thả đi đến văn phòng, không phải cô cố ý đi chậm, chỉ là hạ thân ở nơi nào đó vẫn đang đau nhức mẫn cảm chết người, căn bản không có khí lực để đi nhanh.

Vừa mới đến văn phòng, Lâm Kiều Kiều lập tức nhảy ra: “Chị Tình chị đi đâu vậy? Sao lại trễ như vậy, em rõ ràng nhìn chị vào ngay sau em, vừa mới vào thang máy xoay người lại biến thành một lão đàn ông, thiếu chút nữa hù chết em!”

Giản Tình bình tĩnh ngồi trở lại vị trí của mình, chậm rãi đem túi xách bỏ vào ngăn tủ: “Chị nhìn thấy người quen, cho nên nói chuyện một chút.” Tuy biết rằng đó là cái cớ sơ sài, nhưng là cái đầu tiên cô có thể nghĩ đến. Từ lúc đi ra thang máy đến bây giờ, đầu của cô vẫn còn trong tình trạng mơ màng.

“Người quen nào lại quan trọng như vậy, chẳng lẽ là người yêu?” Lâm Kiều Kiều ưu điểm lớn nhất chính là sức tưởng tượng khôn cùng và khả năng đào khoét bí mật cực giỏi.

“Không nói cho em!” Nghĩ đến mình lại cùng Phương Khiêm ở thang máy làm-chuyện-đó, Giản Tình đỏ bừng mặt, phản ứng như vậy của cô ở trong mắt Lâm Kiều Kiều tự động giải thích vì – Chị Tình thật sự rất yêu người ta .

“Chị Tình, điều kiện Thái quản lý tốt như vậy chị đều không để vào mắt, người ấy của chị có phải phi thường phi thường xuất sắc hay không?” Không thể trách cô tò mò, thật sự là Chị Tình điều kiện rất vĩ đại, tính tình tốt, hòa nhã, bộ dạng người lại xinh đẹp, cô gái như vậy người thường căn bản là không xứng.

Gương mặt tự tin kiêu ngạo của Thái quản lý chợt lóe qua đầu , lập tức chọc Giản Tình liên tục nhú mày, ở trong lòng cô, Phương Khiêm là tồn tại duy nhất, từ ngày yêu anh, anh đã là ông trời của cô, là thế giới của cô. Về phần người khác không có quan hệ, cô liếc mắt một cái đều cảm thấy thực phí tinh thần.

Đối mặt với sự tò mò của Lâm Kiều Kiều, Giản Tình gợi lên khoe miệng: “Anh ấy là độc nhất vô nhị.”

“Oa..... khi nào thì mang ra giới thiệu?” Lâm Kiều Kiều nhìn thấy Giản Tình rốt cục cũng nói ra, vì thế rên sất khi còn nóng liền yêu cầu gặp mặt.

Mang ra giới thiệu? Làm sao có thể! Giản Tình thử nghĩ đến cảnh tượng khi mang Phương Khiêm cho Lâm Kiều Kiều gặp mặt, căn bản không thể tưởng tượng, đối với Lâm Kiều Kiều mà nói, đó khẳng định sẽ là thảm họa, thảm họa ảo tưởng tan biến.

“Về sau hẵng nói.” Cô nói cho có lệ .

“Hắc hắc...người chị Tình yêu hẳn là rất phong độ.”

“Trưởng phòng hôm nay không phải đã trở lại sao? Chị đến trễ như vậy, anh ấy có tìm chị hay không?” Giản Tình đổi chủ đề.

Nào biết nghe lời nói của cô như vậy, Lâm Kiều Kiều lại có vẻ càng thêm hưng phấn, bắt đầu buôn chuyện bà tám: “Theo thư ký của Phương boss truyền ra tin tức đáng tin cậy: Buổi sáng vài trưởng phòng vừa đến đúng giờ đã lên báo danh với boss, nào biết cái hội nghị nho nhỏ còn chưa có bắt đầu, Phương boss nói bọn họ đợi một chút, sau đó áo khoác cũng chưa mặc liền đi ra ngoài, tin tức này truyền ra đã được nửa giờ rồi nên không biết lúc này Phương boss đã trở về chưa.”

Giản Tình im lặng, trong lòng có chút ai oán, thật không rõ chân tướng người đã truyền ra cái chuyện tọc mạch này, nhiều nhất cũng chỉ biết vui vẻ đoán Phương boss biến mất trong khoảng thời gian này là làm gì. Chỉ có mình lại biết rõ nội tình, cũng rất vô tội nhớ tới một cái từ — hồng nhan họa thủy?

Lâm Kiều Kiều bên kia còn chưa tám xong, Giản Tình bên này cũng chưa ai oán xong, chỉ thấy một người trẻ tuổi ôm một bó hoa hồng to, rêu rao đứng ở cửa văn phòng các cô .

“Oa, bó hoa thật lớn a, có 99 đóa sao?” Lực chú ý của Lâm Kiều Kiều nháy mắt đều bị bó hoa kia hút đi.

Người trẻ tuổi ngại ngùng cười, sợ hãi hỏi: “Xin hỏi vị nào là Giản Tình tiểu thư?”

Nguyên bản là Giản Tình ở một bên xem kịch vui, không dự đoán được chính mình lại là nhân vật chính, môi đỏ mọng hóa thành hình chữ O, ngơ ngác nhìn người trẻ tuổi ôm hoa hướng về phía cô, ngơ ngác nhận hoa, ngơ ngác ký nhận.

Lâm Kiều Kiều ở một bên thúc giục cô, “Chị Tình, là ai tặng chị vậy, có thiệp hay không, mau lấy ra xem!”

Được Tiểu Lâm nhắc tỉnh táo lại, Giản Tình tim đập không khỏi nhanh thêm mấy nhịp, tìm tìm ở bó hoa quả nhiên có một tấm thiệp nhỏ màu hồng nhạt, bề mặt có hoa văn tinh tế còn tỏa ra hương thơm hợp lòng người. Mở tấm thiệp ra, nhịp tim thành thịch của Giản Tình lập tức giảm xuống, chữ viết trên tấm thiệp tuy rằng cũng là rồng bay phượng múa, nhưng so với chữ của Phương Khiêm đã học qua thư pháp cũng kém khá xa.

“Thái Minh Cường.....” Tiểu Lâm ở bên cạnh thì thảo đọc chữ ký trên tấm thiệp, sau đó cười hắc hắc: “Thái quản lý đi công tác đã về rồi?”

Giản Tình tùy ý đem hoa đặt trên bàn làm việc, rất uể oải: “Ai biết!” Aizz, đau đầu!

Chương 6:

Trên bàn đột ngột có một bó hoa hồng to nhìn có vẻ rất chướng mắt, giống như trái bom hẹn giờ, làm cho Giản Tình rất khó tập trung làm việc, ngay cả khi ngắm sắc hồng kia cũng làm cô cảm thấy đau đầu.

Trực tiếp ném hoa xuống? Như vậy là hành vi xúc động, cô khẳng định sẽ không làm được, dù sao đây cũng là một phần tâm ý của người ta, nhưng giữ lại thì trong lòng cảm thấy không được tự nhiên, thật là khó xử. Cô thấy rất giận Thái Minh Cường, rõ ràng đã bị cô cự tuyệt, vì sao còn muốn dây dưa không ngớt chứ? Kiên nhẫn là tốt, nhưng đối với bạn gái của người khác mà kiên nhẫn, thì tuyệt đối là chuyện xấu rồi.

Khi trong lòng buồn phiền, cô luôn thích cầm bút bi vẽ loạn lên tờ giấy trắng. Khi cô lấy lại tinh thần, nhìn thấy rõ ràng mình vẽ cái gì thì lập tức bị dọa không nhẹ. Trên giấy trắng mực đen lại tràn ngập tên của Phương Khiêm, ngẩng đầu nhìn chung quanh, không thấy người nào chú ý tới vẻ thất thường của cô, thế là chân tay luống cuống xé bỏ tờ giấy, vo viên lại nhanh chóng vứt vào thùng rác.

“Chị Tình, nhìn bộ dáng có tâm sự của chị, có phải phiền não muốn xử lý bó hoa này như thế nào hay không?” Lâm Kiều Kiều bên cạnh đã vụng trộm quan sát thật lâu, nhìn cô lúc nhíu mày, lúc thở dài, rồi cuối cùng là không yên lòng vẽ loạn trên giấy. Đôi mi thanh tú chau lại thật xinh đẹp, ngay cả Tiểu Lâm là phụ nữ cũng cảm thấy đẹp không sao tả xiết, huống chi là đại lão gia Thái quản lý, đánh chết không rời cũng là lẽ tự nhiên.

“Tiểu Lâm, em có thể giúp chị xử lý sao?” Giản Tình trừng mắt nhìn, tự mình chạy đông chạy tây giải quyết còn không được, sao có thể đem chuyện phiền toái ném cho Tiểu Lâm.

“Không thành vấn đề, em cam đoan giúp chị xử lý thỏa đáng.” Lâm Kiều Kiều đứng dậy cười tủm tỉm, ôm lấy hoa hồng trên bàn: “Ai, hoa thật đẹp nha, tại sao không phải là tặng cho em!”

Giản Tình khoe miệng khê cong lên xinh đẹp, nhẹ nhàng cười: “Chị đây tá hoa hiến phật [1], cho em đấy.”

“Không cần đâu, em muốn chờ bạch mã hoàng tử của em tặng em cơ.” Xung quanh Tiểu Lâm lại bắt đầu toát ra những bong bóng màu hồng lãng mạn.

Lúc này, trưởng phòng thị trường Lưu mấy ngày không gặp đột nhiên vội vàng đi vào văn phòng, bởi vì tốc độ di chuyển quá nhanh, chiếc bụng mỡ bị đẩy lên đẩy xuống, bộ dáng có chút hài hước. Trong tình hình này, Tiểu Lâm cùng Giản Tình âm thầm nhìn nhau cười.

“Giản trưởng ban, hai đề xuất “Vinh kì hoa viên” trong bản kế hoạch mở rộng có sửa lại chưa?” Lưu trưởng phòng thở hổn hển, xem ra là chạy một mạch tới đây. Đáng thương hẳn một thân ục ịch, dưới không khí thoải mái ấm áp của điều hòa mà trên trán toát ra thật nhiều mồ hôi.

Giản Tình gật gật đầu: “Đã sửa rất tốt, đang chuẩn bị mang cho anh xem qua.” Xoay người rút ra một loạt tài liệu có bìa màu lam, đang muốn đưa cho hắn, không ngờ lại bị Lưu trưởng phòng cự tuyệt.

“Tôi không thời gian xem, cô cùng tôi đi lên giải thích.” Lưu trưởng phòng khoát tay, lấy khăn tay ra lau mồ hôi, xoay người nhìn thấy Tiểu Lâm ôm bó hoa đứng bên cạnh, bèn thân thiết cười nói: “Tiểu Lâm, bạn trai tặng à, tặng bó hoa to vậy sao.”

Tiểu Lâm nhanh mồm nhanh miệng trả lời: “Không phải đâu, là Thái quản lý tặng cho chị Tình.”

“Tiểu Thái à!” Lưu trưởng phòng hiểu rõ, trêu tức liếc nhìn Giản Tình một cái.

Giản Tình sau khi nhìn Tiểu Lâm một cái xem thường, mới quay đầu hỏi Lưu trưởng phòng: “Đi đâu giải thích? Phòng họp?”

“Không phải, theo tôi lên văn phòng Phương tổng.” Lưu trưởng phòng xoay người đi ra ngoài: “ Phải đi ngay bây giờ.”

“A.....” Tiểu Lâm ôm hoa thét chói tai, kích động miệng lắp bắp: “Văn...phòng ...Phương..... Phương boss.....!!!”

Đang nghe đến phải lên văn phòng Phương tổng, Giản Tình nháy mắt tim cũng đập lỡ một nhịp, rồi nhìn phản ứng quá độ của Tiểu Lâm, lại cảm thấy buồn cười: “Tiểu Lâm, cơ hội tốt như vậy em đi đi.”

Tiểu Lâm liều mạng khoát khoát tay: “Em..... em không được, chân mềm nhũn.....”

“Giản trưởng ban, nhanh lên một chút.” Lưu trưởng phòng không kiên nhẫn ở bên ngoài thúc giục.

[1]: Tá: Mượn. Hoa: bông. Hiến Phật: dâng lên Phật.

Tá hoa hiến Phật là mượn hoa của người khác dâng lên cúng Phật. Ý nói: Dùng của người này để lấy lòng người khác, giống như lấy xôi làng đãi ăn mày.

Giản Tình không thể kéo dài, vội vàng cầm lấy tập tài liệu đi ra ngoài. Vào thang máy, cô còn khẩn trương xem kỹ hình ảnh của mình ở chiếc gương trên tường, chợt nhớ đến tình huống trước kia đã xảy ra ở thang máy, vẫn còn rất rõ ràng. Mới thoáng nhớ một đoạn ngắn, hai má đã hơi hơi nóng lên, may mắn ngọn đèn ở trong này không sáng lắm, bằng không với vẻ mặt xấu hổ của cô, Lưu trưởng phòng khẳng định sẽ hiểu nhầm.

“Thái quản lí là một thanh niên đầy hứa hẹn!” Thang máy thông thả đi lên, Lưu trưởng phòng đột nhiên hưng phấn mở miệng nói chuyện phiếm, lại nói đến người Giản Tình không muốn gặp nhất.

Tuy rằng không thích nghe, nhưng đối với lời nói của trưởng phòng không thể không trả lời, vì thế Giản Tình nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy.”

Thái Minh Cường đuổi theo cô oanh liệt như vậy, làm cho toàn nhân viên công ty bàn luận say sưa một thời gian dài, Lưu trưởng phòng cảm thấy hứng thú cũng không phải điều kì lạ.

“Nhưng nghe nói khi Giản trưởng ban cự tuyệt anh ta lại không có chút thương xót nào.” Lưu trưởng phòng ha ha cười, khối thịt trên mặt lập tức tê làm đôi.

“Chỉ có thể nói chúng tôi không có duyên phận.” Giản Tình trả lời khéo léo đưa đẩy để không trở thành tội nhân.

“Thái quản lí ở tổng công ty rất có tiền đồ, không những được công ty trọng dụng mà còn đi công tác rất nhiều nhiệm vụ quan trọng, đều là do Phương tổng chỉ định. Chỉ điểm này thôi cũng đủ để chứng minh năng lực của anh ta, Giản trưởng ban đừng quá kén chọn.” Lưu trưởng phòng nói ra lời này, tự nhận là vì suy nghĩ cho Giản Tình, dù sao trong mắt mọi người Thái Minh Cường cũng hội đủ các điều kiện của “Toàn thạch vương lão ngũ.” [1]

Giản Tình cười yếu ớt, khiêm tốn nghe trưởng phòng phân tích. Lúc nghe đến hẳn nói Thái quản lí thường xuyên được đi công tác nước ngoài là do Phương tổng coi trọng, trong lòng liền nghĩ lại, là do khi đó biết có người cuồng nhiệt theo đuổi cô, Phương Khiêm rất tức giận, khi đó anh thật sự vô cùng tức giận. Bình thường anh im lặng không nói gì mà khuôn mặt tuần tú lạnh như băng hé ra đã làm cho người khác sợ hãi. Lúc ấy nếu không phải cô có lời ngăn cản, Thái Minh Cường khẳng định sẽ bị khai trừ ra công ty bằng bất cứ giá nào, một nhân tài tốt sẽ bị lãng phí.

Quá trình phức tạp như vậy, căn bản không có ai biết được.

Tòa nhà Phương thị tổng cộng có 30 tầng, văn phòng chủ tịch ở tầng 29, tầng trên cùng còn lại là nơi ở riêng tư của Phương Khiêm, anh từng nói anh thích đứng ở chỗ cao xem thế giới. Nhưng nếu sau này hai người cùng ở một chỗ, anh sẽ không ở lại nơi này, mà sẽ mua một căn hộ nhỏ sống với cô.

Thang máy rớt cực tới tầng 29, Giản Tình âm thầm thở phào nhẹ nhõm, im lặng theo phía sau Lưu trưởng phòng, đi về hướng văn phòng. Văn phòng Phương Khiêm cô đã từng âm thầm tới vài lần, trong ấn tượng, xa hoa vẫn là xa hoa. Cô đem cảm tưởng của mình nói với chủ nhân văn phòng, nghe xong, nam nhân lắc đầu, cười nói anh thừa kế sự nghiệp của tổ tiên, về chuyện bố trí văn phòng, cũng là do cha anh để lại, không liên quan đến anh. Sau này Giản Tình nghĩ thông suốt, đối với người thường mà nói, có lẽ là xa hoa, nhưng ở trong mắt người nhà họ Phương, vốn là chuyện đương nhiên phải có, căn bản không đáng khoe ra.

Đi qua phòng thư ký, Giản Tình nghĩ, phòng thư ký của Phương boss trong tổng công ty nổi danh lừng lẫy, có rất nhiều tin đồn đều truyền ra từ nơi này, vì thế cô không nhận được tò mò, lặng lẽ nhìn nhìn thăm dò, lơ đãng nhìn thấy mặt một cô gái nhỏ, trong lòng bỗng cảm khái, phòng thư ký, thật đúng là mãn viên xuân sắc [2], sắc màu rực rỡ, mỗi người đều thật khuynh quốc khuynh thành.

Sau đó, bình thường cô lạnh nhạt, nay đáy lòng lại không ngăn được lộ một ít ghen tuông ra bên ngoài, Phương boss thật đúng là hậu cung mỹ nhân đẹp ba ngàn! [Bi: hắc hắc, ăn mấy bình giám chua rồi hả chị =)))]

[1]: toàn thạch vương lão ngũ: cách nói dân gian TQ:

5 tiêu chí

1. Đầu tiên là nhiều tiền, có sự nghiệp; thứ hai là thừa kế tài sản giàu có của gia đình.
2. Đẹp trai, anh tuấn, độc thân.
3. Có bằng cao học, hoặc học cao học ở nước ngoài.
4. Có khả năng giải quyết các vấn đề, kiên trì, tích cực, tìm tòi, nghiên cứu kinh doanh.
5. Không nói ra những việc quan trọng, cố gắng ẩn mình trong những người bình thường, tránh những thị phi của thế giới xung quanh.

Note: giải thích trên do bạn Bi đọc trên wikipedia TQ rồi dịch sơ lại, có gì ko đúng thì thui nhé, bạn hông biết tiếng bông đâu =.=!!

[2]: mãn viên xuân sắc: vườn đầy xuân sắc.

Vào văn phòng, Giản Tình bất ngờ phát hiện ở đây không chỉ có một mình Phương Khiêm, còn có vài trưởng phòng khác từng gặp qua ở trong phòng hội nghị, nhưng chưa bao giờ cùng nói chuyện. Làm Giản Tình xấu hổ nhất là Thái Minh Cường cũng đã có mặt, đối phương thấy cô, trước tiên nhìn cô nở một nụ cười sáng lạn, thật là một nam nhan đẹp trai.

Phương Khiêm ngồi dựa vào ghế sofa, một đôi chân thon dài bắt chéo trên đầu gối, làm ra vẻ chăm chú xem tài liệu, còn cẩn thận lật lật giở giở. Nhưng cho dù anh tùy ý ngồi thì động tĩnh của người ngoài anh vẫn nắm bắt được không tha.

Vài nhóm trưởng phòng ở các ngành bình thường thì hô phong hoán vũ, khi đối mặt với anh cũng chỉ có thể ngồi nghiêm chỉnh không dám ho he.

“Phương tổng, đây là Giản trưởng ban của ngành chúng ta, cô ấy rất quen thuộc với hạng mục này, tôi muốn giới thiệu cô ấy với mọi người.” Lưu trưởng phòng đẩy cô lên phía trước, còn mình đi đến bên cạnh nhóm trưởng phòng, tìm một chỗ trống ngồi xuống.

Phương Khiêm đưa tay để tài liệu sang một bên, rồi mới giương mắt nhìn thẳng vào Giản Tình, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng xa lạ, Giản Tình có cảm giác nhút nhát, hơi hơi đỏ mặt, không biết kế tiếp nên làm như thế nào.

“Giản trưởng ban? Ngồi ở đây nói đi.” Phương boss tùy ý chỉ vào vị trí bên người muốn cô ngồi xuống, biểu tình xa cách nhưng cũng không hề thất lễ.

Giản Tình có điểm xấu hổ nhìn những người khác, sau mới thật cẩn thận đi đến cạnh tay vịn sofa ngồi xuống, tuy rằng hai người ngồi ở hai đầu sofa nhưng thực ra giữa bọn họ vẫn không có một khoảng cách nào.

Giản Tình trong lòng ngậm bực bội, sao lại đột nhiên để cô ngồi bên cạnh anh, không sợ bị người khác nghi ngờ vô căn cứ sao. Sau nhìn về mặt bình tĩnh của anh, cô lại cảm thấy mình quá mức miễn cưỡng, suy nghĩ quá nhiều.

Vội vàng mở tài liệu ra, hoàn thành nhiệm vụ sớm một chút mới có thể thoát khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

“Về giai đoạn mở rộng lần hai của ‘Vinh kì hoa viên’, ngành của chúng ta đã làm tốt các phương diện chuẩn bị, bên dưới là vài phương án mở rộng cụ thể”

Đối với báo cáo như vậy Giản Tình cũng không xa lạ, bởi vì Lưu trưởng phòng thường xuyên phải đi ra ngoài, rất nhiều báo cáo đều phần lớn là do cô làm, cho nên nói đến chuyện công việc, tâm tình của cô cũng tự nhiên lơ lửng, không căng thẳng nữa.

Phương Khiêm ngồi bên cạnh cô, khước miệng nhếch lên, chăm chú nghe cô giảng giải, thỉnh thoảng cũng sẽ hỏi lại vài vấn đề, hoặc đưa ra quan điểm cùng ý kiến của mình, sau đó anh giải thích cặn kẽ, hoặc phân tích một số vấn đề nan giải. Qua đó có thể dễ dàng nhìn ra năng lực của anh, có thể ung dung ngồi ở vị trí cao như vậy, thực lực của anh tuyệt đối không thể nghi ngờ.

Phương án cũng không phức tạp, nhưng vài trưởng phòng mồm năm miệng mười cùng thảo luận [Bi: nguyên văn là bảy mồm tám lưỡi =.=], làm cho thời gian một giờ qua nhanh. Phương Khiêm nghe Giản Tình tổng kết xong, gật đầu tỏ vẻ khen ngợi: “Giản trưởng ban vất vả quá, phương án thực không tồi.” Rồi lập tức quay đầu nói với Lưu trưởng phòng: “Không nghĩ rằng cấp dưới của Lưu trưởng phòng lại ẩn giấu một nhân tài xuất sắc như vậy.” [Bi: khen thật hay nịnh hả a?]

Vài trưởng phòng khi gặp Phương boss đều thấy bộ dạng anh nghiêm khắc không cười. Đối với thái độ thoải mái của anh hôm nay đều thấy cực kỳ bất ngờ, sau khi thấy anh đến bên người Giản Tình thì cũng đã hiểu được đôi điều. Giản Tình là đại mỹ nữ được cả công ty công nhận, đối mặt với mỹ nữ, có mấy đàn ông là tâm trạng không tốt? Vì thế tất cả cũng đều nở nụ cười.

Giản Tình bị một đám đàn ông cười với ý tứ không tốt chút nào thì lặng lẽ đưa mắt nhìn anh đứng bên cạnh. Bởi vì trên mặt có nụ cười nhạt nên khuôn mặt tuần tú thiếu đi một tia lạnh lùng, trong ánh mắt lại ẩn giấu một tia sáng quen thuộc.

Đang lúc cô muốn rời đi, Phương Khiêm lại cúi đầu xem giờ: “Thật có lỗi, đã làm cho mọi người ngấy người mắt cả buổi sáng. Như vậy đi, tôi mời mọi người cùng đi ăn cơm trưa được không?”

Anh đề nghị như vậy, tất nhiên mọi người đều vội vàng đáp ứng, Giản Tình nhân cơ hội đó đứng dậy cáo lui, không dự đoán được là sau khi cô đứng lên Thái quản lí liền nhìn chằm chằm vào cô, vội vàng đứng dậy theo: “Giản trưởng ban cũng cùng đi ăn đi.”

Mặc dù tính tình Giản Tình rất tốt, nghe thấy những lời này của hắn cũng rất muốn cầm lấy tập tài liệu trên tay hung hăng ném về phía hắn, tên này thật đúng là kẻ hại người không tha mà.

Vài trưởng phòng cũng cảm thấy bất ngờ với sự lễu lỉnh của Thái quản lí, nhìn thấy Phương boss không biểu hiện hờn giận gì thì cũng vui vẻ ha ha cùng nhau mời Giản Tình, Giản Tình thịnh tình không thể chối từ, phân vân nửa ngày, như thế nào cũng không xong, cuối cùng vẫn là Phương boss lên tiếng: “Giản trưởng ban cũng cùng đi đi.”

Giản Tình dở khóc dở cười, trường hợp như vậy, thật đúng là làm người ta bất ngờ.

Bảy người, ba xe, Thái Minh Cường vốn cũng muốn lái xe, nhưng có người nói tử lượng hắn không tốt, uống rượu liên say, lái xe rất nguy hiểm, thế là bị kéo vào trong xe của một trưởng phòng. Vì thế, phân chia mãi, cuối cùng lại chỉ có mình Giản Tình ngồi trên BMW của Phương boss. [Bi: sao chia hay thế -, -]

Ngồi vào trong xe, Giản Tình liền bĩu bĩu môi, tỏ vẻ mình đang hờn giận: “Anh sao có thể để em cùng đi đến đó?” Nhìn anh chậm rãi lái xe bên người, Giản Tình ủy khuất lên án.

Phương Khiêm cười khê một tiếng: “Mời em đến cũng không phải là anh, anh nhớ rõ hình như là Thái quản lí.”

“Nhưng vì sao chỉ có một mình em ngồi xe của anh?!” Cô tiếp tục lên án.

“Mấy người kia, trừ Thái Minh Cường ra, người nào không phải lão hồ li? Chỉ cần anh có một ánh mắt khác thường, bọn họ sẽ không ngừng hưởng ứng.” Phương Khiêm bắt đầu dĩ giải thích.

Khó trách vài trưởng phòng đột nhiên có thái độ nhiệt tình với cô, thì ra là muốn tác hợp cho cô cũng Phương Khiêm, lấy lòng vị đại thần này!

Nghĩ như thế, Giản Tình lại ủy khuất: “Chẳng lẽ bình thường bọn họ đều tác hợp anh cùng với cô gái khác như vậy?” [Bi: ăn giấm lần 2 =))]

Phương Khiêm nhăn đôi mày kiếm lại, cô gái nhỏ này phản ứng quá nhanh, làm cho anh cảm thấy hao tổn tinh thần: “Em cảm thấy anh không có việc gì đi gặp phụ nữ linh tinh sao? Em tốt nhất là gạt bỏ mấy ý nghĩ kì cục trong đầu ấy đi.”

“Anh làm sao mà biết em có ý nghĩ kì cục!” Giản Tình buồn cười phản bác: “Em mới không cho phép anh có mấy ý nghĩ kì cục như vậy!”

“Ý của anh là em ít gặp Thái quản lí thôi.” Phương Khiêm hừ nhẹ một tiếng cảnh cáo.

Giản Tình cố nén cười: “Em mới là người không muốn gặp hần đây!”

Trong phòng tiệc rượu, Giản Tình phát hiện, vị trí ngồi của chính mình cũng thực là khéo chọn! Bên trái là Phương boss an nhàn lạnh lùng, bên phải cũng là Thái Minh Cường ân cần quan tâm, lạnh lùng cùng nóng hổi tấn công đồng thời, làm cho cô ăn uống vô vị, khó có thể nuốt trôi.

“Giản trưởng ban, cô nếm thử đi, đây là đồ ăn nổi tiếng của khách sạn.” Thái Minh Cường lại gấp miếng thịt bỏ vào cái đĩa phía trước Giản Tình.

“Thái quản lí, tôi tự mình làm là được rồi.” Giản Tình buồn rầu, hần gấp đồ ăn, cô làm sao dám ăn, bên cạnh còn có người nào đó đang nhìn chằm chằm cô.

Rượu quá ba tuần, Lưu trưởng phòng đột nhiên đứng lên nói to, hơn nữa mở miệng lại bắt đầu buồn chuyện: “Các cậu biết không, Thái quản lí rất lãng mạn, buổi sáng vừa về công ty đã mang đến trước bàn của Giản trưởng ban của chúng ta một bó hoa hồng thật to, làm cho tôi, lão già này cũng thật là hâm mộ.”

“Lão Lưu, anh hâm mộ gì, mua một bó tặng cho bà xã của anh, cũng lãng mạn một chút đi.” Có người phụ họa.

“Bà xã của Lão Lưu nắm giữ quyền tài chính, không chừng tiền lão Lưu mua hoa cũng phải xin của bà xã đấy.”

“Lão Trần, cậu đừng nói giỡn.....”

“.....”

Lưu trưởng phòng “vô tình” mang chuyện của cô nói ra, vốn Giản Tình đã khó khăn che giấu, thì Lưu trưởng phòng đáng ghét chuyện gì không nói lại nói chuyện này, làm bọn họ vui vẻ thì lại hại cô chịu khổ.

Nghiêng mặt nhìn anh đang nếm thử hồng rượu, vẻ mặt bí hiểm tươi cười, làm cho người ta đoán không ra. Giống như cảm ứng được ánh mắt của cô, Phương Khiêm đột nhiên quay đầu sang, cùng cô mắt đối mắt. Sau đó, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười mê người với cô!!

5. Chương 07

Chương 7:

Qua vài lượt mời mọc, mấy trưởng phòng uống say bắt đầu rượu vào lời ra, cùng Phương boss bàn bạc từ thời cuộc chính sự, kinh tế cho tới chuyện chánh nhân bất kinh [1]; rồi tiếp thêm nhiều chén nữa thì đề tài lại chuyển thành: trưởng phòng nào mua nhà, trưởng phòng nào mua xe, trưởng phòng nào quen bạn gái, thậm chí cuối cùng còn nói tới chuyện cưới chẵn gối. Đàn ông trong lúc ăn nhậu hay nói giỡn như vậy thật ra cũng không mất phong nhã lắm, nhưng vấn đề là trong phòng còn có một cô gái trong sáng như Giản Tình ngồi nghe thì thật là mắc cỡ.

Vừa rồi sau khi Phương boss cười sáng lạn, Giản Tình đã có cảm giác đứng ngồi không yên, muốn tìm có thoát thân. Đến lúc thấy chủ đề của nhóm trưởng phòng càng ngày càng không đứng đắn thì cuối cùng cũng hạ quyết tâm, Phương boss cô còn không sợ, không lẽ lại sợ đắc tội với mấy trưởng phòng quèn hay sao? Thế là cô buông đũa, lau miệng cười khanh khách đứng lên: “Phương tổng, tôi còn tài liệu buổi chiều phải sửa sang lại cho xong, không thể tiếp đãi nữa rồi.”

Phương Khiêm kỳ thật cũng không thèm ăn nhiều lắm, hơn nữa cũng đã chán ngấy mấy người ở đây, này giờ anh cần bản không hề động đũa. Nghe được Giản Tình muốn rời đi trước thì cũng bỏ cái chén trên tay xuống, ung dung nhìn cô, khoe miệng không lộ rõ ý cười.

Thái quản lý còn đang mải bận rộn gấp cơm chia thức ăn cho Giản Tình, nhìn thấy cô muốn rời đi thì cũng đứng lên, nhiệt tình nói: “Giản trưởng ban, tôi đưa cô về.”

Nhóm trưởng phòng không nghĩ Giản Tình lại dám rời đi trước, ngây ngốc nhìn về bên này, yên lặng xem diễn biến tình hình.

Giản Tình vội vàng xua tay: “Không cần, Thái quản lý, anh hình như chưa ăn gì, nên ở lại ăn thêm đi.”

Thực ra chỉ là một câu khách khí, nhưng trong tai Thái Minh Cường lại thành một câu quan tâm đầy tình cảm, chỉ thấy Thái quản lý hai mắt tỏa sáng: “Không có, tôi thật sự ăn no rồi, nơi này lại xa công ty, tôi nên đưa cô về.”

“Việc này.....” Giản Tình khó xử, một bàn tay đưa ra sau lưng, âm thầm ngoắc ngón tay với Phương boss bên kia, ý bảo anh nhanh giải vây thay cô.

Động tác này làm cho Phương Khiêm cảm thấy thực hưởng thụ, cười khê một tiếng, bộ dáng cô gái nhỏ lúng túng như vậy, thật là thú vị: “Thái quản lý, Lưu trưởng phòng bọn họ uống nhiều rồi, xem ra làm phiền anh ở lại chăm sóc, về phần Giản trưởng ban, thì để tôi tiện đường đưa về.”

Boss lớn đã mở miệng, khí thế thông thả đáng tin, trong nháy mắt giết chết mọi người, đặc biệt là Thái quản lý đang tràn đầy nhiệt tình lập tức ủ rũ, không dám không nghe theo sự sắp xếp.

Trở lại trong xe, Giản Tình đã ủy khuất mấy lần: “Khiêm, anh cố ý chọc em.” Nghĩ lại vừa rồi anh vẫn dùng ánh mắt cười như không cười nhìn Thái quản lý cùng động tác của cô, trong lòng Giản Tình tăng thêm vài phần ai oán, nam nhân này đôi khi cũng thực ác liệt.

Phương Khiêm cũng không lập tức khởi động xe, mà vươn người về phía cô, cánh tay chụp tới, dễ dàng ôm cô vào lòng, cúi đầu hung tợn in lên môi cô một nụ hôn nồng nhiệt triền miên. Trong miệng anh còn lưu lại mùi rượu thơm ngọt, cùng đầu lưỡi dây dưa, khiến cho cô cũng cảm thấy say rượu, cả người choáng váng vui sướng.

Chờ anh khởi động xe, mở một nửa kính ra, không khí lạnh từ cửa sổ tiến vào, làm cho Giản Tình đang mơ màng hồi tỉnh, nhìn cảnh vật ngoài cửa sổ, hình như không phải đường về công ty.

“Đi đâu vậy?” Giản Tình nghi hoặc hỏi nam nhân bên cạnh.

“Em vừa rồi có người hầu hạ, ăn no rồi, nhưng anh vẫn còn đói bụng.” Phương boss mân miệng, tuy miệng anh nói những lời này nghe như đùa nhưng lại tràn đầy ý ghen tuông làm Giản Tình suýt chút nữa bị sặc.

Giản Tình chăm chú nhìn chiếc xe vẫn chạy về phía trước, thật lâu sau cũng chưa đáp lại lời của anh. Phương Khiêm cũng ý thức được trong lời nói của mình quá mức ghen tuông, trong mắt hiện lên một tia

mắt tự nhiên ngưng ngừng, cũng không chú ý cô nữa. Nào ngờ vừa qua khỏi một ngã ba, Giản Tình lại bật cười, tiếng cười như chuông bạc thanh thúy vang lên, đến lúc không nhận được nữa, tiếng cười vang ra khắp xe.

Phương Khiêm bị cô cười đến ngưng ngừng, bên tai hơi hơi nóng: “Cô gái này, em cười đủ chưa?”

“Ha ha....., Khiêm, nhìn anh ghen thật là đáng yêu nha! “Giản Tình đưa tay lau đi khóe mắt ướt, khó khăn lắm mới ngưng được tiếng cười, chỉ có một chút ý cười vẫn lưu lại ở trên khóe môi. Không có cách nào, thấy bộ dáng khấn trương của anh thật sự làm người ta vui vẻ .

Phương Khiêm khẽ hừ một tiếng, lấy trầm mặc đáp lại.

Không lâu sau, xe dừng ở trước một nhà hàng cổ kính, ông chủ của nhà hàng này là người địa phương, chủ yếu kinh doanh đặc sản phương Nam. Bởi vì hợp khẩu vị của Phương Khiêm nên nhà hàng này trở thành nơi thường xuyên đến của hai người. Anh và cô vừa xuống xe liền có người đón đưa lên, không hỏi chuyện gì cứ thế một mạch đưa bọn họ tới một căn phòng trang hoàng lịch sự, tao nhã nằm riêng ở tầng hai. Do Phương Khiêm ngại phải đặt phòng phiền toái, nên đã đặt thuê lâu dài, vì vậy khi hai người đến nơi liền có người quen đến phục vụ, sau đó có người tiến vào giới thiệu các món ăn chính hôm nay. Ông chủ nhà hàng còn tiến vào chào hỏi đôi lời với Phương Khiêm.

Chờ thức ăn được mang lên, cánh cửa đóng lại, trong phòng lập tức thanh tĩnh, đồ ăn mỹ vị lượn lờ tỏa ra hơi nóng. Giản Tình nhìn nam nhân bên người vẫn trầm mặc như cũ, không nhận được mím môi ha ha cười, cầm lấy bát canh đưa tới trước mặt anh: “Đừng như vậy nữa, là em không đúng, nhanh ăn cơm đi, nguội sẽ không ngon nữa.”

Phương Khiêm lạnh lùng liếc nhìn cô một cái, nhìn bộ dáng ai oán của cô thì nhất thời bật cười: “Em á, không cần làm vẻ đáng thương, anh không trị được em, chẳng nhẽ còn không trị được Thái Minh Cường?” Cầm lấy chén nhỏ, uống một ngụm, thật ngon miệng, không có mấy người đáng chán ở đây, độ thèm ăn hiển nhiên tăng lên rất nhiều.

Giản Tình hiền lành giúp anh gấp thức ăn, nghe được anh nói muốn trị Thái Minh Cường thì cũng không ngạc nhiên đến mức ở phía sau nói tốt cho Thái quân lí. Nói tốt cho hắn không chừng sẽ là họa vô đơn chí, đổ thêm dầu vào lửa.

Ăn uống no nê, hai người còn uống thêm mấy chén trà xanh, Phương boss khoác tay lên lưng Giản Tình bắt đầu có hành động xấu, Giản Tình đỏ bừng mặt, bắt lấy hai tay lộn xộn của anh, cau mày trừng mắt :“Chúng ta.....chúng ta buổi sáng vừa mới làm!”. Trong lòng hiểu được, nếu nam nhân đã muốn thì có nói không cũng không ngăn được, bản thân mình cũng không thể cự tuyệt anh. Với lại từ trước, cô đã không có ý đồ giãy dụa, ăn no thì muốn dâm – dục, chính là tình trạng lúc này của Phương boss.

Hai tay Phương Khiêm ở trên lưng cô hơi dùng lực, dễ dàng ôm cô đặt trên đùi của mình, khẽ liếm khóe miệng của cô, trầm giọng cười: “Đối với em vẫn còn muốn.”

[1]: thành ngữ TQ, ý chỉ những việc quan trọng

Kỳ thật lúc chưa gặp gỡ Giản Tình, Phương Khiêm còn cho rằng mình chính là người thanh tâm quả dục [1] Anh cũng từng có vài bạn gái, nhưng đối với chuyện lên giường luôn không mấy hứng thú, mỗi lần đều là ứng phó cho qua. Có mấy lần thậm chí vì đối phương ở trên giường biểu hiện quá mức nhiệt tình nên sau khi chia tay anh cũng đã nghĩ, cuộc sống này chính là như vậy. Cho đến khi gặp cô gái nhỏ này, anh mới ý thức được mình trước kia nghĩ vậy là do không gặp đúng người mà thôi. Như hiện tại, đối với cô gái trước mắt, anh ăn bao nhiêu cũng đều cảm thấy không đủ. Tư vị tuyệt vời trong lúc đó như một loại độc dược, một khi nghiện, sẽ rất khó từ bỏ, nay mức độ nghiện đã ăn sâu vào máu của anh, xâm nhập vào xương cốt của anh, chỉ sợ cuối cùng cả đời cũng khó mà bỏ được.

Giản Tình nhẹ nhàng hít vào một hơi, đối với sự khiêu khích của anh luôn vô lực chống đỡ: “Lỡ chút nữa có người vào.”

“Ai dám tiến vào.” Lời nói của anh là thật, vì có quy định là khi khách hàng dùng cơm, nếu không có người ở bên trong cho phép, người bên ngoài không thể tùy ý vào.

Nếu ông chủ của nhà hàng biết quy định mình cố gắng xây dựng bị người khác lợi dụng làm một ít chuyện riêng tư, không biết hẳn còn có thể dào dạt đắc ý cho cái quy định độc đáo này không?

Giản Tình ngồi ở trên đùi nam nhân, nơi hạ thân đã có thể cảm giác được khát vọng của anh. Đến thời khắc này cô cũng chỉ có thể ôn thuận tuân theo cảm giác của cơ thể mà thôi. Nam nhân cũng không cởi bỏ áo của cô, một đôi tay cách tắt chân, chậm rãi vuốt ve cặp đùi của cô, càng lúc càng hướng gần đến điểm giữa hai chân cô.

Kỳ thật Giản Tình rất phiền não việc anh bất kỳ lúc nào cũng có thể có hành vi bá đạo. Lại càng phiền não việc cơ thể mình quá mức miễn cảm, chỉ cần anh khiêu khích một chút, cô sẽ không chịu nổi không chế mà hòa theo.

Giống như lúc này, Phương Khiêm đã vén chiếc váy ngắn của cô lên tới thắt lưng. Khi bàn tay đưa ra cởi bỏ quần lót của cô, cô lại còn phối hợp thân mình rất ăn ý làm cho anh cởi càng thoải mái dễ dàng.

“Vật nhỏ nhiệt tình.” Phương Khiêm cười nhẹ một tiếng, điều chỉnh tư thế của cô, làm cho cô ngồi trên đùi, đưa lưng về phía anh, vỗ nhẹ cái mông bóng loáng của cô một chút, trầm giọng cảnh cáo: “Em không được nhiệt tình đối với người khác, nghe không?!”

Giản Tình hơi hơi tổn thương ủy khuất nhú mày, bĩu môi: “Em nào có nhiệt tình với người khác.” Từ khi cùng anh ở một chỗ, cô đến liếc mắt nhìn nam nhân khác cũng muốn lườm, anh lại còn oan uổng cô.

Xác nhận cô đã chuẩn bị sẵn sàng, Phương Khiêm cởi bỏ dục vọng của mình, nâng thắt lưng cô lên một chút, thoải mái xông vào vùng ấm áp nữ tính của cô. Quá nhiều khoan khoái, làm hai người đồng loạt hít vào một hơi thật mạnh.

“Ừm.....” Giản Tình hai tay để trên bàn ăn, ổn định thân thể của mình, đón nhận sự co rúm của anh.

Phương Khiêm một lần rồi lại một lần càng dùng sức tiến vào cô, tiếp tục dặn dò: “Không được nói chuyện cùng Thái Minh Cường.”

Giản Tình đã bị anh làm cho mất hồn, đâu còn tâm tư đi chú ý nam nhân phía sau đang nói cái gì, chỉ có thể vô ý thức hừ hừ. [cái tư thế của 2 ng' này thiệt là.....>“”<]

Sau bữa cơm, Phương boss đã ăn vô cùng thỏa mãn. Sau hai lần lại liên tục ăn Giản Tình thì cổ ghen tuông nồng đậm trong lòng cũng thoáng phai nhạt đi một chút.

[1]: Thanh: Trong sạch, rõ, sạch sẽ. Tâm: lòng dạ. Quả: ít. Dục: ham muốn.

Thanh tâm quả dục là cái tâm trong sạch và ít ham muốn.

Giản Tình xoa xoa cơn đau dị thường ở thắt lưng, chậm chạp đi vào văn phòng. Từ buổi sáng đến giờ đã bị làm ba lượt, thể lực nam nhân rất tốt nhưng không có nghĩa là cô cũng vậy. Lúc này cô mệt đến mức mê man, vừa rồi anh cũng tính đuổi cô về nhà nhưng bị cô cự tuyệt. Đang là giữa trưa, mấy thư ký đã nhìn thấy cô cùng Phương tổng đi ra ngoài ăn cơm, nếu cơm nước xong tiếp tục mất tích, ngày mai trong công ty khẳng định sẽ có tin đồn rất lớn.

“Chị Tình, nghe nói chị cùng bọn Lưu trưởng phòng đi ăn cơm!” Mới vừa đi vào văn phòng, Giản Tình đã bị Tiểu Lâm kích động ôm cổ, nhảy lên: “Đi cùng Phương boss có phải không?”

Giản Tình vừa bị *** [Bi: xxoo] choáng váng đầu: “Lâm Kiều Kiều, cũng không phải em đi, em hưng phấn cái gì!”

Vừa nói xong, Lâm Kiều Kiều quả nhiên ngừng lại, cẩn thận đánh giá cô từ đầu đến chân một phen, đột nhiên nhú mày: “Chị Tình, nhìn bộ dáng chị xuân tình nhộn nhạo, có phải xảy ra chuyện tốt gì không? Có phải Phương boss nhìn chị xinh đẹp như vậy, lưu số điện thoại của chị? Có phải không??? Có phải không???”

Giản Tình buồn cười liếc mắt một cái, gắt giọng: “Háo sắc!”

“Ah ah ah, chị đồ mặt, khẳng định là có! Thế nào, boss chúng ta so với đầu heo của chị tốt hơn nhiều lắm, mau quảng đầu heo của chị đi rồi theo boss của chúng ta.” Tiểu Lâm líu ríu theo sau cô.

“Tiểu Lâm, Phương boss không phải thần tượng của em sao? Thật là hào phóng nha.” Xoa thắt lưng ngồi trở lại vị trí, Giản Tình cười trêu chọc cô.

“Nếu đối tượng của Phương boss là chị Tình tốt đẹp như vậy, em cũng sẽ không để ý!” Tiểu Lâm thật thà trả lời.

Giản Tình ngây người, cùng Phương Khiêm ở chung một chỗ đã hơn một năm, lần đầu tiên nghe được có người nói bọn họ xứng đôi. Loại cảm giác này giống như một viên đạn, không ngừng được xuyên thấu khu vực phòng thủ của trái tim cô, vừa khiếp sợ, lại vừa cảm động.

“Đồ nịnh hót này.” Giản Tình gắt nhẹ một tiếng, đứng lên đưa ra một phần tài liệu, khoe miệng cười cười, thủy chung khó có thể tĩnh tâm.

“Em nói thật mà, nhanh kể em nghe quá trình ăn cơm đi!” Tiểu Lâm còn chưa bỏ cuộc.

Giản Tình thở dài: “Phương boss bị nhóm trưởng phòng lôi kéo nói chuyện, cơm ăn không nhiều lắm, nhưng lại uống đến mấy chén rượu Tây.”

“A! Bộ dáng Phương boss cầm chiếc ly dài uống rượu Tây, khẳng định rất tuần tú.”

“Ừ, rất đẹp trai.” Giản Tình nhớ tới nụ cười sáng lạn khi anh ghen, tim lại bắt đầu loạn nhịp, nam nhân đó sao lại đẹp trai đến vậy chứ!

“Chị Tình, sao chị lại may mắn vậy, em ghen tị đến chết mất!” Tiểu Lâm giậm giậm chân: “À, đúng rồi, điện thoại của chị đã reo mấy lần rồi.” Thỏa mãn lòng hiếu kỳ, Lâm Kiều Kiều mới nhớ tới việc chính. Tuy nhiên, đối cô mà nói, tin đồn về boss lớn, mới là chuyện quan trọng nhất.

Nhìn qua di động trên cái giá hình con gấu nhỏ, là Tần Tiểu Ý, cô không phải cùng bạn trai đi du lịch Âu Châu ư? Trở về nhanh vậy sao?

Bấm dãy số vừa gọi, bên kia Tần Tiểu Ý rất nhanh nhận điện thoại: “Giản Tình, cậu không đi làm mà chạy đi đâu vậy, điện thoại di động cũng không mang.”

“À, mình cùng trưởng phòng đi ra ngoài ăn cơm, quên không mang di động.” Giản Tình cắn cắn bút bi, cười giải thích với cô gái tính tình không tốt ở đầu bên kia.

Tần Tiểu Ý cười hắc hắc: “Vị kia của nhà cậu cho cậu cùng người khác ra ngoài ăn cơm?”

Giản Tình hờn dỗi một tiếng, hạ giọng nói: “Cậu nói gì chứ, anh ấy đâu có nhỏ mọn như vậy, lúc ăn cơm anh ấy có ở đó mà.”

“Hừ, còn nói không ích kỷ, rủ cậu theo mình đi dạo phố, chưa đến chín giờ hán đã đòi người, dường như hán phòng mình như phòng bọn buôn người, rất sợ cậu bị mình lừa bán đi.” Tần Tiểu Ý không đồng ý với cách giải thích của cô.

“Được rồi được rồi, thật sự là mình sợ cậu rồi. Sao cậu rảnh gọi điện thoại về đây, không phải nói hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu trước sao?” Giản Tình là người biết bao che khuyết điểm, nghe được bạn tốt trêu chọc nam nhân của cô, liền vội thay đổi đề tài.

“Hưởng tuần trăng mật cái rắm, chúng mình chia tay, cho nên trở về trước thời gian dự kiến.” Không dự đoán được đổi đề tài lại làm cho bạn tốt phát điên.

“A? Sao lại chia tay?” Giản Tình phát hiện suy nghĩ của mình trở nên lộn xộn, không bắt kịp đối phương, không phải nói đi hưởng tuần trăng mật trước sao? Sao lại chia tay trở về, chẳng lẽ đây là tình yêu chớp nhoáng trong truyền thuyết?!

Bạn tốt ở đầu bên kia bắt đầu lời thô tục hết bài này đến bài khác: “Mẹ nó, vương tử bắt đản cùng mình xuất ngoại, ăn mình, hái hoa của mình, lại còn dám tìm Dương Nữ bắt cá hai tay. Nhưng cũng coi như hán không may mắn, khi chuẩn bị làm động tác kia, bị mình bắt được, mình lập tức đóng gói hành lý về nước, hán không phải muốn bắt cá hai tay sao? Mình để hán ở lại đó, mặc hán bắt bao nhiêu thì bắt!”

Giản Tình nhìn di động, ghen hờn trên trời, luôn luôn biết Tần Tiểu Ý là cô gái mạnh mẽ, không nghĩ rằng cô lại có thể mạnh mẽ đến trình độ này: “Bỏ người ta lại nước ngoài, như vậy được không?”

“Cho hấn chết! Lát nữa tan tầm cùng mình đi dạo phố nhé.”

“Đi dạo phố a..... Mình.....”

“Mình đang thất tình mà! Cậu dám nói không rảnh thử xem? Tắt điện thoại mình lập tức tuyệt giao với cậu.” Tần Tiểu Ý ở đầu kia uy hiếp cô.

“Biết rồi, tan tầm cậu lại đây đón mình.” Giản Tình kỳ thật một chút cũng không sợ Tần Tiểu Ý dùng tuyệt giao uy hiếp cô, thử hỏi một khi lời nói uy hiếp thành một câu ngoài cửa miệng thì còn có gì đáng gọi là nguy hiểm!

Tần Tiểu Ý là bạn học từ trung học đến đại học của cô. Lúc ấy ở nhà khi học xong tiểu học, cha mẹ thấy Giản Tình tiền đồ rất tốt, liền đưa cô đến thành phố lớn này học trung học, Tần Tiểu Ý là bạn tốt duy nhất của cô. Từ mười sáu tuổi đến hai mươi bảy tuổi, các cô giao tình thâm hậu, đã trải qua mười năm. Với cô mà nói, Tần Tiểu Ý chính là người nhà.

Chỉ là, nếu nói ra ngoài dạo phố, thì nam nhân trong nhà kia khẳng định sẽ không tự mình lo ăn uống gì, bản thân sẽ nhịn đói chờ cô về nhà. Ngẫm lại đều đau lòng, cùng Tần Tiểu Ý nói xong điện thoại, Giản Tình liền nhắn tin cho đầu heo: “Sau khi tan tầm sẽ cùng Tiểu Ý đi dạo phố, anh ăn xong ở bên ngoài thì về nhà đi, không cho phép không ăn, chờ em về lại làm đồ ăn khuya cho anh.”

Lúc này, Phương Khiêm ngồi ở phía sau bàn công tác, một bên cầm tài liệu, một bên nhìn tin nhắn nhủu mày: Tần Tiểu Ý vừa về nước đã cướp người của anh, lá gan thực không nhỏ.

Thái Minh Cường đứng ở trước bàn công tác, nhìn Phương tổng nhủu mày, tim lập tức nhảy lên cổ họng. Lần này hấn đi dạo qua Australia một vòng, tự nhận công trạng không tồi, nhưng lúc này bị Phương tổng triệu kiến một mình, trong lòng vẫn bất ổn. Đã vào nửa giờ, Phương tổng thủy chung không nói đến nửa tiếng, làm cho hấn cảm giác càng tệ hơn.

Rốt cục, đại boss miệng vàng bụng lời ngọc: “Thái quản lí, báo cáo của anh tôi đã xem, rất hài lòng, công ty quả nhiên không nhìn lầm người. Trình độ nghiệp vụ của anh so với đồng nghiệp đều cao hơn rất nhiều, quả không sai.”

Nghe được Phương tổng mở miệng khen mình, tim Thái quản lí mới có thể an ổn trở xuống chỗ cũ. “Phương tổng quá khen, tôi chỉ cố gắng làm tốt bổn phận của mình mà thôi.”

Phương boss vừa lòng gật đầu: “Tuy rằng biết Thái quản lí lần này đi Australia rất vất vả, nhưng, có chuyện, vẫn phải phiền Thái quản lí đi làm.”

“Phương tổng, có chuyện gì cứ nói.” Được boss coi trọng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

“Thị trường châu Nam Mỹ, luôn do Lí quản lí phụ trách, nhưng thị trường này lại đang có vài vấn đề rắc rối, tôi hy vọng Thái quản lí có thể thay tôi đi một chuyến. Đương nhiên, tôi biết Thái quản lí hôm qua mới về nước, cho nên cho anh sắp xếp thời gian hai ngày nghỉ ngơi, ngày kia hãy lên đường.”

Thái quản lí liền mơ hồ, được boss lớn coi trọng quả thật không phải chuyện dễ dàng, nhưng cũng không hấn là chuyện tốt gì!

Cuối cùng, Thái quản lí vẫn cắn răng nhận lấy nhiệm vụ. Không có cách nào, ai bảo hấn có năng lực tốt, giờ lại phải làm việc thật nhiều!

Đang lúc Thái Minh Cường đi ra ngoài, lại bị Phương tổng kêu lại: “Thái quản lí, anh cảm thấy Giản trưởng ban là người như thế nào?”

Không nghĩ rằng Phương tổng đột nhiên nhắc tới Giản Tình, Thái Minh Cường đứng ngẩn người tại chỗ. Tuy nhiên vẫn thành thật đáp lại: “Cô ấy là cô gái mà về bên ngoài cùng tính cách bên trong đều rất tốt đẹp.”

Phương Khiêm vừa lòng gật đầu, lại thần nhiên quăng ra một câu: “Anh cảm thấy cô ấy là người tốt đẹp, vậy tôi cùng cô ấy thì thế nào?”

Sau đó, thư kí phòng ngoài nhìn thấy Thái quản lí mất hồn mất vía từ văn phòng Phương tổng đi ra, nhìn biểu tình của anh nếu bị sét đánh còn là bình thường!

6. Chương 08+ 09

Chương 8:

Vừa đến 5h, Giản Tình mới bắt đầu sắp xếp mọi thứ để chuẩn bị tan tầm thì Tần Tiểu Ý đã khẩn cấp gọi điện lên thúc giục cô, thật đúng là một phụ nữ có tính khẩn trương. Giản Tình cười mở điện thoại ra, đầu kia đã nghe tiếng kêu gào: “Tớ đang ở cửa chính công ty, cậu chạy nhanh xuống đây đi.”

“Nơi đó không cho dừng xe, cậu lái sang bên cạnh một chút, tớ xuống ngay bây giờ.” Giản Tình nhanh chóng đem mọi thứ để vào trong túi, cầm lấy áo khoác, bước chân vội vàng, đi tới thang máy, chỉ sợ chậm chân một chút thì người phụ nữ đứng dưới kia không nghe lời, lại đỗ xe nghênh ngang giữa cửa chính làm cản trở giao thông.

Bởi vì quá nhiều người chen vào, thang máy dường như không chịu nổi sức nặng, thậm chí tốc độ cũng chậm lại rất nhiều. Đứng nơi đông người chật chội, chịu đựng không khí không trong lành, Giản Tình hồi hận nhớ tới buổi sáng Phương Khiêm đưa cho cô thẻ thang máy đặc biệt, vì cô sợ bị phát hiện, nên không lấy. Bây giờ, thang máy đông như vậy, lập tức hồi hận, biết thế đã nhận thẻ của anh rồi!

Miệng đang ai oán, thì di động mơ hồ truyền đến âm thanh đing đing. Khó khăn lấy ra xem, là tin nhắn của đầu heo cả buổi chiều không gặp: “Trở về sớm một chút, anh ở nhà đợi em.”

Giản Tình hé miệng cười khế, nhanh chóng trả lời: “Muốn ăn cơm tối à.”

Nụ cười mỹ nhân tỏa sáng trong không gian đông đúc, lập tức hiện lên một cảnh xuân tươi đẹp, cho dù đàn ông hay đàn bà đều có phần say mê, mọi người không hẹn mà cùng nhớ tới câu nói: “Mỹ nhân cười khuynh quốc khuynh thành.”

Bên ngoài gió lạnh, Tần Tiểu Ý mặc bộ quần áo trắng của Beatles tập trung mọi sự chú ý, quả thực rất rêu rao đứng trước cửa chính, một tay giữ cửa xe. Cô gái cao gầy, xinh đẹp này nhìn thấy Giản Tình vừa mới xuất hiện thì nhiệt tình dào dạt hướng về phía cô vẫy tay.

Nửa tháng không gặp, tóc của Tần Tiểu Ý lại ngắn đi vài phần, quả thực rất giống đầu con trai! Phong cách ngắn gọn, giống như một tomboy.

Giản Tình nắm thật chặt áo khoác, chạy đến trước mặt cô, đẩy người cô: “Trời lạnh thế này, sao lại đứng bên ngoài xe, mau vào đi.” Còn mình thì nhanh chóng chạy sang phía bên kia, mở cửa xe và ngồi vào bên trong.

Tần Tiểu Ý trợn tròn mắt, tiêu sái ngồi vào ghế lái: “Vừa thấy mặt đã lải nhải, cậu gần bắt kịp mẹ tớ rồi!”

“Sao lại thế này, cuộc sống của cậu khó khăn đến mức tóc cũng không dài ra được ư?” Nhìn tóc ngắn như con nhím của bạn, đôi mày liễu của Giản Tình nhăn thành hai luồng chỉ gai.

“Tớ không phải đang thất tình hay sao? Thất tình thì đương nhiên sẽ cắt tóc!” Tần đại tiểu thư vừa nói vừa nhăn ga, ở giữa dòng xe cộ đông đúc mà phóng nước đại, căn bản không hề quan tâm đến luật giao thông.

Giản Tình liếc mắt nhìn sang cô gái thon dài, mảnh mai bên cạnh, một khuôn mặt trung tính, phù hợp với mái tóc ngắn, căn bản rất giống nam nhân. Cũng không thể trách được trước kia ở trường học, có người tưởng nhầm bọn họ là một đôi, thì ra cũng không phải là không có nguyên nhân!

“Mỗi lần thất tình đều phải cắt tóc, thất tình lại lần hai, cậu sẽ cạo trọc chắc!” Ngẫm lại đều cảm thấy buồn cười, thật không ngờ Tần Tiểu Ý lại nhiều ngụy biện như vậy.

Tần Tiểu Ý nhếch mi cười: “Chủ ý này quả rất hay, lần tới bị chọc nóng nảy tớ sẽ thay thế bằng cái đầu bóng lưỡng! Tiểu Tình, không phải là cái xe của tiểu quý hẹp hòi nhà cậu kia sao? Chắc chắc, anh ta rất cuộc có bao nhiêu cái? Mỗi lần gặp đều khác nhau!” Tần Tiểu Ý nhìn sang bên đường cái đối diện chỉ chỉ.

Giản Tình nhìn theo tay cô, quả nhiên là BMW của Phương Khiêm, đang từ từ tiến ra khỏi bãi đậu xe. Chỉ thấy Tần Tiểu Ý đột nhiên mở cửa kính xe, thò đầu về phía xe Phương Khiêm vẫy mạnh tay, nhưng Phương Khiêm giả vờ như không thấy, quay xe theo hướng ngược lại nhanh chóng lướt qua.

Tần Tiểu Ý nhìn xe BMW đi xa, ngả ngón huýt sáo, mỉm cười, lùi đầu vào trong xe: “Người kia của cậu không phải keo kiệt bình thường ah!”

Con mắt Giản Tình sáng trưng lên, ba phần giận giữ bảy phần xấu hổ: “Anh ấy không keo kiệt đâu, ai bảo cậu mỗi lần gặp đều trêu chọc anh ấy.” Hai người này trời sinh đã không hợp, ngay từ lúc mới biết nhau đã không nói chuyện được lâu, mỗi lần như thế đều đem cô đặt ở giữa, làm cô dở khóc dở cười.

“Còn chưa kết hôn mà cậu đã bảo vệ anh ta như vậy, sau khi kết hôn thì thật khủng khiếp!” Tần Tiểu Ý trêu chọc cô.

“Muốn đi dạo thì cũng mau lái xe đi.” Giản Tình khẽ gắt một tiếng, trong lòng cô đang nhớ tới người đàn ông đã lái xe về nhà kia, về nhà không có cơm tối ăn, thật tội nghiệp cho anh.

“Cậu gấp cái gì chứ, chưa tới 10h thì tớ sẽ không thả cậu về!” Tần Tiểu Ý cười với vẻ mặt đầy gian trá, những lời này của cô cùng với gió lạnh đang gào thét ngoài xe, nháy mắt làm Giản Tình đông lại thành tảng băng.

Kỳ thật, Giản Tình đồng ý cùng Tần Tiểu Ý đi dạo phố, bởi vì Tần Tiểu Ý đi mua sắm đều chọn quần áo nam, thường chọn một ít đồ mặc điwn giản. Nhờ phúc của cô, Giản Tình luôn có thể mua cho Phương Khiêm một vài bộ quần áo vừa lòng.

Đang lúc Tần Tiểu Ý cầm quần áo vào phòng thử đồ, Giản Tình không có việc gì làm, thực sự là tự nhiên muốn mua quần áo cho Phương Khiêm nên mới đến đây. Ấu phục cùng lễ phục chính thức của Phương Khiêm đều đặt may từ nước ngoài. Cho nên những đồ Giản Tình có thể mua cũng chỉ là một ít quần áo đơn giản mặc hàng ngày. Cũng không biết tại sao, ngoại trừ một ít buổi tiệc chính thức cần mặc lễ phục ngoại, còn lại Phương Khiêm đều mặc quần áo của cô mua. Ngay cả khi đi làm cũng mặc quần áo đơn giản đó, làm cho về sau Giản Tình không dám mua nhiều nữa. Nhưng thực ra quần áo đơn giản cùng các quần áo khác cô đã mua cũng không ít.

Lúc này cô đang chú ý xem chiếc áo màu cà phê, lấy tấm bảng giá ra xem, Giản Tình thè lưỡi, số tiền lên đến hàng vạn. Đối với cô mà nói, vẫn có chút không xuống tay mua được, nhưng nhìn lại hình thức thì thật là thích.

Kỳ thật, không phải là Giản Tình không có tiền mua, Phương boss đưa cho cô không ít để chi tiêu hàng ngày trong nhà, mà tiền lương của Giản Tình, đều cất giữ riêng, ngoại trừ hàng tháng cố định gửi về cho cha mẹ, cơ bản ít khi dùng đến. Cô sợ dĩ nhất thời không xuống tay mua, chính là tính cách tiết kiệm bồi dưỡng nhiều năm đang tăng lên mà thôi.

Chưa hết phân vân, thì một giọng nữ dễ nghe vang lên ở bên tai: “Chọn cái áo màu cà phê này thật không sai.” Tiếng nói vừa dứt, liền có một bàn tay đoạt luôn chiếc áo cô đang cầm trên tay. Giản Tình mở mịt nhìn lại, phụ nữ giành quần áo này, nhìn có chút quen mắt, cô phải biết mới đúng, cô còn chưa kịp nhớ ra, thì người phụ nữ xinh đẹp bên kia đã mở miệng trước.

“Thì ra là Giản trưởng ban, cô cũng đến đây mua quần áo cho bạn trai sao?” Thanh âm không nhanh không chậm, ngữ điệu nói chuyện như vậy, làm cho Giản Tình dễ dàng nhớ tên đối phương.

Bạch Lị Lị, trưởng phòng bộ quan hệ xã hội, là đại mỹ nữ được công ty công nhận, hình như bạn trai là quản lý cấp cao thị trường hải ngoại, bởi vì bình thường Giản Tình rất ít chú ý đến mọi việc công ty, cho nên đối với các nhân vật trong công ty, biết rất chi là ít.

“Xin chào Bạch trưởng phòng.” Giản Tình thản nhiên lên tiếng cùng cô nói chuyện, có thể là ở với đại boss thời gian quá lâu, giờ đối mặt với tiểu boss là cấp dưới của đại boss, thật sự là không hề có cảm giác sợ hãi.

“Là mua cho bạn trai sao, Giản trưởng ban?” Khuôn mặt trang điểm kỹ càng tràn ngập tò mò, không thể trách cô hiếu kỳ quá mức, mà là cô đối với vị Giản trưởng ban này ấn tượng quá khắc sâu. Ai cũng biết rằng, mọi người bầu Giản Tình là “Phụ nữ đẹp nhất toàn công ty”, danh hiệu này là do đánh bại Bạch Lị Lị cô mới đạt được, làm cho cô không khỏi chú ý tới Giản Tình. Phụ nữ thường ghen tị với những người xinh đẹp. Hơn nữa đối mặt với phụ nữ xinh đẹp hơn mình như thế này, càng làm cô tức giận đến đỉnh điểm.

Đương nhiên Giản Tình sẽ không hiểu được cô đang ghen tị mờ mịt, khóe miệng cong lên: “Tôi chỉ tùy tiện xem qua.”

Bạch Lị Lị nhìn trên người cô vẫn đang mặc đồng phục có logo của công ty thì khẽ cười ra tiếng, tiếng cười có vài phần đắc ý: “Tôi là hội viên của cửa hàng này, nếu Giản trưởng ban muốn mua, tôi có thể bảo nhân viên giảm giá cho cô.” Vừa nói vừa nhìn vào giá quần áo, lập tức cau mày, vẻ mặt rất là tiếc nuối: “Nhưng mà, dù có giảm giá, thì giá mới so với một tháng tiền lương của cô cũng cao hơn rất nhiều.”

Nhân viên cửa hàng ở bên cạnh nghe lời nói của Bạch Lị Lị chanh chua như vậy, cũng không nhịn được cười khẽ ra tiếng.

Rốt cuộc Giản Tình cũng ý thức được Bạch Lị Lị đối địch với cô, nhưng cảm thấy có chút không hiểu. Khi ở công ty, cô với Bạch Lị Lị cũng chỉ quen biết sơ sơ, căn bản cũng chưa từng nói chuyện, mình đã khi nào đắc tội với người này đâu?

“Theo tôi, bộ quần áo này quả thật rất đắt.” Nhưng quần áo đắt tiền, cô cũng không phải là không muốn mua, chẳng qua là đấu tranh tâm lý hơi lâu một chút mà thôi. Nếu vừa rồi Bạch Lị Lị không xuất hiện, nói không chừng bây giờ cô đã mua xong bộ quần áo này rồi. Nhưng hiện tại bị đối phương quấy phá như vậy, ham muốn mua đã giảm xuống rất nhiều.

“Ai nói quần áo nơi này rất đắt.” Tần Tiểu Ý đã thử xong quần áo, đứng bên cạnh một lúc, thấy Giản Tình bị khi dễ, đang muốn chờ xem Giản Tình phản kích như thế nào. Nhưng không ngờ cô ấy không có chút ý chí chiến đấu nào, lại còn thừa nhận quần áo đắt, thiếu chút nữa làm cô tức hộc máu.

Bạch Lị Lị và nhân viên cửa hàng đều nhìn về phía Tần Tiểu Ý, lập tức con mắt sắc bén của nhân viên cửa hàng nhận ra khách quen, vội vàng ngừng cười, lùi lại vài bước.

Tần Tiểu Ý cũng không liếc Lị Lị, lạnh nhạt nói với nhân viên cửa hàng: “Lấy một bộ khác cùng màu sắc và kiểu dáng”

Trưởng cửa hàng khó xử một chút, ngượng ngùng nói: “Tần tiểu thư, quần áo ở cửa hàng chỉ có một bộ duy nhất.”

Giản Tình vốn định tiến lên giữ chặt Tần Tiểu Ý, không muốn cô làm loạn, nhưng nghe thấy nhân viên cửa hàng nói quần áo chỉ có một bộ duy nhất, tâm lại có phần dao động. Đảo mắt nhìn quần áo trên tay Bạch Lị Lị, rất là do dự.

Lúc đầu Bạch Lị Lị không muốn mua bộ quần áo này, khi nhìn thấy bộ dạng Giản Tình đối với bộ quần áo trầm tư suy nghĩ thì trong lòng sinh ra chút ác ý muốn trêu chọc cô. Giờ bị Tần Tiểu Ý hỏi như vậy, đâm lao thì đành phải theo lao thôi.

Tần Tiểu Ý nhún mày, lúc này mới nhìn thẳng Bạch Lị Lị: “Bạch tiểu thư, tôi làm sao có thể bỏ được những thứ mình yêu thích? Nói gì thì nói vừa rồi cũng là Tiểu Tình nhìn thấy trước.”

Trên người Bạch Lị Lị căn bản không mang nhiều tiền như vậy, tiền lương tiền thưởng cũng vừa mới bị cô mua này mua nọ hết, thẻ tín dụng cũng đã cạn kiệt, tính toán một chút, biết hiện tại là thời điểm không thể mua, huống hồ cô đã tiêu pha quá lãng phí.

“Nếu Giản trưởng ban muốn mua, nhường cho cô trước đi, dù sao màu sắc này tôi cũng không thích.” Nói xong liền cầm quần áo quảng trở lại trên tay Giản Tình.

Giản Tình nhẹ nhàng cười, lập tức lấy chi phiếu đưa cho nhân viên cửa hàng, Tần Tiểu Ý đứng ở bên cạnh cô lạnh lùng nói: “Người kia của cậu không phải cho cậu thẻ tín dụng sao? Tại sao lại dùng tiền lương của bản thân.”

Giản Tình liếc mắt nhìn cô một cái : “Đó là dùng để mua đồ ăn, tớ cũng không muốn tiêu lung tung.” Dứt lời thì nhân viên cửa hàng đã soát thẻ xong.

Tần Tiểu Ý đứng tại chỗ chặc chặc hai tiếng: “Thẻ tín dụng chỉ để mua đồ ăn, Tiểu Tình này thật đúng là đại gia tiêu dùng a!”

Người vừa rồi chằm chọc người khác một tháng tiền lương chưa đủ mua một bộ quần áo Bạch Lị Lị, sắc mặt lúc này giống như họ của cô vậy, đều trắng bệch cả ra.

Mua xong quần áo, Giản Tình lại cùng Tiểu Ý đi xem đồ trang sức, Tần Tiểu Ý một món đồ cũng không mua được nhưng Giản Tình lại có thu hoạch. Hai vòng cổ tình nhân xoắn ốc bằng bạc, rất hấp dẫn Giản Tình, mỗi bên treo hình trái tim tách ra giống nhau như đúc, lại có khả năng hợp lại, hình thành một lỗc xoáy tuyệt đẹp, một vòng quấn quanh, giống như có thể đem con người hút sâu vào trong đó.

Về mặt Tần Tiểu Ý thất bại nhìn người bạn tốt vẫn hào hứng như cũ, cảm giận nói: “Giản Tình, đừng quá đáng quá a!”

Giản Tình trừng đôi mắt đen láy, thật vô tội hỏi: “Tớ làm sao vậy?”

“Rõ ràng tớ đã nói cho cậu là tớ thất tình, muốn cậu đi theo là giúp tớ giải sầu, nhưng ngược lại, cả buổi tối cậu không phải mua cho anh ta cái này thì mua cho anh ta cái kia, tớ biết hiện tại cậu đang hạnh phúc, cũng không cần phải lúc nào cũng đem ra phơi nắng, cố ý chọc tức tớ phải không!”

Giản Tình cẩn thận đem trang sức để lại trong túi, có phần dở khóc dở cười. “Tiểu Ý, đây là cậu muốn gán tội cho người khác! Tớ cùng cậu đi dạo một buổi tối, còn chưa đủ an ủi cậu sao. Nói thật, ba ngày cậu thất tình hai lần, thật sự cần an ủi sao.”

Bị cô vừa trách móc vừa thông suốt, Tần Tiểu Ý trợn mắt nhìn thẳng: “Giản Tình, quả nhiên cậu bị Phương Khiêm làm cho hư hỏng rồi!”

Giản Tình hé miệng cười cười, cầm tay Tần Tiểu Ý kéo kéo: “Được rồi, đừng tức giận, cậu thất tình cậu là to nhất, tiếp theo còn muốn đi dạo thế nào? Tớ toàn tâm toàn ý đi cùng cậu là được.”

Nhưng Giản Tình toàn tâm toàn ý cũng không kiên trì được bao lâu, vừa đến 9h, di động của Giản Tình vang lên, Tần Tiểu Ý bên cạnh nghe được tiếng chuông, trợn mắt lên : “Lại tới nữa, lại tới nữa, cậu nói cậu đi dạo phố đều bị hạn chế thời gian, bị hấn quản lí gắt gao, cậu không cảm thấy mệt sao?”

Khóe miệng Giản Tình cong lên, không để ý tới Tần Tiểu Ý đang ai oán không ngừng, cầm lấy di động “A lô” một tiếng mềm mại.

“Em đang ở đâu? Cả buổi tối đi dạo có mệt không? Có muốn anh đến đón em không?” Thanh âm của Phương Khiêm truyền đến, mang theo ngữ điệu ấm áp sủng nịch, trên mặt Giản Tình lại tươi cười ngọt ngào.

“Anh về trước đi, Tiểu Ý sẽ đưa em về đến nơi, buổi tối anh có ăn cơm không?”

“Uh...” Nam nhân không hài lòng lắm bầm một tiếng, “Em về sớm một chút.”

Ngắt điện thoại, Giản Tình bĩu môi, trợn to đôi mắt tràn ngập nước nhìn thẳng Tần Tiểu Ý dò xét, làm trong lòng Tần Tiểu Ý sợ hãi, giơ hai tay lên bắt đắc dĩ lắc đầu : “Tớ sẽ đưa cậu trở về, thật không chịu nổi các cô cậu, yêu nhau say đắm đã hơn một năm, sẽ không phát chán sao!”

Giản Tình trừng mắt nhìn cô: “Chờ cậu tìm được người yêu thực lòng, thì mới biết được có chán hay không.”

Nhìn tâm tư của người bạn tốt, Tần Tiểu Ý cũng không nỡ ngăn cản cô, đành phải khởi động xe đưa mỹ nữ về nhà.

“Đúng rồi, buổi tối ngày kia là hôn lễ của Lí Diễm cậu tham gia không?” Khi xe dừng lại ở cửa, đột nhiên Tần Tiểu Ý nhớ tới việc này, thuận miệng hỏi trước khi Giản Tình bước xuống xe.

“Tớ nghĩ đưa quà mừng sang là được rồi, không cần phải tham gia, đối với cậu ấy cũng không cần quá thân thiết.” Giản Tình khó xử nhũn mày, bạn học nhiều năm không gặp, thật sự không có liên lạc.

Nghe nói Lí Diễm mời rất nhiều bạn trung học, chúng ta đến chơi đùa cũng hay a.” Tần Tiểu Ý nhún nhún vai.

Nghe bạn tốt muốn đi, Giản Tình có phần do dự : “Tớ muốn suy nghĩ đã, ngày kia tớ sẽ gọi điện cho cậu.”

“Đi đi.” Tần Tiểu Ý hướng cô vẫy vẫy tay, tiêu sái đổi hướng xe, xe rất nhanh tiến vào đường chính, biến mất nơi cuối con đường.

Giản Tình mang theo túi lớn túi nhỏ lên cầu thang đang định tìm chìa khóa, thì cửa bên trong mở ra, Phương Khiêm mặc quần áo ở nhà, đang đứng ở cửa đối diện cô.

Giản Tình cười khê một chút, “Em đã về.”

Nam nhân duỗi dài tay ra, cầm lấy túi trên tay cô, hỏi: “Có mệt hay không?”

Cởi giày vào nhà, Giản Tình khê cười, “Cùng Tần Tiểu Ý đi dạo làm sao có thể không mệt, nhưng hôm nay em có chiến lợi phẩm nha, cho nên không biết mệt. Đúng rồi, buổi tối anh ăn cái gì?”

Phương Khiêm đem mọi thứ vứt trên xô pha, nhú mồm nói: “Anh nấu mỳ.” Nói xong liền cầm tay kéo cô, hướng đến phòng bếp : “Để lại một bát cho em, em ăn thử đi.”

Giản Tình sợ ngây người, ở cùng nhau một chỗ lâu như vậy, cho tới bây giờ cũng không biết được anh còn có thể làm việc này! So với việc anh lấy được một hợp đồng vài triệu, còn khiếp sợ hơn vài lần.

Nhưng sau khi Phương Khiêm mở bát mỳ ra, hai người đều ngây dại, một lúc lâu sau, mới nghe tiếng Phương boss thì thào nói: “Tại sao có thể như vậy?”

Lập tức Giản Tình an ủi nói: “Mỳ để lâu như vậy, đều ngấm nước, chuyện này là bình thường.” Nói xong liền cầm lấy thìa ăn một miếng, hương vị nhạt nhẽo, hơn nữa sợi mì ngấm nước, trở nên thiu thiu, vị thật không ngon, nhưng trong lòng cô lại cảm động muốn chết, đây là bát mỳ nam nhân cô yêu vì cô mà làm. Ăn xong miếng thứ nhất, không khỏi muốn ăn miếng thứ hai, lại bị nam nhân bên người ngăn cản.

“Hổng hết rồi đừng ăn.”

“Hổng hết em ăn cũng thấy ngon.”

Giản Tình cười cảm thấy mỹ mãn, nhìn cổ họng nam nhân nhanh chóng hướng đến, cũng không để ý miệng cô còn lưu lại một chút nước nóng lúc rửa mặt, cúi đầu hôn cô thật sâu.

Chờ hai người yêu nhau say đắm ở phòng bếp xong, Giản Tình mới ngượng ngùng lôi kéo tay anh xem quà tặng.

Hai người đeo vòng cổ giống nhau đứng ở trước gương, khi ánh mắt giao nhau, cùng mỉm cười.

Cuối cùng cô đỏ mặt, nhẹ nhàng nói: “Khiêm, cứ đeo như vậy a, mặc kệ anh đi công tác ở đâu, đều có thể đem tâm trí của em ở trên người.”

Chương 9:

Thường hai ngày cuối tuần là thời gian mà hai người thích nhất, không cần trốn tránh, cũng không cần dựa vào những tin nhắn ngắn ngủi để an ủi nhớ nhung. Như đã giao hẹn trước, bất kể có bao nhiêu công việc, Phương Khiêm đều hủy bỏ tất cả các cuộc hẹn xã giao, chuyên tâm cùng với cô gái của mình ở nhà tận hưởng thời gian nghỉ ngơi yên bình.

Thỉnh thoảng bọn họ ra ngoài mua sắm, có lúc ra ngoại thành đi dạo, nhưng phần lớn thời gian là nhàn nhả ở trong nhà, hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người, anh sẽ ở trên xô pha xem văn bản, tạp chí, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn cô. Cô sẽ ở xung quanh phòng làm việc, sắp xếp lại phòng, quét dọn vệ sinh. Ngắm nhìn bộ dáng hết sức tập trung giống như một người nội trợ bận rộn của cô chính là một loại hưởng thụ. Có đôi khi Giản Tình cũng ngồi dựa bên người anh, ôm laptop lên mạng, xem tin tức, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười trong trẻo, tiếng cười này tựa như lan truyền mãi, làm khoe miệng nam nhân đang xem tạp chí ở bên người cô cũng khê cong lên. Đôi khi, hạnh phúc chỉ là khoe miệng khê nhếch nụ cười như vậy.

Thứ bảy hôm nay, bọn họ cũng không đi đâu cả, hai người đều vui vẻ yên tĩnh. Ở nhà thả lỏng nghỉ ngơi thì ra lại là một loại tiêu khiển tốt nhất, chỉ cần ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, lập tức có thể thấy người kia trong lòng, đó là thỏa mãn lớn nhất.

Giản Tình sắp xếp lại sofa bên cạnh, vô tình thấy thiệp cưới xinh đẹp bày ra trước mắt, lúc này mới nhớ tới thời gian tiệc mừng chính là buổi tối hôm nay. Hôm trước Tần Tiểu Ý nói cô ấy sẽ tham gia, bản thân mình cũng nói sẽ xem xét lại, nhưng về đến nhà, tất cả tâm tư đều vây quanh Phương Khiêm, làm cho cô hoàn toàn quên mất việc này. Nếu không phải nhìn thấy thiệp mời này, có thể tiệc cưới qua đi, cô vẫn còn chưa nhớ tới.

Giản Tình cầm thiệp cưới, tự hỏi đến nửa ngày, mới ngẩng đầu hỏi nam nhân đang ngồi ở sofa xem tạp chí: “Anh nói em có nên đi tham gia tiệc cưới không?”

Tầm mắt Phương Khiêm chuyển từ tạp chí sang trước mắt cô: “Em muốn tham gia thì đi, nếu thấy miễn cưỡng thì đừng đi.”

Giản Tình cau mày, định hỏi tưởng hình dáng bạn học cấp ba Lý Diễm, tiếc rằng thời gian đã trôi qua nhiều năm, hình dáng Lý Diễm trong đầu cô sớm đã mờ hồ không rõ: “Ừ, có chút không ngờ, mọi người không biết, nhưng Tiểu Ý nói cô ấy muốn đi.”

Nam nhân nghe đến tên Tần Tiểu Ý, nhíu mày, trên mặt rõ ràng hờn giận. “Cái yêu nữ gây chuyện kia, sớm hay muộn cũng làm cho em hư hỏng.”

Giản Tình nghe được oán giận, lập tức cảm thấy buồn cười, hai người luôn đối địch nhau, cũng không ngờ có lúc ăn ý. Tần Tiểu Ý hôm trước nói cô đã bị Phương Khiêm làm hư, mà anh hôm nay lại lo lắng cô sẽ bị Tần Tiểu Ý làm hư. Phải biết rằng, cô cùng Tần Tiểu Ý ở chung đã hơn mười năm, nếu bị làm hư, thì đã hư từ lâu rồi.

Cuối cùng, Giản Tình vẫn quyết định đi tham gia tiệc cưới. Dù sao người ta cũng đã phát thiệp, chứng tỏ người ta có thành ý, nếu bản thân mình không đi, nghĩ lại có chút khác người. Nhiều năm chưa gặp lại bạn học cũ, đi đến tham gia họp mặt cùng các bạn cũng tốt.

Gọi điện thoại cho Tần Tiểu Ý, bảo cô trước buổi tối tới đón mình, rồi cùng nhau tới khách sạn. Tần Tiểu Ý sáng khoái đáp ứng rồi còn cười hắc hắc vài tiếng, dặn dò cô phải ăn mặc xinh đẹp.

Giản Tình nghe xong không đồng ý: “Một khi là tiệc mừng kết hôn, cô dâu đương nhiên phải là người đẹp nhất trong đám cưới, những người khác có xinh đẹp hay không, đâu có liên quan gì.”

Tần Tiểu Ý ở đầu kia điện thoại chặc chặc vài tiếng: “Tiểu Tình, có điều cậu chưa biết. Lý Diễm hiện tại, người ta đã không còn là con nít, chồng của cô ta có thân phận địa vị, đương nhiên muốn phô trương, cậu ăn mặc tùy tiện, người ta lại nghĩ cậu thất lễ.”

Giản Tình thắc mắc: “Có thân phận có địa vị? Không phải ngày đó cậu nói chồng cô ấy là quản lý bộ phận nào đó ở công ty Phương thị sao?”

“Đúng vậy, quản lý của một công ty, còn nói không có thân phận không có địa vị sao? Tóm lại cậu ăn mặc chỉnh chu là được.” Nữ nhân ở đầu kia điện thoại tiếp tục cười hắc hắc.

Giản Tình cảm thấy cô cười thực sự rất gian trá: “Trước cậu có gặp qua Lý Diễm rồi?”

“Đúng vậy, tình cờ gặp qua tại một nhà ăn nào đó, aizzz, ấn tượng sâu sắc. Thôi không nói nữa, tớ còn có việc, hẹn buổi tối gặp lại.”

Cuối cùng, bởi vì Tần Tiểu Ý nhắc nhở, việc ăn mặc khiến Giản Tình bỗng chốc phiền não. Ăn xong cơm trưa, cô liền trở lại phòng, mở tủ quần áo bắt đầu chọn lựa để buổi tối mặc, Phương Khiêm cũng đi vào theo, hai tay ôm ngực, ngồi ở mép giường, giống như đang xem diễn kịch trên sân khấu vậy, ung dung xem cô gái nhỏ liên tiếp lựa chọn quần áo.

Giản Tình không phải là không có quần áo, trái lại, quần áo của cô nhiều đến mức cả một tủ đồ cũng không chứa nổi, trong đó phần lớn đều là của Phương Khiêm mua từ nước ngoài về. Có thể là do cô không quan tâm đến quần áo hàng hiệu, trong tủ rất nhiều quần áo, không biết là nhãn mác gì, nhưng mà nhìn chế tác rất tinh xảo, giá cả chắc không rẻ, còn có lẽ phục Phương Khiêm đi công tác nước ngoài mua, làm quà cho

cô. Bình thường cô đi làm đều mặc đồng phục của công ty, cả tủ quần áo này, cũng ít khi cô mặc đến. [Bi: chắc chắc, phí quá....]

Bây giờ, cô thật sự muốn lấy bộ quần áo thích hợp ở đây để mặc tối nay, nhưng thấy thật khó chọn. Giản Tình cầm một bộ lễ phục màu đen đứng trước gương so đo, cảm thấy kiểu dáng có vẻ thích hợp, vì thế quay một vòng, rồi hỏi nam nhân ngồi trên giường: “Khiêm, anh thấy bộ này như thế nào?”

Phương Khiêm nhìn cô liên tục cầm quần áo so sánh, đột nhiên trong đầu xuất hiện một ý niệm, ánh mắt càng trở nên thâm trầm, thanh âm thoáng khàn khàn: “Nếu là tiệc cưới, màu quần áo tối như vậy có vẻ không thích hợp.” [Bi: chẹp, âm mưu xấu xa đây...ai đoán đc có thưởng ^^]

Khóe miệng Giản Tình hạ xuống, vẻ mặt uể oải, suy nghĩ cả nửa ngày cũng không biết nên mặc cái gì. Phương Khiêm nhìn cô khó xử, cười nhạt, đứng dậy đi đến bên cạnh cô, tùy tay lấy từ tủ quần áo một bộ lễ phục màu xanh, vải tương đối dày, rất thích hợp mặc mùa đông, sau đó cầm chiếc áo lông hồ ly màu trắng làm thành một áo khoác nhỏ: “Thử bộ này xem sao.”

Không ngờ rằng anh lại tự chọn quần áo cho mình, Giản Tình chớp mắt, nở nụ cười ấm áp: “Nhưng chiếc váy này bó sát người, bên trong không thể mặc thêm để giữ ấm.”

“Hôm nay cũng đâu quá lạnh, bây giờ em mặc vào thử xem.” Anh cổ vũ cô.

Giản Tình vẫn còn do dự, tiếp nhận váy, nghĩ đến muốn thay váy, tất nhiên phải cởi toàn bộ quần áo, nhưng nhìn nam nhân đang đứng trước mắt, thay đồ trước mặt anh thật khó xử.

“Anh... Anh xoay người sang chỗ khác đi.” Cuối cùng, Giản Tình xấu hổ đỏ mặt yêu cầu.

Phương Khiêm nhướn mi, thản nhiên nói: “Anh đã biết hết thân thể của em rồi, còn hiểu rõ hơn cả em, sao lại phải xoay người chứ?” [Bi: hiểu rõ thể cơ à..... =.=]

Giản Tình nghe lời trêu chọc của anh, sắc mặt lại đỏ thêm vài phần, ngượng ngùng dậm dậm chân: “Không được nói bậy.”

Nam nhân cười khế, cúi đầu thổi vào bên tai cô một luồng hơi nóng, giống như đang thổi miên, nói: “Anh muốn nhìn thấy em thay đồ, ngoan.” [Bi: hơ hơ, tiểu bạch thủ chuẩn bị sập bẫy...]

Trong lòng giống như có một động vật nhỏ, không an phận đang nhảy tới nhảy lui, làm Giản Tình cảm thấy vô cùng khó thở, tay cầm váy có chút run run, sưng sốt nửa ngày, không còn cách nào khác đành đuổi tay cởi quần áo trên người.

Phương Khiêm nhìn thấy tai cô từ từ đỏ lên, biết cô gái nhỏ da mặt mỏng lại bắt đầu thẹn thùng. Mỗi lần nhìn bộ dáng của cô như vậy, anh đều không nhịn được muốn trêu chọc cô.

“Anh giúp em thay.” Nam nhân ôm cô, ghé sát bên tai cô tà mị nói.

Khuôn mặt Giản Tình đỏ bừng, tròng đôi mắt bồ câu, bộ dáng phong tình vạn chủng, do dự nhìn Phương Khiêm. Anh không để ý tới cô đang giãy dụa, bắt đầu cởi bỏ quần áo của cô ra.

Thân hình thon dài của nam nhân ở phía sau cùng cô đứng đối diện với chiếc gương. Khi hai ánh mắt giao nhau, Giản Tình ngượng ngùng quay đầu đi, một đôi bàn tay to tạo nhã đẹp mắt, lướt qua hai vai của cô, bắt đầu thông thả cởi những cái cúc ở vạt áo trước của cô. Theo những cái cúc mở ra là da thịt trước ngực trắng nõn nà của Giản Tình. Cảm thấy một ít hơi lạnh trong không khí, cộng thêm đầu ngón tay chạm đến làn da mẫn cảm làm toàn thân cô khẽ run rẩy. Từ đầu ngón tay truyền đến dịu dàng, lại giống như cực hình quanh quẩn, tra tấn cả hai người trước gương.

Đến cúc áo thứ ba bị mở ra, khe hở giữa hai bên đầy đặn như chiếc rãnh nhỏ, một cảnh đẹp lập tức hiện ra trước mắt hai người. Giản Tình nhìn xuyên qua gương, chứng kiến trong mắt anh rực lửa, hô hấp khó khăn, cô không nhịn được cầm lấy váy trên tay che chắn phía trước, nhẹ nhàng lẩm bẩm: “Đừng như vậy...”

Nam nhân giơ tay gỡ cánh tay nhỏ bé đang che chắn cảnh xuân vô hạn của cô, ánh mắt sáng quắc, mê muội nói: “Đừng chán, rất đẹp.”

Giản Tình bị mê hoặc, vô lực buông thông hai tay xuống, cúc áo thứ tư thứ năm lần lượt bị mở ra. Nhìn xuyên qua nội y, hai bên đầy đặn không để ý chủ nhân nó đang ngượng ngùng, kiều ngạo uốn thẳng lên. Nội

y tơ tằm màu đen, đôi gò bồng trắng tuyết xen lẫn màu cánh đào, trong khoảnh khắc hình thành ở trước mắt một phong cảnh đẹp mê người, kích thích thần kinh thị giác của hai người.

Sau khi cởi cúc xong, nam nhân kéo quần áo ra, từ từ lộ ra bắp vai mượt mà, mang theo một hình ảnh gợi cảm làm anh không nhịn được cúi đầu, chậm rãi hôn nhẹ ở mặt trên.

Giản Tình xấu hổ nhắm mắt lại, hai nhân mềm nhũn dựa vào người anh.

Khóe miệng nam nhân cong lên, thì thầm ở bên tai cô: “Tình, mở mắt ra, để xem anh yêu em thế nào.”

“Đừng như vậy, chúng ta... chúng ta đến trên giường đi.” Giản Tình giãy dụa, đứng ở trước gương như vậy, đối với cô mà nói, thật sự quá kích thích...

Trong phòng mở điều hòa rất ấm áp, cho dù không mặc gì, Giản Tình cũng chỉ cảm thấy mát mát, nhưng bây giờ trong cơ thể lại phát ra tình triều nóng rực lan tỏa khắp toàn thân cô. Giản Tình không phải đối mặt với gương thì tâm tình thả lỏng hơn rất nhiều. Cô tựa vào trong lồng ngực anh, mặc cho đôi bàn tay to của anh di chuyển bừa bãi trên người mình, thỉnh thoảng chạm đến vùng nhạy cảm, lại phát ra một vài tiếng rên rỉ.

Rốt cục không thể nhịn được nữa, nam nhân nhanh chóng ôm lấy cô, cùng ngã xuống giường, vội vàng duỗi tay cởi đi một chút quần áo còn sót lại trên người cô, bàn tay to tìm tòi, hạ thân của cô sớm đã trở nên ẩm ướt.

Xoay người một cái, anh hung hãn đè lên cô, hạ thân trầm xuống, khát vọng cấp bách kia như con ngựa hoang tuột cương, vui sướng tiến vào trong cơ thể cô.

Khi Giản Tình mờ mịt tỉnh lại, đã hơn bốn giờ chiều, cả buổi chiều hoan ái không ngừng, làm toàn thân cô cứng đờ khó chịu. Cô lặng lẽ ngồi dậy, nắn bóp thắt lưng của mình, hy vọng có thể giảm bớt đau đớn quá sức.

Trong lúc cô làm các động tác nhẹ nhàng, thì anh cũng đã tỉnh lại, nhìn thấy bóng dáng nhỏ gầy đáng thương, trong lòng cảm thấy thương xót. Cả buổi chiều trên giường, anh quả thật hưng phấn quá mức! Xoay người ngồi dậy, anh để tay lên vai cô, nhẹ giọng hỏi: “Khó chịu lắm phải không?”

Giản Tình bĩu môi, quay đầu lại nhìn anh một cái, tràn đầy ủy khuất: “Ừm, cả xương sống lẫn thắt lưng.”

Anh khẽ cười một tiếng, hai tay ôm lấy thắt lưng của cô, nhẹ nhàng giúp cô mát xa: “Lần sau anh sẽ chú ý.”

Nghe lời an ủi của anh, cô càng ủy khuất: “Mỗi lần anh đều nói như vậy.” Nhưng lần nào cũng nuốt lời.

“Tại vì em rất đáng yêu.”

Lời ngon tiếng ngọt nghe không bao giờ chán, Giản Tình xấu hổ cười, ủy khuất trong lòng lập tức hóa thành hạnh phúc ngọt ngào. Cô đứng dậy xuống giường, nhìn anh nói: “6h là tiệc cưới, em muốn đi trước chuẩn bị, em đã làm sushi, anh đói bụng thì ăn trước nhé.”

“Anh có hẹn với người khác ở bên ngoài rồi. Tối nay khi em về nhớ gọi điện cho anh, anh đi đón em.” Phương Khiêm vừa mặc thêm áo ngoài, vừa dặn dò cô.

“Vâng.” Mặc dù đến lúc đó Tần Tiểu Ý có thể đưa cô về, nhưng mà tâm ý của anh, cô một chút cũng không muốn từ chối.

Tắm rửa xong, Phương Khiêm chọn lựa váy cùng đồ trang sức trang nhã cho cô, nhìn cô ở trong gương thật xinh đẹp động lòng người. Giản Tình nhìn vào gương, nhíu mày, có điểm nghi ngờ cách ăn mặc của mình có chín chu hay không? Nhưng lo lắng của cô khi nhìn bộ lễ phục của Tần Tiểu Ý thì đã hoàn toàn biến mất.

Người luôn mặc quần áo con trai như Tần Tiểu Ý, khó có khi được thấy cô mặc váy như vậy, tuy nhiên nhìn lại rất ra dáng phụ nữ.

Tần Tiểu Ý dò xét cô hồi lâu, nhẹ nhàng nói chậm rãi: “Xem ra, nhất định Lý Diễm sẽ hối hận vì mời cậu tham dự!”

Giản Tình mờ mịt, khẩn trương hỏi han: “Vì sao? Quần áo này không thích hợp à?”

“Rất thích hợp, chẳng qua, tư thế của cậu là lạ thế nào ấy?” Tần Tiểu Ý đưa ra nghi vấn.

“Nào có!” Giản Tình lập tức xấu hổ đỏ mặt, nguyên nhân đương nhiên không thể nói ra. Nhớ tới buổi chiều miệt mài quá độ, bây giờ hạ thân vẫn còn đau, đi trên đường có cảm giác quái lạ, nhưng cô đã rất cố gắng để vượt qua, không ngờ đôi mắt sắc sảo của Tần Tiểu Ý lại nhìn ra.

Tới khách sạn, vừa mới mở cửa xe, gió lạnh xào xạc thổi vào mặt, Giản Tình không nhịn được rung mình một cái. Tuy trên người có áo khoác nhỏ rất ấm áp, nhưng ở nửa thân dưới là váy ngắn, căn bản không thể ngăn cản từng đợt ớn lạnh, vì thế cô chà chà chân, thúc giục Tần Tiểu Ý.

Đây là một khách sạn mang đậm phong cách Châu Âu, kiểu dáng bên ngoài cổ kính, đèn chiếu ở trên tường càng thêm thần bí. Cửa chính có mấy pho tượng La Mã cổ, ở phía dưới ngọn đèn, trông rất sống động. Vừa tiến vào đại sảnh, đèn thủy tinh to lớn phát ra ánh sáng rực rỡ, làm cả đại sảnh trang trí nguy nga lộng lẫy, giống như cung điện vua chúa ngày xưa.

Giản Tình ít nhiều có hiểu lời nói của Tần Tiểu Ý, Lý Diễm bây giờ và ngày xưa thật sự khác nhau, không khí kết hôn ở đây cũng rất quý phái, bản thân mình không ăn mặc đẹp đến thì thật là thất lễ.

Lúc đến thang máy, Tần Tiểu Ý nhàn rỗi tìm đề tài: “Cậu còn nhớ rõ bộ dạng của Lý Diễm không?”

Giản Tình thành thật lắc đầu: “Nhớ không rõ lắm, trong ấn tượng của mình cô ấy có bím tóc xù, mắt đeo kính.”

“Ừm, kính mắt đen kiểu cũ, hơn nữa tính cách cũng rất kiêu ngạo. Tuy nhiên đường nhân duyên không tốt, bản thân lại là một con mọt sách. Cậu có biết cuối cùng cô ấy thi vào trường nào không?” Tần Tiểu Ý nhướn mi hỏi cô.

“Đại Bắc, vì thế mà trường học mở đại hội tặng bằng khen.” Tuy rằng đại hội ấy Giản Tình không về quê tham gia, nhưng sau này nghe không ít người nhắc lại, Lý Diễm lặng lẽ ba năm, cuối cùng đã nở mày nở mặt.

“Đúng vậy, học xong đại học, người cũng thay đổi, tướng mạo lẫn khí chất khác xa ngày xưa, ngày đó tại nhà ăn, tớ cũng không nhận ra, là cô ấy đi tới chào hỏi trước.”

Nghe Tần Tiểu Ý miêu tả cường điệu như vậy, lòng hiếu kì của Giản Tình tăng lên, có chút khẩn cấp muốn nhìn thấy Lý Diễm.

Lúc thang máy dừng lại, mọi người đi vào không ít, ai cũng muốn lên tầng bốn trước. Đi ra khỏi thang máy, Giản Tình bị cảnh tượng nhộn nhịp trước mắt làm cho hoảng sợ, không khỏi cảm khái: “Người đông thật.”

Tần Tiểu Ý gật đầu: “Nghe nói là mở 50 bàn, còn rất nhiều người nữa.”

“Thật lợi hại.” Giờ khắc hôn lễ này, trong cuộc sống phụ nữ chính là thời khắc đẹp nhất, Giản Tình từ đáy lòng cảm thấy hâm mộ, lập tức nghĩ đến tình yêu của mình, không khỏi có phần chán nản, đối với tương lai hôn nhân của mình, cũng chỉ có thể dùng hai từ “xa vời” để hình dung.

Hai người theo đám người đi đến cửa đại đường, lúc đến bên cạnh cây cột của tiền đường, bỗng nhiên Giản Tình đụng vào một người đang đi tới, đối phương là một nam nhân cao lớn đang gọi điện thoại. Bởi vì cả hai người không chú ý, nên lực va chạm quả không nhẹ, thân thể mềm mại của Giản Tình đâm vào một khối cứng rắn.

Giản Tình ngã ngồi dưới đất đến choáng váng, trong khoảng thời gian ngắn không thể nhớ đứng dậy, Tần Tiểu Ý há to miệng, cũng ngây dại, tất cả mọi người chứng kiến đều sợ tới mức trợn mắt há hốc mồm.

Cuối cùng, Tần Tiểu Ý phản ứng nhanh, sững sốt sau vài giây, cuống quýt nâng Giản Tình ở trên mặt đất đứng dậy, sốt ruột hỏi dồn: “Tiểu Tình, cậu không sao chứ?”

Dưới sự trợ giúp của Tần Tiểu Ý, Giản Tình gắng gượng đứng lên, bởi vì cử chỉ bối rối mà xấu hổ đỏ mặt, cúi người xuống liên tiếp phủi bụi trên váy: “Tớ không sao.” Chỉ thấy hơi khó xử mà thôi.

Nam nhân cầm di động, lặng lẽ nhìn Giản Tình đỏ mặt, ngây người một lúc: “Tiểu thư, cô không sao chứ, có bị thương ở đâu không?”

Lúc này, Giản Tình mới ngẩng đầu xem xét nam nhân đứng vào cô, thân hình cao lớn, ngũ quan thâm thúy, trên người mặc một bộ âu phục quý báu, làm cho người khác có cảm giác khí thế hiên ngang, mị lực phi phàm. Cô cười hướng hẳn khoát tay, ý bảo mình không việc gì.

Nhưng Tần Tiểu Ý ở một bên không phải là người dễ trêu chọc, giống như gà mái nuôi con đem che Giản Tình ở phía sau, hỏn hển hướng về phía nam nhân kêu gào: “Anh làm sao vậy, đi đứng không có mắt à, chỉ dùng mũi để ngửi thôi sao, đường đi rộng thênh thang như vậy mà cũng đâm vào người ta, rõ ràng là do anh cố ý.”

“Thực xin lỗi, vừa rồi do tôi gọi điện thoại nên không chú ý.” Nam nhân rất có phong độ ăn nói, có thể nhìn ra được là người có học vấn.

“Nói như vậy mà được à, làm người khác bị thương không phải nói câu xin lỗi là có thể giải quyết được chuyện!” Tần Tiểu Ý tiếp tục nổi giận, đối với mấy công tử quý tộc này cô chưa bao giờ nhìn với ánh mắt tốt đẹp, đối với Phương Khiêm cũng vậy, đôi mắt nhìn nam nhân này cũng giống nhau.

Giản Tình vội vàng kéo Tần Tiểu Ý đang xúc động quá mức: “Đừng như vậy, tớ không sao, ở đây là hôn lễ không nên làm loạn.”

Nơi ồn ào này cũng kinh động chú rể đang đứng ở cửa tiếp khách. Anh ta vội vàng chạy tới xem, vừa nhìn thấy đã kinh ngạc. Chú rể có bông hoa ở trước ngực sợ hãi đi tới: “Viên tổng, xảy ra chuyện gì vậy?”

7. Chương 10

Chương 10.1: Gặp tại tiệc cưới

Edit: pikonn

Beta: bichan

NGUỒN:bin0kun0.wordpress/

Sau khi đứng độ một trận, mọi người có vẻ xấu hổ, giới thiệu lẫn nhau. Giản Tình đã biết chú rể đang sợ hãi này là Triệu Dĩ Hiên, quản lý của một chi nhánh ở công ty Phương Khiêm. Nam nhân hơn ba mươi tuổi, không cao lắm, thân hình hơi béo, mặc một bộ lễ phục mới tinh, chế tác cầu kỳ, vừa nhìn là biết được đặt may theo yêu cầu, trên mặt còn đeo kính, nhìn qua cũng có dáng vẻ một nhà kinh doanh nho nhã.

Đứng sau Triệu Dĩ Hiên, mặc áo cưới màu trắng xõa tung, nữ nhân tóc vén lên cao chính là người mà Giản Tình đã nhiều năm không gặp – bạn học Lý Diễm. Giản Tình lặng lẽ đánh giá Lý Diễm, vì lúc trước Tần Tiểu Ý nói rằng Lý Diễm có nhiều thay đổi, nên lúc này Giản Tình cũng hơi giật mình. Mặc dù đã dự đoán trước, nhưng bây giờ nhìn thấy Lý Diễm, hình dáng một nữ sinh cấp ba trầm lặng trong đầu cô càng mơ hồ hơn, giống như chưa từng xuất hiện bao giờ.

Còn người vừa mới “nhẹ nhàng” làm Giản Tình ngã một cú, chính là vị khách quý của quản lý Triệu Dĩ Hiên, tổng giám đốc Viên Dịch. Thì ra cũng là nhân vật có địa vị cao, khó trách thái độ Triệu Dĩ Hiên đối với anh ta lại lễ phép, khúm na khúm núm như vậy.

Nhiệt độ không khí trong đại sảnh tuy mát mẻ nhưng Triệu Dĩ Hiên vẫn không nhìn được cầm lấy khăn tay của Lý Diễm lau mồ hôi: “Viên tổng xin mời đi trước, những việc ở đây để tôi xử lý là được rồi.”

Viên Dịch gật gù đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía Giản Tình, vẻ mặt rất chân thành: “Giản tiểu thư, thật thất lễ.”

Giản Tình khoé miệng cong lên mỉm cười: “Không có gì, Viên tiên sinh không cần để ý.”

Tần Tiểu Ý bên cạnh im lặng, vẻ mặt tức giận như muốn bùng nổ, hai tay bị Giản Tình nắm chặt, chứng kiến thái độ tất cả mọi người cùng nhau giàn xếp ổn thỏa, cũng chỉ khẽ hừ một tiếng, u ám nhìn Viên Dịch một cái xem thường.

Chỉ thấy Viên Dịch có một thoáng do dự, từ trong túi áo lấy ra một danh thiếp, đưa cho Giản Tình: “Vừa rồi lực va chạm không nhẹ, nếu Giản tiểu thư có chỗ nào không thoải mái, hãy nói cho tôi biết, tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Tần Tiểu Ý nghe anh ta nói như vậy, lập tức khinh thường: “Hừ...” một tiếng, quả nhiên là một đại sắc lang!

Giản Tình lại lễ phép nhận lấy danh thiếp.

Sau khi Viên tổng rời đi, tất cả mọi người thăm thỏ phào nhẹ nhõm, có đại boss ở đây, quả nhiên không khí rất không bình thường. Boss vừa đi lập tức không khí lại trở nên thoải mái, lúc này bốn người mới nhớ tới phải giao lưu tình cảm với nhau.

“Giản Tình, nhiều năm không gặp, thật sự cậu càng ngày càng đẹp ra.” Tay của Lý Diễm nắm lấy tay Giản Tình, giọng nói không tính là vô cùng thân thiết, nhưng cũng không hề xa lạ, thái độ rất thân mật.

“Đâu có, tớ vẫn như xưa, nhưng cậu thì khác, thiếu chút nữa tớ cũng không nhận ra được.” Tay Giản Tình bị cô nắm lấy, cảm giác có chút không tự nhiên, lại ngượng ngùng thu về. Ngoài miệng tuy nói lời khen ngợi nhưng trong lòng lại thấy buồn bực. Các cô trước kia học cùng lớp ngay cả nói chuyện cũng không nói một câu chứ chưa nói gì đến nắm tay. Thời gian quả nhiên rất hiệu quả, tuổi càng nhiều, con người càng khôn khéo ra.

Lý Diễm cười cợt mở: “Đã nhiều năm không gặp, mọi người đều thay đổi rất nhiều. Đây là chồng của tớ, Triệu Dĩ Hiên, quản lí chi nhánh An Dược của tập đoàn Phương thị. Tớ nghe Tần Tiểu Ý nói cậu làm ở Phương thị đúng không? Thật là trùng hợp.”

Giản Tình bắt tay với Triệu Dĩ Hiên, lại nghe thấy anh ta cười nói: “Lúc tôi đến tổng công ty họp đã từng gặp Giản tiểu thư, không biết cô còn nhớ hay không?”

Giản Tình có chút xấu hổ cười cười: “Vâng, có chút ấn tượng.” Thực ra sao có thể có ấn tượng. Người làm việc tại tổng công ty, cả ngày đều gặp mặt còn không biết, huống chi là người ở chi nhánh của công ty.

Vẫn là Tần Tiểu Ý hiểu rõ cô, biết cô xã giao không tốt, vì thế liền tiến lên giải vây: “Chúng tôi vào chào hỏi các bạn học cũ trước, hai bạn cứ tiếp tục đón khách nhé.”

“Mấy bàn bên trái đều là bạn học cũ, bây giờ tớ muốn thay lễ phục, các cậu cũng đến phòng nghỉ tham quan đi.” Lý Diễm lôi kéo hai người đến cái bàn phía trước ghi tên.

“Được, nghe nói tối hôm nay cậu muốn thay vài bộ lễ phục phải không, thật hạnh phúc.” Giản Tình để tiền mừng trên bàn, rồi cười đáp lại. Thông tin Lý Diễm muốn thay vài bộ quần áo, là vừa rồi ở trên xe Tần Tiểu Ý nói cho cô.

Hôn lễ của Lý Diễm thật long trọng, đi vào đại sảnh hôn lễ, liếc mắt nhìn quanh, người người tấp nập. Giản Tình cùng Tần Tiểu Ý vừa mới đi đến mấy cái bàn bên cạnh, đã thấy có người đứng lên hô to âm ỉ: “Đây không phải đại mỹ nữ Giản Tình và bà già nam nhân Tần Tiểu Ý của lớp 203 đó sao? Vài năm không gặp, một người càng hấp dẫn, còn một người lại càng đàn ông!” Bị người nọ kêu như vậy, tất cả các bạn học cùng bàn đều lập tức quay lại nhìn chằm chằm Giản Tình và Tần Tiểu Ý.

“Lâm Nhị béo, vài năm không gặp, miệng cậu càng ngày càng hèn mọn!” Tần Tiểu Ý không sợ sinh sự, đối đáp rất nhanh chóng. Đối với bạn học nhiều năm không gặp, một chút cũng không lạ lẫm, giao tiếp rất tự nhiên, sau đó tìm hai chỗ trống, kéo Giản Tình ngồi xuống.

Giản Tình ngồi bên cạnh Tần Tiểu Ý, cùng mọi người chào hỏi, vẫn duy trì nụ cười nhàn nhạt, để che giấu mình đang mất tự nhiên.

Đưa mắt quét một vòng những người đang ngồi, Giản Tình ngạc nhiên phát hiện, quả nhiên có vài người mang theo cả con cái tới. Đứa bé ba bốn tuổi, nhìn thấy không khí náo nhiệt, bèn nhảy lên nhảy xuống, trông vô cùng vui vẻ.

“Giản Tình, cậu kết hôn chưa?” Nữ nhân ngồi đối diện Giản Tình ôm bé trai hỏi. Giản Tình ngồi xuống sau, cũng muốn mở miệng nói chuyện với cô, nhưng lời ra khỏi miệng lại rút về. Do dự một lúc lâu, cuối cùng cô cũng tìm được đề tài mở miệng.

Giản Tình xoay lại nhìn cô ấy. Khuôn mặt giống như từng quen biết, làm cô mơ hồ nghĩ đến một cái tên nhưng cũng không dám xác định: “Cậu là... Trần Manh?”

Nữ nhân ôm bé trai gật gật đầu, cũng vì cô còn nhớ rõ tên mình nên vui mừng mãi. “Ừ, hồi trước tớ ngồi ở phía sau cậu.”

Giản Tình gật đầu liên tục, trí nhớ vừa mới được kích hoạt, như mở được cống trút nước, mãnh liệt tuôn trào. Nhớ rõ ngày xưa, Trần Manh nhát gan ngồi ở sau cô, bị một nam sinh tên là Lâm Việt bắt nạt, ngay cả tâm tính của cô ôn hòa nhưng nhìn cũng không vừa mắt, bèn nhờ Tần Tiểu Ý giúp tìm thêm vài người, tan học chờ Lâm Việt ở trong ngõ tắt nhỏ, một đám nữ sinh khoa chân mua tay, làm cho mặt mũi Lâm Việt bầm dập. Chuyện này qua đã lâu nhưng đối với Giản Tình vẫn còn là một sự kiện oanh liệt nhất. Tuy nhiên sau này lại nghe nói Lâm Việt cùng Trần Manh thi vào cùng một trường, thật sự là nghiệt duyên.

“Tớ chưa kết hôn.” Giản Tình cười trả lời câu hỏi của cô, tay mình néo néo bàn tay bé trai: “Đây là con trai của cậu sao? Đáng yêu quá!” Cô nhận ra mình rất có cảm tình với cậu nhóc này. Trong lòng không khỏi nảy ra suy nghĩ, nếu cô cùng Phương Khiêm có một đứa con, có phải cũng đáng yêu như thế này không? Nhưng bây giờ cô cảm thấy kết hôn đã xa vời, nghĩ đến có con lại càng quá sớm.

“Ừ, nó tên là Lâm Vũ, xảo quyệt rất giống ba nó.” Trần Manh cười đầy ngọt ngào, khuôn mặt thanh tú của cô cười càng thêm động lòng người.

“Lâm Vũ...” Giản Tình nỉ non tên cậu nhóc, có điểm giật mình: “Ba nó không phải là...”

Cô còn chưa nói hết lời, Trần Manh liền gật đầu thừa nhận: “Ba nó chính là Lâm Việt.”

Đầu Tiên Giản Tình giật mình, sau đó nhin không được cười ra tiếng, tự đáy lòng cảm thán: “Duyên phận của các cậu thật kỳ lạ, sao hôm nay anh ta không tới?”

“Anh ấy tự mở công ty nhỏ, cả ngày đều bận xã giao.” Tuy rằng miệng Trần Manh oán trách, nhưng nhắc tới chồng, ở khóe mắt đuôi lông mày lại hiện lên hình ảnh một cô gái hạnh phúc, e thẹn.

Cứ như thế, hai người mở miệng tán gẫu, tìm được rất nhiều đề tài để nói chuyện. Sau khi Giản Tình nhanh nhẹn lưu lại số điện thoại để có thể tiếp tục liên lạc, Trần Manh như một giải thích viên, nhỏ giọng kể về tình hình những người khác cho Giản Tình. Nghe xong, Giản Tình xúc động vạn phần: “Nói như vậy, phần lớp các bạn lớp 203 của chúng ta đều đã kết hôn?”

“Đúng vậy, tay chân mau lẹ, đều giống như tớ, con cũng đã bốn tuổi.” Trần Manh không biết Giản Tình còn có tâm sự, lại tiếp tục bàn luận về vấn đề kết hôn sinh con. “Giản Tình, điều kiện của cậu tốt như vậy, chắc chắn có rất nhiều người theo đuổi, cậu đừng chọn lựa quá.”

Tự nhiên Giản Tình nghĩ đến người yêu vĩ đại kia, khóe miệng khê cong lên, “Tớ không chọn, tất cả đều tùy theo duyên phận thôi.” Nếu cô cùng Phương Khiêm có duyên, cô nguyện ý cùng anh đi đến ngày bạc đầu giai lão.

Trước khi tiệc rượu bắt đầu, Tần Tiểu Ý chạy khắp nơi nói chuyện cùng bạn học rồi cuộc đã quay về: “Tiểu Tình, Lý Diễm mời chúng ta đi tham quan phòng nghỉ, cậu có đi không?”

“Ừ, đi xem sao.”

Trong phòng nghỉ bên cạnh đại sảnh có rất nhiều cô gái đang vây quanh cô dâu nói chuyện ríu rít. Lý Diễm ở trong đám đông nhìn thấy hai cô đi vào thì cười cười vẫy tay với bọn họ: “Các chị em, giới thiệu cho các cậu đại mỹ nữ đây, Giản Tình – hoa hậu trường thời trung học của mình.”

Mấy cô gái kia cười niềm nở chào hỏi với các cô, Tần Tiểu Ý nhú mày, làm bộ hờn giận. “Lý Diễm, cậu thật quá bất công, sao lại không giới thiệu tớ.”

“Ừ đúng rồi, Tần Tiểu Ý cũng là một cô gái khó lường, hiện tại bắt đầu tiếp quản việc làm ăn của gia đình.” Lý Diễm che miệng cười: “Tiểu Ý, Giản Tình, đây đều là bạn học ở Bắc Đại của tớ.”

Giản Tình cười chào các cô, không khí vui vẻ náo nhiệt như vậy làm cho cô cũng trở nên cởi mở hơn. Lý Diễm bây giờ so với trước kia xinh đẹp, rạng rỡ hơn rất nhiều, nhưng tính cách kiêu ngạo thì vẫn không thay đổi. Lúc cô nhắc tới hai chữ Đại Bắc thì trong giọng nói tràn đầy vẻ đắc ý.

“Có phải vừa rồi Giản tiểu thư cùng Viên tổng đụng nhau ngoài kia phải không?” Bỗng nhiên cô gái mặc áo lông màu vàng ở trong đám đông mở to mắt hỏi Giản Tình.

Xấu hổ vì bị nhắc lại chuyện đó, Giản Tình mỉm cười: “Đó là chuyện ngoài ý muốn thôi.”

“Bạn thật may mắn, nghe nói Viên tổng còn chủ động đưa danh thiếp cho bạn!” Một người khác cũng ngạc nhiên hỏi han.

Tần Tiểu Ý nói chen vào: “Chỉ là một tấm danh thiếp, có gì đáng ngạc nhiên!”

Lý Diễm không đồng ý lắc đầu: “Tiểu Ý có điều cậu không biết, rất ít khi Viên tổng chủ động đưa danh thiếp cho phụ nữ.” Nói xong lại nhìn về phía Giản Tình: “Nói không chừng Viên Tổng đối với Giản Tình vừa gặp đã thích rồi.” Lời của cô nói xong, mấy cô gái đồng loạt khinh thường.

“Chức vị Viên tổng cao như vậy, Giản tiểu thư cần phải nắm cho chắc nhé.” Không biết ai trong đám người nói một câu như vậy, làm mọi người lập tức cười mỉa mai.

Lời vui đùa của các cô làm Giản Tình thấy không tự nhiên, có phải là bản thân quá nhạy cảm chăng? Sao nghe có vẻ như họ đang công kích mình? Tần Tiểu Ý cũng không thích, liếc mắt nhìn các cô: “Tiểu Tình đã có bạn trai từ lâu rồi, chẳng cần gì Viên tổng cả.”

Lý Diễm cũng cười giảng hòa: “Thì ra Giản Tình đã có bạn trai rồi, sao lại không mời anh ấy cùng đến, không biết hiện tại đang làm công việc gì?”

“Tự anh ấy mở một công ty.” Giản Tình không thích tất cả đề tài đều vây quanh mình liền chuyển hướng. “Hôm nay Lý Diễm mặc bộ lễ phục này thật đẹp, đặt may theo yêu cầu sao?”

Lý Diễm chưa kịp nói, cô bạn cùng học Đại Bắc đã cướp lời: “Đúng vậy, bộ lễ phục này là do tìm đến nhà thiết kế giỏi nhất nước để đặt may theo yêu cầu. Diễm, cậu thật là hạnh phúc!”

Sau đó, mọi lời nói đều tập trung xung quanh vấn đề hàng hiệu quần áo, vàng bạc quý báu. Lý Diễm lấy ra một vòng cổ kim cương, phần lớn mọi người đều hét lên trầm trồ.

Tần Tiểu Ý khinh thường lén nói nhỏ bên tai Tiểu Tình: “Vòng cổ như vậy, cậu còn có nhiều hơn.”

Giản Tình hờn dỗi liếc mắt nhìn cô, ý bảo cô đừng nói lung tung. Đúng lúc này, bỗng nhiên một cô gái đứng bên cạnh Giản Tình hét lên một tiếng: “Giản tiểu thư, quần áo của bạn là do công ty Y&S ở Paris thiết kế.”

Tuy Giản Tình có xem qua tạp chí, nhưng chưa từng nghe đến công ty Y&S, vì thế lắc đầu: “Mình không rõ lắm.”

Hiển nhiên, Tần Tiểu Ý có biết, vì thế đắc ý trả lời: “Đúng vậy, quần áo của Tiểu Tình đều là do bạn trai đặt may từ Paris.”

Mọi người nhất thời im lặng, cho dù có người chưa từng nghe qua công ty Y&S kia, nhưng vừa rồi nghe bạn bè thét chói tai, cũng đã đoán được giá trị của quần áo rất xa xỉ. Còn bạn học vừa nói bộ lễ phục của Lý Diễm đặt may bởi nhà thiết kế tốt nhất nước kia thì ngượng ngùng đỏ mặt xấu hổ.

Viên Dịch đi thẳng đến địa điểm hẹn trước, bởi vì cuộc va chạm với cô gái kia nên trong lòng kích động không thôi. Dung mạo cô gái kia tuyệt mỹ, ngay từ ánh mắt đầu tiên đã khắc sâu vào trong lòng anh. Sở dĩ anh không vội tìm cách liên hệ với cô, vì anh biết cô cùng vợ của Triệu quản lý có quen biết. Còn rất nhiều thời gian, Viên Dịch cũng không phải là một con người dễ xúc động.

Trước kia, anh từng nghĩ người khác nói vừa gặp đã yêu tuyệt đối là một hành vi hoang đường, nhưng cuộc va chạm mới đây, lại làm cho anh vừa gặp đã yêu, vừa khiến anh không tin, vừa cảm thấy buồn cười. Khoảnh khắc va chạm trong nháy mắt đó đã đưa anh vào trong biển tình.

Phương Khiêm đến muộn, thông dong ngồi vào ghế, vừa nhìn thấy bằng hữu nhiều năm không gặp, con người hình như thay đổi, cười như mùa xuân mơn mớn.

Viên Dịch nhìn thấy bạn tốt của mình mới thu hồi tâm tình kích động, miễn cưỡng chào hỏi: “Phương tổng, muốn hẹn cậu ăn cơm thật không dễ dàng gì.”

Phương Khiêm ngồi xuống tùy ý chọn thực đơn: “Mỗi lần cậu hẹn tớ ăn cơm chắc chắn không có việc gì tốt đẹp, nên tớ không muốn tới.” Nếu không phải ở nhà không có ai nấu cơm, thì anh đã không đến nơi này ăn uống, Phương boss bắt đắ dĩ nghĩ, lập tức lấy điện thoại ra xem, không thấy có tin nhắn mới chán ghét ném di động sang một bên.

“Nghe mẹ cậu nói cậu ở chung với một cô gái?”

Phương Khiêm gật đầu, rộng rãi thừa nhận, đối với việc mẹ vì sao biết anh ở cùng với cô, anh không quan tâm, chỉ thấy anh chậm rãi cầm đũa, nhúng vào nước sôi, làm nước sôi bắn ra một chút, bỏng đến tay anh. Phương boss cau mày nhớ lại, lúc ở nhà ăn cơm cùng cô, mấy việc vặt này đều do cô làm, ngón tay mảnh khảnh như vậy, nhất định sẽ bị bỏng, hẳn là rất đau nhức. Lần sau mấy việc này không thể để cho cô làm nữa.

Nhìn thấy bằng hữu không tập trung, Viên Dịch nghĩ đến chuyện mình đang định nói không phải là chuyện vui vẻ gì. Mà Phương Khiêm lại đang phiền lòng như vậy, có phải nên tìm một đề tài sinh động chút để thay đổi không khí cho thoải mái không?

Ngay sau đó, Viên tổng nghĩ đến cuộc va chạm kinh thiên động địa kia: “Vừa rồi ở hôn lễ của Triệu quản lý tớ đụng phải một cô gái, cô gái đó rất xinh đẹp.”

Lập tức Phương boss nghĩ đến lúc ra khỏi cửa khi nghe điện thoại của Viên Dịch, đầu kia điện thoại có âm thanh ồn ào, hình như có người hô câu: “Tiểu Tình, bị ngã sao.” Suy tư một lát, Phương boss hỏi: “Cậu nói Triệu quản lý có phải là Triệu Dĩ Hiên.”

Viên Dịch rất bất ngờ: “Cậu nhớ rõ anh ta?”

Phương boss không trả lời: “Cậu tiếp tục nói đi.”

Viên Dịch nghĩ thấy hơi lạ, nhưng vẫn tiếp tục chủ đề vừa rồi: “Tớ nghĩ, tớ đã yêu cô gái kia ngay từ cái nhìn đầu tiên rồi.”

“Tách” một tiếng, chiếc đũa trên tay của Phương boss tự nhiên gãy thành bốn đoạn...

8. Chương 11

Giản Tình cảm thấy so bì tuyệt đối là một loại thói quen xấu, nhưng loại thói quen này lại là sở thích, hứng thú của rất nhiều phụ nữ. Nhìn đám phụ nữ vừa rồi còn bàn tán về quần áo xa xỉ trên người cô, nay lại không nói lời nào nhìn cô bằng ánh mắt kì dị. Từng ánh mắt giống như một kim châm nhỏ, đâm vào làm cả người cô khó chịu.

Từ khi cùng chung sống với Phương Khiêm, chất lượng sinh hoạt của cô tăng lên hẳn. Phương Khiêm thương yêu cô, luôn mua cho cô những đồ dùng tốt nhất, cô vui vẻ hưởng thụ sự sủng ái của anh, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ khoe ra chút gì. Đây là những điều ngọt ngào nho nhỏ chỉ thuộc về cuộc sống riêng của hai người, cũng không cần người khác nhận định. Vì vậy, khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người, xem xét ánh mắt ấy, giống như một chiếc máy khoan, khoan sâu bởi mớ, vô lễ muốn đem bí mật mà cô cất giữ đào ra. Hiểu được điều này làm cho trong lòng cô thoáng chốc nổi lên một thái độ thù địch.

Có đôi khi, bạn học cũ cũng không thể gặp gỡ lung tung, khó trách người khác đều nói, gặp lại không bằng nhớ lại.

Một đám người vừa rời tầng bốc quần áo, trang sức cùng với nhà thiết kế của Lý Diễm lên tận mây xanh, giờ biết được quần áo của Giản Tình là hàng đặt may theo yêu cầu tại Paris thì như gặp được sư phụ, mọi người lập tức đều nghĩ về câu tục ngữ múa rìu qua mắt thợ. [1]

“Hàng đặt theo yêu cầu tại Paris, bạn trai của Giản tiểu thư thật giàu có.” Cô gái mặc chiếc áo lông màu vàng hiển nhiên là bạn thân của Lý Diễm, nhìn thấy sắc mặt xấu hổ của Lý Diễm liền mở miệng tìm đề tài nói chuyện, muốn che giấu sự xấu hổ này.

Giản Tình biết được thiện ý của cô ta, nhưng lời nói thô tục như thế làm cho cô nghe không được tự nhiên, khóe miệng chỉ nhếch lên một nụ cười nhạt, xem như thừa nhận. Phương Khiêm quả thực có rất nhiều tiền, có khi ngay cả anh cũng không biết mình có bao nhiêu tiền. Nhưng việc này cũng không nên mang ra làm đề tài thảo luận như vậy.

Tần Tiểu Ý cũng không kiên nhẫn được nữa, cầm tay Giản Tình, nói với Lý Diễm: “Mọi người ở lại nhé, bọn mình ra ngoài trước.”

Nào biết hai người bọn họ muốn bỏ qua, nhưng người khác thì không muốn dừng. Lý Diễm ngọt ngào cười: “Đừng nóng vội mà, Dĩ Hiên biết cũng không ít các ông chủ lớn, nói không chừng cũng có quen biết bạn trai của Giản Tình. Giản Tình, bạn trai cậu tên là gì?”

Giản Tình nhú nhú mày, nếu nói Phương Khiêm chính là bạn trai mình, không chừng sẽ hù chết mấy cô gái ở đây. Tuy nhiên cô cũng không muốn nói. Lý Diễm, bạn học đã nhiều năm không gặp, có thể thay đổi đến mức vừa thấy mặt khí thế đã bức người như thế này, thật đúng là làm cho người ta không dám khen ngợi.

“Hỏi việc này làm gì, mọi người cũng không biết mà.” Tần Tiểu Ý nhìn Giản Tình nhú mày, đáy lòng thầm cảm thấy lo lắng. Chính mình kéo cô ấy đến đây, lại đẩy cô ấy vào hoàn cảnh khó xử này, ngẫm lại cũng không thoải mái.

Lúc này, cửa phòng nghỉ bỗng nhiên bị đẩy mạnh, chú rể Triệu Dĩ Hiên cuống quýt tiến vào, còn không kịp dùng khăn tay lau trán, trên vẻ mặt biểu hiện vừa phức tạp, lại vừa vui mừng. Biểu tình thay đổi thường xuyên làm cho ngũ quan đang bình thường của anh ta trở nên nhăn nhó, ngay cả mở miệng nói cũng có điểm run run. “Tốt...tốt rồi...mau đi ra.”

“Làm sao vậy? Sao anh lại gấp gáp như vậy.” Lý Diễm không thích bộ dạng hoảng sợ của anh ta, nhìn thật không phong độ, cũng thật mất mặt.

“Viên tổng..... Viên tổng đã trở lại.” Khi nói lời này, bộ dạng Triệu Dĩ Hiên có vẻ vô cùng đắc ý, lão tổng đi rồi còn quay lại, coi trọng hôn lễ của hắn như vậy, bảo hắn có thể không đắc ý sao.

Nhưng mấy cô gái ở đây lại không hưng phấn như vậy, nghe anh ta nói Viên tổng đã trở lại, phản ứng đầu tiên chính là nhìn về hướng Giản Tình. Ngay cả Tần Tiểu Ý cũng không tránh được liếc mắt nhìn Giản Tình một cái. Không có cách nào, vừa rồi các cô còn thảo luận Viên tổng có phải đối với Giản Tình vừa gặp đã yêu hay không, giờ anh ta lại xuất hiện nhanh như vậy, không tránh khỏi làm các cô hoài nghi.

“Còn thất thần làm gì nữa!” Triệu Dĩ Hiên gấp đến độ chỉ thiếu dậm chân xuống đất nữa thôi: “Nhanh ra ngoài đi, ngay cả Phương tổng cũng cùng đến đây.”

[1]: nguyên văn: múa búa trước cửa Lỗ Ban:

Lỗ: nước Lỗ bên Tàu thời Xuân Thu. Ban: tên người.

Lỗ Ban là người nước Lỗ bên Tàu, tên là Ban, tự là Công Du, làm nghề thợ mộc nổi tiếng là tài giỏi và khéo ở nước Lỗ và khắp các nước chư hầu vào thời Xuân Thu.

Lỗ Ban còn nổi tiếng về bùa, chú, ếm đối, nên thường nói là Bùa Lỗ Ban.

Về sau, Lỗ Ban được tôn là Tổ Sư của nghề thợ mộc.

Lỗ Ban Sư có giáng bút chỉ Đức Phạm Hộ Pháp tìm ra chỗ ếm Long Tuyền Kiếm ở làng Phú Mỹ và chỉ cách cho Đức Phạm Hộ Pháp lấy phép ếm và giải trừ phép ếm.

Thành ngữ: Múa búa trước cửa Lỗ Ban, hay múa rìu qua mắt thợ, là để chỉ người không biết liệu tài sức của mình, dám khoe tài trước mặt bậc thầy, nên chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Ở đây ngoại trừ Giản Tình và Tần Tiểu Ý, có lẽ những người khác cũng không biết Phương Khiêm là ai. Còn Lí Diễm là vợ của quản lý Triệu thì sao có thể không biết anh. Anh là quản lý trực tiếp cao cấp nhất của chồng cô, là đại Boss của toàn bộ Phương thị. Lí Diễm cũng chỉ xem qua ảnh chụp của Phương boss từ trang web của công ty Triệu Dĩ Hiên. Bức ảnh chụp kia làm cô có ấn tượng rất sâu sắc, cho nên bây giờ nhớ lại cảm thấy hình ảnh rất rõ ràng. Phương boss ngồi trước bàn họp với khuôn mặt tuấn tú, biểu tình lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, vừa nhìn đã có thể biết là người khó gần. Nhưng cũng bởi biểu hiện lạnh lùng làm cho mọi người nhìn qua đều cảm thấy anh ta là bậc tôn quý, phi phàm trên cao. Không ngờ rằng một người lợi hại như vậy có thể đến tham dự hôn lễ của một quản lý chi nhánh nhỏ nhỏ.

Lí Diễm không khỏi đắc ý, xem ra chồng cô sẽ được thăng quan tiến chức rất nhanh. Nghĩ vậy, cô nhanh chóng nhìn về phía sau, vẫy tay gọi đám bạn còn đang ngây ngốc: “Chúng ta nhanh đi ra, Phương boss chính là tổng giám đốc của tập đoàn Phương thị, bộ dạng cũng rất tuấn tú.”

Giản Tình cùng Tần Tiểu Ý đi cuối cùng, nhìn những người phía trước đang xô đẩy lẫn nhau thì vô lực lắc đầu: “Một đám phụ nữ không hiểu gì.” Tần Tiểu Ý khinh thường kết luận.

Giản Tình thấy hơi mơ màng, nhìn ra bên ngoài rồi lại nhìn Tần Tiểu Ý: “Cậu nói xem tại sao anh ấy lại tới đây tham dự hôn lễ? Anh ấy ngay cả Triệu Dĩ Hiên là ai cũng không biết mà.”

“Người kia là bạn trai cậu, sao cậu còn hỏi ngược lại tớ, muốn biết anh ta định làm gì, thì phải đi ra ngoài xem rồi mới biết.” Tần Tiểu Ý đảo mắt rồi cầm tay cô đi ra ngoài.

“Tớ sợ anh ấy đột nhiên nói chuyện với tớ.” Giản Tình lập tức lo lắng. Triệu Dĩ Hiên mời không ít đồng nghiệp trong công ty, cô vừa rồi đã nhìn qua một chút, còn có rất nhiều người của tổng công ty. Nếu để bọn họ biết quan hệ của cô và Phương Khiêm, sau này có lẽ cô không thể đến công ty được nữa, mà có đến thì cũng sẽ là đề tài chủ yếu cho những câu chuyện đồn thổi mà thôi.

Tần Tiểu Ý trừng mắt nhìn cô bạn thân, đối với sự yếu đuối của Giản Tình, cô cảm thấy không vui: “Đừng lo lắng lung tung, cậu đã mãnh liệt yêu cầu như vậy, ở nơi công cộng như thế này sao anh ta có thể không tuân thủ ước định? Mà mỗi lần nhìn thấy anh ta biết nhưng vẫn giả vờ kinh ngạc làm tớ cảm thấy rất thích thú. Các cậu đừng công khai quá nhanh, bằng không sẽ làm mất lạc thú này của tớ.”

Giản Tình cau mày, giận cô liếc mắt một cái: “Tớ đang nói chuyện nghiêm túc với cậu đấy!”

“Được rồi được rồi, nếu hẳn thật sự không để ý đến mong muốn của cậu thì đã sớm công khai rồi, cần gì phải chờ đến bây giờ. Cậu cứ yên tâm. Đi, giờ chúng ta đi ra ngoài xem trò hay.”

Giản Tình bất đắc dĩ thở dài, cũng không thể trốn tránh mãi trong phòng nghỉ, đành phải đi ra ngoài theo Tần Tiểu Ý. Nhưng mà sao Phương Khiêm lại đi đến cùng Viên tổng? Chẳng lẽ bọn họ ngoài quan hệ cấp trên cấp dưới, còn là bạn bè sao?

Tiệc cưới ban đầu theo trật tự quy củ từng bước một, sau khi hai vị đại boss ở công ty đột nhiên đến thì hoàn toàn trở nên rối loạn. Đầu tiên là mọi người liên tiếp đứng dậy chào hỏi, sau đó là Triệu Dĩ Hiên kích động vịn phần lên sân khấu cầm lấy microphone, nhiệt liệt hoan nghênh Phương tổng, Viên tổng đại giá quang lâm. Sau đó lại muốn đại boss phát biểu, khiến cho hôn lễ không giống hôn lễ, mà giống như là đại hội cuối năm ở công ty!

Hai vị đại boss sau khi chịu một trận “mất đưa mày lại” xong, Viên boss bất đắc dĩ đi lên phát biểu. Không có cách nào, ai bảo hẳn là sếp lớn nhà cao cửa rộng chứ. Vì thế, hẳn cũng chỉ lên sân khấu nói qua loa vài câu chúc phúc, ứng phó cho qua chuyện.

Kỳ thật, Viên Dịch đi rồi mà vẫn quay lại, hẳn cũng rất vô tội (ss PM: vô số tội thì có ah). Hẳn hiểu được thân phận địa vị của mình trên cao, ở nơi này sẽ làm người ngoài cảm thấy không tự nhiên. Vì vậy hẳn đã sáng suốt đưa tiền mừng cưới trước, sau đó nhanh chóng bỏ đi. Dù sao dọa người cũng không phải là trò đùa thú vị gì.

Nhưng thủ trưởng kiêm bạn tốt của hẳn lại không hề nghĩ như vậy. Sau khi không biết bằng cách nào bề gây một đôi dưa, Phương Khiêm lại cười nói mình cũng muốn tham dự hôn lễ. Lý do là, đại boss xã giao đã

tham gia vô số tiệc, duy chỉ có tiệc cưới là chưa đến bao giờ. Cho nên muốn tới để trau dồi hiểu biết, thuận tiện xem có thể đụng được mỹ nữ nào hay không. Đương nhiên, câu cuối cùng rõ ràng đang trêu chọc việc hân vừa gặp đã yêu lúc trước.

Viên Dịch đối với yêu cầu Phương Khiêm lúc đầu hơi kinh ngạc, sau lại hưng phấn đoán mò. Một người luôn luôn không thích xã giao, đột nhiên lại muốn tham gia tiệc cưới của một người xa lạ, rất dễ thấy được trong đó có gì uẩn khúc. Hơn nữa kết hợp với hành động bẻ đĩa vừa rồi của Phương boss, thông minh như Viên tổng đương nhiên đoán được có trò hay. Còn về phần đây là trò hay gì thì phải đi theo một chuyện mới biết được.

Khi Viên Dịch quay đầu sang bên cạnh cách đó không xa, hình ảnh cô gái nhỏ thân váy ngắn màu lam, áo khoác nhỏ màu trắng lập tức rơi vào tầm nhìn. Ánh mắt hân sáng ngời, không nghĩ rằng có thể gặp lại cô nhanh như vậy. Tâm tình lập tức vạn phần khoái trá, nhắc chân đi về phía cô gái hân vừa gặp đã yêu.

Bởi vì người đi lên chào hỏi hai vị đại boss không ít, lối đi nhẽ ra không nhỏ lắm lại trở nên chật chội, cũng có một số cô gái cố ý tiến lên, muốn gần gũi chiêm ngưỡng trai đẹp. Tần Tiểu Ý không cam lòng tụt xuống phía sau, hơn nữa chỗ của các cô vốn phải ở phía trước, bèn túm tay Giản Tình, cố gắng chen lên.

Giản Tình giữ cô lại, ý bảo không cần tiến lên, nhưng đều bị Tần Tiểu Ý bỏ qua. Cô ý thể thân hình cao lớn, thô lỗ rẽ lối đi thẳng về phía trước.

Vừa mới tiến lên, không biết đằng sau chân bị ai dẫm phải, Giản Tình lão đảo, cả người ngã về phía trước. Đối mặt với nền gạch hoa cương phản chiếu ánh điện sáng rực, Giản Tình xấu hổ nghĩ, một buổi tiệc cưới, cô chật vật ngã sấp xuống hai lần, coi như là một kỳ tích. Khi mọi người còn đang giật mình ngơ ngác nhìn, Viên tổng đột nhiên tiêu sái đi về phía trước, hoàn mỹ thực hiện quá trình anh hùng cứu mỹ nhân. Có thể ở một tiệc cưới buồn tẻ, nhìn được hình ảnh anh hùng cứu mỹ nhân đẹp đến như vậy, cũng coi như là một kỳ tích !

Phương Khiêm bị Triệu Dĩ Hiên quần quít lấy khen tặng không ngừng, vừa quay đầu một cái, liền nhìn thấy cảnh tượng làm người ta sợ hãi than liên tục. Khuôn mặt tuấn nhã lập tức trầm xuống, vẻ mặt lạnh lẽo làm cho vợ chồng họ Triệu bên cạnh âm thầm sợ run cả người, tưởng mình đã trót nói sai điều gì.

Nữ xấu hổ, cúi đầu không dám nhìn chàng trai đỡ lấy cô, nam mặt cúi xuống, trong mắt tràn đầy tình tứ với cô gái. Một hình ảnh tình chàng ý thiếp thật đẹp.

Tần Tiểu Ý đứng ở bên cạnh nhìn hai người dây dưa cùng một chỗ, lại nhìn ánh mắt sấp phun hỏa của người nào đó, trong lòng vui thích không thôi. Xem ra quỹ hẹp hồi lần này bị tức không nhẹ, mà Tiểu Tình cũng thật to gan, nằm trong ngực người khác đến cả nửa ngày, hình như còn không có ý định đứng dậy. Dám công khai khiêu chiến quyền uy của Phương keo kiệt? Quả nhiên rất can đảm.

Kỳ thật, Giản Tình nào có dũng cảm như Tần Tiểu Ý tưởng. Cô biết người ôm mình chính là Viên tổng, cũng biết nếu mình không đứng lên, Phương Khiêm khẳng định sẽ rất tức giận, nhưng tóc bị cúc áo somi của Viên Dịch cuốn lấy, căn bản không thể động đây, làm cho cô thật muốn khóc.

Viên Dịch cũng ý thức được tình huống không thích hợp, cúi đầu hỏi rõ: “Làm sao vậy?”

Bị hơi thở xa lạ bao vây, tai Giản Tình lập tức đỏ bừng, nhẹ nhàng trả lời: “Tóc..... bị cuốn vào.”

Viên Dịch đảo mắt qua trước ngực, một lọn tóc quả nhiên mắc trên cúc áo hân. Nhếch mi, hân cong miệng lên khẽ cười vài tiếng rồi đưa bàn tay ra gỡ tóc. Những người đứng xung quanh lặng ngắt như tờ, còn Tần Tiểu Ý đã sớm tìm một chiếc ghế dựa, ngồi xuống vừa uống trà vừa xem kịch vui.

Phương Khiêm cũng không nhìn được nữa, đi nhanh đến bên người bọn họ, giọng nói lạnh lùng: “Sao lại thế này?”

Viên Dịch cảm thấy cô gái trong lòng khẽ run lên, chắc là đã bị ngữ điệu lạnh băng của bạn tốt dọa sợ. Hân ngẩng đầu trừng mắt nhìn Phương Khiêm: “Tóc bị cuốn, không tháo được.” Nói rồi hân lấy tay gỡ gỡ, không những không có tiến triển gì mà ngược lại càng cuốn chặt hơn. [Bi: chẹp, nghi lắm, hem biết có phải cổ tình ko đây (__,_!)]

Phương boss nhăn trán, ngồi xuống nhìn tình hình phía dưới rồi thản nhiên nói với Giản Tình: “Em kiên nhẫn một chút.”

Giản Tình nhẹ nhàng gật đầu, Viên Dịch lại nghĩ rằng bạn tốt muốn cắt tóc của cô, trong lòng quýnh lên, âm lượng không khỏi tăng lên vài phần: “Cậu muốn làm gì?”

Phương boss liếc nhìn hần, tay chân lưu loát kéo một cái, hai người thuận lợi tách ra. Giản Tình vội giấy dựa đứng dậy, khuôn mặt lạnh lẽ trở nên đỏ bừng.

Viên Dịch trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người đã đứng lên, miệng lẩm bẩm một tiếng, cũng chậm rãi đứng lên theo: “Cậu.....”

Phương Khiêm bình tĩnh đem cúc áo trên tay trả lại cho hần, hỏi Giản Tình: “Không sao chứ?”

Giản Tình lắc đầu: “Em không việc gì.” Rồi chạy nhanh trở về bên cạnh Tần Tiểu Ý, nhanh chóng tìm một chỗ ngồi. Bị hai người đàn ông làm thành trò hề, cô đương nhiên trở thành tiêu điểm của tiệc cưới, có khi còn là nhân vật chính hơn cả cô dâu!

Trò khôi hài kết thúc, mọi người cũng đều tự trở lại chỗ ngồi. Hai vị đại boss bị an bài đến bàn chủ trì, chỗ này so với địa vị cha mẹ có khi còn cao hơn. Bàn của Giản Tình cách bàn đó không xa, chỉ cần ngẫu nhiên ngẩng đầu đã có thể phát hiện, tầm mắt Phương boss, luôn dừng ở trên người cô.

Cầm lấy điện thoại, lặng lẽ gửi cho đầu heo một tin nhắn: “Đừng nóng giận, chỉ là việc ngoài ý muốn.” Sau khi tin nhắn gửi đi, cô ngẩng đầu liếc nhìn Phương Khiêm, vừa đúng lúc có người đi đến mời rượu, anh nâng chén nhấp qua một ngụm. Chờ đối phương rời đi, anh mới chậm rãi lấy di động ra nhìn nhìn, sau đó khoe miệng khẽ cong lên, mắt cũng nhìn về phía cô.

Giản Tình vội vàng cúi đầu, tránh giao nhau với tầm mắt của anh, tin nhắn rất nhanh được gửi lại: “Trở về nói sau.”

Ngắn gọn bốn chữ, lại làm cho Giản Tình khẽ thở dài, quả nhiên là tức giận rồi.

Tần Tiểu Ý ở bên cạnh khinh thường hừ một tiếng: “Quả nhiên là quỷ hẹp hòi!”

Vội vàng gấp di động, Giản Tình trừng mắt nhìn cô: “Không cho phép nhìn lên tin nhắn của tớ!”

“Ai thèm quan tâm!” Tần Tiểu Ý hắc hắc nở nụ cười, gấp một bào ngư nhỏ vào trong bát mình: “Đáng tiếc, tiết mục của các cậu sau khi về nhà tớ lại không được xem! Chắc chắc.....”

Tiệc cưới đến hồi kết thúc, khách quan lục tục cáo từ, Triệu Dĩ Hiên đem nhiệm vụ tiễn khách giao cho người nhà, còn hần cùng với vợ mình dẫn đường đưa hai vị đại boss đến bãi đỗ xe.

Giản Tình cùng Tần Tiểu Ý đi trước bọn hần một bước, đang định vào trong xe thì Tần Tiểu Ý nhìn thấy chiếc BMW của người nào đó bên cạnh chiếc Beetle của mình, nhú mày, hỏi Giản Tình: “Muốn tớ đưa cậu về sao?”

Giản Tình quay đầu nhìn về phía đoàn người đang đi tới, có chút băn khoăn. Vừa nãy Phương Khiêm đã ra lệnh muốn cô đi xe anh về nhà, nhưng nhìn vợ chồng họ Triệu cùng Viên Dịch đang đi bên cạnh anh lúc này, cô lại không khỏi do dự.

Tuy nhiên, có người cũng không cho cô quá nhiều thời gian quyết định: “Tình, lại đây.” Phương Khiêm trước mặt ba người, gọi cô một tiếng.

Xem ra không thể giả vờ như không biết nữa rồi. Nhìn anh không tuân thủ ước định như vậy cũng có thể hiểu được anh vẫn còn rất tức giận. Cuối cùng, tạm biệt Tần Tiểu Ý, Giản Tình chỉ có thể bắt đầu đi về phía anh, lỡ đi ba người đã muốn hóa thạch ở đó, dẫu dằng đứng bên cạnh anh.

Bàn tay to của Phương Khiêm ôm lấy eo nhỏ của cô, nói với Triệu Dĩ Hiên: “Tôi tới vội vàng nên không chuẩn bị hồng bao. Tuy nhiên cô ấy chuẩn bị cũng giống nhau, đều là tâm ý của hai chúng tôi.”

Nhìn động tác vô cùng thân thiết của anh, nghe ngữ khí vô cùng thân thiết của anh, ba người không phải kẻ ngốc, sao có thể không đoán được quan hệ của bọn họ. Chỉ có điều, quan hệ như vậy, quả thật rất kinh người!

Cho đến khi bọn họ đã lên xe, ba người đứng ở bên cạnh vẫn còn chưa định thần lại, Phương Khiêm hạ cửa kính xe xuống, vẫy vẫy tay gọi Triệu Dĩ Hiên. Triệu quản lí máy móc cúi xuống, chờ Phương đại boss hạ lệnh.

“Giản Tình rất xấu hổ, không muốn cho người bên ngoài biết quan hệ của chúng tôi, tôi cảm thấy Triệu quản lí là người có thể tin được.” Phương boss thân nhiên nói xong, Triệu quản lí nghiêm trọng gật đầu lia lịa. [Bi: *giơ ngón cái* cao thủ, quả là cao thủ >”<]

Vì thế, chiếc BMW thông dong ra khỏi bãi đỗ xe, chậm rãi nhập vào dòng xe cộ đông đúc.

Gió đêm tiếp tục từ từ thổi qua, gió thổi không lớn, nhưng lại thổi trúng nơi ba người đang ớn lạnh đến nổi da gà!

9. Chương 12

Chương 12: Ăn luôn em

Edit: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Buổi đêm ở thành phố S tràn ngập ánh sáng lấp lánh, xa hoa đồi trụy, không chỗ nào là không có ánh đèn nê ông rực rỡ. Lẫn trốn những ảo tưởng của người đô thị rối ren, mọi người đều đi lại vội vã, ánh mắt mơ màng, nương theo tiết tấu nhịp nhàng mau lẹ của thành phố, như lạc giữa những ham muốn sinh tồn khổng lồ.

Chiếc BMW màu xám bạc chậm rãi chạy qua khu nhộn nhịp, quẹo vào phố có những món ăn bình dân nổi tiếng ở thành phố S. Tiếng những người bán hàng nhỏ ven đường hét to, tiếng người đi đường nói chuyện phiếm với nhau, tiếng đồ ăn đổ vào nồi, cùng với tiếng gió đêm gào rít lạnh lẽo tiến vào trong xe qua khe hở của cửa kính. Theo cơn gió mạnh thổi vào, còn có mùi thơm ngào ngạt, đậm đà của đồ nướng, đồ quay,...

Giản Tình hít một hơi thật sâu, mùi thơm hấp dẫn khơi gợi cơn thèm ăn của cô. Lúc này cô mới nhớ, vừa nãy tại tiệc rượu, đối mặt với cao lương mỹ vị thịnh soạn, cô hình như không hề động đũa. Đến bây giờ, trong lòng đã bình tĩnh, cô lại cảm thấy hơi đói bụng.

Quay đầu nhìn người đàn ông đang thả lái xe bên cạnh. Dưới ánh đèn nê ông rọi vào, đôi mắt thâm thúy như ngôi sao sáng rực giữa bầu trời đêm. Nhưng tâm tình của anh ẩn náu sau đôi mắt ấy, lại càng trở nên khó đoán biết được. Anh vẫn còn đang tức giận vì chuyện xảy ra bất ngờ ở tiệc cưới sao?

Khuỷu tay Giản Tình tựa trên cửa sổ xe, ánh mắt vụng trộm nhìn Phương boss thăm dò. Nếu như anh thực sự tức giận, hẳn là sẽ không chạy xe đến nơi này. Phố ăn bình dân dù ở trên đường về nhà, nhưng cũng không tính là tiện đường. Hơn nữa bây giờ là thời gian ăn tối, các hàng quán trên phố ồn ào, náo nhiệt khó có thể tưởng tượng được. Nếu trong lòng không vui, chắc chắn anh sẽ không lái xe tới đây. Nhưng nếu tâm trạng anh thật sự không xấu, thì sao từ lúc lên xe đến bây giờ anh lại không nói với cô một câu nào?

Trước một cửa hàng nhỏ náo nhiệt, Phương boss tùy ý dừng xe ở ven đường, dặn dò một câu: “Bên ngoài gió lớn, em đừng xuống xe.” Sau đó, anh tự mở cửa ra ngoài, động tác nhanh nhẹn, hoàn toàn không cho cô cơ hội nói chuyện.

Giản Tình nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này hình như không cho đỗ xe. Với hành động dừng xe quang minh chính đại của Phương boss ở đây, cô cảm thấy hơi lo lắng. Nhưng khi cô quay đầu về phía thân hình thon dài của Phương Khiêm thì lại không ngăn được mình nở nụ cười.

Thì ra xú mại cao cấp mà cô hay ăn là được mua ở đây, thật không biết làm sao anh lại tìm được nơi này. Nhìn hàng ngũ thật dài đứng trước cửa tiệm tên “Xíu mại Tô Kí”, Giản Tình nở một nụ cười ngọt ngào, vui sướng. Thật khó tin, người quần áo gọn gàng, thân phận cao quý như Phương boss lại có thể đến phố ăn bình dân hỗn độn, đứng chen chúc giữa đồng người đông nghịt, chật ních, tràn đầy nhẩn nại xếp hàng,

chờ mua món ăn vặt một hộp 8 đồng rẻ mạt kia. Hành động rảnh rỗi như vậy, lại chỉ vì thỏa mãn cơn thèm ăn của cô.

Người đàn ông này, cho dù là đứng ở trên cao chỉ tay năm ngón, hay an phận xếp hàng ở nơi phố phường lộn xộn, đều có thể dễ dàng trở thành tiêu điểm tập trung mọi ánh mắt. Trên người anh tỏa ra sức hấp dẫn vương giả, luôn có thể khiến cho các cô gái nhạy cảm chú ý đến sự tồn tại của anh.

Chỉ thấy đứng bên cạnh anh, các nữ sinh cũng đang xếp hàng, tùm năm tùm ba, vẻ mặt thẹn thùng, nhỏ giọng bàn luận, ánh mắt cũng đang len lén, vụng trộm ngắm nhìn người đàn ông xuất sắc, nổi bật giữa đám đông này. [Bi: nguyên văn là hạc đứng giữa bầy gà)]

Mà anh thì đang lơ đãng như ra vào chỗ không người, không quan tâm, lấy tiền mua đồ ăn mà cô thích nhất.

Người đàn ông như vậy, làm sao có thể không làm cô mê muội!

Chờ Giản Tình thu hồi suy nghĩ xao động, Phương Khiêm đã quay về tới nơi, trên tay cầm theo mấy túi xách nhỏ đựng xiu mại mới ra lò.

“Ăn lúc còn nóng đi!” Khóe miệng anh cong lên, tay đưa cô cái túi còn nóng, nhân tiện giúp cô tẽ đôi chiếc đũa duy nhất.

Giản Tình nhận cái túi, nhận đôi đũa, gấp một miếng xiu mại nóng hổi, nhanh chóng cho vào miệng. Mặc dù bỏng miệng, nhưng mùi vị đậm đà lại làm cô thở một hơi thỏa mãn. Ngoại trừ xiu mại thơm ngon, cô còn đang nhắm nháp một tư vị ngọt ngào lan tỏa đến tận trong tim.

Lập tức gấp một miếng xiu mại, Giản Tình đưa đến miệng của anh: “Anh ăn đi, thật sự rất ngon đấy.”

Phương Khiêm nghiêng đầu, rất tự nhiên cắn luôn miếng xiu mại cô đút, rồi khởi động xe, chậm rãi rời khỏi phố ăn bình dân.

=====

Khán giả: Sao ngắn thế này, đoạn trừng phạt đâu >”<?

Bi:

Khán giả: *cầm dép*

Bi: ấy ấy, thui spoil vậy, đừng ném dép mù ;____:

Spoil: Phương Khiêm cúi thấp thắt lưng, thoải mái bế cô đang ngồi cuối bàn lên rồi đi ra cửa. Khi đi qua phòng khách còn bảo cô gái nhỏ trong lòng bật lò sưởi, rồi tiện đà ôm cô đến phòng ăn, đặt cô lên mặt bàn trơn bóng. Đá cẩm thạch trên mặt bàn lạnh lẽo, làm Giản Tình vừa ngồi xuống lại đứng dậy, tư thế có phần cứng nhắc.

Hồn dỗi nhìn anh, khó hiểu hỏi: “Sao lại mang em đến nơi này?”

Phương boss đẹp trai nhếch mày: “Không đến nơi này, sao có thể ăn em?”

Khán giả: *vút dép* H aaaaaaaaaaaaaa!!!

Bi: chẹp....chắc hèm có đầu T.T

Khán giả: *nhặt dép*

Bi:.....*chạy*

Bên ngoài xe, ánh đèn nê ông chớp chớp tắt, cây cối bên đường bị gió lạnh thổi lắc lư không ngừng. Đêm, cảnh tượng người đi đường vội vàng gấp gấp càng trở nên hiu quạnh, còn trong xe lại ấm áp như đang ở giữa mùa xuân. Một túi xiu mại nhỏ, Giản Tình chia anh một miếng, mình một miếng, chẳng mấy chốc đã vơi dần. Cho đến khi Giản Tình đút miếng cuối cùng vào trong miệng Phương Khiêm, hai người mới thỏa mãn nhìn nhau cười.

Xíu mại đã ăn xong, nhưng hương thơm đậm đà vẫn còn tràn ngập trong xe. Có thể là do ăn quá no, Giản Tình ngửi mùi còn sót trong không khí lại cảm thấy hơi ngấy, bèn thò tay ra mở cửa kính xe, để cho cơn gió lạnh bên ngoài tràn vào cuốn đi mùi chán ngấy này.

Nhưng hành động của cô lại phải nhận ánh mắt không tán thành của Phương boss: “Em ăn mặc phong phanh vậy, gió thổi lạnh lắm.”

Giản Tình cười ngọt ngào: “Không lạnh, mùi vị này em đã ngấy rồi.”

“Một hơi ăn 2 túi, có thể không ngấy sao.” Phương Khiêm một tay điều khiển tay lái, tay phải cầm bàn tay nhỏ bé của cô, nhẹ nhàng nắm chặt lấy. Anh mua tổng cộng bốn túi, cô gái nhỏ này lại có thể ăn luôn một nửa, khi về hẳn là dạ dày sẽ sôi sục đau nhức.

Giản Tình nhìn mười ngón tay đan vào nhau thì khẽ nở nụ cười, nghiêng mình về phía người anh, nhỏ nhẹ hỏi: “Anh không tức giận sao?”

Phương boss nghe câu hỏi của cô, nhíu mày, thản nhiên trả lời: “Anh có nói là anh tức giận sao?”

Giản Tình bĩu môi, cảm thấy hình như anh đang nói dối: “Vừa rồi lên xe sao lại không nói chuyện cùng em?” Nói ra những lời này, cô cho rằng bản thân mình rất vô tội cũng rất tội thân.

Phương boss nghiêng mình liếc nhìn cô một cái, rồi lại chăm chú nhìn về phía trước, lười nhác trả lời: “Vừa nãy anh đói không có sức lực nói chuyện.”

Giản Tình mím môi cười khê, được rồi, coi như anh đói đến mức không còn sức để nói chuyện. Kỳ thực cô rất muốn hỏi xem vị Viên tổng kia có quen biết anh hay không. Nhưng giác quan thứ sáu lại nói cho cô biết nếu như hỏi, anh chắc chắn sẽ rất mất hứng.

Ăn xong bốn túi xíu mại kia, hai người đều no căng bụng, nên ngay sau đó bèn trở về phía sau căn hộ nhỏ nơi hai người sống. Anh và cô cũng không vội lên lầu, mà tay trong tay dạo chơi nhàn nhã trong vườn hoa.

Trong khu thành thị mỗi tấc đất một tấc vàng này, vườn hoa vốn không lớn lắm, nói là tản bộ nhưng cũng chỉ có thể đi lòng vòng quanh khu nhà. Bên ngoài bức tường ngăn cách là thành phố huyền ảo, ồn ào, xe cộ đông đúc. Còn bên trong tường, hai người mười ngón tay giao nhau, nhưng dường như lại đặt mình trong một thế giới tĩnh lặng, yên bình và đẹp đẽ.

“Dạ hội đêm Nô-en của công ty, em tới ghi tên chưa?” Đi vòng vèo một lúc, Phương Khiêm rốt cục mở miệng phá vỡ không gian im ắng của hai người, thản nhiên hỏi cô gái bên cạnh.

Lắc đầu, Giản Tình ngẩng lên nhìn vào đôi mắt của anh: “Em không có hứng thú, phần lớn mọi người đều không ghi tên.”

Anh lại đột nhiên nói: “Ngày thứ hai đi làm phải đến ghi tên đi.”

Giản Tình vô cùng kinh ngạc, nhíu mày hỏi anh: “Hôm đó anh cũng muốn tham gia?”

“Ừ.” Phương boss khê hừ một tiếng xem như đã trả lời. Nét mặt lộ vẻ không hài lòng, có thể đoán được, đi dự dạ hội cũng không phải chủ ý của anh.

Xem ra, dạ hội đêm Nô-en đối với đồng đảo chị em trong công ty mà nói, khẳng định sẽ là một dạ hội chèn say sưa, vui vẻ hết mình. Riêng việc được gặp Phương boss trong đêm ấy đã đủ cho các cô nàng bay cao đến chín tầng mây. Nghĩ lại vài ngày trước về mặt Tiểu Lâm hưng phấn đến mức nào khi đọc xong thông báo trở về, Giản Tình cũng đã dự đoán được ngày lễ Nô-en sẽ rầm rộ như thế nào. Tuy rằng đến lúc đó có thể tự mình xuất hiện trong dạ hội, cũng có thể đứng cách xa nhìn về phía anh, nhưng nếu anh đã mong đợi đến vậy, e rằng Giản Tình vô phương từ chối.

Đang lúc hai người nắm tay chuẩn bị về nhà, điện thoại của Phương Khiêm đột nhiên vang lên. Vì Giản Tình tựa ở bên người anh, nên thấy anh lấy di động ra, cũng rất tự nhiên nhìn về phía màn hình. Tin nhắn chỉ vốn vẹn một chữ “Viên”, làm Giản Tình bất giác liên tưởng tới Viên tổng trong tiệc cưới, chắc không phải là hân hạnh tin đến chứ.

Chỉ thấy Phương boss cầm điện thoại lên nghe, sau đó khẩu khí khó nghe bật ra một chuỗi tiếng cộc lốc “Ừ” “Hừ”, cuối cùng anh nhàn nhạt buông một câu “Xin cứ tự nhiên.” Rồi tắt luôn cuộc gọi.

“Đã trễ thế này, có chuyện gì sao?” Giản Tình vòng qua tay anh, nhẹ giọng hỏi.

Phương Khiêm nghiêng đầu, ánh mắt lóe lên, yên lặng nhìn kỹ cô một hồi, thản nhiên nói: “Không có việc gì, đi lên thôi, gió thổi mạnh rồi.”

Sự thật chứng minh, Phương boss tuyệt đối là đại biểu tốt nhất cho những người miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo. Nếu anh không có việc gì, thì ý tứ trên mặt cũng đã lý giải tất cả.

Hai người vừa mới vào cửa, bật điện, ngay cả giày còn chưa kịp thay, Giản Tình đã bị Phương Khiêm đè vào cánh cửa, hôn đến đầu óc tối tăm mù mịt. Thiếu chút nữa chìm ngập trong nhiệt tình của anh, lúc này Giản Tình mới hậu tri hậu giác đưa ra kết luận, lần sau không thể để về mặt lạnh nhạt, thản nhiên của anh lừa gạt.

Đến lúc hai người muốn ngừng mà không được phải rời khỏi đôi môi đối phương thì dục vọng đã trở nên nồng đậm. Nhìn ánh mắt mỗi người đều đã phủ thêm một lớp sương dày đặc.

Mặc dù ban ngày đã kích tình qua, nhưng hai người đối với thân thể của đối phương vẫn khát khao như cũ. Tình yêu cuồng nhiệt như vậy, hình như vĩnh viễn đều không đủ.

“Thật muốn ăn luôn em như thế này.” Giọng nói khàn khàn bá đạo phát ra từ cổ họng của anh, thực sự rất muốn một ngụm nuốt luôn cô vào bụng, như vậy không cần lo lắng cô chạy mất, cũng không cần lo lắng sẽ có người khác tới dòm ngó nhìn trộm. Cô chỉ có thể là của một mình anh, ngay cả người khác dùng ánh mắt tỏ vẻ tán thưởng, anh cũng không thể dễ dàng tha cho.

Đối với lời nói bá đạo của anh, Giản Tình chỉ đáp lại bằng một nụ cười ngọt ngào, thò tay ra ôm lấy cổ anh, cái miệng nhỏ nhắn hôn đôi môi anh: “Em nguyện ý bị anh ăn luôn.” Nói xong lời này, hai má cô lập tức đỏ ửng. Bị anh ăn luôn, có thể có rất nhiều phương thức khác nhau.

Nhìn bộ dáng cô gái trong lòng then thùng vô hạn, Phương Khiêm bỗng thấy tâm trạng nhộn nhạo, cúi đầu khẽ cắn đôi môi đỏ mọng của cô. Hơn nữa còn chậm rãi mút vào, cho đến khi cánh môi của cô hơi sưng đỏ, mới buông cô ra, trêu chọc cười: “Em nói anh nên ăn như thế nào trước?” Nói xong lại di chuyển xuống dưới liềm xương quai xanh của cô.

Thân thể Giản Tình khẽ run lên, bàn tay dịu dàng đẩy anh ra: “Nơi này lạnh, đi vào trước đi.”

Phương Khiêm cúi thấp thắt lưng, thoải mái bế cô đang ngồi cuối bàn lên rồi đi ra cửa. Khi đi qua phòng khách còn bảo cô gái nhỏ trong lòng bật lò sưởi, rồi tiện đà ôm cô đến phòng ăn, đặt cô lên mặt bàn trơn bóng. Đá cẩm thạch trên mặt bàn lạnh lẽo, làm Giản Tình vừa ngồi xuống lại đứng dậy, tư thế có phần cứng nhắc.

Horror nhìn anh, khó hiểu hỏi: “Sao lại mang em đến nơi này?”

Phương boss đẹp trai nhếch mày: “Không đến nơi này, sao có thể ăn em?”

Giản Tình thoáng ngẩn người, lập tức vừa xấu hổ vừa giận. Người đàn ông này quả nhiên là xằng bậy, bàn ăn vốn là dùng để ăn cơm, sao có thể ở trên mặt bàn làm..... làm cái loại chuyện này chứ! Nhưng cô còn chưa kịp kháng nghị, đôi môi đỏ mọng lại bị anh bắt được. Đầu lưỡi bá đạo của anh linh hoạt cạy mở cánh môi của cô, tiến quân thần tốc, lúc quét qua cái lưỡi dính hương của cô liền tham lam quấn lấy, mút vào, khiêu khích, hôn đến mức thiếu chút nữa cô không thở nổi.

Quần áo đắt tiền bị chủ nhân tùy ý vứt bỏ trên nền nhà. Bởi vì có lò sưởi, mặt bàn đá cẩm thạch cũng không đến mức buốt lạnh, thân thể trơn bóng của cô nằm lên cũng chỉ cảm thấy hơi mát mát. Khi người đàn ông cao lớn phủ lên trên người cô, tiến vào cô, cảm giác mát mẻ kia lập tức biến mất hẳn. Chỉ còn lại hai thân thể cọ sát lẫn nhau, nhiệt độ nóng cháy cuộn cuộn không ngừng trào ra, cùng với tiếng thở dốc nặng nề kéo dài của hai người.

Thứ hai, chuyện đầu tiên khi Giản Tình đi làm, đó là ghi tên tham dự dạ hội Nô-en ngày thứ sáu. Hành động này làm cho Tiểu Lâm vô cùng kinh ngạc, sau đó không ngừng ép hỏi cô vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý muốn tham dự dạ hội. Giản Tình cũng chỉ có thể tùy tiện tìm một cái cớ qua loa có lẽ cho cô.

Vốn mọi thứ đều rất bình thường, nhưng sau khi nghỉ trưa xong, Giản Tình đột nhiên miễn cưỡng phát hiện, ánh mắt những người xung quanh nhìn mình bắt đầu trở nên lạ. Có tìm tòi nghiên cứu, có ngờ vực vô

cần cứ, có quan sát đánh giá, nhưng nhiều nhất lại là vẽ đồ kị mơ hồ. Ngay cả tiểu cô nương ở phòng kế hoạch đến đưa tài liệu cũng tìm cơ hội thừa dịp quan sát cô. Loại cảm giác đột nhiên trở thành tiêu điểm này, làm cho Giản Tình cảm thấy không được tự nhiên.

Khi vừa mới phát hiện, Giản Tình vẫn còn hơi bất an, có điều cô cũng rất nhanh bình tĩnh lại, quyết định lấy bất biến ứng vạn biến [1], người khác có thái độ gì, cô cũng không xen vào, cũng càng không muốn quản. Có lẽ ít nhiều cô cũng đã học được vài phần bình tĩnh thần nhiên từ Phương boss.

Làm việc được một lúc, Giản Tình xoa xoa ấn đường [2], bưng cốc cà phê đi vào căng tin. Chân cửa mới đặt vào cửa phòng, Tiểu Lâm đã nhanh chóng đi vào theo từ sau lưng. Chỉ thấy cô cầm cái cốc, vẻ mặt thần bí nhìn chung quanh.

“Nơi này chỉ có hai người chúng ta, xin em bình thường chút đi!” Giản Tình nhận lấy cái cốc của Tiểu Lâm, đặt vào cùng với cái cốc của mình, rồi bắt đầu pha cà phê.

“Chị Tình, sao chị còn có thể bình tĩnh như vậy? Chẳng lẽ chị chưa nghe được gì sao?” Tiểu Lâm cường điệu nói bên tai Giản Tình.

Mắt liếc nhìn Tiểu Lâm một cái, Giản Tình cầm cái muỗng nhỏ, chậm rãi khuấy đều cà phê, khoe miệng nở nụ cười: “Chị cái gì cũng chưa nghe thấy, nếu em đã nghe được gì thì chia sẻ một chút đi.”

Tiểu Lâm lè lưỡi, vươn hai ngón tay quơ quơ ở trước mặt Giản Tình, đắc ý nói: “Hai phiên bản, giữa trưa khi nghỉ ngơi nghe xong một cái, vừa rồi khi đi toilet lại nghe được một cái, thật sự rất là thú vị!”

Giản Tình nhếch mày, cảm thấy không vừa lòng với lời nói không đầu không đuôi của cô, đưa cà phê đã pha xong cho cô, chất vấn: “Hai phiên bản gì?”

Tiểu Lâm bưng cái cốc hít một hơi, rồi đột nhiên hưng phấn nói: “Tin đồn liên quan đến chị, có hai phiên bản liền! Lại còn về chị cùng Phương boss và giám đốc kinh doanh Viên Dịch, chị nói có thú vị không!! Muốn nghe hay không?”

Giản Tình nhăn mặt, uống một ngụm cà phê, vị đắng ngắt pha lẫn với ngọt lợ, cô thật sự không thích loại cà phê hòa tan này.

Nếu là tin đồn, nói vậy cũng không có gì dễ nghe, Giản Tình không khỏi có phần uể oải: “Em nói xem.” Tiểu Lâm này quả nhiên rất tò mò, cùng đi đến nhà ăn ăn cơm, mình thì không nghe được gì, còn cô lại nghe thấy tận hai cái.

Tiểu Lâm hít một hơi thật sâu, đột nhiên trở nên do dự: “Chị Tình, đã là tin đồn, khẳng định là do người khác truyền bày, chị nghe xong đừng để trong lòng nhé.”

Giản Tình nghe những lời của cô, trong lòng cảm thấy ấm áp. Nha đầu này tuy tuổi còn trẻ, nhưng cũng là người tốt bụng lại am hiểu. Rất đáng yêu, sau khi nghe được tin đồn, không phải lập tức chạy tới chất vấn cô, mà tâm tình với cô trước. Chỉ điểm ấy cũng khiến cho cô thật cảm động.

“Ừ, em cứ nói chị nghe đi.”

“Tin đồn truyền là tiệc cưới đêm thứ bảy chị có tham gia phải không?”

Khuôn mặt Giản Tình khê biến sắc, lúc này trong lòng cô đang nghĩ đến việc sau tiệc cưới cô và Phương Khiêm cùng nhau ra về, chẳng lẽ Triệu quản lý lại đi nói lung tung với người khác? Hay cô và anh đã bị người ngoài nhìn thấy? Trong lòng nhất thời bất an: “Rốt cuộc nói những gì, em kể một lần cho xong đi.”

Nhìn thấy sắc mặt bất thường của cô, Tiểu Lâm lập tức đem những lời mình nghe được nói ra một hơi: “Mấy người đó nói hôm ấy chị đụng vào Viên tổng, Viên tổng nhìn thấy dung nhan của chị thì lập tức có ý với chị. Sau đó Phương boss và Viên tổng cùng xuất hiện, hai người lại đều chú ý tới chị. Nói rằng sổ chị thật đào hoa, lập tức có thể được hai đại boss chú ý tới! Đây là phiên bản có vẻ dễ nghe, phiên bản sau lại khó nghe hơn, nói chị cố ý đụng phải Viên tổng, khiến cho hấn chú ý, sau đó trong tiệc cưới chị lại giả vờ ngã sắp xuống, muốn có được sự thương hại của hai đại boss, còn nói hành vi của chị như vậy thật đáng xấu hổ.....”

Tiểu Lâm kể xong tin đồn, cẩn thận nhìn vẻ mặt bình thản của Giản Tình, nuốt nuốt nước miếng, yếu ớt hỏi thăm: “Chị Tình..... chị có khỏe không?”

[1]: bất biến ứng vạn biến: nghĩa đen là “Lấy cái bất động để đối phó với nhiều cái mạnh động”, ở đây hiểu là: “Lấy một sự bình tĩnh, chống lại ngàn sự biến động”.

[2]: ấn đường: khoảng giữa hai đầu lông mày – nơi trung gian giữa trán và sống mũi.

10. Chương 13

Chương 13: Tình yêu cẩn thận

Edit: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Phòng thư ký của tổng giám đốc là vùng phong thủy trù phú của tổng công ty Phương thị bởi nơi này là vị trí thuận lợi nhất để tiếp cận boss. Không chỉ cả ngày có thể tiếp xúc gần gũi với boss, nói không chừng một khi được boss nhìn trúng, sẽ giống như trong truyện cổ tích trẻ em, từ chim sẻ biến thành phượng hoàng. Cho dù không đảm đương được vị trí phụ nhân tổng giám đốc, nhưng làm tình nhân tổng giám đốc cũng đã đủ vinh hoa phú quý không phải lo gì. Vì thế, mấy cô gái dù đã kết hôn hay chưa kết hôn đều tranh giành, phía sau tiếp phía trước chen lấn vào nơi tắc đất nhỏ nhỏ này.

Lúc này trong phòng thư ký, mỹ nữ tập hợp, hương thơm thoang thoang, một phòng xuân sắc dạt dào. Nếu đàn ông nào định lực có vẻ kém bình thường đi qua nơi đây, khẳng định sẽ bị điện giật thần hồn điên đảo, xụi lơ trên mặt đất. Đáng tiếc Phương boss nhất định là người đàn ông phi phạm, không chỉ có năng lực phi phạm, ngay cả định lực cũng đủ để cho người bên ngoài bái phục. Mà riêng ưu điểm này của anh, ở trong mắt đám mỹ nữ, không nghi ngờ gì chính là khuyết điểm lớn nhất.

Tuy nói tranh giành khoe sắc là nguồn sống của đám mỹ nữ, nhưng trong quá trình đấu đá cũng tuyệt đối không thể bỏ công việc. Nếu không cố gắng làm việc, thì ngay cả cơ hội đứng ở nơi này tranh giành cũng không có, vì vậy mọi người không chỉ muốn đấu sắc đẹp, mà còn muốn đấu cả năng lực làm việc.

Bàn phím máy vi tính được đông đảo những bàn tay ngọc ngà gõ vào vang lên cạch cạch, tài liệu được lật đi lật lại sột soạt. Trong lúc làm việc, bọn họ cũng không quên trao đổi với nhau những tin tình báo hữu dụng. Dù sao tình báo chiến tranh trong một hồi chiến dịch là một giai đoạn cực kỳ quan trọng.

“Các cậu có nghe nói không? Cô gái bên phòng thị trường kia rốt cục đã ra tay.” Tiếng bàn phím cạch cạch vang lên tuy rằng thật sự có khí thế, nhưng đã dễ dàng bị tin đồn hấp dẫn đè bẹp.

“Nghe nói, cô ta lại có thể ở tiệc cưới của người khác câu dẫn Viên boss của chúng ta.” Viên Dịch nghiêm nhiên cũng trở thành người của phòng thư ký bọn họ.

“Đâu chỉ vậy, cô ta không chỉ câu dẫn Viên tổng mà còn nhìn trộm Phương boss của chúng ta!” Xem ra đây mới chính là trọng điểm tức giận của đám mỹ nữ này.

“Phụ nữ bộ dáng giống yêu tinh, mưu kế quả nhiên cũng không đứng đắn gì.” Khi vị mỹ nữ đang nói những lời này, lương tâm của cô ta chắc rằng cũng chưa về đến nơi đến chốn. Hơn nữa trong lời nói của cô ta có đến 99,999% là thành phần phỉ báng lăng nhục.

“Giản Tình cô ta đang tính toán cái gì vậy? Cô ta nghĩ rằng bộ dáng cô ta xinh đẹp thì đàn ông trong thiên hạ đều phải vây quanh cô ta chắc, đúng là một con hồ ly tinh.” Một khi lòng ghen tỵ của phụ nữ nổi lên thì quả nhiên là sinh vật đáng sợ nhất. Sắc mặt chanh chua ngoa ngoắt kia, cho dù cô ta hóa trang thật đậm cũng không thể che giấu được sự xấu xí của mình.

“Aizzz, người ta chính là có năng khiếu này, người bên ngoài cũng chỉ có thể thèm muốn ngưỡng mộ mà thôi.” Có người tưởng như hào phóng, kì thực lại tổng kết vô cùng hẹp hòi.

“Quả thực là không biết xấu hổ.” Đây mới chính là ý tứ trung tâm của tin đồn nhảm, như một nét chấm đen giữa tờ giấy trắng tinh.

Vì thế kết quả mọi người thảo luận chính là, Giản Tình này thật sự không biết xấu hổ. Không phải con người, gặp người liền trở thành hồ ly tinh câu dẫn họ!!

Trong phòng thư ký, mấy cây thông nhỏ xanh um không chỉ phải chịu đựng mùi nước hoa tập trung quá dày đặc, mà còn phải chịu đựng đủ loại tin đồn độc hại khác nhau. Cuối cùng, lá cây chỉ có thể gục xuống rũ rượi, tiếp tục kính dâng một chút sắc xanh còn sót lại cho không gian đầy ô nhiễm này..

“A..... Phương boss!” Một cô gái nào đó ngồi có vẻ dựa vào cửa, rớt cục khi ngẩng đầu đã nhìn thấy thân ảnh thon dài kia ngoài cửa. Trong lúc nhất thời, có loại ảo giác như sét đánh ngang tai.

Phương Khiêm nhận được điện thoại của một bằng hữu cũ trên thương trường, quyết định tạm thời đi ra ngoài một chuyến, bèn lên tiếng gọi trợ lý. Không nghĩ rằng không những không tìm thấy trợ lý, ngược lại anh còn nghe được đoạn đối thoại đầy phần khích vừa nãy. Thì ra, nhân viên của anh không chỉ có năng lực làm việc hạng nhất, ngay cả công phu ngoài miệng, cũng không hề tầm thường.

Kỳ thật thời gian Phương Khiêm xuất hiện thực thích hợp, từ khi các cô bắt đầu bàn luận “Cô gái phòng thị trường kia...” Lúc đó Phương Khiêm cũng đã đứng ở cửa, mấy cô gái sở dĩ không phát hiện, đó là vì Phương boss thực gian trá đứng ở một bên cửa chỗ góc chết tầm mắt, rắp tâm muốn nghe lén chủ đề các cô đang trò chuyện. Mà chờ sau khi các cô đưa ra kết luận, anh mới chậm rãi đi tới cửa để cho các cô phát hiện.

Nếu hỏi tâm trạng Phương boss lúc này, thì ngay cả ý muốn giết người cũng có. Cô gái mình luôn luôn trân trọng như bảo bối, lại bị một đám chẳng đáng gì nói những lời không chịu được như thế. Đừng nói anh bao che khuyết điểm, cho dù anh không bao che khuyết điểm, cũng sẽ vì chính nghĩa mà đứng ra nghiêm trị những người này. Cho dù không thể giết người thì phạt nặng bọn họ một chút cũng là hợp tình hợp lý.

Tuy nhiên, Phương boss không phải sát nhân cuồng ma, cũng không phải ác đồ tàn bạo, anh là một thương nhân, một thương nhân phong độ nhanh nhẹn, khí phách phi phàm, anh có cách xử lý của riêng anh. Vì vậy, sau khi để lại cho mọi người trong phòng thư ký một nụ cười khó hiểu, anh bèn xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng thon dài của anh, một phòng mỹ nữ ngậy ra như phồng, trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên một ý nghĩ đáng sợ. Tin đồn sẽ không phải là thật chứ? Phương boss sẽ không phải thật sự coi trọng Giản Tình chứ? Nếu thật sự coi trọng, các cô nói Giản Tình như vậy, kết quả chắc chắn sẽ rất thảm, thật không dám nghĩ tới!

Phòng thư ký vốn cảnh xuân tươi đẹp, trong tức thì bỗng bao trùm một không gian bi thảm, gió lạnh quạnh hiu.

Phương Khiêm tiến vào thang máy, ngồi lên xe của mình, khuôn mặt tuần tú hé ra vẻ u ám từ đầu đến cuối.

Cho tới nay, anh đều không đồng ý với cách xử lý quan hệ của hai người thật cẩn thận của Giản Tình. Từ đầu anh vẫn cho rằng, anh là người đứng đầu công ty, anh làm những chuyện như vậy, không tới lượt người khác khoa tay múa chân.

Từ nhỏ đến lớn, trong nhà mọi người đã lấy đạo Hồi mà dưỡng dục anh, cho dù địa vị cao thấp thế nào, đều phải đối xử bình đẳng, dùng con mắt công bằng mà nhìn nhận mỗi người. Nhưng bản thân có điều kiện ưu việt vẫn làm cho anh vô ý để lộ ra tài trí hơn người. Rất nhiều chuyện anh cho là đương nhiên thì ở trong mắt người khác lại hoàn toàn ngược lại.

Từ đầu anh vẫn cho rằng chuyện mình sống chung với Giản Tình hoàn toàn không cần phải che giấu. Anh thân là tổng giám đốc của một tập đoàn, không cần đi để ý ánh mắt người khác. Hôm nay nghe được những lời này, lại làm cho anh như bị dội một gáo nước lạnh, nhất thời tỉnh ngộ. Thì ra, cho tới nay, anh đều chỉ đứng ở góc độ của mình nhìn nhận sự việc, lại chưa bao giờ đứng ở vị trí Giản Tình để lo lắng, cũng xem nhẹ những nguy hại mà lời nói dư luận mang đến. Ở vị trí một trưởng ban nhỏ như cô, một chút dư luận không đáng kể, chắc chắn cũng sẽ tạo cho cô một thương tổn thật lớn. Mà ở một góc độ nào đó, chính anh trong lúc vô ý đã trở thành đầu sỏ thúc đẩy thương tổn này.

Cô gái nhỏ Giản Tình, là người mà anh muốn dùng thời gian cả đời của mình để yêu thương, nhưng đoạn đường đời người sau này còn chưa bắt đầu mà anh đã sợ ý như vậy. Hiểu rõ điều ấy làm cho anh nhất thời hổ thẹn vạn phần.

Công khai quan hệ hai người là điều thiết yếu, mà quá trình công khai còn lại, anh phải dùng cả tấm lòng đi tìm cách giải quyết mới có thể đảo ngược được.

Đôi mày kiếm của Phương Khiêm nhíu lại, lấy di động gọi cho bằng hữu vừa nãy để hủy hẹn. Sau khi ngắt điện thoại, tay trái anh cầm vô lăng, ngón tay vô thức gõ nhẹ, yên lặng suy nghĩ, rồi lại lập tức mở di động ra lục tìm thông tin, tìm được số của lão Dư trưởng phòng nhân sự bèn bấm nút gọi đi.

Lão Dư không để cho anh đợi lâu, nhận điện thoại rất nhanh, ở đầu kia cũng đang cúi đầu khom lưng tiếp đón.

Phương Khiêm không dông dài cùng hắn, nói thẳng mục đích của mình: “Lão Dư, mấy người ở phòng thư ký tầng 29 kia, đuổi hết đi.”

“A? Toàn bộ?” Ở đầu kia lão Dư nghĩ mình đang nghe nhầm, không nhận được hỏi lại.

“Đúng, toàn bộ.” Ngữ khí Phương Khiêm không chừa cho hắn nửa con đường sống để thương lượng.

Lão Dư nghe chỉ thị của Phương boss, lập tức gấp đến độ vô đầu bút tai. Gia cảnh của đám phụ nữ trong phòng thư ký kia như thế nào hắn là người rõ nhất. Đồng phụ nữ tầng 29 đông như vậy đều là do một tay hắn thu tiền thưởng, chỗ đó so với tiền lương vài năm của hắn còn gấp tới mấy lần. Nay, nhìn thấy đại boss chỉ nhẹ nhàng bâng quơ một câu, sẽ gạt bỏ toàn bộ cố gắng của hắn, kết quả này có thể làm hắn không nóng nảy sao? Cũng không biết mấy bà cô kia rốt cuộc phạm phải chuyện gì, lại làm cho đại boss nổi giận đến như vậy.

“Phương tổng, việc này không thích hợp cho lắm. Các cô ấy đều có hợp đồng lao động chính thức, có hai người còn là con gái của thành viên hội đồng quản trị, nói đuổi liền đuổi, có thể gây bất đồng không tốt với hội đồng quản trị.” Lão Dư có chút lắp bắp, muốn cố gắng tranh thủ một lần.

Đối với việc lời nói của mình bị chất vấn, Phương Khiêm hờn giận nhíu mày, lạnh lùng buông một câu: “Làm không xong thì từ chức đi, cứ theo lời tôi mà làm.”

“Vâng, tôi đã biết.” Thần sắc lão Dư trở nên uể oải nhụt chí.

Tắt điện thoại, lão Dư phiền chán vô vô mái tóc kiểu Địa Trung Hải của mình, im lặng cảm thán: Tiền thưởng quả nhiên không thể lấy dễ dàng như vậy!

Phương Khiêm giải quyết xong lão Dư, tâm tình ít nhiều thoải mái hơn một chút. Đối với đám phụ nữ trong phòng thư ký kia, Phương Khiêm không phải không biết các cô tiếp cận anh có mục đích gì. Trước kia chưa gặp Giản Tình, có lẽ anh sẽ thử ở chung với một người trong số đó. Mấy bạn gái trước kia của anh cũng có người là lấy ra từ trong phòng thư ký. Nhưng bây giờ không giống vậy, giờ đây trong lòng anh chỉ tràn đầy hình ảnh của người con gái tên Giản Tình. Những người khác trong mắt anh giống như không khí bình thường trong suốt mà thôi.

Vốn cho rằng chỉ cần các cô không nói gì sai lầm thì sẽ bỏ qua cho các cô. Nhưng nếu đã đụng chạm đến người của anh, vậy thì đừng trách anh không khách khí.

Ngay cả anh cũng có thể nghe được đống ồn đại này, vậy cô gái nhỏ kia chắc chắn đã sớm nghe thấy. Nghĩ đến đây, tâm trạng vừa thoải mái một chút, nháy mắt lại trở nên âm trầm. Nhanh chóng bấm số điện thoại, Phương Khiêm chuẩn bị dùng thời gian một buổi chiều, đến an ủi cô gái nhỏ của mình.

Nghe được loại ồn đại này, nói Giản Tình không thèm để ý thì khẳng định là nói dối. Tuy nhiên, có lẽ là vì cô đã sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt đối mặt với tin đồn, nên khi sự việc xảy ra thật, cô ngoài cảm thấy tức giận, cũng không có ý muốn phản kháng gì. Vì vậy khi về mặt Tiểu Lâm lo lắng hỏi han cô, cô vẫn có thể lộ ra vẻ tươi cười.

“Chị không sao, việc ở tiệc cưới gặp được hai vị boss là thật, chỉ là chị cũng không thấy rung động gì.” Phương Khiêm vốn là người yêu của cô, cần gì phải động lòng nữa chứ?

Tiểu Lâm tức giận: “Hừ, tốt nhất đừng để cho em gặp được kẻ đầu sỏ lắm mồm lắm lời thôi kia, bằng không em nhất định đánh cô ta rơi răng đầy đất.”

Giản Tình hé miệng cười cười, buông cốc cà phê, đẩy Tiểu Lâm ra khỏi căng tin: “Cám ơn em, Tiểu Lâm, đi làm việc đi, lười biếng lâu sẽ bị trưởng phòng phát hiện.”

“Vâng, chị Tình cũng đừng quá tức giận, loại chuyện này không đáng để tức giận, chúng ta trong sạch tự chúng ta là người rõ nhất.” Tiểu Lâm chớp mắt an ủi cô.

“Ừ, không tức giận.” Giản Tình vừa ngồi trở lại bàn làm việc, điện thoại liền kêu vang. Nhìn thấy hai chữ đầu heo hiện trên màn hình, cô cảm thấy hơi bất ngờ.

Lập tức mở di động, nhẹ nhàng “Alô” một tiếng.

“Thu dọn đồ đạc đi, anh đưa em đến nơi này.”

Khi đầu kia điện thoại truyền đến giọng nói trầm thấp dịu dàng của Phương Khiêm, một luồng nhiệt ngay lập tức trào ra từ đáy lòng Giản Tình, xông lên hốc mắt. Rốt cuộc vẫn là cảm thấy tủi thân, mà loại này cùng loại tủi thân làm nũng, cũng chỉ có trước mặt người đàn ông mình yêu thương, mới có thể hiện ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng cắn môi, Giản Tình thấp giọng hỏi “Đi đâu? Bây giờ là giờ đi làm mà.” Ngắc đầu nhìn đồng hồ, cách giờ tan tầm còn tận hơn hai giờ.

“Em muốn tự mình đi xuống, hay là để anh lên đón em.” Giọng nói của anh vẫn mềm nhẹ như cũ, nhưng khi nói ra lại có vẻ uy hiếp không hơn không kém.

“Anh lại uy hiếp em.” Điểm đáng ghét nhất của anh chính là hay uy hiếp cô, nhưng cô cũng thật hết thuốc chữa cảm thấy uy hiếp như vậy rất dễ chịu thoải mái. Có lẽ việc này gọi là: “Một cây làm chẳng nên non”.

“Ừ, xuống dưới đi.” Anh cười khê thừa nhận mình xấu xa.

“Anh chờ một lát.” Giản Tình lại thỏa hiệp một lần nữa, sau khi ngắt điện thoại, dọn dẹp xong xuôi, gọi điện thoại xin phép trưởng phòng xong, liền vội vàng rời khỏi văn phòng.

Nhìn bóng dáng cô chạy chậm rời đi, Tiểu Lâm thở dài thật sâu: “Quả nhiên vẫn bị tổn thương, azzzz, thì ra làm mỹ nữ cũng không dễ dàng như vậy.” Rồi lại vỗ vỗ ngực, lầm bầm lầu bầu: “May mắn mẹ mình sinh ra mình đã an toàn như thế này..”

Tiểu Lâm nói câu này, làm cho các nam đồng nghiệp khác trong văn phòng thầm kêu lên một tiếng sợ hãi.

Vào giờ đi làm, ký túc xá một tầng trở nên yên tĩnh, ngoài đi làm vệ sinh cầm giẻ lau thỉnh thoảng đi tới đi lui ở ngoài, thì trước sân còn thỉnh thoảng vang lên tiếng chuông điện thoại.

Giản Tình từ lối thoát hiểm quẹo vào gara, liếc mắt một cái liền nhìn thấy chiếc xe nổi bật của Phương Khiêm, cô vừa mở cửa xe ngồi vào, đã bị người đàn ông trong xe kéo vào trong vòm ngực rắn chắc.

“Làm sao vậy?” Cô im lặng tựa vào lòng anh, nhẹ giọng hỏi.

Phương Khiêm buông hai tay ra, cúi đầu nhìn đôi mắt long lanh nước của cô: “Không có gì, đột nhiên muốn nhìn em một chút.”

Giản Tình thần nhiên cười: “Có hơi tùy hứng nhỉ! Anh muốn đưa em đến nơi nào?”

“Tôi rồi biết.”

Phương Khiêm cũng không mang cô đi chỗ nào đặc biệt, mà chỉ chạy xe một mạch đến bờ biển.

Bờ biển mùa đông cực kỳ lạnh lẽo vắng vẻ, gió biển thổi đến phả vào mặt, vù vù gào thét điên cuồng. Tuy nhiên bờ biển thiếu đi mấy du khách, lại trở nên trong suốt sáng ngời đặc biệt. Nước biển màu xanh sâu thẳm, theo gió biển, từng đợt từng đợt lao thẳng vào bờ cát, phát ra tiếng gầm rú âm trầm.

Phương Khiêm lấy áo của mình khoác lên vai Giản Tình, ôm lấy thắt lưng của cô, lẳng lặng dầm lên bãi cát ẩm ướt, tản bộ dọc bờ biển. Giản Tình bị sự im lặng dịu dàng của anh cuốn hút, dựa vào bờ vai của anh, cũng không lên tiếng bước đến phía trước theo anh.

“Thật xin lỗi.” Rất lâu sau, Phương Khiêm đột nhiên mở miệng, một lần mở miệng nói ra ba chữ khô khan này, mà ba chữ này, so với “Anh yêu em” còn làm cho Giản Tình thấy khiếp sợ hơn.

Vừa định quay đầu hỏi anh vì sao, lại bị tay anh nâng lên che khuất miệng, chỉ nghe anh tiếp tục nói: “Hôm nay anh cũng nghe thấy tin đồn, anh nghĩ hẳn là em đã nghe được sớm hơn anh. Tình, thực xin lỗi, có lời đồn đại như vậy, là kết quả sự theo đuổi ích kỷ của anh.”

Giản Tình liên tục lắc đầu, cho dù nghe được lời đồn, cô cũng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ oán trách anh: “Không phải, đây không phải lỗi của anh, tiệc cưới nhiều nhân viên công ty như vậy, bọn họ nói như thế nào là chuyện của bọn họ, chúng ta không quản được miệng lưỡi người khác.”

Phương Khiêm thở dài, càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu khẽ ấn lên trán cô một cái hôn nhẹ, rồi lại tự trách mình: “Nếu anh không tham dự, chuyện này cũng sẽ không xảy ra.”

Nghe đến đó, Giản Tình nhột nhạt nở nụ cười: “Anh đến, là vì anh lo lắng cho em. Điều này sẽ chỉ làm em cảm thấy hạnh phúc, anh cũng không cần tự trách mình. Hơn nữa, nếu không phải em kiên trì, anh cũng đã sớm công khai quan hệ, chuyện ngày hôm nay cũng sẽ không xảy ra.”

Chính là như vậy, sự chăm sóc dịu dàng của cô gái nhỏ này lúc nào cũng sâu sắc như vậy. Dù ở bất kỳ đâu, mỗi khi cô nói ra những lời này, đều như một liều thuốc ngọt ngào, làm cho tâm trạng anh trở nên mềm mại dị thường, cuối cùng thầm nghĩ muốn giấu cô thật sâu ở trong lòng, không bao giờ buông tay nữa.

Hai tay mở ra, lại gặt gao thu cô vào lòng, đem mặt vùi vào giữa mái tóc tản ra từng đợt thơm ngát của cô, hít vào một hơi thật sâu, Phương Khiêm nói: “Tóm lại, anh đã để em tủi thân rồi.”

Một giọt nước mắt nóng hổi vui mừng không báo trước rơi xuống từ hốc mắt của cô. Cô ghen ngào không nói nên lời, chỉ có thể tùy tiện lắc đầu. Có những lời này của anh, cho dù có bị tủi thân nhiều hơn nữa cũng không thành vấn đề. Chỉ cần anh nguyện ý vĩnh viễn yêu cô, nguyện ý đặt cô ở trong lòng thì sự tủi thân của cô đâu có gì đáng nói. Nếu tình yêu của anh sẽ mang tủi thân đến cho cô, thì đó cũng chính là sự tủi thân hạnh phúc nhất.

Thời gian lúc bọn họ gặt gao ôm nhau nháy mắt đã ngưng đọng lại. Trời biển trong lúc đó chỉ còn tình yêu của hai bọn họ đang thỏa thích rong chơi, tản bộ.

“Khiêm, khiêu vũ cùng em đi.” Giản Tình rút cục ngẩng đầu từ trong lòng anh, ngọt ngào đề nghị.

“Bây giờ?” Phương Khiêm nhíu mày.

“Vâng, bây giờ.” Hôm Noel đó, cô không thể khiêu vũ cùng anh, cho nên nhân dịp này để cô thỏa sức hưởng thụ tình cảm dịu dàng của anh đi.

“Đây là vinh hạnh của anh.” Phương Khiêm biết nghe lời làm ra tư thế mời khiêu vũ.

Giản Tình hạnh phúc đặt đôi tay nhỏ bé vào lòng bàn tay đang mở ra của anh, trong nháy mắt đã bị bàn tay to ấm áp của anh nắm lấy.

Bờ cát mềm mại chính là sân khấu xinh đẹp nhất, tiếng sóng biển rít gào chính là âm nhạc êm tai nhất của bọn họ. Lúc này trong mắt mỗi người chỉ còn có đối phương, đôi chân giẫm theo lời hát không chút tiếng động, khiêu vũ một khúc nhạc tuyệt vời, ngọt ngào động lòng người nhất.

11. Chương 14

Lễ Giáng Sinh thành phố S không có những bông tuyết trắng xóa, nhiệt độ ẩm nhưng cũng không cao. Do hai ngày nay gặp một luồng không khí lạnh thổi qua, nhiệt độ lúc nào cũng vào khoảng 5, 6 độ. Làn gió

Bắc mang theo những cơn mưa lạnh, thổi vào người run bần bật. Thời tiết như vậy làm cho người ta ngại ngại không muốn ra khỏi nhà.

Bị đồng hồ sinh học của cơ thể quấy phá, đúng 7h Giản Tình tỉnh giấc, cử động cơ thể, lại phát hiện mình đang bị anh ôm chặt không thể động đậy. Cảm giác ấm áp làm cho cô không nỡ đứng lên, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, một màn sương mù dày đặc, lại là một ngày mưa dầm lạnh chết người.

Hôm nay là lễ Noel, công ty cho nghỉ một ngày, vừa vận thời tiết như thế này, quả nhiên là thời gian quý báu để ngủ nghê, làm biếng. Giản Tình cười cười, gối đầu lên tay Phương Khiêm rồi lại rơi vào trong giấc ngủ.

Lúc tỉnh lại, là do người nào đó bên cạnh quấy rầy.

Anh hôn sâu làm cho cô thiếu chút nữa không thở nổi, Giản Tình thò tay đẩy anh ra, anh lại đè nửa người dưới xuống, cũng không ngừng hôn cô.

Chờ sau khi anh hấp thu đủ ngọt ngào mới nhẹ nhàng buông cô ra: “Chào em.” Giọng nói mang ý dâm dăng, trầm ấm, dễ nghe lại kèm thêm vẻ biếng nhác, rũ rượi khiến cô nghe thấy mà tim đập thình thịch như sấm.

“Chào anh.” Cố gắng chống lại đôi mắt sáng rực của anh, Giản Tình không kìm được đỏ bừng hai má, vội vàng giấy dựa muốn đứng lên: “Em đi làm bữa sáng, anh muốn ăn cháo hay sandwich?”

Phương Khiêm duỗi tay ôm lấy cô, khẽ thì thầm bên tai cô: “Không vội, anh còn muốn làm việc khác trước.”

Lần này Giản Tình dứt khoát vùi đầu vào trước ngực anh, giả vờ không nghe không thấy gì.

Phương Khiêm chờ nửa ngày cũng không thấy cô ngẩng đầu, biết cô gái nhỏ lại thẹn thùng, cúi đầu cười, xoay người một cái đè lên người cô, không khách khí tận hưởng món khai vị bữa sáng chuyên dụng của anh. Một hồi vận động kịch liệt trên giường, lại một lần trình diễn ấm áp trong phòng.

Phương gia có vẻ rất coi trọng lễ Noel, bằng không Phương thị cũng sẽ không vung một số tiền lớn vậy để tổ chức dạ hội. Vì thế lễ Noel hôm nay, tuy rằng được nghỉ ngơi một ngày, nhưng Giản Tình cũng chỉ buồn chán ở nhà một mình, vì Phương Khiêm vừa ăn xong điểm tâm, đã bị người trong nhà gọi đi rồi.

Khoảng 10 giờ, đột nhiên có người đến gõ cửa, Giản Tình mở ra thấy hai người không quen biết, một phụ nữ trung niên chừng 40 tuổi và một cô gái chừng 20 tuổi. Giản Tình vừa mở cửa, người phụ nữ đã dùng ánh mắt nghiêm khắc sẫm soi cô.

“Cô là Giản Tình phải không?” Nhìn chằm chằm Giản Tình nửa ngày, người phụ nữ mới lạnh lùng mở miệng hỏi.

Giản Tình không biết hai người trước mắt, bèn gật đầu rồi hỏi: “Hai người là?”

“Tôi là quản gia của nhà họ Phương, đây là bộ lễ phục dạ hội, do thiếu gia bảo tôi mang đến.” Thái độ của người phụ nữ có điểm ngạo mạn, nhưng trong lời nói cũng chưa có gì quá đáng, ra hiệu cho cô gái đứng bên cạnh mang hộp quà ra: “Bên trong còn có một bộ trang sức để phối hợp cùng lễ phục, do phu nhân tặng.”

Giản Tình nghe bà ta nói xong, cảm thấy hoảng sợ. Tại sao lễ phục Phương Khiêm tặng cô lại do quản gia nhà anh mang đến? Tại sao Phương phu nhân lại đột nhiên tặng trang sức cho cô? Điều này làm cô cảm thấy khó hiểu, bèn vội vàng nói: “Lễ phục tôi nhận, nhưng đồ trang sức quý giá như vậy thì tôi không thể nhận được.”

“Thiếu gia bảo tôi chuyển lời cho cô, đây là chút tấm lòng của lão phu nhân, cô hãy nhận lấy. Còn nữa, hôm nay thiếu gia sẽ không về đây, buổi tối còn có tiệc cần cậu ấy tham dự.”

“Tôi biết rồi.” Giản Tình nhận lấy hộp quà, nhìn quản gia nở nụ cười, nhưng đối phương thật sự quá mức nghiêm túc, làm cho cô kiên trì không đến hai giây đành phải thu lại.

“Vậy chúng tôi xin cáo từ.” Quản gia gật đầu, xoay người rồi rời đi, từ đầu tới cuối không hề có ý định vào nhà.

Cô gái vẫn theo bên cạnh chờ quần gia đi ra ngoài thì đột nhiên đến trước mặt Giản Tình nói nhỏ: “Chị thật xinh đẹp, em rất thích chị.” Nói xong cũng xoay người đi.

Giản Tình bị sự xuất hiện đột ngột của hai người làm cho mơ màng, giật mình nhìn họ vào thang máy đi khỏi mới mang hộp quà vào nhà.

Bên trong là một bộ lễ phục dạ hội màu trắng tinh khiết, dáng hở vai, đuôi váy chấm đất, kiểu dáng đơn giản tự nhiên, Giản Tình vừa thấy đã thích vô cùng.

Ở trong hộp lễ phục còn có một hộp trang sức màu xanh lơ tằm. Vừa mở ra đã thấy một chiếc vòng cổ được chế tác tinh xảo, toả ra ánh sáng loá mắt. Trên mặt chiếc dây chuyền có một viên kim cương rất lớn, ước chừng vài Cara. Giản Tình cảm thấy toàn thân choáng váng. Vòng cổ như vậy, bình thường chỉ đặt ở trong tủ kính để triển lãm cho mọi người chiêm ngưỡng, ai lại dám mang một đồ trang sức như vậy ra ngoài rêu rao chứ.

Không biết vì sao mẹ Phương Khiêm lại đột nhiên tặng đồ trang sức đắt tiền thế này cho cô. Khuyên tai, vòng tay kiểu dáng cũng khá đơn giản. Buổi tối thật sự phải mang những thứ này đi dự tiệc sao? Mang vào, nhất định sẽ bị người ta nói mình khoe khoang, không mang thì sợ đắc tội với Phương phu nhân, hậu quả có lẽ sẽ càng nghiêm trọng.

Thật là hao tổn tâm trí.

Để hợp với bộ lễ phục trang nhã này, buổi chiều Giản Tình mặc kệ gió lạnh, hẹn Tần Tiểu Ý đi tiệm uốn tóc làm tóc. Sau đó đem chuyện Phương phu nhân tặng cô trang sức nói với Tần Tiểu Ý, lại bị Tần Tiểu Ý trêu chọc không ngừng, nói rằng nhà chồng tương lai gia sản chất đầy, chắc là keo kiệt chọn ra một bộ giản dị nhất cho cô, vậy mà cô đã kinh sợ như thế.

Giản Tình mặc dù cảm thấy Tần Tiểu Ý nói hơi quá, nhưng lại không thể phản bác lại, bởi vì tâm tình của cô quả thực có chút lo sợ.

Nhìn thấy Giản Tình như vậy, Tần Tiểu Ý tự nhiên lại muốn về nhà cô xem. Vì thế chờ Giản Tình làm xong tóc, bọn họ không đi dạo phố nữa mà lái xe trực tiếp đến nhà Giản Tình.

Tần Tiểu Ý vừa nhìn thấy chiếc váy đã nhận ra đây là lễ phục dạ hội hiệu Chanel số lượng có hạn. Cô không khỏi giật mình, nghĩ rằng Phương Khiêm thật không ngần ngại bỏ tiền ra để chăm chút cho Giản Tình. Nhìn đồ trang sức của Phương phu nhân tặng, cũng thật sự quý giá. Nếu so sánh với bộ lễ phục của Phương Khiêm, thì cũng tương đương nhau. Dù sao với số lượng lễ phục có hạn của Chanel, nếu không phải người có tiền thì khó có thể mua nổi.

Tuy rằng Giản Tình không biết điều đó, nhưng không có nghĩa là đám phụ nữ ở Phương thị cũng không biết. Buổi tối Giản Tình mặc bộ lễ phục này đến dự tiệc, chắc chắn sẽ gây chấn động. Thật thú vị! Tần Tiểu Ý ta sao lại không thể có mặt ở đó để chứng kiến chứ!

“Tiểu Tình, không phải công ty cho phép mỗi nhân viên có thể mang theo một người đến tham dự dạ hội sao? Buổi tối mình đi theo cậu nhé.” Tần Tiểu Ý cố tình không nói cho cô biết giá trị của bộ váy, chính là muốn buổi tối được đến xem kịch vui.

“Chẳng lẽ công ty của cậu không tổ chức dạ hội sao? Cậu là chủ, có thể tổ chức tiệc mà.”

“Aizz, không phải có ba mình ở đấy rồi sao. Mình chỉ đến lúc đầu để mọi người nhìn mặt, sau đó kiếm có chuẩn đi. Hơn nữa công ty của mình nhỏ như vậy, muốn làm dạ hội cũng không được tự do vui đùa. Công ty của cậu lớn thế, chắc chắn tiệc sẽ rất thú vị”. Tần Tiểu Ý thuyết phục cô

Giản Tình suy nghĩ, tuy rằng công ty cho phép các cô mang người yêu hoặc vợ chồng đến tham dự, nhưng từ trước đến giờ, cô đều không thể quang minh chính đại cùng Phương Khiêm dự tiệc. Đến đó, một mình phải đối mặt với một đám người xa lạ, không bằng mang theo Tần Tiểu Ý đi cùng, còn có thể bảo vệ cho cô lúc cần thiết.

“Được, buổi tối mình với cậu đi ”.

Kỳ thật nếu không phải Phương Khiêm yêu cầu, Giản Tình thật sự không muốn tham gia dạ hội, từ lần trước đã xuất hiện bao nhiêu lời đồn đại, làm cô không thể tiếp xúc tự nhiên với người trong công ty.

Hơn nữa tính tình Phương Khiêm lại quá nóng nảy, đã đuổi hết tất cả thư kí đi, làm công ty gần đây rất tĩnh lặng. Ngay cả những tin đồn nhảm giải trí, mọi người cũng không dám loan truyền, sợ rằng đến lúc boss tức giận thì tội không tránh khỏi. Tuy rằng trong lòng mọi người đều đoán chắc chắn thư kí đã nói điều gì không phải nên Phương boss mới đuổi đi vô tình như vậy. Nhưng ai cũng chỉ dám đoán ở trong lòng, không ai dám liều mình tìm hiểu nguyên nhân.

Dạ hội ở thành phố S được tổ chức ở một khách sạn năm sao nổi tiếng. Mặc dù chưa đến giờ, nhưng phần lớn mọi người đều đã có mặt. Có những nhân viên đã kết hôn thì mang cả gia đình đến, muốn hôm nay được ăn một bữa thật đặc biệt. Những nhân viên chưa kết hôn thì trang điểm, làm dáng thật tỉ mỉ, mong muốn đêm nay có thể nhân cơ hội dàn xếp việc hôn nhân của mình.

Đèn thủy tinh tỏa sáng lấp lánh, trên bàn trải dài rất nhiều cao lương mỹ vị, thu hút ánh mắt của mọi người. Mỗi người bưng một đĩa, tự chọn những món ăn mà mình yêu thích. Tiệc búp-phê này rất lớn, làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, không chút kiêng dè.

Phía trước là những cô gái xinh đẹp duyên dáng đứng bưng đĩa ăn của mình. mấy người cùng tụ họp lại một chỗ nhận xét về đồ ăn, cũng đồng thời ngẫm đánh giá xem cái này có phải là quần áo hàng hiệu hay không, xem cái kia có phải trang sức quý giá hay không. Ngoài miệng thì tỏ ra khen ngợi không ngớt, nhưng trong lòng lại không hề nghĩ như vậy.

Lúc này, nhân vật làm trung tâm không ai khác là trưởng phòng quan hệ xã hội Bạch Lị Lị. Cô mặc một bộ lễ phục màu đen hiệu Chanel, quần tất bên trong đã được cắt xén một cách khéo léo, để lộ ra đôi chân trắng nõn thoát ẩn thoát hiện, thu hút ánh mắt của đám đàn ông gần đó.

Mấy cô gái xinh đẹp vây quanh người cô, líu ríu bàn luận không ngừng, đề tài chỉ đơn giản là đồ trang điểm, quần áo và những thứ liên quan khác.

“Trưởng phòng Bạch, chị mặc bộ váy này trông thật xinh đẹp.” Một cô gái nhìn với ánh mắt thèm muốn.

“Cái này là của bạn trai tôi tặng.” Khóe môi Bạch Lị Lị nhếch lên một nụ cười xinh đẹp, hơn nữa không cũng quên khoe rằng bản thân đang trong độ tuổi trẻ trung, hứa hẹn sẽ có nhiều người để ý.

“Ôi, quản lý đối với chị thật tốt, chiếc túi LV này cũng là của anh ấy tặng chị sao?” Cô gái B hòa theo tán tụng.

Bạch Lị Lị nhìn túi xách trên tay, vẻ mặt hạnh phúc nói: “Chiếc túi này là mua khi đi Paris cùng bạn trai lần trước.”

“Bạch trưởng phòng xinh đẹp như vậy, chị xem tất cả đàn ông ở đây đều bị chị mê hoặc rồi, bảo chúng em làm sao sống được đây.”

“Tôi đã có bạn trai rồi.”

“Đúng vậy, Cao quản lý thương yêu trưởng phòng Bạch như vậy, chị ấy làm sao có thể để ý đến người khác chứ”.

“Nghe nói hôm nay Phương boss cũng đến dự tiệc, nói không chừng đến lúc nhìn thấy trưởng phòng Bạch xinh đẹp của chúng ta, nhất định sẽ mời chị nhảy điệu mở màn cho mà xem”. Có người xen vào nói đùa.

Dạ hội là để cho mọi người có thể cởi bỏ những khoảng cách, tăng thêm tình hữu nghị. Các cô gái trang điểm tỉ mỉ, chính vì có thể nhảy một khúc với người mình ngưỡng mộ từ lâu. Cho nên, ngay sau khi câu nói đùa này được phát ra, lập tức làm xao động tâm tư của các cô gái.

Thật ra trong lòng mọi người đều biết rõ những cô gái độc thân tới tham gia dạ hội không ai là không cẩn thận chú ý. Nhờ đâu tại buổi tối tuyệt đẹp này có thể ngẫu nhiên được lọt vào mắt xanh của Phương boss, nếu có thể may mắn có cuộc gặp gỡ vận mệnh với anh thì chẳng phải rất tuyệt vời sao.

Ai nói hoàng tử nhất định chỉ xứng với công chúa? Chuyện cổ tích hoàng tử và cô bé lọ lem không phải là một tác phẩm kinh điển sao? Nói không chừng Phương boss khi nhìn những cô gái xinh đẹp động lòng người thì lại thấy nhàm chán, có khi cứ ăn mặc bình thường lại có thể thu hút ánh mắt của anh thì sao?

Những cô gái ở đây đều đang trông mong, chờ đợi Phương boss có thể đến sớm một chút. Dù sao bình thường có thể tận mắt nhìn thấy Phương boss, cũng là cơ hội rất hiếm có.

“Ôi trời, nếu đến lúc đó Cao quản lý và Phương boss cùng mời trưởng phòng Bạch khiêu vũ, thì chị Bạch sẽ chọn người nào?” Có người đột nhiên đặt câu hỏi.

Bạch Lị Lị khẽ dậm chân, cười trả lời: “Cái này có gì phải do dự, cơ hội cùng bạn trai khiêu vũ còn nhiều, cơ hội được cùng Phương boss khiêu vũ đâu phải lúc nào cũng có, tôi đương nhiên chọn Phương boss”.

Nghe xong lời của cô, tất cả ai nấy đều cùng nhau cười vang, dù không vừa lòng lắm nhưng cũng phải tán thành ý kiến của trưởng phòng Bạch.

Bạch Lị Lị chắc chắn là rất tự tin, mặc dù cô không được bình chọn là hoa khôi của công ty, mặc dù Giản Tình so với cô có chút xinh đẹp hơn, nhưng cô cho rằng, trên người cô toàn đồ hàng hiệu, lại mang chức vụ trưởng phòng quan hệ xã hội. Cô không tin Giản Tình có thể nổi trội hơn cô ở bữa tiệc này, Bạch Lị Lị cô chắc chắn sẽ là tiêu điểm của buổi tối hôm nay.

Bên này Bạch Lị Lị suy nghĩ chưa hết, phía cửa bên kia của hội trường chợt truyền đến một đợt xôn xao. Những cô gái bên cạnh cô tò mò nhìn xung quanh, chẳng lẽ Phương boss đã đến rồi ư?

Thật vất vả để chen lên đám đông, đến khi nhìn thấy người phía sau, tất cả như bị rút mất nguyên khí, ngây ngốc đứng như một pho tượng.

Sao có thể có một cô gái xinh đẹp như vậy? Là ngôi sao điện ảnh ư? Hay là khách quý của công ty mới đến?

Mắt sáng lấp lánh, môi hồng tự nhiên, phảng phất ý cười tôn lên nét thanh lịch của cô. Mái tóc đen được búi ở đằng sau, vài sợi tóc buông xuống tự nhiên, làm nổi bật làn da trắng nõn, nhìn rất trẻ trung tự nhiên. Làn váy dài trắng chấm đất như mộng như ảo, khi bước đi càng tăng thêm phần duyên dáng.

Ánh sáng rực rỡ của ngọn đèn chiếu rọi xuống, chỉ thấy trang sức trên người cô phát sáng lấp lánh, làm mọi người trở nên choáng váng. Tất cả đều đang bị một dấu chấm hỏi to đùng trong người chèn ép tới nỗi không thở được. Cô gái nhìn như tiên nữ này là ai?

12. Chương 15

Chương 15.1: Dạ hội đêm Noel

Edit: Ngân kiwi

Beta: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Chính giữa hội trường là một sân khấu khá lớn. Bên cạnh có một cây thông Nô-en được gắn đầy những món đồ trang trí, phía dưới đặt những hộp quà được xếp thành từng đôi một, có lẽ là để lát nữa phát thưởng. Sân khấu phía trước dành cho các cặp đôi lên nhảy, bên trên gắn một ngọn đèn thủy tinh khổng lồ, ánh sáng ngập tràn toả ra loá mắt. Hai bên của sân nhảy là dãy bàn đặt đồ ăn cùng với ghế dựa để có thể nghỉ ngơi. Thiết kế mặc dù khá đơn giản nhưng cũng toát lên vẻ trang trọng, quý phái.

Nhẹ nhàng bước từng bước vào hội trường, Giản Tình liền thấy hối hận vì đã tới quá sớm, hối hận vì đã không đợi Tần Tiểu Ý, hối hận vì đã đeo toàn bộ đồ trang sức lên người. Như thế này liệu có quá nổi bật không?

Cảm giác được mình đang trở thành trung tâm chú ý của mọi người, Giản Tình hối hận muốn chết. Nói thế này có thể thấy hơi có lỗi, nhưng cô thật sự muốn ngay lập tức chạy vù về nhà.

Tập đoàn Phương Thị nhiều nhân viên như vậy, cô chỉ có thể nhận ra được một vài người. Hơn nữa lúc này dưới ánh đèn thủy tinh, người đến tham dự rất đông, cô thật sự không thể nhận ra ai.

Dù rất muốn quay về, nhưng cô đã hứa với Phương Khiêm là sẽ tham gia. Với lại anh còn chưa xuất hiện, sao cô có thể đi được chứ? Hơn nữa, ở nhà thường chỉ thấy được bộ dạng thoải mái của Phương Khiêm, nên cô rất muốn nhìn thấy anh ở trước mặt người khác thì như thế nào?

“A.....a... a....!!” Đột nhiên có một cô gái đẩy đám đông sang hai bên, ra sức đi đến bên cạnh cô : “Chị là...chị Tình....!!!”

Tiểu Lâm mặc một bộ lễ phục nhỏ nhắn trông rất dễ thương, tay trái đang cầm đĩa ăn, tay phải cầm đĩa chỉ thẳng vào mặt Giản Tình, trong miệng vẫn còn đầy đồ ăn,vừa nói vừa nghi ngờ nhìn cô.

Cuối cùng cũng thấy người quen, Giản Tình thềm thở phào nhẹ nhõm, cũng không cảm thấy căng thẳng nữa. Cô kéo Tiểu Lâm ra chỗ ít người, nói: “Tiểu Lâm, chúng ta ngày nào cũng làm việc với nhau, chẳng lẽ em lại không nhận ra chị?”

Tiểu Lâm nuốt chửng cả thứ gì đó đang ăn trong miệng, ngoảnh mặt làm ngơ với câu hỏi của Giản Tình, tròn tròn mắt: “Chị Tình...bộ váy chị đang mặc...là của Chanel. Hôm trước em đã nhìn thấy nó trên tạp chí. Số...số lượng có hạn!!! Trời ơi, em ngất đây....!”.Tiểu Lâm nói lắp ba lắp bắp.

Kiến thức về thời trang của Giản Tình thật sự rất hạn hẹp, không hề biết Chanel là nhãn hiệu nào. Tuy rằng cũng hơi sững sốt nhưng cô nghĩ đến tất cả quần áo của Phương Khiêm tặng đều rất đắt tiền thì cũng trở nên bình tĩnh hơn.

“Tiểu Lâm, em bình tĩnh đi nào.” Giản Tình khẽ kéo cô, không cho cô đứng đó làm những động tác quái dị, đưa cô nài ra khỏi tầm mắt của mọi người.

“Chị Tình, chị muốn em phải bình tĩnh thế nào đây. Bộ váy chị đang mặc tương đương với vài năm tiền lương của em. Em ghen tị chết mất thôi, làm sao có thể bình tĩnh được. Aaaa....!!!” Tiểu Lâm vung đĩa ăn,tiếp tục kêu lên : “Em biết, em biết, người xinh đẹp như chị, bạn trai chắc chắn không phải người bình thường mà, a a... !.Bạn trai chị có nhiều tiền như vậy, Phương boss của chúng ta phải làm sao đây? Em thực sự rất thích chị và Phương boss!”. Tiểu Lâm đáng thương, tâm trí ngày càng trở nên hỗn loạn.

Giản Tình rất muốn an ủi cô gái đáng thương trước mặt này, tuy tay cầm lấy một ly cocktail trên bàn, nhẹ nhàng nhấp một ngụm. Xem ra phải ổn định tâm lý của mình trước mới là cử chỉ sáng suốt nhất.

Tiểu Lâm nhìn Giản Tình đang chậm rãi uống cocktail, bèn thở dài một tiếng thật mạnh. Aizzz,đúng là mỹ nhân, dù chỉ một động tác đơn giản cũng có thể khiến tim người ta đập mạnh, huyết áp lên cao. Nếu Lâm Kiều Kiều cô cũng có thể uống nước một cách tao nhã như vậy, thì chắc mẹ cô đang ngủ cũng phải bật cười tỉnh dậy.

Thấy Giản Tình tay cầm ly rượu quay lại nhìn mình, Tiểu Lâm lại bất bình nói: “Chị Tình, chị nói với em rằng viên kim cương trên chiếc vòng tay của chị là giả đi?”

Giản Tình nhìn chiếc vòng trên cổ tay, tinh nghịch cười: “Thật có lỗi, cái này là kim cương thật.”

“Xong rồi, em đã bị tổn thương, chúng ta coi như không quen biết. Thật là không cho người ta sống mà.” Tiểu Lâm khổ sở kêu lên.

“Lâm Kiều Kiều, em mà dám bỏ đi, sau này nếu phải viết bản báo cáo, chị nhất định sẽ không giúp em nữa.”

Tiểu Lâm mặt như đưa đám nói: “Chị Tình, chị cứ nhất định phải uy hiếp em thế sao?”

“Chiêu này thật có ích, không được phản đối.”Giản Tình che miệng, dịu dàng cười.

Nụ cười này quả là có lực sát thương rất lớn, đám đàn ông xung quanh cô, không hẹn mà cùng cảm thấy ngại ngùng.

Đang đùa với Lâm Kiều Kiều, trong túi xách đột nhiên vang lên tiếng chuông điện thoại. Giản Tình vội vàng đặt ly xuống, lấy di động ra, bèn nhìn thấy tin nhắn của Đầu heo.

“Em đến hội trường chưa?”

Giản Tình nhìn Tiểu Lâm, thấy cô không đi tới nhìn trộm, mới yên tâm nhắn tin lại: “Em vừa mới đến, đông người thật, bao giờ thì anh đến?”

Không để cô đợi lâu, đầu heo lập tức nhấn tin lại: “Anh đang ở trên xe, anh sẽ đến ngay. Em lấy số chưa? Là số gì nói cho anh biết.”

Giản Tình không hiểu tin nhắn của đầu heo nói gì, bèn ngẩng đầu lên hỏi Tiểu Lâm: “Tiểu Lâm, em đã lấy số chưa?”

“Em lấy rồi, chị chưa lấy à?” Tiểu Lâm lắc lắc tay phải, chìa ra một tấm thẻ màu phấn hồng, ở giữa thắt một sợi ruy băng màu vàng kiểu dáng khá đẹp, được gắn trên tay: “Dãy số trên này là để chút nữa phát thưởng, rất quan trọng đó.”

Giản Tình hiểu ra, gật đầu: “Cái này lấy ở đâu vậy?”

“Ở ngoài cửa, họ không đưa cho chị à?”

“Không.”

Tiểu Lâm cười: “Chắc hai anh chàng kia chỉ lo nhìn chị nên quên mất cả chuyện này.”

Giản Tình giận dỗi: “Đừng nói nhiều, đi lấy với chị đi.”

Hai người cùng đến bàn làm việc lấy số cho Giản Tình, Tiểu Lâm còn ân cần buộc lên tay giúp cô, sau đó tự thưởng thức nút thắt hình con bướm của mình, có vẻ rất hài lòng.

Giản Tình nhìn dãy số: “0027 vừa đúng với số tuổi của cô. Cô lập tức nhấn tin cho đầu heo, đầu heo bèn dặn dò: “Không cho phép uống rượu cùng đồng nghiệp nam, không cho phép khiêu vũ cùng đồng nghiệp nam...”

Giản Tình nhìn tin nhắn, bật cười. Thật đúng như Tần Tiểu Ý hay miêu tả anh là đồ keo kiệt. Có điều, đối với tính cách bá đạo của Phương Khiêm, cô cũng cảm thấy rất ngọt ngào.

“Đây không phải là Giản trưởng ban sao? Thật may mắn được gặp cô.” Giản Tình cùng Tiểu Lâm trở lại hội trường, liền bị mấy người vây quanh. Mặc dù dùng hai chữ “vây quanh” có vẻ hơi quá, vì thật ra chỉ có mấy cô gái đứng trước mặt hai người, không khí có vẻ căng thẳng.

Nhìn thấy người đang cản đường mình, Giản Tình mỉm cười: “Chào Bạch trưởng phòng.” Giản Tình luôn cư xử hiền hoà với người khác, cũng ít khi cảm thấy ghét một ai. Nhưng từ hôm mua quần áo lần trước, ấn tượng của Giản Tình về Bạch Lệ Lệ trở nên khó chịu, cảm giác này rất hiếm thấy.

Bạch Lệ Lệ vừa trông thấy Giản Tình đã hận đỏ cả mắt. Con bé đáng chết này, không chỉ cướp mất danh hiệu hoa khôi của cô, mà vừa mới xuất hiện ở hội trường đã lập tức trở nên nổi bật. Cơn uất hận này, cô thật sự không nuốt trôi. Hơn nữa, bên cạnh mọi người ồn ào xung quanh, cô ta còn tỏ ra kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Vừa rồi không nhìn rõ, Bạch Lệ Lệ nghĩ quần áo Giản cùng lắm cũng chỉ là hàng hiệu trong nước. Lúc này đến gần, Bạch Lệ Lệ lập tức chấn động, tâm trạng trở nên bối rối. Mặc bộ này đúng là muốn làm người khác bê mặt đây mà! Lễ phục dạ hội số lượng có hạn của Chanel, dù nó có hoá thành tro cô cũng nhận ra được. Lần trước nhìn thấy nó trên tạp chí, cô đã rất thèm muốn, nghĩ rằng nếu Cao Nguyên mà mua bộ váy này cầu hôn cô, cô nhất định sẽ cưới anh ngay lập tức.

Bây giờ, bộ váy cô ước ao đang lù lù ngay trước mắt. Giờ chỉ có thể dùng hai từ xấu hổ và giận giữ để miêu tả tâm trạng hiện tại của cô.

Một người đứng bên cạnh cũng nhận ra bộ váy này, bèn kinh ngạc kêu lên: “Giản tiểu thư, bộ váy này là mẫu mới nhất của Chanel!”

Trang phục lộng lẫy và quý giá luôn là ước ao của mọi phụ nữ, không có tiền mua thì không xấu hổ. Đáng xấu hổ là khi người ta bàn về thứ gì mình cũng không biết. Việc này đương nhiên sẽ không xảy ra với các cô gái có thành phần trí thức, tinh anh trong người.

“Thật lợi hại, tạp chí nói bộ váy này rất quý giá, rất nhiều ngôi sao của Hollywood cũng tranh nhau mua về để sưu tầm.” Có người phụ hoạ theo.

Giản Tình cảm thấy hơi nhức đầu, cô không nghĩ rằng trang phục cũng có thể trở thành tiêu điểm bàn tán. Nếu biết hậu quả như vậy, cô chắc chắn sẽ do dự có mặc nó hay không. Nghĩ lại Tần Tiểu Ý chắc cũng biết rõ giá trị của bộ váy này, vậy mà không nói cho cô, còn muốn đi theo để xem trò vui. Thật đúng là phong cách của Tần Tiểu Ý.

Việc làm cho Giản Tình dở khóc dở cười là, đề tài được mọi người nói tiếp theo đã chuyển từ bộ váy sang vóc dáng của cô. Từ vóc dáng lại nói đến khí chất, từ khí chất lại chuyển sang trang sức trên người cô. Bất cứ đồ trang sức nào xuất hiện trên người cô đều bị mọi người xem xét và bình luận. Sự tồn tại của Bạch Lị Lị sớm đã bị mọi người gạt sang một bên, cuối cùng có người còn không kiêng nể nói: “Nói như vậy, bộ váy Bạch trưởng phòng đang mặc, là một của Chanel hai năm trước rồi.”

Bạch Lị Lị đáng thương, không bị ai để mắt đến thì không sao, còn bị người khác trêu chọc là quần áo lỗi mốt. Cuối cùng thẹn quá hoá giận, đành không cam lòng quay người bước đi, trong lòng càng căm ghét Giản Tình hơn.

Giản Tình là người vô tội, từ đầu đến cuối đều không nói một câu, không hiểu vì sao lại làm cô ta tức giận như vậy.

Váy mới nói, dư luận là thứ vũ khí giết người không cần gươm đao.

Khi Phương Khiêm xuất hiện, hội trường đồng loạt ồ lên. Bình thường thì không sao, nhưng khi nhân viên nhìn thấy đại boss, toàn thân đều như mất hết khí lực. Tất cả liễu mạng đi lên phía trước, muốn tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của vị đại thần.

Không biết là trùng hợp hay sắp xếp từ trước, Phương Khiêm cũng mặc một bộ lễ phục màu trắng. Bộ lễ phục cao quý cùng thân hình thon dài hoàn mỹ kết hợp với nhau đứng trên sân khấu, nghiêm nhiên trở thành bạch mã hoàng tử trong lòng các cô gái.

Giản Tình đứng trong đám đông, ánh mắt yên lặng nhìn chăm chú vào người đàn ông xuất sắc đang đứng trên kia. Vẻ mặt nhẹ nhàng mà lãnh đạm, ánh mắt lạnh lùng, cười mà như không, động tác thể hiện phong thái của người lãnh đạo đứng đầu.

Anh đứng ở nơi cao nhất, tầm mắt đảo qua đám đông bên dưới, lập tức bị hình ảnh của cô khoá chặt. Hình như có trực giác, Giản Tình cảm thấy ánh mắt hai người chạm nhau trong khoảnh khắc. Anh lập tức tươi cười, lộ ra vẻ dịu dàng.

Đột nhiên, một làn sóng vô hình gợn lên, làm cô cảm động, hốc mắt lặng lẽ đỏ lên. Anh, dù đứng cách xa cô như vậy, nhưng trong ánh mắt luôn luôn có cô.

Cảm giác này, làm cho cô hạnh phúc muốn khóc, làm cho cô xúc động. Tưởng như cô muốn tuyên bố với tất cả mọi người rằng, người đàn ông phi phàm này là của cô, thuộc sở hữu của riêng mình cô.

“Em chịu không nổi rồi, cứu em! Phương boss làm sao có thể như vậy chứ, thật quá đáng, về sau bảo em lập gia đình thế nào đây, bọn đàn ông khác làm sao được như boss chứ... Ô ô ô.....” Tiểu Lâm ở bên cạnh Giản Tình không ngừng than vãn, một chút ca ngợi Phương boss, một chút than vãn về sự vô vọng trong tình yêu của mình, cuối cùng còn khẩn cầu ông trời, chỉ cần ban cho cô một người đàn ông bằng một phần Phương boss, cô cũng cảm thấy mãn nguyện lắm rồi.

Sau khi Phương Khiêm đến không lâu, Tần Tiểu Ý cũng vội vàng chạy tới, mắt lướt nhanh nhìn thấy chỗ Giản Tình đang đứng, vui vẻ hỏi: “Thế nào, thế nào? Tình hình sao rồi?”

Giản Tình tức giận lườm cô: “Cậu cố tình không nói cho mình biết giá trị của bộ váy này đúng không?”

Tần Tiểu Ý bị cô chất vấn, không hề cảm thấy ngượng ngùng, ngược lại còn rất hưng phấn: “Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Trời ạ, đều do ba mình, giữ không cho mình bỏ đi, làm mình bỏ lỡ kịch vui.”

“Chưa có chuyện gì hết.” Thật sự làm Giản Tình muốn bóp chết cô mà.

“Mình không tin.” Tần Tiểu Ý nhe răng nhếch miệng: “Có nói không? Không nói mình sẽ đánh cậu!”

Nghe xong lời nói này của cô, Giản Tình không thèm để ý, ngược lại Tiểu Lâm đứng bên cạnh Giản Tình kêu lên quái dị: “A, chị là Tần Tiểu Ý?”

Tần Tiểu Ý lúc này mới phát hiện cô bé đứng bên cạnh mình và Giản Tình, bèn cười xấu xa, đùa với Tiểu Lâm: “Là chị. Sao, cô bé có hứng thú ư?”

Tiểu Lâm thề lời: “Không đâu, em nói cho chị nghe, trưởng ban của chúng ta có bạn trai đấy, chị đừng đại mà đánh chị ấy.”

Tần Tiểu Ý bị tiểu quỷ này chọc cho cười không ngớt, dang tay ôm lấy cổ Tiểu Lâm: “Cô bé, vừa rồi có phải đã xảy ra chuyện gì không, nói cho chị biết đi, bằng không chị sẽ đánh em!” Vì Giản Tình chưa thoả mãn trí tò mò của cô, nên cô đành phải đi hỏi người khác vậy.

Giản Tình không thèm để ý đến hai người nữa, bởi vì Phương Khiêm của cô đang đứng trên sân khấu đã bắt đầu phát biểu. Giọng nói đầy trầm ấm, đủ để cho tất cả cô gái ở đây thần hồn điên đảo, bao gồm cả Giản Tình.

“Không thể phủ nhận, Phương keo kiệt nhà cậu thật sự rất quyến rũ.” Không biết Tần Tiểu Ý đã nói chuyện xong với Tiểu Lâm từ bao giờ, đứng bên cạnh Giản Tình, khách quan đánh giá Phương Khiêm đang đứng trên sân khấu. Nhưng từ ngữ của cô làm Giản Tình không vừa ý chút nào.

“Hắn cũng mặc lễ phục trắng, đúng là một cặp tình nhân, chắc chắn hắn ta có ý đồ xấu rồi!” Tần Tiểu Ý lại thốt lên.

Hai má Giản Tình ửng đỏ, cô cũng mới để ý, vừa rồi chỉ chăm chú ngắm anh đến nỗi tim đập loạn nhịp.

“Cậu nói chốc nữa hắn có mời cậu khiêu vũ không?” Tần Tiểu Ý ranh mãnh hỏi nhỏ bên tai cô.

Giản Tình lắc đầu: “Nếu thế, mọi người chắc chắn sẽ biết mình có quan hệ với anh ấy, anh ấy đã hứa là sẽ giữ bí mật. Nếu mình không đồng ý, nhất định anh ấy sẽ không thất hứa đâu.”

“Cậu thật là, không hiểu sao cậu lại kiên trì được như thế?” Tần Tiểu Ý trợn mắt lườm cô, lên tiếng.

Trên sân khấu, lãnh đạo của các tập đoàn thay phiên nhau phát biểu, một người cầm ly rượu cocktail, đi xuống chạm cốc cùng mọi người, thể hiện tình cảm “nồng hậu thấm thiết”.

Phương Khiêm tay cầm ly, biểu cảm vẫn lãnh đạm như trước, khuôn mặt nhợt nhạt nét cười, nhưng vẫn làm cho mọi người lần lượt tiến đến chạm cốc với anh.

Thấy anh đang ngày càng tiến đến gần mình, Giản Tình cảm thấy hô hấp khó khăn. Mặc dù đã từng thân mật rất nhiều lần, nhưng cô chưa từng thể hiện tình cảm với anh, cùng anh đứng gần sát nhau ở chỗ đông người như thế này.

13. Chương 16

Giản Tình ít nhiều có thể cảm giác được, tuy Phương Khiêm yêu cô, nghe lời cô che giấu quan hệ của hai người, nhưng trong lòng vẫn chưa hoàn toàn đồng ý. Đôi khi cô nghĩ rằng, thân phận anh cao quý như vậy, chuyện yêu đương lâu dài là không thể. Ở chung một nhà với cô, lại còn phải miễn cưỡng nhân nhượng cô, trong lòng anh có cảm thấy tủi thân không? Có thể ngày nào đó sẽ chán ghét kiểu yêu đương này mà vứt bỏ cô không?

Trước đây đã từng được nghe rất nhiều chuyện của anh, Giản Tình biết, những bạn gái cũ của Phương Khiêm, không phải diễn viên điện ảnh thì cũng là người mẫu, ít nhất cũng thuộc dạng thiên kim tiểu thư. Nhắc đến lúc đó, Tiểu Lâm còn phải tấm tắc: “Mọi người đều cảm thấy lạ, đã hơn một năm rồi, tại sao Phương boss không hề có 1 scandal nào?” Giản Tình nghe xong nổi nghi hoặc của cô, chỉ có thể cười khổ trong lòng. Cô thầm nghĩ, vốn dĩ không xảy ra chuyện gì, đó là vì bạn gái lần này của Phương boss không phải ngôi sao cũng không phải thiên kim tiểu thư, mà là một nhân viên ngày ngày đi làm kiếm mấy ngàn

tiền lương một tháng. Còn bởi vì người bạn gái đó cảm thấy tự ti, nên mới muốn giấu giếm sự thật đáng xấu hổ này.

Lúc này đứng dưới ánh đèn lung linh sắc màu của bữa tiệc, dù lễ phục quý giá trên người cô đang mặc làm mọi người cực kì hâm mộ, dù sắc đẹp của cô đủ để khiến mọi người say mê nhưng đáy lòng cô vẫn cất giấu sự tự ti cùng sợ hãi. Cảm giác ảm đạm này xuất phát từ tình yêu mà cô đang trân trọng như chính sinh mệnh của mình.

Ngọn đèn chiếu xuống nơi Phương Khiêm đang đứng. Mọi động tác của anh luôn khiến người ta si mê. Một nụ cười, một lời nói, đều có thể dễ dàng làm cho một cô gái đỏ mặt. Anh là chân mệnh thiên tử, là tập hợp tất cả những gì tốt đẹp nhất, mà con người hoàn mỹ này lại chính là người yêu của Giản Tình. Mỗi khi nghĩ như vậy, Giản Tình cảm thấy bản thân như đang được sống trong một giấc mộng tuyệt đẹp.

Tập trung vào người đang từng bước một đến gần mình, nhìn bóng dáng quen thuộc kia, Giản Tình cảm thấy như đang nằm mơ. Trên tay vẫn cầm ly rượu Tần Tiểu Ý đưa cho, cơ thể Giản Tình trở nên đông cứng, trong bụng như có lửa đốt. Cô cảm thấy lúc anh nhìn mình tươi cười hình như không giống với những người khác.

Trong nháy mắt, hai ly rượu chạm vào nhau, phát ra âm thanh trong vắt như bị yểm bùa mê làm Giản Tình nhất thời quên hết mọi thứ xung quanh. Trong đôi mắt, trong tâm trí chỉ còn lại hình ảnh người đàn ông này.

Sau đó, tất cả mọi người cùng quay ra nhìn. Bình thường Phương boss chỉ xã giao với người ta vài câu ngắn ngủi, nhưng khi cộng ly với Giản Tình, biểu hiện của anh lập tức thay đổi hẳn. Nụ cười sáng chói, ánh mắt say mê, thoải mái nhìn thẳng vào cô. Mặc dù đã cộng ly, nhưng anh vẫn không có ý định rời đi.

Mọi người lại nghe thấy anh nói : “Giản trưởng ban, đêm nay em thật mê người.”

Anh không dùng từ xinh đẹp hay mỹ lệ để nói lên nhan sắc của cô, mà nói thẳng cô thật mê người. Ý nói là anh cũng bị cô mê hoặc sao?

Được anh khen như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của Giản Tình ửng đỏ, bộ dáng ngoan ngoãn cúi xuống không dám đối diện với anh.

Tần Tiểu Ý ở bên không quen nhìn hai người đóng kịch, bèn cầm ly rượu tiến đến, trêu chọc: “Giám đốc Phương, bộ lễ phục của anh và Giản trưởng ban hôm nay trông rất xứng đôi.”

Mọi người nghe xong lời này, ai nấy đều bị chấn động, bụng thầm nghĩ cô gái kia là ai mà lại dám đến nhận xét về trang phục của giám đốc. Có điều nhìn Phương Khiêm rồi nhìn Giản Tình, họ lại cảm thấy Tần Tiểu Ý nói câu này quả thật rất chính xác. Trang phục của hai người, từ màu sắc đến đường nét cắt may, quả đúng là sự kết hợp tuyệt vời.

Bộ lễ phục của Giản Tình vốn là ao ước của rất nhiều mỹ nữ, nay thấy Phương boss với cô trông thật xứng đôi, tâm hồn mỏng manh của các cô gái không thể tránh được mà tan vỡ thành cát bụi.

Thấy mọi người đang chăm chú nhìn mình, Phương boss không những không tức giận vì lời nói của Tần Tiểu Ý mà còn chân thành nói: “Đây là vinh hạnh của tôi.”

Chuyện này là thế nào? Chẳng lẽ tất cả mọi người đều bị ảo giác? Vì sao Phương boss cao quý mặc trang phục xứng đôi với một cô nhân viên nhỏ bé, mà lại cảm thấy thật vinh hạnh?

Phương Khiêm vừa nói ra lời này, ngoại trừ ba người đã biết rõ, những người còn lại đều đang trong cảm giác hỗn loạn.

Bây giờ khuôn mặt của Giản Tình đã đỏ đến nỗi có thể đem đi nướng bánh, trong lòng vừa cảm thấy ngọt ngào, vừa cảm thấy dằn vặt. Sợ anh nói thêm điều gì nữa, nên cô gắng giữ bình tĩnh: “Cám ơn giám đốc đã khen ngợi.”

Phương Khiêm nhìn cô gật đầu, khuôn mặt không lộ chút cảm xúc.

Bởi Tần Tiểu Ý nói một câu rất đúng với suy nghĩ của anh nên Phương Khiêm nhìn Tần Tiểu Ý với khuôn mặt ôn hoà hiếm thấy. Anh cộng ly với cô, tâm trạng vui vẻ nói: “Tần quản lý, hy vọng cô có thể tận hưởng

vui vẻ buổi tiệc tối nay.”

“Đương nhiên, nơi này có một chuyện rất thú vị, tôi cảm thấy rất vừa lòng.” Tần Tiểu Ý trêu chọc.

Phương Khiêm chưa nói được bao nhiêu đã bị một đám người vây quanh đưa đến nơi khác. Tần Tiểu Ý làm mặt quỷ sau lưng anh, quay đầu lại vẫn nhìn thấy khuôn mặt ửng đỏ của Giản Tình, chỉ tiếc không thể đem đi rèn sắt thành thép. Tiểu Ý liếc nhìn cô, khẽ gất lên một tiếng : “Nhìn mặt cậu kìa.”

Giản Tình ảo não: “Đáng ghét, anh ấy làm như vậy, chắc chắn ngày mai mọi người trong công ty sẽ phát ngôn lung tung cho mà xem.”

Tần Tiểu Ý lắc đầu: “Cậu không hiểu sao, càng lén lút lại càng khiến cho người ta nói này nói nọ, càng quang minh chính đại người ta mới không có chuyện để nói. Đây chính là một nội dung của môn tâm lý học.”

“Được rồi, là cậu thông minh nhất.” Đối với những lời lẽ hoang đường của Tần Tiểu Ý, Giản Tình tuyệt đối không tin, những lời đồn đại chắc chắn sẽ không ít.

“Không đúng, là tên Phương keo kiệt nhà cậu thông minh. Lúc này Tần Tiểu Ý không thèm tranh công.

“Cho em hỏi...” Đứng phía sau, Lâm Kiều Kiều đã hoàn toàn bị các cô quên mất, giờ thừa cơ hội chen vào, yếu ớt hỏi: “Vừa nãy các chị nói vậy nghĩa là gì? Có thể giải thích cho em được không?”

Giản Tình và Tần Tiểu Ý liếc nhau, đồng thời nhìn về phía Lâm Kiều Kiều vô tội . Trời ạ, sao các cô có thể quên mất cô bé này chứ.

Tần Tiểu Ý lập tức hung dữ hỏi: “Nói, em đã hiểu được những gì?”

“Em... Có phải Phương boss và Giản Trưởng ban, hai người ngầm... ngầm... Ừm... ừm... ừm...” Tiểu Lâm còn chưa nói hết câu, Tần Tiểu Ý đã từ xa xông đến, vội bịt chặt miệng cô.

“Xem ra năng lực hiểu chuyện của em đúng là không kém. Chị cảnh cáo em, nếu dám nói lung tung ra ngoài, chị sẽ giết người diệt khẩu!”

Tiểu Lâm nhìn Tần Tiểu Ý đang trừng mắt, lại nhìn sang khuôn mặt đáng thương của Giản Tình, vì thế dùng sức bắt tay Tần Tiểu Ý, nói: “Em có thể không nói cho mọi người, nhưng em muốn biết rõ chân tướng sự việc.”.Buồn cười, tin đồn kinh khủng thế này, Kiều Kiều cô sao có thể không biết.

“Được, lần khác chị sẽ nói với em, giờ không có thời gian.” Tuy không hứa với cô, nhưng thật ra Tần Tiểu Ý rất sáng khoái đồng ý.

Các cô bên này còn chưa đàm phán xong, bên kia người chủ trì dạ hội đã lên sân khấu gào to.

“Các bạn đồng nghiệp, kế tiếp là phần khiêu vũ giao hữu mà quý vị đã chờ lâu. Thật vinh hạnh vì hôm nay giám đốc Phương của chúng ta cũng đến tham gia bữa tiệc. Mở màn phần khiêu vũ chắc chắn sẽ do anh biểu diễn. Mọi người hãy cùng hoan nghênh để giám đốc lên sân khấu.” Người chủ trì vừa cổ động, mọi người lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

Phương Khiêm cũng không khước từ, thoải mái bước lên, đôi môi nở một nụ cười bí ẩn.

“Tôi tin tất cả mọi người đều có thể thấy giám đốc của chúng ta hôm nay không mang bạn nhảy đến, cho nên tất cả các cô gái ở đây đều có cơ hội. Các bạn hãy đứng ở vị trí trung tâm, giám đốc sẽ chọn một người làm bạn nhảy mở màn cho buổi khiêu vũ. Mọi người hãy cẩn thận nhìn dãy số đang cầm trên tay, nói không chừng sẽ ngẫu nhiên là người được chọn.”

Người chủ trì tuyên bố xong quy tắc, hội trường ngay lập tức ồ lên. Trong những tiếng xôn xao, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng thét chói tai của mấy cô gái.

Hình như người chủ trì nghĩ tin tức này vẫn chưa đủ độ hấp dẫn với mọi người, lại nói tiếp: “Tuy nhiên, mọi người có cảm thấy chỉ khiêu vũ thôi thì chưa đủ không? Hay chúng ta đề nghị giám đốc tặng thêm một nụ hôn cho bạn nhảy. Mọi người thấy thế nào?”

“Được...”

“Tôi muốn...”

Mọi người dưới sân khấu bắt đầu ồn ào .

Phương Khiêm nghe người chủ trì nói thêm điều kiện này thì chỉ nhú mày, không tỏ vẻ gì thêm.

Không tỏ vẻ gì, khẳng định là anh đã đồng ý. Dưới sân khấu các mỹ nữ còn chưa nhìn dây số, cũng đã hưng phấn đến cực độ. Trời ạ, được khiêu vũ cùng giám đốc đã là ân huệ trời ban, bây giờ còn có thể thân mật hôn môi, việc này quả thật làm cho họ điên cuồng.

Một lúc sau, tiếng ồn ào đã ngớt, người chủ trì đem một cái thùng trong suốt đựng các dây số đến trước mặt Phương Khiêm, để anh thò tay lấy một tờ. Phương Khiêm khẽ cười nhìn người chủ trì, nhẹ nhàng hỏi: “Cậu làm ở phòng nào ?”

Anh chàng bị hỏi như vậy thì sợ toát mồ hôi lạnh. Không thể nào, không phải giám đốc muốn biết anh là người phòng nào rồi chờ dạ hội kết thúc điều anh đi nơi khác chứ? Anh lớn mật như vậy cũng là do trưởng phòng sai khiến. Nếu không cho dù anh có ăn phải gan hùm, gan báo cũng đâu dám vật lông hổ.

“Tôi... tôi... ở phòng hành chính khoa tổng hợp” Chàng trai lắp bắp trả lời.

Phương Khiêm gật đầu nói với anh ta : “Đưa micro cho tôi!”

Người chủ trì cẩn thận đưa micro cho Phương Khiêm, sau đó nhìn anh rút ra một dây số, vừa định thò đầu nhìn, lại bị Phương Khiêm khéo léo che khuất.

Thế là, mọi người ở dưới sân khấu đều đang hồi hộp chờ đợi Phương boss tuyên bố người sẽ làm bạn nhảy của anh. Trong khoảng thời gian ngắn, hội trường rộng lớn lặng ngắt như tờ.

Phương boss dùng giọng nói trầm ấm, nhẹ nhàng nói ra dây số: “0027”.

Trong hội trường, lập tức hiện lên sự thất vọng, chán nản, không cam chịu mà thở dài.

Người chủ trì nghe xong lời nói Phương Khiêm thì quay đầu lớn tiếng hỏi: “0027 là cô gái nào, xin mời bước lên sân khấu. 0027,xin mời bước lên sân khấu.”

Chờ lâu không thấy ai đáp lại, mọi người đã bắt đầu thì thầm với nhau, bàn luận xem rốt cuộc là ai quá đáng như vậy. Được Phương boss mời lên đã là may mắn lắm rồi, lại dám lè mề không bước ra. Thật đúng là không biết điều!

Tiểu Lâm nhìn dây số trên tay, đột nhiên trừng to mắt, dùng sức kéo tay Giản Tình rồi lập tức mở lớn miệng: “A... 0027... Chị Tình, số của chị là 0027... A...a... a...”

Tần Tiểu Ý đứng ở bên cạnh, cũng nhìn vào dây số, sau đó lại dăm chiêu nhìn đầu Giản Tình đã nhanh chóng cúi xuống sát ngực. Cô lập tức hiểu rõ, không khỏi nói thầm: “Không chỉ keo kiệt, mà lại còn gian lận. Thật đáng xấu hổ!”

Người chủ trì còn đang ở trên sân khấu hỏi 0027 là ai, Tiểu Lâm quay sang nhìn Giản Tình đang đứng im không nhúc nhích, gấp đến độ giậm giậm chân. Giờ phút này, rốt cuộc cô cũng cảm nhận được thế nào là “Hoàng đế chưa vội, thái giám đã lo.” (1)

“Ở đây ,0027 ở đây!” Tiểu Lâm không có vóc dáng cao ráo, đứng ở trong đám đông thì mọi người không thể nhìn thấy cô, cô chỉ có thể dùng biện pháp giơ cao hai tay nhảy lên.

Nhìn thấy cô hét ầm ĩ như vậy, mấy trăm ánh mắt sắc như dao, đồng loạt bay vút về phía Tiểu Lâm, thoáng chốc khiến Tiểu Lâm trở nên cứng đờ: “Ồ... Không phải... Không phải tôi... 0027 là... là Giản trưởng ban.” Tiểu Lâm phát hiện ra bị mọi người hiểu lầm, run cầm cập tự minh oan cho mình.

Lập tức, tất cả ánh mắt lại đồng loạt bay vút về phía Giản Tình.

Khóe miệng Giản Tình khẽ rung động, trong lòng bao mối cảm xúc đan xen. Mặc dù cô không nhảy bèn cũng có thể đoán ra chuyện này là do Phương Khiêm sắp xếp, sao có thể may mắn xảy ra chuyện như vậy, mà lúc đầu anh cũng đã hỏi dây số của cô là bao nhiêu.

Đang ảo não phiền muộn, Giản Tình lại thở phào nhẹ nhõm. Ít ra... sẽ không nhìn thấy cảnh tượng anh khiêu vũ cùng cô gái khác. Cô biết mình không rộng lượng đến nỗi có thể dễ dàng nhìn anh nhảy với người khác mà không bị tổn thương. Cho nên, Phương Khiêm bày ra mưu kế này, nhìn thì tưởng anh muốn làm khó cô, nhưng thật ra lại rất quan tâm đến suy nghĩ của cô.

Giản Tình đang do dự đứng ở dưới, lại bị Tiểu Lâm hô hào thế này, cũng không ngại ngần mà lặng lẽ, từ từ bước lên sân khấu.

Tần Tiểu Ý ở đằng sau cô nhỏ giọng hô: “Cố lên.” Sau đó ôm lấy bả vai Tiểu Lâm, mở to mắt chuẩn bị xem kịch vui.

Đám đông vốn đang chen chúc rất chật chội, lúc này đều tự giác rẽ ra cho Giản Tình bước lên. Giản Tình hơi hoảng hốt, vừa bước lên vừa nhìn anh không chớp mắt. Không biết có phải do cô hồi hộp sinh ra ảo giác không mà cô thậm chí còn nghe được những âm thanh nghiêng rặng, nghiêng lợi rất giận dữ truyền đến từ hai bên.

“Oa, là đại mỹ nữ của công ty chúng ta – Giản trưởng ban. Mọi người mau vỗ tay hoan nghênh.” Người chủ trì là nhân viên của Phương thị, đối với những mỹ nữ của công ty, tất nhiên là rõ như lòng bàn tay. Huống hồ Giản Tình là mỹ nhân tiếng tăm vang dội như sấm.

Ngọn đèn phát ra ánh sáng rực rỡ chói mắt. Người đàn ông của cô đang đứng trên sân khấu chờ đợi, tươi cười rạng rỡ, làm cho tâm trạng mọi người lâng lâng. Giản Tình không kìm nén nổi mà rảo bước nhanh hơn đến bên anh.

Vừa mới bước chân lên mấy bậc thang, một bàn tay to thon dài chìa ra trước mặt cô: “Thật vinh hạnh cho tôi được khiêu vũ với một tiểu thư xinh đẹp” Lúc này Phương Khiêm không hề giấu diếm, dùng ánh mắt như phóng điện nhìn thẳng vào cô.

Dòng điện của anh quá mạnh mẽ, làm cho những người xung quanh không khỏi choáng váng.

Giản Tình ngẩng đầu, nhìn vào mắt anh, chậm rãi đặt đôi tay mình lên lòng bàn tay ấy, sau đó nhẹ nhàng nở một nụ cười thật ngọt ngào.

Bóng dáng xinh đẹp cùng ánh mắt dịu dàng kia, cho dù sẽ có không ít người ghen tỵ, oán giận, nhưng họ không thể không thừa nhận: Trai tài gái sắc, chính là như thế này!

Giữa lúc mọi người trong hội trường đang đắm chìm giây phút tuyệt vời, người chủ trì lại không biết chọn thời điểm thích hợp mở miệng: : “Ôi, đại mỹ nhân như thế này, giám đốc trao nọ hôn. Suy cho cùng không biết ai mới là người may mắn đây.”

Được người chủ trì nhắc nhở, mọi người mới nhớ tới..., có những đồng nghiệp nam đã bắt đầu hô hào bên dưới: “Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi...”

Phương Khiêm nắm tay cô, đôi mắt đen ẩn chứa nụ cười, nói với những người đang hô hào bên dưới: “Xem ra, hôm nay người may mắn là tôi mới đúng!” Vừa nói xong, anh cúi đầu, nhẹ nhàng tiến đến gần, dịu dàng hôn lên đôi môi cô.

Khoảnh khắc tuyệt đẹp lúc này phút chốc như ngừng lại.

Nếu không có sự kiện trong bữa tiệc tối hôm nay, mọi người thậm chí còn cảm thấy hai người vốn nên là người yêu của nhau.

Ánh đèn từ từ chiếu xuống, vũ khúc êm đềm nhẹ nhàng vang lên. Phương Khiêm nắm lấy tay Giản Tình, bước xuống vũ đài, chuẩn bị bắt đầu màn khiêu vũ tối nay.

Khi đi qua người chủ trì, Phương Khiêm khẽ nói thầm điều gì đó. Lập tức Giản Tình thấy ánh mắt anh ta từ kinh ngạc trở nên mừng rỡ như điên.

Khi bước vào sàn nhảy, Giản Tình không nhận được nhỏ giọng hỏi Phương Khiêm: “Anh nói với anh ấy cái gì vậy?”

Phương Khiêm khẽ cười: “Anh nói khi nào trở về sẽ tăng lương cho anh ta.”

Giản Tình mơ màng, nhất thời không thể hiểu được hết ý nghĩa trong lời nói của anh.

Không dễ cho cô nghĩ lâu, Phương Khiêm đã ôm thắt lưng của cô, bắt đầu nhẹ nhàng khiêu vũ. Sau đó nhân lúc ngọn đèn trở nên mờ ảo liền ghé vào tai cô nói nhỏ :“Bảo bối, đừng nghĩ ngợi gì nữa, hưởng thụ giờ khắc tuyệt vời này đi nào.”

Giản Tình nghe anh nói, ánh mắt dịu dàng như nước. Giờ phút này giống như một giấc mơ, nhưng cho dù là mơ, cô cũng cảm thấy thật hạnh phúc.

14. Chương 17

Chương 17.1: Sóng chưa lặng

Edit: Ngân kiwi

Beta: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Sau buổi tối hôm đó, Giản Tình đã được nhiều người biết đến.

Thực ra, lúc ở Phương thị, Giản Tình đã khá nổi tiếng, bây giờ thì thật sự trở thành Đại minh tinh của công ty. Toàn bộ nhân viên của Phương thị, không người nào là không biết cô. Cho dù chưa từng nhìn thấy cô, chỉ cần ngồi một ngày trong công ty, nghe bao nhiêu người kể lại câu chuyện một cách sôi nổi thì không muốn biết cũng khó.

Ai có thể may mắn được như cô, được khiêu vũ thân mật với Phương boss trong bữa tiệc sang trọng đêm Nô-en. Nhưng điều làm người ta hâm mộ nhất là cô còn được Phương boss trao một nụ hôn nồng nàn. Khi hai người hôn nhau, nhất định tất cả nhân viên nữ trong công ty đã rất đau lòng.

Gặp được chuyện tốt như vậy, ngoài Giản Tình ra, còn có thể là ai?

Một số người ủng hộ cảm thấy Giản Tình không những xinh đẹp mà còn rất may mắn.

Nhưng một vài người thì lại tỏ ra ghen tỵ, thấy Giản Tình chẳng qua chỉ là một con hồ ly tinh!

Mặc kệ thế nào, được bất ngờ gặp một mỹ nhân xinh đẹp ở dạ hội vẫn khiến cho các nhân viên trong công ty lúc rồi rả bàn tán say sưa không ngớt.

Lần trước đã có nhiều nhân viên vì ăn nói lung tung mà bị đuổi khỏi công ty, nhưng những câu chuyện về bữa tiệc Nô-en vẫn như cơn đại hồng thủy cuộn cuộn ào đến.

Trong quán nước, các hành lang, nhà ăn, toilet,... nghiễm nhiên trở thành nơi đông nhất để tập trung bàn luận.

Mà nữ nhân vật chính của câu chuyện đang làm cho công ty xôn xao, ngôi sao mới nổi của công ty – Giản Tình, lúc này lại đang nhốt mình trong toilet, khó xử không biết làm thế nào.

Giản Tình tự nhận mình không phải là một cô gái nhu nhược. Thực ra cô có thể mở cửa toilet, thoải mái bước ra, đứng trước mặt mọi người ung dung rửa tay, hất mái tóc và đi ra ngoài một cách tự nhiên.

Có thể làm như vậy, chỉ có điều trong đầu cô đang suy nghĩ mà thôi.

Cô biết hai ngày nay tin đồn về mình trong công ty được nói rất rôm rả, tốc độ truyền đạt rất nhanh chóng. Đây đều do vụ khiêu vũ xã giao trong đêm Nô-en lần trước gây ra. Cô cứ tưởng tin đồn sẽ sớm kết thúc, nhưng không ngờ mọi người lại dai dẳng đến vậy.

Miệng lưỡi người đời thật không ai biết được. Giản Tình cảm thấy tin tức cứ ngày ngày truyền đi, nói không chừng cô và Phương Khiêm đã có một đứa con bé bỏng, đáng yêu rồi.

Giản Tình ở phòng vệ sinh phải đến 10 phút. Cô cảm thấy, nếu mình còn không đi ra, thì không bị mùi nước hoa sặc sụa bên ngoài làm ngạt chết, cũng bị tin đồn bên ngoài làm sốc đến chết. Kinh khủng là hai kiểu chết này đều rất thảm khốc!

Tuy rằng không cần thiết phải nghe mấy lời nói vớ vẩn của một số cô gái trong công ty, nhưng nhìn chung có thể xác định họ phần lớn do quá xúc động, kích động nói xấu cô đang ngồi bên trong.

“Các cô thấy sao? Cô ta vốn chỉ được vẻ ngoài xinh đẹp, còn thân phận đâu có cao sang gì. Bây giờ thì sung sướng rồi, một tác đến trời.

“Nếu như ai không biết cô ta, có khi còn tưởng cô ta chính là vợ của giám đốc.”

“Không phải chỉ khiêu vũ thôi sao? Có gì đâu chứ, lúc trước có một cô gái là ngôi sao nổi tiếng cũng được Phương boss chỉ định làm bạn nhảy. Tưởng rằng cô ấy sẽ được ngồi vào vị trí Phương phu nhân, rốt cục cũng biến đi đâu mất.”

“Cứ chờ xem, thế nào cũng có trò hay.”

“Lần trước không phải cô ta đã dụ dỗ cả giám đốc kinh doanh Viên Dịch và Phương boss ở bữa tiệc cưới sao? Cô ta thật sự rất lợi hại, rất biết tận dụng khuôn mặt xinh đẹp của mình.

“Cô ta nghĩ là xinh đẹp thì sẽ lấy được người giàu có chắc?”

“Nhưng Tiểu Tình nghĩ vậy cũng không sai....”

“Các cô nghĩ xem bộ lễ phục kia, có phải cô ta đi mượn của ai không?”

“Không thể nào, không phải Tiểu Tình rất có bản lĩnh “kiếm tiền” sao?”

“Vậy cũng đúng!”

Tuy Giản Tình sớm biết rằng với những lời đồn ác ý thì nên bỏ ngoài tai, nhưng lúc này khi trực tiếp nghe được những lời đó, cô vẫn cảm thấy bị tổn thương.

Bây giờ mới chỉ là đồn đại, mọi người đã nghĩ về cô như thế. Đến lúc nào đó hai người công khai quan hệ, thì cô còn bị soi mói đến mức nào nữa. (1)

Dung mạo giống như của cô thì sao chứ, chẳng lẽ những người có dung mạo xinh đẹp đều là hồ ly tinh cả sao?

Nếu lúc này cô đẩy cửa bước ra ngoài, liệu mấy người đó sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào? Còn có thể kiêu ngạo, không coi ai ra gì nữa không? Đôi bàn tay mềm mại của Giản Tình nắm chặt thành nắm đấm, tưởng như có thể cho cô thêm dũng khí đẩy cửa bước ra. Nhưng vừa được một lúc, đôi tay lại chán nản buông xuống. Việc gì cô phải làm vậy, làm khó người khác chẳng phải đang làm khó chính mình sao.

Hạnh phúc nhỏ nhoi của cô và Phương Khiêm, sao có thể để cho người khác biết được. Được gặp anh, được yêu anh, đời này cô đã quá may mắn rồi. Cô vẫn cho rằng tình cảm của cô chỉ mình Phương Khiêm hiểu là đủ. Cô giấu diếm mọi người cũng chỉ để bảo vệ cho hạnh phúc nhỏ nhoi này.

Nay gặp phải những lời đàm tiếu không hay, Giản Tình không khỏi dao động, chẳng lẽ cô quyết định như vậy là sai ư? Mà nếu ngay từ đầu quang minh chính đại công khai quan hệ với Phương Khiêm, những dư luận mà cô đối mặt phải chẳng sẽ càng lớn và xấu xa hơn? Tất cả đều rất khó lý giải.

Nhưng sự thật nói cho cô biết, sự cẩn thận của cô đã làm tình cảm của hai người duy trì được hai năm. Có phải nếu cô tiếp tục giấu kín chuyện này, tình cảm sẽ được bền vững lâu hơn, những lời đàm tiếu chanh chua phải chăng sẽ càng ít đi?

Tâm trạng của cô lúc này đang buồn bực đến cực điểm.

Cũng may vừa nãy từ phòng làm việc đi ra, cô tiện tay cầm theo điện thoại di động. Giản Tình hít một hơi thật sâu, lấy điện thoại ra, không dám đối diện với những lời nói xấu ngoài kia mà vội vàng cầu cứu.

“Tiểu Lâm, cứu chị, chị đang bị kẹt trong toilet.” Giản Tình nhắn tin cho Tiểu Lâm, ngửa đầu lên trần nhà toilet, tưởng tượng xem nếu Tần Tiểu Ý gặp phải tình huống này, cô sẽ ứng xử như thế nào? Hắn đã sớm lao ra nói phải trái một trận với bọn họ rồi.

Tiểu Lâm nhanh chóng nhắn lại: “Cứu gì cơ, có phải trong toilet hết giấy vệ sinh rồi không?”

Nghe xong câu nói của Lâm Kiều Kiều, cơn buồn bực đang nặng nề bao quanh cô phút chốc được thay thế bằng cảm giác bất lực. Cô bé này sao lúc nào cũng hài hước như vậy?

“Có người đang nói lung tung ở bên ngoài, chị ngại không dám đi ra.” Giản Tình nghiêm túc nói rõ lý do.

“Thảo nào chị Tần bảo chị không có chút bản lĩnh nào cả.”

Nhìn chằm chằm vào di động một lúc, Giản Tình bất đắc dĩ bĩu môi, nha đầu kia thân thiết với Tần Tiểu Ý từ lúc nào mà cứ chị em em em vậy? Việc này cô hoàn toàn không biết.

Không cần đợi lâu, chợt nghe thấy Lâm Kiều Kiều vào toilet làm một tràng: “Người nào đang chặn toilet vậy? Thợ sửa chữa đã đến rồi. A, thì ra là chị Mạnh. Nơi này thối quá, mọi người có nghĩ thấy không?”

“Tôi có thấy thối đâu?” Có người đáp lại.

“Tại sao lại không thấy, đầy mùi hôi thối bốc lên, hình như là do các chị ở trong này lâu quá thì phải.” Lâm Kiều Kiều lấy tay bịt mũi nói.

“Thôi, chúng ta vào làm việc đi.” Mọi người vốn đang bàn tán vui vẻ, lại bị Tiểu Lâm xen vào, cảm thấy rất mất mặt nên nổi đuôi nhau ra ngoài.

“Chị Tình, có thể ra ngoài được rồi, ở bên trong lâu như vậy mà chưa bị chết ngạt sao?”

Giản Tình mở cánh cửa phòng, vẻ mặt đau khổ đi ra: “Chị cũng đâu muốn vậy.”

“Chị cũng thật là, gặp tình huống này thì phải ra tranh luận phải trái với họ, không nên ở bên trong trốn tránh, người khác biết được lại tưởng chị có gì mờ ám.”

“Tranh luận gì chứ, biết rõ đó là tin đồn mà còn đứng ra thanh minh, có khi lại làm mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn.” Rửa tay xong, Giản Tình khẽ thở dài: “Thôi quên đi, chúng ta quay về phòng làm việc.”

Lâm Kiều Kiều đi cùng cô, cũng than thở: “Chị Tình, sao chị có thể hiền lành mà chịu nhục như vậy? Em nghĩ chị nên chạy đến văn phòng của boss khóc lóc ầm ĩ một trận. Em khẳng định boss sẽ rất đau lòng rồi đuổi tất cả những người ăn nói lung tung kia ra khỏi công ty.”

Giản Tình nhìn cô: “Nói thì đơn giản, công ty đâu dễ tuyển chọn được nhân tài? Đâu phải cứ muốn đuổi là đuổi được.”

Bây giờ cô cũng không dám lợi dụng việc Phương Khiêm chiều chuộng mà kiêu ngạo. Cô biết Phương Khiêm thương yêu cô, nhưng cô thật sự không muốn vì chuyện của mình khiến anh làm những việc không suy nghĩ ở công ty. Giống như chuyện những thư kí lần trước, nếu như cô biết sớm hơn, nhất định sẽ ngăn cản anh. Phải biết rằng không có những thư kí này bên cạnh, lượng công việc Phương Khiêm phải làm ước chừng tăng thêm gấp đôi.

Vừa ngồi vào chỗ, cô lập tức nhận được tin nhắn của đầu heo. Đột nhiên nhớ lại hôm qua Tiểu Lâm đã biết đầu heo trong danh bạ của cô là ai, bây giờ vẫn còn nhìn cô bằng ánh mắt mờ ám, trên choker cô rất lâu.

“Tối nay anh có việc, em về nhà trước đi.”

Giản Tình nhìn tin nhắn, nhanh chóng hồi âm: “Có phải đi xã giao không? Anh uống ít rượu thôi.” Tuy rằng từ lượng của Phương Khiêm rất tốt, nhưng cô vẫn cẩn thận dặn dò.

“Giờ tan tầm đường rất đông, em về cẩn thận.”

Nhìn tin nhắn chỉ có vài chữ ngắn ngủi nhưng vẫn đủ bộc lộ tình cảm của anh, Giản Tình cảm thấy trong lòng thật ấm áp.

Tuy những lời đàm tiếu trong toilet làm Giản Tình rất buồn phiền, nhưng nhận được tin nhắn của anh tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều.

Tưởng rằng sẽ vui vẻ cho đến lúc tan tầm thì lại nhận được điện thoại của Lưu trưởng phòng. Cảm xúc của Giản Tình phút chốc lại chùng xuống.

“Cái gì? Trợ giúp cho phòng quan hệ xã hội! Trưởng phòng của chúng ta thật biết đùa?” Tiểu Lâm khi nghe yêu cầu của trưởng phòng, tức giận giậm chân. Ai là người quản lý bộ phận quan hệ xã hội? Chính là Bạch Lệ Lệ. Dùng đầu ngón chân cũng biết Bạch Lệ Lệ muốn Giản Tình trợ giúp cho bộ phận quan hệ xã hội, chắc chắn là không có ý tốt..

Giản Tình nhận được mệnh lệnh này, cũng thấy hơi chán nản: “Chị cũng hy vọng trưởng phòng đang nói đùa.”

Họ nói hai ngày nữa sẽ phát hành sản phẩm mới, vì cô là hoa khôi của công ty, cho nên Bạch Lệ Lệ mong cô có thể giúp đỡ cho họ.

Lý do đằng hoàng như vậy, ai tin được chứ? Công ty lớn thế này, có thể dễ dàng mời một người mẫu nổi tiếng, giờ Bạch Lệ Lệ muốn cô đi, chắc chắn là có mục đích.

“Chị Tình, đừng ngăn người ra nữa, gọi điện cho Phương boss đi, chuyện này anh ấy có thể dễ dàng can thiệp được. Chị không được đi cùng phòng quan hệ xã hội, sẽ bị đám phụ nữ kia giày vò chết mất.”

Giản Tình lắc đầu, cô đâu thể cứ gặp khó khăn là nhờ đến Phương Khiêm? Anh là người yêu chứ không phải nô bộc của cô. Hơn nữa anh còn có nhiều việc phải làm, là bạn gái của anh thì không nên làm phiền anh.

Nghĩ đến đây, Giản Tình nhìn Tiểu Lâm rồi cười: “Đi trợ giúp chứ không phải đi chịu chết, bọn họ cũng không thể xơi tái chị được, cứ đi thử xem họ muốn làm gì.”

Tiểu Lâm xông đến đứng trước mặt cô: “Chị còn muốn xem sao? Nghe thôi cũng biết là họ muốn làm gì, bọn họ muốn chị đến là để giày vò chị!”

“Em bình tĩnh một chút đi Tiểu Lâm, mọi chuyện có lẽ không như em nghĩ đâu. Cho dù gặp phải việc gì, chị cũng sẽ không để bọn họ điều khiển mình. Tin chị đi!” Lúc nói ra những lời này, kỳ thật trong thâm tâm Giản Tình không hề tự tin như vậy.

“Tin chị? Vừa nãy ở trong nhà vệ sinh còn phải cầu cứu em, chị muốn em phải tin tưởng chị thế nào đây?” Lâm Kiều Kiều bỗng nhiên ở trong trạng thái điên cuồng.

Cách đó không xa, những nam đồng nghiệp chứng kiến cảnh Lâm Kiều Kiều như vậy, đều vụng trộm lắc đầu. Vì sao phòng nhân sự lại sắp xếp cho hai cô gái này làm việc cùng nhau chứ? Một người hoàn mỹ khiến cho người ta nhìn vào thì cảm thấy như đang bay lên thiên đường, một người lại thô lỗ khiến người ta phải khổ sở, sống không bằng chết.

Giản Tình nghe Lâm Kiều Kiều mắng, tạm thời không biết phải nói gì.

Tuy vậy, cuối cùng Giản Tình vẫn quyết định nghe theo sự sắp xếp của trưởng phòng, đi đến bộ phận xã hội. Không vì lý do gì khác mà bởi vì Tiểu Lâm và Tần Tiểu Ý giống nhau như đúc, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Khẩu khí này, nhất định cô phải đoạt lấy.

Chỉ là phòng quan hệ xã hội, đâu phải hang hùm miệng cọp, có gì mà phải sợ!

Tuy đã chuẩn bị tâm lý thật ổn định nhưng khi Giản Tình bước vào phòng quan hệ xã hội, cô vẫn cảm thấy hơi run. Nhớ tới ánh mắt hung ác của Bạch Lệ Lệ đêm Giáng Sinh, Giản Tình liền cảm thấy nhiệm vụ “hỗ trợ kỹ thuật” lần này không chừng là lạnh ít dữ nhiều.

“A, đây không phải là Giản trưởng ban sao? Cô đến nhanh thật. Chúng tôi cứ nghĩ là Lưu trưởng phòng phải xuống tận nơi mời lên cơ.” Bạch Lệ Lệ nhìn thấy Giản Tình, vội vàng chạy ra, nở một nụ cười vô cùng thân thiết. Người nào không biết, có khi còn tưởng hai người là chị em tốt của nhau.

“Bạch trưởng phòng, trưởng phòng của chúng tôi phân công tôi xuống để trợ giúp cho mọi người, cô xem ở đây có việc gì cần tôi giúp không?” Giản Tình âm thầm giữ khoảng cách với Bạch Lệ Lệ, về mặt quan tâm tới công việc.

“Đúng vậy, nếu không phải là chuyện khó giải quyết, chúng tôi cũng không dám làm phiền Giản trưởng ban. Ngày phát hành sản phẩm sắp đến rồi, việc chọn người chúng tôi vẫn chưa quyết định được, mọi người đều gấp rút. Đột nhiên chúng tôi nhớ lại lễ Giáng Sinh hôm đó, Giản trưởng ban đúng là xinh đẹp như tiên nữ, cho nên chúng tôi mới mời cô xuống đây để thương lượng.” Thái độ thành khẩn của Bạch Lị Lị khiến toàn thân Giản Tình tê cóng.

“Bạch trưởng phòng đừng nói như vậy, nếu có thể giúp được việc gì, tôi sẽ cố gắng hết sức.”

“Ồ kìa, chúng ta đừng đứng ở cửa nói chuyện nữa, vào bên trong nói tiếp đi.”

Bị Bạch Lị Lị giữ chặt hai tay, Giản Tình cười khổ trong lòng. Giờ cô đang ở trên thuyền giặc, có hối hận cũng không kịp nữa rồi!

15. Chương 18

Lúc Giản Tình về đến nhà đã là hơn tám giờ tối. Cả một buổi chiều ngồi nghe trưởng phòng quan hệ xã hội Bạch Lị Lị giảng giải nội dung công việc, nghe nhiều đến nỗi cảm thấy hoa cả mắt.

Trong nhà tối đen như mực, Giản Tình bật đèn phòng khách, ngồi trên ghế sofa. Cô ngẩn người nhìn lên trần nhà, không có Phương Khiêm ở đây, không gian thật đáng sợ.

Cô không muốn làm gì, ngay cả bụng đói kêu ọc ạch cũng lười không muốn đứng dậy chuẩn bị đồ ăn.

Giản Tình cảm thấy thái độ thù địch của Bạch Lị Lị đối với cô có vẻ khó hiểu. Lần mua quần áo cũng vậy, ở dạ hội cũng thế. Nếu Bạch Lị Lị vì diện mạo mà sinh lòng thù địch với cô thì hình như quá ấu trĩ. Diện mạo đối với một phụ nữ quả thực rất quan trọng, nhưng cũng không đến mức vì diện mạo mà gây thù chuốc oán khắp nơi.

Nếu bảo trước đây cô làm việc gì đụng chạm tới Bạch Lị Lị, thì tuyệt đối không có. Ấn tượng trước đây của cô về Bạch Lị Lị rất mơ hồ, nếu không phải lần trước gặp khi mua quần áo thì cô cũng không nhớ rõ người này.

Thôi quên đi, “Bình đến tướng chặn, nước đến đất che”. Buổi chiều ngồi nghe trưởng phòng giảng giải nội dung chính, cô cảm thấy cũng không khó. Dù đến lúc đó cô ta cố ý làm khó dễ, Giản Tình cũng tin mình có đủ năng lực để ứng phó.

Sau khi ngâm mình trong nước nóng, Giản Tình thay bộ quần áo thoải mái ở nhà. Phương Khiêm chưa về, cô căn bản không có tâm trạng làm việc, mở tivi lên cốt là để trong phòng có tiếng động, còn tâm tư cô không hề để trên màn hình.

Yêu tha thiết một người quả nhiên là chuyện rất khó kiểm soát, trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến đối phương. Không có anh ở cùng, cô ngay cả hít thở cũng cảm thấy dư thừa. Nhưng nếu cho cô chọn lại, cô tin mình vẫn sẽ không chút do dự yêu thương anh.

Đang mơ màng, thấy có người lấy tay vuốt ve hai má của mình, Giản Tình đột nhiên mở to mắt. Phía trước là khuôn mặt khôi ngô đang nở nụ cười nhợt nhạt.

“Anh đã về.” Giản Tình vừa mở miệng nói chuyện, liền cảm thấy giọng nói hơi khàn khàn. Không đợi cô hỏi phục lại tinh thần, một ly nước ấm đã được đặt trước mặt cô.

Ánh mắt Phương Khiêm dịu dàng, chăm chú nhìn cô, giọng nhẹ nhàng trách: “Mệt thì phải về phòng ngủ chứ, nằm như vậy dễ cảm lạnh lắm.”

Giản Tình ngẩng đầu nhìn về phía đồng hồ, đã hơn 10h, quanh người anh đậm đặc mùi rượu, không cần đoán cũng biết đêm nay anh phải xã giao, chắc chắn là vô cùng thấm thiết.

Giản Tình cầm cốc nước lên uống, nước vừa trôi vào miệng đã cảm thấy ngọt lành dị thường: “Em đi chuẩn bị nước cho anh tắm rửa, rồi nghỉ ngơi cho sớm.”

Cô vừa định đứng dậy, thân hình mềm mại lập tức bị anh ôm vào lòng. “Đừng vội, anh muốn ôm em một lát.” Anh cúi đầu, thì thầm bên tai cô.

Tâm trạng lập tức trở nên vô cùng thoải mái, Giản Tình đưa đôi tay nhỏ nhắn ôm lấy lưng anh thật chặt. Có lẽ bọn họ đều tương tự, cho dù mỗi ngày gặp mặt, nhưng lúc nào cũng muốn ôm lấy nhau, ở bên cạnh nhau, cho dù tách ra một giây cũng cảm thấy nhớ nhung.

Tâm trạng khi yêu dạt dào như cỏ dại gặp mưa, ngay cả ngôn ngữ cũng không thể diễn đạt hết. Hôn môi – là sự lựa chọn ngọt ngào nhất.

Khi hai đôi môi chạm nhau, tim đập rộn ràng, mắt đi nhịp điệu chậm rãi vốn có, tinh tế liếm vành môi, nhẹ nhàng day cắn, Giản Tình cho dù nhắm chặt hai mắt nhưng vẫn có thể cảm nhận được màu sắc rạng rỡ, tuyệt vời.

Đầu lưỡi len lỏi chơi đùa, thì ra người đang yêu cuồng nhiệt cũng sẽ cảm thấy đau lòng. Đó là một cảm giác mãi khắc sâu, đến nỗi người ta không thể chịu được, cảm thấy đau nhói, khắc cốt ghi tâm.

Dây dưa một hồi, quần áo hai người đã sớm không còn, mỗi thứ một nơi. Giản Tình nằm ngửa trên sô-pha, đón nhận ánh mắt nóng rực của anh, khuôn mặt anh đã trở nên đỏ bừng. Khi làn da lạnh lẽo được thân nhiệt ấm nóng của anh bao phủ, hai người đều cảm thấy hài lòng, bật ra những âm thanh đầy thỏa mãn.

Một hồi âu yếm sôi nổi qua đi, Giản Tình cảm thấy cả người uể oải. Vốn cô chưa ăn cơm tối, lại còn vận động kịch liệt như vậy, thể lực sớm đã cạn kiệt.

Phương Khiêm nhìn cô gái bé nhỏ mềm nhũn trong lòng mình, thỏa mãn cười nhẹ thành tiếng, trêu chọc: “Đúng ra phải là anh mệt mới đúng chứ.”

Giản Tình đưa tay lau mồ hôi nóng trên trán Phương Khiêm, rồi đáp lại: “Lần sau không được làm trên sô-pha, khó giặt hết lắm.”

Anh gian xảo lắc đầu, nói một cách vô tội: “Cứ nhìn thấy em, anh lại không khống chế được mình. Làm sao bây giờ?”

Bị vẻ mặt của anh đùa giỡn, Giản Tình đang nằm trước ngực anh bèn khẽ thu mình lại, lập tức như con trạch trốn bóng, lắc mình chui ra khỏi lòng anh, “Em đi tắm”. Vừa nói xong, mặt cô ửng hồng, chạy nhanh vào phòng tắm.

Nhìn bóng lưng trần của cô gái nhỏ, tình triều vừa tắt trong anh lại mãnh liệt dâng lên. Phương Khiêm mỉm cười, cũng đứng dậy đi vào theo. Nếu không thể làm ở sô-pha, vậy thì anh có thể làm trong nước.

Lúc hai người cùng nhau đi ra từ phòng tắm đã là nửa đêm. Giản Tình ở phòng tắm được anh nhiệt tình bồi dưỡng lần nữa, cả người đều đỏ hồng, như con tôm bị luộc chín.

Giản Tình lấy bộ quần áo ngủ mới từ trong phòng, đưa cho Phương Khiêm vừa mới bước ra từ phòng tắm, thuận tay giúp anh thắt dây lưng, sau đó mới đi vào phòng bếp, chuẩn bị làm chút đồ ăn khuya. Trải qua hai lần dây dưa lâu dài, giờ cô đã đói meo.

Phương Khiêm đau lòng nhìn cô gái nhỏ nửa đêm còn bận rộn, anh đứng dựa mình ở cửa bếp, miễn cưỡng nói: “Làm bữa chút gì có thể ăn là được.”

Giản Tình quay đầu liếc nhìn anh, hờn giận: “Mỗi lần xã giao anh đều ăn ít, về nhà không nên ăn tùy tiện.” Cô vừa nói chuyện, động tác làm bếp cũng không hề chậm lại, đun nước, thái thịt, nhặt hành đầu ra đây. Không lâu sau, bát mì sợi thơm ngào ngạt đã làm xong, ngửi mùi là lập tức muốn ăn ngay.

Phương Khiêm vốn lẳng lặng đứng ở phía sau cô, nhìn bóng dáng cô đến gần ngăn người, đột nhiên tiến lên hai bước, ôm lấy cô từ phía sau, dùng chóp mũi cọ cọ vào gáy cô, nhẹ nhàng lẩm bẩm một câu.

Cho dù thanh âm rất mơ hồ, nhưng Giản Tình vẫn nghe thấy rõ ràng, anh nói: “Bảo bối, có em thật tốt.”

Trong tâm cô cũng nghĩ vậy, cuộc đời này có anh thật là tốt.

Kỳ thực kế hoạch hội họp mà gần đây Bạch Lị Lị triển khai không có nhiều việc lắm, cũng như không thật sự cần đến sự trợ giúp của bộ phận kỹ thuật. Thử hỏi tập đoàn Phương thị sao có thể bỏ ra một số tiền lớn để chi trả cho những nhân viên vô dụng? Có thể vào được tổng công ty Phương thị, cho dù không phải hoàn hảo thì cũng là xuất sắc. Việc Bạch Lị Lị tìm cô đến, ở trong mắt mọi người rõ ràng là rảnh rỗi kiếm chuyện gây sự.

Giản Tình cũng không cầu kinh hay nóng nảy. Mới đầu đến đây, có nhiều việc không rõ, cô đều không ngại tìm hiểu, học hỏi. Mà những việc cô làm chỉ đơn giản là chạy đi chạy lại, làm các việc vặt ở sân bãi.

Nhưng chỉ việc nhỏ như vậy mà Bạch Lị Lị cũng xé ra to. Một sự kiện mà làm cho mọi người đều tất bật. Ở trong mắt thủ trưởng, Bạch Lị Lị là người làm việc chăm chỉ, cẩn thận, còn cấp dưới của cô thì lại khổ không nói hết.

Hôm nay Giản Tình và vài người khác vì một việc nhỏ mà phải ở lại tăng ca. Vừa hơn tám giờ tối, di động của Giản Tình liền đổ chuông, là điện thoại thúc giục của Phương Khiêm. Tuy rằng trước khi tan tầm, cô đã gọi điện thông báo cho anh, nói rằng mình có thể phải tăng ca đến 8h. Vì thế, vừa đến 8h, đại thần liền không thể kiềm chế được, cô vừa mở ra nghe đã thấy anh giục giã. Vừa thêm mười phút anh lại gọi lần nữa, giờ đến lần này đã là lần thứ ba liên tiếp.

Giản Tình vừa a lô một tiếng, đã nghe thấy Phương Khiêm đang nói ở đầu bên kia: “Anh đang trên đường đến công ty, đón em về nhà”.

Giản Tình nhìn xung quanh, nhỏ giọng thở dài: “Vâng, anh cứ đến văn phòng chờ em, em làm xong rồi sẽ đến tìm anh.”

Tắt điện thoại, Giản Tình lo lắng suy nghĩ. Giọng điệu của Phương Khiêm có vẻ khang khác, hay là vì cô tăng ca về muộn nên anh giận dữ? Trước đây cô rất ít tăng ca, thỉnh thoảng cũng có, nhưng nhiều nhất cũng chỉ thêm một, hai giờ, cơ bản vẫn có thể về nhà ăn tối cùng anh. Nhưng hai ngày hôm nay, Bạch Lị Lị luôn tìm rất nhiều danh mục, làm cô không thể không tăng ca. Kỳ thực Giản Tình không ngại tăng ca, chẳng qua cô lo rằng cứ như vậy thì sẽ luôn bỏ lỡ thời gian ăn tối cùng Phương Khiêm.

Nếu Phương Khiêm chỉ gọi một, hai lần thì không sao nhưng anh đã gọi đến ba, bốn lần thì chắc chắn anh đang khó chịu. Giản Tình cũng cảm thấy cứ tiếp tục như vậy không phải là giải pháp tốt, dù sao cũng phải tìm cách giải quyết mới được.

Đến 8h30, không đợi Phương Khiêm gọi điện giục, Giản Tình đã nhanh chóng thu dọn đồ đạc, lên thang máy đi tới văn phòng anh. Cửa ban công khép hờ, ánh sáng từ cánh cửa hắt ra khiến Giản Tình cảm thấy ấm áp.

Nhẹ nhàng đẩy cánh cửa văn phòng bằng gỗ, cô lập tức nghe thấy tiếng Phương Khiêm nói chuyện điện thoại. Giọng nói truyền ra âm u, làm người ta phải kính sợ: “Nói vậy là gần đây bộ phận thị trường không tăng ca? Vậy tại sao ở công ty lại có bộ phận tăng ca? Được, tôi biết rồi.”

Giản Tình chỉ nghe qua loa, không rõ nội dung, liền thuận miệng hỏi: “Trễ như vậy anh còn gọi điện cho ai thế?”

Phương Khiêm để điện thoại xuống, ngồi dựa lưng vào ghế sofa, hai tay khoanh trước ngực, sắc mặt hơi lạnh lùng. Ở trước mặt người khác anh thường biểu lộ vẻ mặt này, nhưng trước mặt cô thì rất hiếm.

Cô chỉ nghe thấy anh nói: “Vừa rồi Lưu trưởng phòng nói bộ phận họ gần đây không tăng ca, mà em đã tăng ca liên tục bốn ngày, anh nghĩ em nên giải thích lý do cho anh.”

Giản Tình nghe vậy, cúi xuống, trầm mặc một lúc, hỏi lại: “Anh nghi ngờ em?”

Không biết từ lúc nào, Phương Khiêm đã đứng dậy đi đến trước mặt cô, thở dài một tiếng, ôm cô vào lòng thì thầm: “Không phải anh nghi ngờ em, mà anh giận vì việc gì em cũng không nói cho anh biết.”

Giản Tình tựa vào ngực anh, cảm nhận sự ấm áp của anh, lắng nghe nhịp tim đập mạnh mẽ. Cô bỗng cảm thấy một ngày vất vả mệt mỏi, tại thời điểm này đã dần tan hết.

“Tình, nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì?” Sau lễ Nô-en có vài lời đồn đại nhảm nhí, anh cũng biết ít nhiều. Nhưng nếu chưa thể trực tiếp công khai mối quan hệ của hai người, thì cứ như vậy cũng khiến mọi

người từ từ thích ứng.

“Mấy ngày này em đều đi đến bộ phận quan hệ xã hội để hỗ trợ.” Giản Tình trả lời chi tiết.

“Bộ phận quan hệ xã hội? Em làm trưởng ban ở bộ phận thị trường, chạy tới bộ phận quan hệ xã hội làm gì?” Phương Khiêm hơi ngạc nhiên, tách ra khỏi người cô, nghi hoặc nhìn.

Giản Tình đem lí do mà Bạch Lị Lị đưa ra nói cho Phương Khiêm nghe. Phương Khiêm nghe xong, lắc đầu: “VẬY quả thực là quái lạ, cô ta muốn làm gì?”

Giản Tình vốn không muốn phiền hà tới nhiều người, đương nhiên sẽ không nói lí do ghen tị của Bạch Lị Lị, cô chỉ dè dặt nói: “Có thể cô ấy thật sự cần người giúp đỡ.”

Đối với cô gái tên Bạch Lị Lị, Phương Khiêm đương nhiên có ấn tượng. Trước đây có lần xã giao, anh vì bất đắc dĩ nên từng đưa cô ta đi cùng. Tuy ít tiếp xúc nhưng anh khá rõ tính cách của cô ta. Cô ta chỉ là một đại tiểu thư được nuông chiều nên kiêu ngạo mà thôi.

“Mặc kệ phải giúp việc gì, em không được tăng ca.” Nực cười, mặc dù bây giờ bọn họ làm việc cùng nhau, nhưng mỗi ngày chỉ có thể thoải mái bên nhau vài tiếng ở nhà, giờ ngay cả chút ít thời gian này cũng bị chiếm đoạt, bảo anh sao có thể đáp ứng được.

“Ngày mai em sẽ nói chuyện với cô ấy, nếu cô ấy lại bảo em tăng ca thì em cũng không nghe theo nữa.” Giản Tình cười đáp lại anh không được tự nhiên. Anh không thích thời gian bọn họ ở cùng nhau bị chiếm đoạt, cô cũng có muốn như vậy đâu.

“Đừng nói nữa, theo anh đi nói với cô ta.” Anh hạ tối hậu thư.

Để anh đi khác nào nói cho toàn bộ mọi người biết đích thị bọn họ là một đôi? Đây cũng không phải là thời điểm thích hợp, tin đồn vẫn chưa truyền giảm. Giản Tình cảm thấy trong lúc sóng gió như thế này thì nên ít lời đi một chút.

Vì bộ phận quan hệ xã hội không đủ người nên Giản Tình vẫn đi theo các cô đến nơi làm việc như trước. Thời tiết ngày càng lạnh, ở bên ngoài chạy một ngày, cả người đều mệt mỏi. Cách bố trí hội trường người phụ trách cũng can thiệp, thảo luận một hồi, mọi người đều thấy khô miệng.

Làm việc một ngày, khi trở lại văn phòng ấm áp cũng đã sắp đến giờ tan tầm.

Mấy ngày nay, Giản Tình cùng làm việc với vài nữ sinh, hai bên cũng có chút cảm tình. Họ nhìn thấy cô chuẩn bị về bèn nhắc khẽ: “Giản trưởng ban, trưởng phòng nói hôm nay phải tăng ca.”

Lại tăng ca? Hôm qua cô vừa hứa với anh rằng chắc chắn hôm nay không tăng ca. Giản Tình bỗng cảm thấy nhức đầu, “Việc này vội lắm à?”

“Thật ra ngày mai làm cũng được, không biết vì sao Bạch trưởng phòng nhất định muốn làm xong trong hôm nay.” Có một người vừa bắt mắt vừa nói.

Giản Tình thở dài, “Bạch trưởng phòng đang ở văn phòng à?”

“Dạ, đang thảo luận về chuyện áp-phích với thợ chụp ảnh, nói chuyện cũng khá lâu rồi.”

“Để chị đi xem.”

Gõ cửa phòng của Bạch Lị Lị, bên trong nhanh chóng truyền đến giọng nói mềm mại của cô ta, “Vào đi.”

Giản Tình hít nhẹ một hơi rồi mở cửa đi vào. Trong văn phòng ngoài Bạch Lị Lị còn có một thanh niên trẻ tuổi ăn mặc rất thời trang, chắc đó là thợ chụp ảnh mà các cô đã nói đến.

“Hóa ra là Giản trưởng ban, có chuyện gì vậy?” Bạch Lị Lị ngồi ở sau bàn làm việc dùng ánh mắt khinh khinh nhìn cô. Có lẽ vị trí trưởng phòng quan hệ xã hội này làm Bạch Lị Lị cảm thấy rất tự hào.

Nhưng Giản Tình cũng không phải là người của bộ phận quan hệ xã hội, cô coi như không thấy vẻ kiêu ngạo của cô ta, “Bạch trưởng phòng, bây giờ đã muộn, hôm nay thật ra cũng không có chuyện gì, công việc lại không gấp, có thể để tới mai làm tiếp cũng được.”

Bạch Lị Lị chống cằm, “Ý Giản trưởng ban là hôm nay không cần tăng ca?”

Giản Tình gật đầu nói: “Đúng vậy, mọi người tăng ca liên tục mấy hôm nay, tôi thấy họ cũng đã mệt rồi, hôm nay nên cho mọi người nghỉ sớm một chút.”

“Giản trưởng ban đừng quên, cô là trưởng ban của bộ phận thị trường, không phải là trưởng ban của bộ phận quan hệ xã hội. Ở nơi này, các cô chỉ có thể nghe lời tôi.” Ý của Bạch Lị Lị rất rõ ràng, Giản Tình không cần lo thừa, nơi này là do cô ta định đoạt.

Giản Tình mỉm cười, “Tôi quả thật là trưởng ban của bộ phận thị trường nên Bạch trưởng phòng cũng đừng quên, tôi đến chỉ để phụ giúp. Việc tăng ca hay không, tôi cũng có quyền tự quyết định.” Nếu Bạch Lị Lị không rõ phải trái cô cũng không cần phải khách khí thêm.

Vẻ mặt ung dung, tự tin của Giản Tình làm cho Bạch Lị Lị nhất thời không tìm được điều gì làm khó cô.

Đúng lúc hai người đang tranh luận gay gắt, thợ chụp ảnh bên cạnh đột nhiên hét to một tiếng, “Bạch trưởng phòng!”

Cả hai cô gái đều bị hoảng sợ, Bạch Lị Lị tức giận liếc nhìn thợ chụp ảnh: “Tiểu Lí, có chuyện gì vậy? Làm tôi hết hồn.”

Bạch trưởng phòng, cần gì phải tìm nữ nhân vật chính nữa? Vị tiểu thư trước mặt chính là lựa chọn tốt nhất rồi!” Thợ chụp ảnh kích động, chỉ vào Giản Tình phấn khích kêu to, “Cô thật sự phù hợp với hình tượng nhân vật lí tưởng của tôi.”

Giản Tình chỉ biết im lặng, người này rốt cuộc đang nói gì!

Mà ánh mắt Bạch Lị Lị nhìn về phía Giản Tình, chỉ có thể dùng hai từ oán hận để hình dung...

16. Chương 19

Chương 19: Vương vào phiên toái

Edit: Meixiang

Beta: bichan

Nguồn:bin0kun0.wordpress/

Sự thực chứng minh rằng, có nỗ lực thì sẽ có thành quả. Mấy ngày sau đó, Bạch Lị Lị không bắt các cô tăng ca nữa, nhưng Giản Tình nhìn sắc mặt hòa nhã của cô ta, đoán chừng cô ta lại đang nghĩ cách gì mới để làm khổ người khác. Đối với hành động trẻ con này, Giản Tình tiếp tục thờ như không thấy. Còn Phương Khiêm vẫn ngần ngại không thích việc Giản Tình đến hỗ trợ cho bộ phận quan hệ xã hội, nhưng nếu cô không phải tăng ca, không làm ảnh hưởng đến thế giới của hai người thì anh lại yên lặng không nói gì.

“Giản Tình, tôi lại tới rồi!” Sắp đến giờ ăn trưa, nhiếp ảnh Lý lại xuất hiện bên bàn làm việc của Giản Tình trong bộ phận quan hệ xã hội.

Anh ta mặc một bộ quần áo màu đen bó sát người, kèm theo các phụ kiện kêu leng keng, trông rất lạ mắt. Sự xuất hiện của anh làm cho các chị em trong văn phòng vây quanh như ong vỡ tổ.

“Lý Duy, sao hôm nay trông anh đàn ông thế, nếu bỏ bớt mấy chiếc vòng này thì trông còn bảnh hơn đây.”

“Lý Duy, cạp quần anh thấp thế này là muốn quyến rũ ai đây, bộ phận chúng tôi không có trai đẹp đâu.”

“Lý Duy, anh lại đến làm phiền Giản trưởng ban của chúng tôi, không phải anh muốn đổi tính đấy chứ.”

...

Huyệt thái dương của Giản Tình âm ỉ đau, cô lấy tay day day nhưng không có hiệu quả. Đám người bên cạnh vẫn lao xao không ngừng, Giản Tình không thể chịu được nữa, bèn giơ tay lên vỗ: “Mọi người dừng lại hết đi...”

Mọi người nghe thấy cô gọi quả nhiên đều ngừng lại, “Giản trưởng ban, có chuyện gì vậy?”

“Cô, cô, cô, cả cô nữa, quay về chỗ hết cho tôi.” Giản Tình trừng to mắt chỉ từng người vây quanh bàn của mình, “Còn chưa tới giờ nghỉ đã không tập trung thể này, lát nữa mà bị Bạch trưởng phòng bắt gặp thì các cô đẹp mặt.”

“Trời ạ, Giản trưởng ban nghiêm túc quá, chẳng đáng yêu tẹo nào.”

Mấy cô gái dậm chân, nghe lời quay về làm việc, chỉ còn Lý Duy đang đứng tựa bên bàn Giản Tình cười nhạt.

Anh ta lưu manh huyết súc: “Tôi thích người đẹp có uy như vậy.”

Giản Tình tức giận liếc anh ta một cái, “Nhiếp ảnh Lý, tôi đã nói rõ với anh rồi, tôi sẽ không chấp nhận đề nghị của anh. Chưa tuyển được người thích hợp, chúng ta tiếp tục tìm rồi sẽ thấy.”

“Giản Tình, cô chính là người phù hợp nhất, tại sao chúng ta còn phải lao tâm khổ tứ đi tìm người ở đâu nữa, vừa lãng phí thời gian lại vừa lãng phí sức lực. Hơn nữa tôi không yêu cầu cô tham gia quảng cáo, chỉ muốn chụp một bức ảnh cho áp-phích tuyên truyền giai đoạn đầu thôi, cô đừng từ chối nữa.” Lý Duy lại bắt đầu thuyết phục Giản Tình không ngớt lời.

Giản Tình đã bị anh ta làm phiền hai ngày rồi, cô đi làm thì anh ta nhất định sẽ có mặt, không chỉ ảnh hưởng đến công việc còn ảnh hưởng đến tâm trạng của cô nữa.

Sáng nay, Giản Tình đã nói với Bạch Lị Lị chuyện này, hy vọng Bạch Lị Lị ra mặt cự tuyệt Lý Duy giúp cô, nhưng Bạch Lị Lị không những không đáp ứng, ngược lại còn lạnh lùng khuyên cô, “Việc này tôi không có cách nào cả, trước đây anh ta đã chọn rất nhiều người nhưng đều không vừa ý. Với lại chỉ là việc chụp ảnh thôi, đáp ứng anh ta có gì khó khăn đâu.”

Bị Bạch Lị Lị cự tuyệt, Giản Tình càng thêm phiền muộn. Cứ ở nơi quái quỷ này, cô nhất định sẽ phát điên mất thôi.

“Nhiếp ảnh Lý, đây không phải vấn đề lãng phí mà là vấn đề nguyên tắc. Nếu tôi có hứng thú thì đã sớm đáp ứng anh rồi, cũng không cần anh mỗi ngày tới thuyết phục tôi. Mời anh về cho, việc tìm nhân viên chúng ta sẽ thương lượng sau.”

Lý Duy giả giọng xem thường, “Cô thật sự không suy nghĩ thêm ư? Nói không chừng khi xuất hiện trên áp-phích này, cô sẽ may mắn được tiến vào giới nghệ thuật. Cảnh tượng lúc đó, bây giờ cô không tưởng tượng nổi đâu.”

Giản Tình hết nói nổi, bây giờ ngay cả chụp ảnh cho áp-phích cô cũng không thích, Lý Duy lại còn muốn giúp cô tiến vào giới nghệ thuật, là cô không nhạy bén hay là Lý Duy quá điên khùng?

Gới nghệ thuật quả là có nhiều cảnh tượng mà cô không thể tưởng tượng nổi, nhưng cô có thể tưởng tượng được nếu cô thật sự tham gia vào giới nghệ thuật thì anh hẳn sẽ nổi điên lên mất.

Thấy nói không lại anh ta, Giản Tình chỉ có thể lặng im, vẻ mặt không vui, vùi đầu vào đồng công văn, coi anh ta như không khí không thêm để ý đến.

Lý Duy cũng là người ý chí kiên định, bền bỉ, thấy Giản Tình không để ý đến mình, anh ta cũng không vội mà tìm một cái ghế ngồi xuống gần cô, nhàn nhã cầm tạp chí lên xem.

Nhìn hành động vô lại của Lý Duy, Giản Tình chỉ có thể lắc đầu bất lực.

Đến giờ ăn cơm trưa, Tiểu Lâm gọi điện thoại nói mấy ngày rồi không gặp cô, muốn cùng cô đi ăn, hẹn cô đến nhà ăn gần công ty. Giản Tình nghe thấy giọng nói yếu ớt của Tiểu Lâm, tâm trạng không còn chùng xuống nữa, chờ đến giờ cô liền vội thu dọn đồ rồi đi đến nơi hẹn.

Bởi vì có đợt gió lạnh mới, thời tiết ngoài trời âm u, Giản Tình vừa ra khỏi tòa nhà, cả người liền run cầm cập. Cô hối hận buổi sáng không mang áo lông theo, chỉ có chiếc áo khoác này thì không bớt lạnh được bao nhiêu.

Xoa xoa hai tay đi xuống bậc thang, Giản Tình thấy xe của Phương Khiêm chậm rãi ra khỏi bãi đỗ xe, đương nhiên anh cũng nhìn thấy cô nên xe giảm tốc thư thả đi tới.

Bốn phía đều có người nên Giản Tình không thể tiến đến chào hỏi, chỉ có thể liếc mắt đưa tình với người ngồi trong xe, nụ cười rực rỡ làm Phương Khiêm ngồi bên trong gần như không mở được mắt.

“Giản Tình, bên ngoài rất lạnh, sao cô không khoác thêm áo ấm.” Có người phía sau cô gọi, cùng với giọng nói là một chiếc áo lông mùi hương xa lạ khoác lên người cô.

Vốn dĩ Giản Tình còn đang chìm đắm trong tình cảm không lời với Phương Khiêm, đột nhiên bị tình huống này làm cho hoảng sợ. Cô xoay người lại, thấy Lý Duy đang cười rạng rỡ như ánh mặt trời, “Bây giờ thì ấm hơn nhiều rồi.”

Nếu không phải luôn cư xử đúng mực, lúc này Giản Tình thực sự muốn dậm chân. Ấm áp quý giá gì, lòng cô hiện tại so với thời tiết tồi tệ này còn lạnh hơn nhiều. Lúc cô vội vã quay đầu lại tìm kiếm thì xe của Phương Khiêm đã không thấy bóng dáng đâu.

Anh ấy đã nhìn thấy? Hiểu lầm rồi ư? Tức giận rồi ư?

Ngất mất thôi, sao lại có chuyện khéo xảy ra như vậy. Tên Lý Duy này quả thực là thần xui xẻo, làm phiền cô hai ngày chưa đủ lại còn làm cô ra thế này. Tuy rằng anh ta có ý tốt, nhưng cô vốn không hề muốn nhận ý tốt này. Lý Duy là “gay” thì mọi người đều biết, vấn đề là Phương Khiêm không biết, nhất định sẽ hiểu lầm.

Anh hẳn đã nhìn thấy rồi.

Phục hồi lại tinh thần, nhận thấy cái áo của Lý Duy vẫn ở trên người, cô mệt mỏi cầm áo đưa lại cho anh ta, “Không cần đâu, tôi không lạnh. Cảm ơn anh.”

“Đừng như vậy, cho cô mặc thì cô cứ mặc đi, tôi đang muốn lấy lòng cô mà.” Lý Duy vẫn duy trì nụ cười xán lạn như hoa, không hề biết rằng sự xun xoe, sẵn đón của mình nghiêm nhiên đã trở thành nguồn gốc gây họa.

Anh như vậy không phải là lấy lòng mà là hại người!

Giản Tình tùy tiện nhét chiếc áo vào lòng anh ta, xoay người bước vội đến nhà ăn đã hẹn với Tiểu Lâm. Trong lòng cô ngày càng bất an, nghĩ đi nghĩ lại, cô lấy điện thoại gọi cho Phương Khiêm. Có lẽ do lạnh nên bàn tay cầm điện thoại khẽ run lên.

Điện thoại vang lên hai tiếng thì Phương Khiêm tiếp máy, đầu bên kia chỉ “Alô” một tiếng rồi không thấy nói gì nữa.

“Khiêm, người vừa rồi là thợ chụp ảnh do bộ phận quan hệ xã hội mời đến, anh ấy đi theo em vì muốn em chụp ảnh áp-phích.” Giản Tình nghe giọng điệu bình tĩnh của Phương Khiêm, không đoán ra được cảm xúc lúc này của anh, chỉ có thể giải thích lung tung một hồi, rốt cuộc mình đang nói gì cô cũng không rõ.

“Ừ, sau đó thì sao?” Anh thản nhiên hỏi.

“Sau đó? Em không để ý đến anh ta, nhưng anh ta vẫn làm phiền em.” Giản Tình uất ức giải thích.

“Hắn quần lấy em như vậy, em liền đáp ứng việc chụp ảnh áp-phích?” Phương Khiêm hỏi điều anh quan tâm nhất.

“Không, em đã sớm từ chối anh ta rồi.”

Đầu kia điện thoại im lặng một hồi rồi mới thản nhiên nói: “Anh biết rồi, có việc gì để đến tối về nhà nói tiếp.”

Gác máy rồi, Giản Tình cảm thấy cả người trống rỗng, mông lung đi đến nhà ăn, trong đầu không biết đang suy nghĩ những gì.

Làm cùng với Bạch Lị Lị quả nhiên không có chuyện gì tốt đẹp, Giản Tình không thể không trầm kết luận như vậy.

“Chị Tình, ở bên này.” Lâm Kiều Kiều ngồi ở trong góc, nhìn thấy cô đi vào nhà ăn, liền đứng lên vẫy tay, Giản Tình miễn cưỡng mỉm cười tiến lại.

“Sao vậy? Sắc mặt chị không tốt, có chỗ nào không thoải mái à?” Cô vừa ngồi xuống, Tiểu Lâm đã lo lắng hỏi.

Giản Tình lắc đầu: “Không sao, có thể là do thời tiết quá lạnh.”

“Vây uống ít nước ấm trước đã.” Tiểu Lâm đưa cho cô cốc nước, để cô uống cho ấm bụng.

“Sao tự nhiên lại mời chị đi ăn cơm?” Giản Tình cầm cốc nước ấm trong tay, cười yếu ớt hỏi.

Lâm Kiều Kiều cười ha hả, “Hôm nay không phải ngày lĩnh lương sao, tranh thủ lúc em chưa đem đi tiêu hết, phải mau mời chị ăn một bữa thôi.”

”Em trở nên ngoan ngoãn như vậy từ khi nào thế.” Giản Tình trêu chọc cô. Cùng làm chung một văn phòng, Giản Tình đương nhiên biết Lâm Kiều Kiều có lai lịch “Nguyệt quang tộc”[1] thâm hậu, bình thường chỉ có cô ăn chực phần của người khác, hôm nay chi nhiều tiền như vậy cũng hiếm thấy.

“Hi hi, thật ra mời ăn cơm chỉ là nguyên nhân thứ nhất, quan trọng là em muốn biết tin đồn của bộ phận quan hệ xã hội. A a a, chị Tình giúp em thỏa mãn lòng hiếu kỳ đi mà.” Lâm Kiều Kiều chấp hai tay thành hình chữ thập, cười to lấy lòng cô.

“Có tin đồn gì hay ho đâu.” Giản Tình cảm thấy điều phiền muộn nhất của mình chính là những tin đồn khác xa sự thật. Bình thường cô đã không thích nghe, giờ lại càng không muốn kể cho Tiểu Lâm.

“Ai da, Bạch Lị Lị muốn chị qua bên đó, nhất định không có ý tốt. Em còn nghe trưởng phòng nói chị sang bên đấy luôn phải làm tăng ca, có đúng vậy không? Chị Tình, chị nói em nghe chút đi mà.”

Giản Tình định mở miệng, cảnh tượng vừa rồi ở cửa công ty lại hiện lên trong đầu. Giờ lòng cô rất rối rắm, có nhiều chuyện cô không muốn nói cho Phương Khiêm nghe vì sợ anh lo lắng, phải để ở trong lòng quả thật rất khó chịu. Liệu Lâm Kiều Kiều có phải là đối tượng tốt để bộc bạch không?

“Chị Tình à...” Tiểu Lâm lắc lắc tay cô nũng nịu.

“Ăn cơm trước đã, ăn xong chị sẽ nói em nghe.” Cuối cùng, Giản Tình vẫn phải thỏa hiệp.

“Vâng, vậy chúng ta mau ăn cơm thôi!”

Một bữa cơm Giản Tình cùng Tiểu Lâm ăn trong khoảng một tiếng đồng hồ. Tuy rằng Tiểu Lâm lanh lợi không phải là đối tượng tốt để tâm sự, nhưng nhìn phản ứng tình quái của cô bé, tâm trạng quả thật tốt lên rất nhiều.

Khi nghe đến việc xảy ra tại cửa công ty, Tiểu Lâm không nhịn được thở dài một cái, “Ông trời ơi, đây là vở kịch ngôn tình cầu huyết[2] ư? Sao lại vừa khéo như vậy!”

Giản Tình cười khổ, “Chính là vừa khéo như vậy.”

“Vây phải làm thế nào bây giờ, Phương boss hẳn là tức chết mất rồi.”

“Chị cũng không biết, nghe giọng điệu của anh ấy không giống như đang tức giận.”

“Chị Tần vẫn nói Phương boss là quý hẹp hòi, em cảm thấy anh ấy nhìn thấy cảnh đấy nhất định sẽ tức giận, nhưng anh ấy thương chị như vậy, hẳn sẽ tức tên Lý quý quái kia chứ không giận chị đâu!” Tiểu Lâm đưa ra kết luận cuối cùng, tuy rằng không phải sâu sắc nhưng Giản Tình vẫn được an ủi ít nhiều.

Thời gian nghỉ trưa nhanh chóng trôi qua, hai người lúc này mới chia tay trở về văn phòng làm việc của mình.

Tiểu Lâm ngâm nga trở về nơi làm việc, thấy mọi người trong văn phòng đến chưa nhiều lắm, bèn cầm điện thoại đi thẳng đến góc cầu thang yên tĩnh.

Thuận tay nhấn số trên bàn phím điện thoại, đối phương vừa tiếp máy, cô liền nói khẽ: “Vâng... Phương boss, việc anh giao, tôi đã nghe được... Là thế này...”

Sau đó, Tiểu Lâm lanh lợi lập tức hóa thân thành nữ điệp viên 007, báo cáo ngọn ngành thông tin tình hình mình thu thập được cho Phương boss nghe. Đừng trách cô không nghĩa khí, không nguyên tắc bán đứng Giản Tình, mà vì sức hấp dẫn của Phương boss quá lớn, cô không cự tuyệt nổi yêu cầu của anh.

Thế nhưng khi kết thúc báo cáo, cô vẫn không quên nhắc nhở anh một việc rất quan trọng, “Boss, tiền cơm trưa anh không được quên trả cho tôi đâu đấy!”

[1] : Nguyệt quang tộc (– Ánh trăng tộc – Moonlite): thuật ngữ Internet của dân mạng TQ, chỉ những người một tháng kiếm được bao nhiêu là tiêu hết bấy nhiêu, đồng thời cũng chỉ những người thu nhập một tháng không nhiều, tiền kiếm được chỉ có thể dùng vào việc sinh hoạt của cá nhân.

[2] Cầu huyết (): chỉ những tình tiết cũ, lặp lại, hay gặp trong tiểu thuyết ngôn tình hoặc trong phim truyền hình.

17. Chương 20

Chương 20: Boss tức giận

Edit: Ngân kiwi

Beta: bichan

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Trong căn phòng rộng một trăm mét vuông, ngoại trừ tiếng đánh máy và tiếng nói chuyện bị âm thanh âm ì của máy in cản trở thì không nghe được bất cứ tiếng gì khác. Thỉnh thoảng có những nhân viên đi qua đi lại như thi triển Lăng Ba Vi Bộ, nhẹ nhàng không một tiếng động. Mọi người phải thật cẩn thận, nguyên nhân là do Bạch Lị Lị vừa mới từ bên ngoài trở về.

Bình thường cho dù tâm trạng Bạch Lị Lị không tốt cũng sẽ không thể hiện bất cứ cảm xúc gì trên khuôn mặt xinh đẹp. Nhưng chiều nay Bạch trưởng phòng không biết uống nhầm thuốc gì, vừa bước vào văn phòng đã bắt đầu chửi mắng mọi người, nhìn thấy ai là quát người đó, từ việc phê bình thái độ công tác của cấp dưới, đến việc ăn mặc không ngay ngắn, rồi lại trang điểm không đẹp mắt. Vì những việc vặt vãnh không đáng kể này mà nhân viên trẻ đang thực tập trong văn phòng xem chút nữa bị cô mắng cho phát khóc.

Mọi người thấy tình hình căng thẳng đều khôi phục tinh thần, tập trung làm việc, đề phòng bất trắc xảy ra. Vì thế, trong văn phòng xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ, bình thường những mỹ nữ vẫn thích đầu võ mồm giờ lại chăm chú ngồi trên bàn giấy. Cảnh tượng này đã lâu không thấy, nay xuất hiện cũng có phần thú vị.

Bởi vì chuyện xảy ra lúc trưa, cả buổi chiều Giản Tình ngồi ngẩn ngơ, xem một tập tài liệu đến nửa ngày. Cô ngồi yên không động đậy, ánh mắt trống rỗng vô hồn nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, người nào tinh mắt vừa nhìn đã biết cô đang có tâm sự.

Mãi mới lấy lại tinh thần, ngồi trước máy tính đánh máy, nhưng khi gõ đến chữ “Phương”, cô lại ngây người. Nghĩ đến thái độ lạnh nhạt của Phương Khiêm trong điện thoại trưa nay, tâm trạng như lao tít lên mây xanh rồi tụt ngay xuống đất.

Cảm xúc lúc này vừa buồn khổ lại vừa uất ức, như lớp mây mù nặng trĩu, chèn ép đến nỗi không thở được, cô rất muốn khóc nhưng chỉ mạnh mẽ nuốt nước mắt vào trong. Gặp phải chuyện này, đâu phải vài giọt nước mắt là có thể giải quyết được. Điều này cô đã rút ra được từ khi đi học xa nhà.

Trên con đường trưởng thành, bề ngoài xinh đẹp đã gây không ít bất lợi cho cô. Thời còn là cô trò nhỏ ngây ngô, vì quá xinh xắn, cô rất khó kết bạn, các nữ sinh thường thích tụm năm tụm ba, nhưng cô luôn bị gạt ra bên ngoài.

Hoàn thành xong chương trình học, bước ra ngoài xã hội, có vẻ ngoài xuất sắc, vượt qua mọi khó khăn thăng chức, bình hoa[1] – là đánh giá của hầu hết mọi người dành cho cô. Đến hôm nay, khi cô đã lên được chức trưởng ban, vẫn có rất nhiều người mỉa mai cô là bình hoa, dựa vào sắc đẹp để thăng tiến.

Trước khi vào Phương thị, cô cũng đã đi làm ở một số nơi với các chức vụ khác nhau, nhưng phần lớn đều bị “quấy rối tình dục” nên tạm rời cương vị công tác. Trải qua nhiều cay đắng khiến cho cô trở nên kiên cường hơn.

Nhưng sau này khi ở cùng với Phương Khiêm, cô cảm thấy mình thay đổi rất nhiều. Phương Khiêm yêu thương, chiều chuộng cô, kể cả trong cuộc sống hay công việc, nếu cô gặp khó khăn, anh luôn sử dụng uy quyền của mình để giúp cô, cho dù không thể trực tiếp ra mặt, nhưng anh luôn có biện pháp để sự việc được giải quyết một cách ổn thoả.

Có lẽ người đàn ông của cô quá lớn mạnh, làm cho cô luôn nghĩ anh là người thống trị cuộc sống của mọi người. Vì vậy khi cô thật sự gặp phải chuyện gì, phản ứng đầu tiên sẽ là nhờ vả anh, bằng không, sẽ không tự giác lựa chọn cách trốn tránh.

Bây giờ, gặp vấn đề bản thân không thể tự xử lý, bỗng nhiên cô cảm thấy mình thật vô dụng.

Trong lúc cô đang ngẩn người suy nghĩ, một tờ giấy vo tròn chuẩn xác bay thẳng vào đỉnh đầu. Giản Tình nhíu mày xoa đầu, cầm lấy tờ giấy mở ra xem.

“Giản trưởng ban, cô ngơ ngẩn suy nghĩ gì thế? Mất tập trung như vậy, chẳng lẽ là đang suy nghĩ đến đàn ông nên phát dục ư?” Rõ ràng có người nhìn thấy cô hồn bay phách lạc, nên mới viết tờ giấy này để chế nhạo cô.

Giản Tình trừng mắt nhìn người đã vút tờ giấy sang cho mình, tiện tay vẽ lên giấy cái đầu heo, đang muốn ném trả lại, đột nhiên thấy nét mặt cô gái kia thay đổi, động tác trên tay Giản Tình hơi ngừng lại, lập tức nghe thấy phía sau có người lạnh lùng nói: “Giản trưởng ban, tất cả mọi người đều đang tập trung làm việc, còn cô thì lại rảnh rỗi ngồi đây chơi đùa.”

Giản Tình nhanh chóng quay đầu, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Bạch Lệ Lệ, nhìn ánh mắt của cô ta vô cùng sắc bén, dường như hai người được ông trời sinh ra làm kẻ thù không đội trời chung.

“Tôi không hề chơi đùa, Bạch trưởng phòng hiểu lầm rồi.” Giản Tình khẽ mím môi giải thích, trong lòng lại ai oán. Ngày hôm nay cô chẳng gặp được việc gì tốt đẹp cả.

“Không chơi đùa? Thế đây là cái gì?” Bạch Lệ Lệ đoạt lấy tờ giấy trong tay Giản Tình, vẩy vẩy trước mặt cô, nhìn thấy trên tờ giấy viết gì, Bạch Lệ Lệ càng cười dữ tợn hơn, “Giản trưởng ban, cô thân là người quản lý nhân viên, là người đi đầu mà trong giờ làm việc lại có hành vi như vậy, cô không thấy xấu hổ sao? Bộ phận quan hệ xã hội chúng tôi nhờ cô đến giúp đỡ chứ không mời cô đến để vui chơi, chẳng lẽ những người trong bộ phận của cô đều làm việc với thái độ này ở công ty sao?”

Lời nói của Bạch Lệ Lệ làm cả văn phòng lặng ngắt như tờ, người người mím môi, cúi đầu không dám lên tiếng, còn cô gái vừa rồi ném tờ giấy cho Giản Tình, khuôn mặt càng ngày càng ửng đỏ.

Tất cả mọi người đều biết tính tình Bạch Lệ Lệ không tốt, nhưng vì luôn muốn duy trì hình tượng thực nữ thanh nhã trong mắt mọi nhân viên trong công ty nên rất ít khi thay đổi sắc mặt ở trước nhân viên. Đột nhiên cô bây giờ lại chanh chua như vậy làm cho các nhân viên nữ cảm thấy sợ hãi.

Giản Tình nghe Bạch Lệ Lệ nói xong, khuôn mặt tái xanh khẽ nở nụ cười, cô mím môi, “Bạch trưởng phòng, vừa rồi đang làm việc mà phân tâm, quả thật là tôi không đúng, tôi sẵn sàng xin lỗi, nhưng cô không thể vơ đũa cả nắm như vậy được.”

“Hừ, chẳng lẽ tôi nói sai à! Điều kiện của cô như vậy cũng có thể lên làm trưởng ban, tôi đang rất nghi ngờ năng lực của bộ phận thị trường đây.” Mấy ngày nay đều cảm thấy ghen tị oán hận, rốt cục bây giờ cũng có cái cớ để phát tiết, Bạch Lệ Lệ sẽ không dễ dàng buông tha cho cô.

Từ nhỏ đến lớn, Bạch Lệ Lệ trời sinh có thể nói là thuận buồm xuôi gió. Lúc nhỏ học nghiên cứu sinh, cô luôn ở trong top những nữ sinh ưu tú nhất, thành tích tốt, dung mạo tốt, tại sao lúc quay về lại không được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay để yêu thương?

Lúc ra trường tìm việc, dựa vào chính năng lực của mình, cô cũng nhanh chóng trở thành trưởng phòng của bộ phận quan hệ xã hội. Ở công ty, ai cũng biết Bạch Lệ Lệ là một cô gái xuất sắc.

Lần đầu tiên cô cảm thấy thất bại, là khi các nhân viên nam bình chọn cô đứng thứ hai trong danh sách thập đại mỹ nữ của công ty. Khi cô biết rằng mình bị thất bại bởi một người chưa từng gặp mặt, quả thật cô đã rất tức giận. Hôm đó tan tầm, cô không nhìn được âm thầm đi xem mặt người đó ở bộ phận thị trường. Đúng là không tồi, vừa nhìn thấy Giản Tình, mầm mống ghen tỵ liền xuất hiện, mọc rễ nảy mầm ở một góc trong lòng cô.

Lần trước ngẫu nhiên gặp ở cửa hàng quần áo, rồi ở dạ hội đêm Nô-en, Giản Tình càng ngày càng đẹp động lòng người, cô cũng càng ngày càng oán hận hơn. Dựa vào cái gì mà một trưởng phòng như cô lại thất bại bởi một trưởng ban nhỏ bé, ngay cả bạn trai Cao Nguyên của cô khi tham gia dạ hội xong cũng xúc động nói, “Giản Tình quả nhiên là một đại mỹ nhân.” Vì câu nói vô tư này của anh, bọn họ đã xảy ra chiến tranh lạnh một tuần, đến tận bây giờ Cao Nguyên vẫn chưa tới tìm cô để xin lỗi.

Dùng biện pháp điều Giản Tình đến đây, bắt cô làm tăng ca, khiến cô mệt nhọc, nhìn cô từ sáng tới tối tất bật làm việc xung quanh mình, sự ghen tỵ mãnh liệt trong lòng mới có thể thoáng giảm bớt. Cô gái đáng ghét này, cô nhất định phải nghĩ ra biện pháp khiến Giản Tình bị đuổi khỏi Phương thị mới được.

Hôm nay bắt được nhược điểm của cô, Bạch Lị Lị đương nhiên không thể dễ dàng bỏ qua.

Lúc này, người nào ngu dốt nhất cũng có thể nhìn ra Bạch Lị Lị đang cố ý làm khó Giản Tình. Nói ra những lời khó nghe như vậy, ai nghe trong lòng cũng đều thấy không thoải mái.

Giản Tình cũng không phải ngoại lệ, nghe Bạch Lị Lị nói xong, cô thật sự tức giận, “Bạch trưởng phòng, thân là một người gương mẫu, cô không biết mình nói như vậy là quá chanh chua sao?”

Bạch Lị Lị bị cô lên án, lập tức trừng lớn mắt, lạnh lùng cười: “Bình thường cô luôn im ỉm, không ngờ bản lĩnh tranh cãi cũng rất lợi hại. Là do cô sai, không thể trách tôi chanh chua được.”

“Tôi làm sai, tôi cũng đã xin lỗi rồi. Bạch trưởng phòng cứ tiếp tục như vậy sẽ bị người khác chê cười đấy.”

“Giản Tình, một trưởng ban nhỏ như cô cũng dám đứng ở đây ăn nói ngang ngược, có tin tôi sẽ khiến cho công ty đuổi việc cô không?”

Tình hình phát triển đến mức này đã có phần không kiềm chế được. Hai người cãi nhau, nghiêm nhiên lệch khỏi chủ đề công việc, mà dáng vẻ của Bạch Lị Lị giống hệt những người đàn bà chanh chua hay chửi bóng gió.

Giản Tình nhếch miệng cười: “Có đuổi việc tôi hay không cũng đâu đến lượt cô quyết định, hơn nữa người đang gương oai ở đây không phải tôi, mà là cô. Xin Bạch trưởng phòng hãy tự trọng một chút.”

Đối diện với gương mặt trước sau vẫn bình tĩnh của Giản Tình, Bạch Lị Lị sớm mất đi lý trí, “Tôi ở đây gương oai? Được, bây giờ tôi sẽ cho cô biết thế nào gọi là gương oai.” Bạch Lị Lị vừa nói xong, nhanh chóng bước đến gần, vung tay tát thẳng vào má trái của Giản Tình.

“Bốp...”

Một âm thanh vang vọng làm hô hấp của mọi người trở nên khó khăn, Giản Tình chưa kịp chuẩn bị tâm lý, đã bị cô ta cho một bạt tai. Một tay cô ôm mặt, khó tin mở to mắt, “Bạch Lị Lị, cô đừng có quá đáng!”

Bạch Lị Lị cũng bị hành vi của chính mình làm cho hoảng sợ, dù sao tát Giản Tình được một cái cô cũng cảm thấy trong lòng vui sướng lạ thường. Đang lúc đắc ý, lại cảm thấy mặt mình bỏng rát, “Bốp” một tiếng, âm thanh này lại vang lên.

Lúc này người tát là Giản Tình, còn người bị tát, đương nhiên là Bạch Lị Lị kiêu ngạo. Giản Tình lạnh lùng nói: “Đừng kinh ngạc, cái tát này là trả lại cho cô.”

Tình hình tiếp theo, chỉ có thể dùng từ rối loạn để hình dung. Người vừa bị ăn tát nằm đè lên cô, Bạch Lị Lị không cam lòng bị Giản Tình đánh trả, định đè lên người Giản Tình để đánh cô, nhưng Giản Tình đã sớm có phòng bị, ra sức đẩy cô làm Bạch Lị Lị nhảy mất ngã chổng vó.

Thế này thì hay rồi, quần áo xộc xệch, tóc cũng rối tung, trang sức rơi đầy xuống sàn. Cuộc chiến của phụ nữ, độ sát thương không thể kinh thường.

Mọi người ai nấy đều bó tay, đồng loạt xông lên khuyên can, lúi lúi, kéo kéo, văn phòng một trăm mét vuông lập tức loạn hết cả lên.

“Các cô đang làm gì?” Một giọng nói nghiêm khắc từ cửa văn phòng truyền vào.

Mọi người đang đấu tranh quyết liệt, khi nghe thấy âm thanh này đều lập tức dừng lại, nhìn ra cửa. Không biết từ lúc nào mà bên ngoài đã đầy người, có trưởng phòng, quản lí, còn có một số nhân viên đi ngang qua đứng lại xem.

Còn người vừa mới lên tiếng khiển trách các cô, chính là người đang đứng ở trung tâm, Phương Khiêm – đại boss của công ty.

Ánh mắt Phương Khiêm lạnh lùng liếc qua mọi người, cuối cùng dừng lại ở hai nhân vật chính, “Rốt cục đã xảy ra chuyện gì?”

Vừa rồi mọi người đang ở trong phòng họp, một quản lý nhận được điện thoại, liền lo lắng đứng dậy rời đi, anh cũng chỉ thuận miệng hỏi một câu, không ngờ rằng ở trong công ty lại có người đánh nhau. Phương Khiêm vừa nghe tin tức này thì cảm thấy lo lắng. Cô gái nhỏ của anh đang ở bộ phận quan hệ xã hội, không lẽ cô đã xảy ra chuyện gì.

Nghĩ vậy, Phương Khiêm cũng đứng ngồi không yên, vừa chạy vừa vung tay cho mọi người tan họp, còn mình thì chạy theo vị quản lý kia xuống dưới. Khi chạy tới bộ phận quan hệ xã hội, nhìn thấy cảnh tượng này, anh lập tức toát mồ hôi lạnh, không tin được cô gái nhỏ của anh luôn luôn hiền lành lại có thể đánh nhau như vậy.

Khí thế của Phương Khiêm cũng không phải bình thường, nhìn anh đứng ở giữa văn phòng, những người khác lập tức nao núng cúi đầu, không ai dám quan sát sắc mặt của anh.

Giản Tình bắt đầu sửa sang lại quần áo, nhìn thấy Phương Khiêm xuất hiện, trong lòng không khỏi thở dài

Phương Khiêm quan sát cô, thấy má trái của cô hơi hơi sưng đỏ, ánh mắt lập tức trở nên hung ác, tầm mắt chiếu thẳng vào Bạch Lị Lị: “Bạch trưởng phòng, cô giải thích sao về chuyện này?”

Bạch Lị Lị nghe thấy Phương boss bảo cô giải thích trước, dắc ý lườm Giản Tình: “Boss, cô ta mắc lỗi trong khi làm việc, tôi mới nhắc nhở có một câu, cô ta đã cãi lại. Tôi nhất thời tức giận mới xảy ra xung đột với cô ta.” Bạch Lị Lị nghĩ rằng mình là trưởng phòng, cho dù có mắc sai lầm gì, tổng giám đốc cũng sẽ không làm khó cô trước mặt mọi người, vì thế mới can đảm tố cáo tội lỗi của Giản Tình, đối trắng thay đen.

Ở đây phần đông người chứng kiến nghe thấy cô nói như vậy đều trờng to mắt, nhưng ngại cô ta là trưởng phòng, nên chỉ có thể giận mà không dám nói gì, nhiều nhất trong lòng cũng chỉ dám cầu nguyện cho Giản Tình.

Phương Khiêm nghe cô ta nói, nét mặt không chút thay đổi, hừ lạnh một tiếng, hỏi: “Là ai ra tay trước?”

Bạch Lị Lị nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của anh, lập tức sồn tóc gáy: “Bởi vì cô ta ăn nói rất khó nghe, tôi nhất thời không nhịn được, nên...”

“Không phải. . .” Không gian im ắng, đột nhiên có người lớn tiếng nói, “Mọi việc không phải như Bạch trưởng phòng nói.”

Mọi người quay lại nhìn người vừa nói, nhận ra người này chính là cô gái vừa mới ném tờ giấy vào đầu Giản Tình. Nhìn thấy cô dám dũng cảm đứng ra, trong lòng mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Phương Khiêm nhíu mày, hỏi cô gái kia: “Vậy đã có chuyện gì xảy ra? Cô nói cho tôi nghe.”

Cô gái liền dũng cảm, thuật lại mọi việc từ đầu đến cuối cho Phương Khiêm nghe, cuối cùng còn chốt một câu, “Nếu Phương boss không tin, có thể hỏi lại những người khác.”

Bạch Lị Lị lúc này mới ý thức được tình hình không thuận lợi, cuống quýt thanh minh với Phương Khiêm: “Tổng giám đốc, mọi việc không phải như cô ta nói đâu, anh đừng tin.”

Giản Tình đứng ở một bên, từ đầu đến cuối chỉ im lặng, chuyện xảy ra thật khôi hài. Vừa rồi nếu mình cố gắng nhịn một chút, không tranh cãi với Bạch Lị Lị, có lẽ mọi chuyện sẽ không thành thế này, cũng sẽ

không làm kinh động tới Phương Khiêm. Bây giờ Phương Khiêm đã nhúng tay vào, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Phương Khiêm nhếch miệng, tuy rằng lộ ra nét cười nhợt nhạt, nhưng lại mang đầy vẻ nực cười, anh thần nhiên nói: ” Sở dĩ công ty thiết lập bộ phận quan hệ xã hội, mục đích là để bảo vệ cho hình tượng của công ty. Hôm nay xảy ra chuyện này, vẫn phải chú trọng đến hình tượng của bộ phận quan hệ xã hội. Tôi không quan tâm ai đúng ai sai, thân là trưởng phòng của bộ phận quan hệ xã hội – Bạch Lị Lị – cô không biết đây là trách nhiệm của cô sao? Thật sự tôi cảm thấy rất thất vọng trước hành động của cô!”

Nghe Phương Khiêm nói xong, Bạch Lị Lị cảm giác như mình đang rơi xuống hố băng. Cô gặp ảo giác ư? Tại sao từ khi Phương boss đến đây chỉ nhắm vào mình cô? Còn Giản Tình ở kia, tại sao anh không chất vấn tới nữa câu.

—————o0o—————

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ha ha..., Tiểu Tình cũng đánh nhau, hình tượng đẹp trong mắt mọi người có sụp đổ không? ~()/

~[1] : Bình hoa:

Nghĩa đen: Bình hoa có bề ngoài bóng loáng, điêu khắc tinh xảo, và thường có hình dáng chữ S cong cong, ở đây bình hoa ám chỉ những người con gái có dáng người ma quỷ, dung nhan xinh đẹp, làn da trắng mịn.

Nghĩa bóng: Bình hoa tuy đẹp nhưng rất dễ vỡ, ám chỉ người con gái xinh đẹp nhưng không có đầu óc, bất tài vô dụng.

18. Chương 21

Trong lòng Bạch Lị Lị vừa nghi ngờ vừa sợ hãi.

Buổi sáng lúc họp các trưởng phòng, Phương Khiêm gây khó dễ cho cô ngay tại hội nghị, chỉ trích nặng nề công tác gần đây của phòng quan hệ xã hội, ám chỉ cô không xứng là trưởng phòng, làm cô khó xử trước mặt mọi người, khiến cho tâm trạng hôm nay của cô u uất như bị mây đen dày đặc bao phủ.

Hơn nữa buổi sáng cô vừa bị Phương Khiêm gây khó dễ, bây giờ lại bị anh đến bắt lỗi, lúc này sợ rằng hình tượng của mình trong tâm trí anh đã có nguy cơ bị lung lay.

Tuy đã lâm vào tình trạng rất xấu nhưng với tính tình ngang bướng, cô vẫn không chịu thua mà phản bác lại: “Tổng giám đốc, nếu không phải cô ấy khiêu khích trước, tôi cũng sẽ không nhất thời mất đi lý trí.”

“Khiêu khích?!” Phương Khiêm nhướn mày, khóe mắt khẽ lướt qua Giản Tình đang ở bên cạnh, cười nhạt nói: “Bạch Lị Lị, việc đánh nhau này khá nghiêm trọng, tôi sẽ không vội vàng đưa ra quyết định, tất cả đều chờ mở hội nghị trưởng phòng lần sau rồi xử lý. Tuy nhiên, bây giờ tôi rất hứng thú muốn nghe ân oán của các cô.”

Tất cả mọi người đều hoảng sợ trước thái độ tích cực bất ngờ của Phương Khiêm. Phương boss trăm công nghìn việc sao lại có hứng thú với ân oán của hai cô gái? Việc này thật bất thường! Thế này không phải có phần quá tọc mạch ư?

Giản Tình nghe lời Phương Khiêm nói, khẽ dậm chân, thầm nghĩ nếu để mặc anh tiếp tục đặt câu hỏi như vậy, chắc chắn sẽ làm mọi người nảy sinh nghi ngờ về quan hệ của bọn họ. Cô nhất thời nóng vội, liền mở miệng trước: “Tổng giám đốc, tôi và Bạch trưởng phòng mặc dù có chút hiểu lầm, nhưng không hề có ân oán gì cả. Trước khi đến hỗ trợ phòng quan hệ xã hội, thật ra tôi và Bạch trưởng phòng cũng không quen biết.”

Nghe Giản Tình giải thích, ánh mắt mọi người đều chuyển hướng sang Bạch Lị Lị, bắt đầu hoài nghi lời nói của Bạch Lị Lị.

Bạch Lị Lị bị cô nói như vậy, một chút mặt mũi còn lại cũng mất hết, trong lòng thầm nghĩ một trưởng ban nho nhỏ như Giản Tình mà cũng dám làm mình mất mặt trước nhiều người như vậy, thù này xem như đã kết. Cô càng tức giận nói to: “Giản Tình, cô đừng ra vẻ vô tội, đừng tưởng rằng mọi người không biết những việc cô đã làm, cô...”

“Đủ rồi! Có gì muốn nói thì vào trong văn phòng nói, sợ nơi này ít người chứng kiến quá hay sao? ” Phương Khiêm tức giận cắt ngang lời nói của Bạch Lị Lị, nghiêm khắc liếc nhìn cô ta, “Cả hai người các cô theo tôi vào trong.”

Đại boss vừa nói xong liền dẫn đầu đi vào văn phòng Bạch Lị Lị. Một quản lí cũng muốn theo chân bọn họ vào, nhưng lại bị Phương Khiêm khéo léo ngăn cản, “Đường quản lí, anh chỉ đạo mọi người dọn dẹp qua nơi này đi.”

Nhìn vẻ mặt lãnh đạm của anh, Đường quản lí cũng không dám nhiều lời, nhanh chóng chỉ đạo mọi người sửa sang lại văn phòng.

Đường quản lí có quen biết Cao Nguyên, bình thường cũng hay chiếu cố tới Bạch Lị Lị. Anh không ngờ rằng hôm nay Bạch Lị Lị không những không khống chế được làm loạn trong văn phòng, mà còn bị tổng giám đốc bắt gặp ngay tại hiện trường. Trong trường hợp này, cho dù Đường quản lí có lòng giải vây cũng chỉ có thể bất lực đứng nhìn. Xem ra nên báo lại cho Cao Nguyên để hắn quay về cứu bạn gái mình, nhưng mà lúc này Cao Nguyên đang ở bên ngoài, có lẽ không thể về kịp. Nghĩ đến đây, Đường quản lí chỉ có thể thở dài, theo như thái độ vừa rồi của Phương boss, lúc này Bạch Lị Lị chắc chắn gặp nguy hiểm .

Bạch Lị Lị là người yêu cái đẹp, văn phòng không chỉ là nơi tượng trưng cho quyền lực mà còn là nơi tốt nhất để thể hiện thẩm mỹ cá nhân của cô, vì vậy Bạch Lị Lị bỏ ra rất nhiều tâm huyết cho nó. Có thể nói rằng bất cứ người nào đi vào văn phòng cô cũng đều thích thú với không gian vừa hiện đại nhưng lại không mất đi sự ấm áp.

Tuy nhiên lúc này, văn phòng xinh đẹp lại bị bao phủ bởi một luồng không khí hiu quạnh. Qua sự cố hôm nay, văn phòng có phải đổi chủ hay không còn chưa biết.

Phương Khiêm ngồi trên ghế sofa, vắt chân, hai tay khoanh trước ngực, lưng dựa vào ghế ung dung nhìn hai người bên cạnh: “Nói đi, vì sao lại đánh nhau?”

Giản Tình vẫn im lặng như trước, ánh mắt uất ức nhìn về phía Phương Khiêm. Ánh mắt lườm anh cộng thêm nửa bên mặt bị sưng phù, hiệu quả thật rõ rệt!

Kỳ thật việc Phương boss muốn làm nhất không phải tìm hiểu ân oán của hai người, cũng không phải xử lý Bạch Lị Lị như thế nào, mà là ôm chặt cô gái nhỏ đang uất ức kia vào trong lòng, thấp giọng dỗ dành, dịu dàng cưng nựng .

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc cô bị người ta đánh ở chính địa bàn của mình, ngực anh lại tràn ngập tức giận, giống như đám mây hình nấm hình thành sau khi bom nguyên tử nổ mạnh, chỉ hận không thể cho cô gái họ Bạch này một cái bạt tai.

“Tổng giám đốc, tuy rằng lúc trước tôi và Giản Tình không có xung đột gì, nhưng thật sự tôi không quen nhìn cô ấy làm những chuyện đáng chê trách. Là trưởng phòng quan hệ xã hội của công ty, tôi phải có trách nhiệm phê bình những nhân viên phẩm đức không đứng đắn!” Bạch Lị Lị trở lại bàn của mình, cảm xúc ổn định trở lại, nói rành mạch một hơi.

“Phẩm đức không đứng đắn?” Phương Khiêm nhíu mày, nụ cười bỗng nhiên thâm sâu thêm vài phần, anh cảm thấy hứng thú hỏi lại: “Bạch Lị Lị, cô có thể giải thích rõ ràng hơn không? Như thế nào gọi là phẩm đức không đứng đắn?” Cô gái của anh có phẩm đức gì chẳng lẽ anh còn không biết. Phẩm đức không đứng đắn, Bạch Lị Lị đang kể chuyện cười thể giới sao?

Bạch Lị Lị thấy Giản Tình nghiêm mặt không hé răng, thái độ càng thêm rắn chắc, quyết không nường tay: “Mọi người đều biết cô ta chưa kết hôn cũng không có bạn trai, tiền lương chỉ có mấy ngàn tệ , nhưng lúc trước khi gặp ở cửa hàng chính mắt tôi đã thấy cô ta cầm card mua quần áo trên vạn tệ, chẳng biết cô ta dùng cách gì để có số tiền đó! Mà trước đây tại tiệc cưới của đồng nghiệp cô ta lại dùng thủ đoạn lừa giỡn

để tiếp cận anh và Viên quản lý. Người lòng dạ giả dối như vậy mà còn ở lại thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến hình tượng của công ty chúng ta!”

Bạch Lị Lị đồng dạ nói xong lời cuối cùng, lòng tràn đầy căm phẫn, giống như nếu công ty không đuổi việc Giản Tình, thì cô ta sẽ vứt ngay danh dự của mình vào bãi rác. Giọng điệu kia, vẻ mặt kia làm cho người ta nhìn thấy cũng rung mình.

Giản Tình sau khi nghe được thì sắc mặt lúc trắng lúc xanh, tức giận không chịu nổi, lập tức đứng vụt lên, “Bạch Lị Lị, rõ ràng cô đang nói xấu tôi!”

Bạch Lị Lị nhìn bộ dáng hỗn hển của Giản Tình, lửa giận lại nổi lên, lạnh lùng đập lại, “Muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

“Ha ha, nói hay lắm!” Phương Khiêm lúc này cũng giận dữ đến bật cười, còn vỗ vỗ tay, “Bạch Lị Lị, tôi không thể không thừa nhận, tài ăn nói của cô quả thật thích hợp làm trưởng phòng quan hệ xã hội.”

Hai cô gái đều giật mình trước phản ứng kỳ dị của Phương Khiêm, đồng loạt quay sang nhìn anh. Phương Khiêm đứng dậy, thông thả bước đến trước mặt Bạch Lị Lị, đôi mắt đen thẳm sáng ngời, khoe miệng lộ rõ nụ cười, nhưng nụ cười này lại mang theo hơi thở nguy hiểm làm cho người ta lạnh xương sống.

“Bạch Lị Lị, nãy giờ cô nói đủ thứ chuyện, nguyên nhân chính là cô muốn gây khó dễ cho Giản Tình?” Giọng nói âm u, lạnh lùng, khi đọc ra hai chữ Giản Tình lại lộ ra thái độ vô cùng thân thiết, trân trọng.

Bạch Lị Lị bị giọng nói dễ nghe của anh mê hoặc, nhìn thấy ánh mắt anh thì không khỏi ngẩn người, vô ý thức gật đầu.

Thấy cô gật đầu, nụ cười Phương Khiêm càng trở nên nguy hiểm, anh tiện tay lấy cái ví tiền, mở ra rút lấy thẻ card quơ quơ trước mặt cô, cười hỏi: “Cô cảm thấy với thân phận của tôi, dùng card có vấn đề gì không?”

Bạch Lị Lị không rõ cho nên chỉ có thể lắc đầu giống như con rối gỗ.

Phương Khiêm vừa lòng gật đầu, lại tiện tay đem card bỏ vào trong, tay mân mê ví, tiếp tục cười hỏi: “Vậy cô cảm thấy tôi làm card phụ cho người yêu tôi, có vấn đề gì không?”

Bạch Lị Lị tiếp tục lắc đầu.

“Vậy người yêu tôi cầm card phụ của tôi, mua quần áo cho tôi, thì có thể gọi là phẩm đức không đứng đắn được không?” Nụ cười của Phương Khiêm lúc này chỉ có thể dùng hai chữ “mê hoặc” để hình dung.

Bạch Lị Lị đồng thời lắc đầu, trong lòng cảm thấy kỳ quái. Chẳng phải bọn họ đang thảo luận về phẩm đức Giản Tình ư? Tại sao Phương boss lại đột nhiên nói đến người yêu của anh ấy? Anh ấy có người yêu khi nào, sao không có ai biết!

Đợi chút, Giản Tình dùng card mua quần áo, người yêu anh dùng card mua quần áo cho anh...

Đột nhiên Bạch Lị Lị trừng lớn mắt, đứng bật dậy, sắc mặt giống như thấy quỷ, vô cùng hoảng sợ nhìn Phương Khiêm, lại nhìn sang Giản Tình: “Cô... hai người...” Thanh âm phát ra run rẩy bầy.

Bạch Lị Lị luôn là người thông minh, từ giọng điệu Phương Khiêm lúc này đến vẻ mặt và sự thiên vị ngay từ đầu của anh đối với hành động của Giản Tình, làm cho cô nhất thời ngộ ra một chuyện tàn nhẫn nhất cũng bị thương nhất – hai người bọn họ là một đôi!

Phương Khiêm và Giản Tình, lại có thể là một đôi! Sự thật làm cho Bạch Lị Lị cảm thấy choáng váng.

Khó trách lúc trước khi nhìn anh mặc áo gió, cô có cảm giác quen mắt, khó trách lúc ở dạ hội Nô-en, anh lại dùng ánh mắt nồng nhiệt như vậy nhìn Giản Tình – những dấu hiệu này thật ra chỉ cần quan sát cẩn thận là có thể phát hiện bí ẩn sâu xa trong đó. Mọi người đều bị thân phận cách biệt của bọn họ che mắt, dĩ nhiên sẽ không đem hai người bọn họ ghép thành một đôi.

Phương Khiêm nhìn thấy cô gái đáng thương bị mình dọa đến xanh mặt, không nhịn được mỉm cười: “Nhìn bộ dáng trưởng phòng chắc đã đoán ra quan hệ của tôi và Giản Tình, có thể đoán được là tốt, hiện tại đã đến thời điểm tính sổ rồi.”

Vừa rồi Giản Tình cũng bị hành vi Phương Khiêm làm cho ngây người, giờ phục hồi lại tinh thần, mới hiểu được anh đã đem quan hệ hai người nói cho Bạch Lị Lị. Cô bước lên phía trước một bước, nhẹ nhàng kéo tay áo của Phương Khiêm, thấp giọng nói: “Có chừng có mực thôi, cô ấy đã bị anh dọa rồi.”

“Nếu cô ấy sớm biết rằng nên có chừng có mực đối với em thì chuyện cũng không đến mức này.” Lúc Phương Khiêm nói lời này, hiển nhiên là vẫn chưa nguôi giận.

Ở trên thương trường, Phương Khiêm được công nhận vì có khí phách của người thành đạt, không tính toán chi li với người khác, dù người ta làm sai cũng sẽ không đũa tận giết tuyệt. Những người làm ăn cùng anh đều đánh giá anh rất cao, nhưng chắc không ai ngờ là cùng một người như vậy khi xử lý chuyện tình yêu của mình lại keo kiệt đến cực đoan, xoi mói. Cô gái mà anh yêu tuyệt đối là tốt đẹp nhất, là độc nhất vô nhị, nếu anh có đủ khả năng chắc chắn anh sẽ nguyện ý yêu chiều cô ấy lên tận mây xanh.

Với tính cách này của anh, vụ náo loạn mà Bạch Lị Lị gây ra hôm nay đã vượt qua mức giới hạn mà anh có thể tha thứ, không đánh người tại trận là anh đã nể tình lắm rồi!

Giản Tình không khuyên được anh, cũng không thêm lên tiếng nữa, dù sao vừa rồi Bạch Lị Lị cũng làm cô tức muốn chết, bây giờ bạn trai cô vì cô ra mặt, nếu cô ngăn cản có khi lại bị coi là kiêu căng.

“Bạch Lị Lị, vừa rồi cô nhắc tới chuyện ở tiệc cưới, tôi đoán rằng tin đồn ở tiệc cưới là từ phòng quan hệ xã hội các cô truyền ra công ty, những lời diên khùng sau đêm tiệc Nô-en cũng là cô nói cho người ta biết. Cô nói xem cô thân là trưởng phòng một ngành, không lo công tác cho tốt, lại cả ngày đặt điều thị phi, người như vậy, tôi còn muốn để cô ở lại Phương thị sao? Lễ Nô-en qua đi, cô lợi dụng chức vị điều Giản Tình đến đây, mỗi ngày bắt cô ấy tăng ca, việc đó tôi có thể nhin, nhưng không ngờ rằng hôm nay cô còn ra tay đánh người, cô có biết bây giờ tôi muốn làm gì nhất không? Chính là muốn bẻ gãy cái tay đã đánh cô ấy của cô.”

Người đàn ông lúc nào cũng phong độ, khiêm tốn nay lại lộ ra ánh mắt tàn ác trước mặt cô, hơn nữa còn nói ra những lời dọa chết người, Bạch Lị Lị cảm thấy mình như đang mơ, giấc mơ này là cơn ác mộng dị thường khủng bố nhất cô từng gặp!

Đúng, nhất định là cô đang nằm mơ, nếu không tại sao bạch mã hoàng tử của cô lại có người yêu chứ? Hơn nữa tại sao hoàng tử lại không cưới bạch mã cao quý mà là bạo long tà ác hung tàn? Lúc này vương tử đang đứng trên bạo long, huy động vũ khí hướng về cô, nhất định đưa cô vào chỗ chết.

Nếu việc này là sự thật thì quả thật quá điên cuồng!

Sau khi ảo tưởng tan biến, Bạch Lị Lị vẫn nghe thấy giọng nói của Phương Khiêm tiếp tục vang lên: “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì cô, nếu cô không ngu ngốc, kể tiếp nên làm gì, hẳn là không cần tôi chỉ dạy chứ.”

Một lúc sau, Bạch Lị Lị dùng thanh âm yếu ớt nói: “Tôi sẽ đệ đơn xin từ chức.”

Phương Khiêm nhíu mày, tâm trạng tốt lên, khẽ cười: “Không cần đệ đơn xin từ chức, giờ tôi phê chuẩn cho cô chào tạm biệt luôn.”

Tiếp theo mọi người ở phòng quan hệ xã hội âm thầm tiến bước trưởng phòng đại nhân xinh đẹp kiêu ngạo của bọn họ, bộ dáng cô vẫn xinh đẹp như cũ, nhưng bóng dáng khi rời đi lại vội vàng hoảng sợ, giống như có ác long đuổi theo sau lưng.

Nửa đêm, ngồi trên sô-pha, dựa vào Phương Khiêm, Giản Tình vừa nhìn tivi vừa gọt hoa quả, nhớ đến cảnh tượng lúc sáng mà vẫn cảm thấy sợ hãi: “Sao anh lại phải dọa cô ấy như vậy, còn nói muốn bẻ gãy một bàn tay của cô ấy, nói như vậy em nghe thế nào cũng cảm thấy đó là lời nói của kẻ lưu manh.”

Phương Khiêm cắn một miếng táo trong tay cô, nhìn vào nửa mặt sưng phù của cô, nhếch môi cười: “Đừng hoài nghi lời anh nói, lúc ấy đúng là anh muốn bẻ tay cô ấy thật.”

Giản Tình mỉm cười, lòng dạ như tấm mật ngọt ngào, nhưng nháy mắt lại có vẻ buồn rầu nói: “Lòng ghen tị của cô ấy thật sự lớn như vậy sao, còn tình nguyện vì nó mà thân bại danh liệt?”

Anh ôm lấy thân thể mềm mại, vẻ mặt hơi mất tự nhiên ho hai tiếng, Giản Tình lập tức hỏi han: “Sao vậy?”

Phương Khiêm thở dài: “Lòng ghen tị của phụ nữ không thể xem thường, hơn nữa cô ấy cứ nhằm vào em như vậy có lẽ cũng có liên quan đến anh.”

Giản Tình ngồi thẳng dậy, tròng lớn mắt, tò mò hỏi anh: “Có liên quan đến anh? Sao lại như vậy?”

“Trước khi quen em, cô ấy từng bóng gió đề nghị làm bạn gái của anh, bị anh từ chối. Đó là ở vũ hội ngày trước, vì Bạch Lị Lị là bạn nhảy của anh cho nên sau khi vũ hội kết thúc, anh tỏ vẻ lịch sự đưa cô ta về nhà, sau đó cô ta nói bóng gió cô ta đang ở một mình, hỏi anh có muốn đến chơi không. Là đàn ông thì lời mời rõ ràng như vậy, sao anh lại không hiểu.”

Lúc chưa quen Giản Tình, anh cũng không ham thích việc lên giường với phụ nữ, yêu thương nhưng nhớ lại càng không. Cũng chính từ đó anh và Bạch Lị Lị coi như có chút quen biết.

Có lẽ là vì nguyên nhân này nên Bạch Lị Lị mới ghen tị với cô gái của anh.

Giản Tình nghe anh giải thích xong, hiểu rõ gật đầu, lập tức giao hoát cười: “Vậy anh cho em danh sách những người giống Bạch Lị Lị tự động dâng mình cho anh, để em còn đề phòng, tránh sau này lại bị làm khó.”

Phương Khiêm đương nhiên sẽ không đưa danh sách cho cô, mà trực tiếp dùng môi ngăn chặn cái miệng nhỏ của cô. Thật buồn cười, lời nói c hàm chứa lượng ghen tuông lớn như vậy, anh có điên mới đưa cô danh sách, việc cấp bách bây giờ đương nhiên phải tranh thủ thời gian.

19. Chương 22

Chương 22: Thân mật ở chung

Edit: ss yanka

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Cùng sống chung trong một tập thể nhỏ, mấy ai có thể tránh được những lời đồn đãi thất thiệt, càng không thể mơ tưởng dùng một tay không chế nó, nhưng nếu quá mức ngăn chặn, không chừng lực sát thương nó bộc phát ra còn mãnh liệt hơn.

Muốn hoàn toàn rời xa chuyện đồn đãi thị phi, biện pháp duy nhất chính là tự động hòa nhập, hòa tan giữa cái tập thể nhỏ bé này, nếu ai không làm được điều ấy, thì đành xin mời tiếp tục chịu đựng! Chẳng phải có câu nói như thế này ư: Cuộc sống giống như bị cưỡng J (cưỡng gian), nếu không thể chống cự thì nên học cách hưởng thụ.

Làm nhân viên ở tập đoàn Phương thị, buổi sáng mỗi khi đi làm, có hai loại việc phải làm, thứ nhất là: Quét thẻ chấm công[1], thứ hai là: Buồn chuyện! Tin tức buồn chuyện bên trong công ty so với tin tức nhật báo trung ương còn quan trọng hơn gấp n lần, nếu ai không đuổi kịp bước đi của cơn thủy triều chuyện tám, chỉ có thể chứng minh một điều – You’re out!

Lúc trước bởi vì sự kiện “Phòng thư ký”, nhân viên công ty đều bàng quan đối với chuyện bà tám, khi trao đổi với nhau đều vô cùng cẩn thận, chỉ sợ liên lụy đến bản thân. Sau khi lễ Nô-en qua đi, lời đồn đãi lại yên lặng nảy sinh trong các không gian nhỏ ở công ty, đến khi bùng nổ sự kiện trưởng phòng quan hệ xã hội đánh nhau, lời đồn đãi rốt cục không thể khống chế được, liền như cỏ mọc sau mưa, bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, lan tràn, cho đến khi bao phủ hết mọi người.

Phương thị là một tập đoàn lớn, nhân viên làm việc ở tổng bộ lại đông đúc, nếu muốn đi giải quyết chuyện tọc mạch lớn nhỏ phỏng chừng dùng thời gian một ngày cũng không xong, vì vậy đại bộ phận người có hiểu biết đều nằm trong bảng xếp hạng tám chuyện, thậm chí là tám chuyện nhất trong lịch sử từ trước đến giờ.

Sau lễ Nô-en, tên của Giản Tình thường xuyên được lưu truyền qua lại bằng miệng lưỡi nhân viên Phương thị, bất kể là phòng uống trà, buồng vệ sinh, hay là nhà ăn nhân viên, chỉ cần cẩn thận một chút là có thể đào ra được vô khối chuyện lớn nhỏ về cô nàng Giản Tình. Từ chuyện lớn như cô là người ở nơi nào, học ở trường nào, tốt nghiệp ra sao, đến chuyện nhỏ như cô cao bao nhiêu, cân nặng bao nhiêu, cho đến đồ ăn mà cô thích ăn nhất, đủ thứ chuyện linh tinh vặt vãnh.

Từ sau khi trưởng phòng xã hội Bạch Lệ Lệ đột nhiên thôi việc, cái tên Giản Tình ở công ty thậm chí còn thường xuyên xuất hiện trên Internet, QQ, MSN, RTX[2], hộp thư điện tử,... Tóm lại, trong bảng xếp hạng tin tức buôn chuyện ở công ty, tất cả đều bị một căn bệnh truyền nhiễm gọi là “Giản Tình” cuốn hút, hơn nữa mọi người cũng không vội vàng chữa bệnh, ngược lại thái độ càng tích cực làm cho bệnh độc lan truyền nhanh hơn!

Giản Tình vừa khởi động máy tính, đã được báo là có thư mới đến trong hộp thư công ty. Cầm trên tay tách cà phê vừa pha, cô rê chuột mở email tên là: “Mọi người cùng đoán xem”. Trang chủ vừa load xong, Giản Tình liền phun ngay một ngụm cà phê lên màn hình.

Người đẹp Giản kinh hồn bạt vía, vội vàng buông cái tách, rút khăn tay ra lau miệng, cả người tỏa ra sát khí. Sau một trận luống cuống tay chân, cô mới lấy lại bình tĩnh, mím môi đọc kỹ thư đến.

“Mọi người cùng đoán xem:

Nhân vật nóng hổi gần nhất mà công ty chúng ta đang nói đến, đương nhiên chính là Giản Tình – người đẹp Giản. Chắc rằng mọi người cũng không lạ gì cô ấy, nhưng mọi người có biết người đẹp Giản có mối tình đầu khi nào không? Mọi người có biết cô ấy có bao nhiêu bạn trai rồi không? Không biết à, vậy hãy thử đoán xem, đoán trúng có thưởng, mọi người hãy nhiệt tình nêu lên quan điểm của mình...”

...

Phía dưới email còn có rất nhiều comment, có người đoán cô có số bạn trai nhiều như một đội bóng rổ, có người lại đoán nhiều như đội bóng đá, còn có người đoán kỳ quái hơn là cô một năm thay đổi vài người!

Xem xong email, Giản Tình cảm thấy choáng váng, rốt cuộc là ai phát tán cái email quái lạ này? Đúng là đồ rối rời! Trước kia cũng có một ít lời đồn đãi nhắm vào cô, nhưng chỉ nói bóng gió, không thì cũng là lỡ miệng nhắc đến, còn bây giờ đã thành trực tiếp chỉ tên day mặt!

Kỳ thật trải qua đợt rèn luyện gần đây, cô cảm thấy bản thân đã luyện thành mình đồng da sắt, đối với lời đồn đãi quá đáng cô hoàn toàn có thể xem như không biết, nhưng cái email mười phần châm chích hôm nay, cô xem xong vẫn cảm thấy tức giận.

Cô biết chuyện tám ở công ty sau khi Bạch Lệ Lệ đi thì càng lan truyền dữ dội, nói bình thường một chút là vì cô xinh đẹp nên được Phương boss coi trọng, quá đáng một chút lại là cô dùng hết thủ đoạn khiến cho Phương boss chú ý. Tóm lại, chuyện tám về cô cơ bản đều dính dáng đến Phương boss.

Thậm chí còn có người thông minh bắt đầu nghi ngờ quan hệ của Phương Khiêm và cô, căn cứ chính xác nhất chính là lúc Bạch Lệ Lệ và cô gây gổ ở văn phòng, kết quả là Bạch Lệ Lệ phải từ chức còn cô lại không việc gì, vững vàng làm vị trí trưởng ban như cũ, không có nửa điểm lung lay.

Tuy nhiên, cũng có người kể lại khi đề cử trưởng phòng quan hệ xã hội mới, từng có một vị quản lý ở trước mặt Phương boss đề nghị Giản trưởng ban thay thế chức trưởng phòng, lại bị Phương boss nghiêm khắc răn dạy một phen, nói rằng tập đoàn dùng người đâu phải trò đùa!

Kết quả này đã đánh tan rất nhiều ngờ vực vô căn cứ về quan hệ của bọn họ. Nhưng làm người yêu của Phương Khiêm, Giản Tình sao lại không hiểu ý đồ của anh. Trưởng phòng quan hệ xã hội là người cần xuất đầu lộ diện, thường xuyên đi xã giao, Phương Khiêm sao có thể dễ dàng để cô ở bên ngoài tươi cười cùng người đàn ông khác, anh không chấp nhận đề nghị đó là điều đương nhiên.

Tóm lại những phỏng đoán thật thật giả giả nhiều không kể xiết, Giản Tình cũng bắt đầu thấy buồn bực. Cô từng thảo luận với Phương Khiêm về vấn đề này, nhưng Phương Khiêm luôn miễn cưỡng đáp: “Muốn ngăn chặn miệng bọn họ vô cùng đơn giản, ngày mai chúng ta công khai quan hệ, lời đồn đãi tự nhiên sẽ biến mất.”

Gặp thái độ này của anh, Giản Tình cũng chỉ có thể bất lực thở dài. Công khai quan hệ cần có dũng khí, nhưng ở thời điểm này, cô thật sự chưa chuẩn bị xong.

Đang lúc Giản Tình còn trong trạng thái ngẩn ngơ, cách đó không xa Tiểu Lâm đã lặng yên không tiếng động đi đến bên người cô: “Chị Tình, chị xem email chưa?”

Giản Tình buồn bã liếc nhìn cô một cái, gật đầu: “Xem rồi, em đoán bao nhiêu?”

Tiểu Lâm suy nghĩ một hồi, nói: “Em đoán chị chỉ có hai người.”

Vừa nói xong, lại thấy cô lắc mạnh đầu: “Không phải, em không nói về email đó, mà là cái khác!”

“Còn nữa sao?!” Giản Tình kinh ngạc mở to mắt, nghĩ thầm nếu thêm vài cái email như vậy nữa chắc cô điên mất.

Lâm Kiều Kiều cúi người xuống bàn cô, mở hộp thư, nhanh chóng tìm ra một email khác, tiêu đề viết rõ ràng “Áp-phích tuyên truyền.”

“Công ty sắp triển khai áp-phích tuyên truyền của quý này, người được chọn cơ bản đã xác định, trưởng ban Giản Tình ở phòng thị trường là nhân vật nữ chính...”

Giản Tình xem xong không nói được lời nào, sợ ngây người, phía sau email viết cái gì, cô không còn tâm trí để đọc nữa.

Áp-phích gì chứ? Chẳng phải lúc trước cô đã từ chối Lý Duy ư? Cái gì gọi là “người được chọn đã xác định”!! Công ty đã xác định, cô là đương sự, sao ngay cả một chút tin tức cũng chưa nhận được?

“Tiểu Lâm, chuyện này là thế nào?” Sững sốt hồi lâu, Giản Tình vẫn không hiểu gì bèn hỏi Tiểu Lâm bên cạnh.

“Em cũng vậy, buổi sáng mới đọc qua, em tưởng chị đã nhận được thông báo rồi.” Nhìn bộ dáng mù mờ của Giản Tình, Tiểu Lâm cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Đâu có thông báo gì, nếu em không nói cho chị biết, chị cũng không chú ý đến.”

“Làm sao bây giờ, email đều đã được gửi đi, Phương boss chắc chắn cũng nhận được rồi.”

Giản Tình day day huyết thái dương, trong lòng cảm thấy phiền muộn, hình như gần đây mọi chuyện có vẻ rất kỳ quái...

Buổi tối Phương Khiêm không đi xã giao, nhưng cũng không thể về đúng giờ. Giản Tình tan tầm sớm hơn, nên đi chợ mua đồ ăn một mình. Giản Tình vẫn ưa mua đồ ăn ở chợ, tuy môi trường không được như siêu thị nhưng thức ăn lại tươi ngon hơn.

Vừa đến chợ, Phương Khiêm đã gọi điện đến, hỏi cô đang ở đâu, Giản Tình đang dạo quây bán hải sản, cười nói với anh ở đầu kia điện thoại: “Em ở chợ phía Tây, buổi tối chúng ta ăn cơm rang hải sản nhé?”

“Sao lại đi xa như vậy?” Anh nghe được chỗ của cô, có vẻ hơi hờn giận.

“Hải sản nơi này tươi hơn.” Cũng khó trách anh mất hứng, chạy xe từ công ty đến chợ phía Tây cũng phải mất hơn mười phút, lại ngược đường về nhà. Trời rét mà đi mua đồ xa như vậy, chắc anh cũng đau lòng thay cô.

“Mua xong chờ anh đến đón em.”

“Không cần, cửa chính của chợ là bến xe bus.” Giản Tình không muốn anh vì cô chạy tới chạy lui, liền nhỏ giọng từ chối.

Nào biết anh không hề nghe cô, chỉ nói câu: “Anh đi ngay bây giờ”, sau đó liền cúp máy.

Giản Tình nhìn chằm chằm di động trong chốc lát, môi nở nụ cười ngọt ngào. Bên cạnh ông chủ quây hàng đang bắt cá, ngẩng đầu lên nhìn thấy nụ cười tươi như hoa, tay mềm nhũn, suýt nữa tự giẫm vào chân mình.

Bởi vì hải sản không thể để lâu, hơn nữa nguyên liệu mà Giản Tình sắp sửa dùng đến mỗi loại đều mua một ít, trên tay là vài cái gói to ướt đầm, cô sợ dính đến quần áo, chỉ có thể nâng tay đưa ra xa, trong chốc lát, cô cảm thấy thật quá sức mệt mỏi.

Đi đến cửa chợ, nhìn thấy mấy bà lão bán những loại rau xanh vườn nhà trồng có vẻ rất tươi ngon, Giản Tình liền ngồi xổm xuống mua hai bó, trả tiền xong đứng dậy đã thấy Phương Khiêm đứng bên cạnh.

“Sao anh lại xuống xe ở đây? Nơi này rất bẩn.” Nhìn anh mặc bộ đồ hàng hiệu, lại bình thản đứng ở cửa chợ ướt sũng, Giản Tình cuống cuống lên. Anh mang trên chân là giày da đắt tiền, đến đây giẫm nước, không chừng giày sẽ hỏng mất thôi.

“Anh đi bộ đến đây.” Đứng ở cửa chợ ồn ào lộn xộn, vẻ mặt Phương Khiêm vẫn bình thường như lúc đứng trên bàn hội nghị chỉ tay năm ngón. Chỉ có thể nói rằng năng lực gặp biến không sợ hãi của anh đã đạt tới cảnh giới cao nhất.

Giản Tình đột nhiên cảm thấy tủi thân thay Phương Khiêm, cảm thấy người đàn ông trước mắt thật sự đã bị lãng phí vì mình. Nếu không gặp cô, không yêu cô, chắc rằng nơi anh xuất hiện sẽ không phải siêu thị hoặc chợ, cũng không cùng cô ở trong căn phòng nhỏ mấy chục mét vuông, ăn đồ ăn đạm bạc cô nấu. Anh là con trai nhà giàu có, dù ăn hay ở, có loại nào mà không phải trải qua sự chuẩn bị tỉ mỉ. Vậy mà giờ đây, anh lại đứng bên cô, đôi bàn tay sạch sẽ giúp cô cầm cái gói to ướt đầm, còn tản ra mùi tanh hôi đặc trưng của hải sản. Ngay cả cô là người bên ngoài nhìn còn đau lòng, thật không biết cảm giác của chính anh ra sao.

“Mua xong rồi chứ?” Người đàn ông một thân cao quý nho nhã, trên tay lại cầm theo cái túi plastic màu đen tổn hại hình tượng, đứng ở trong đám người, ánh mắt nhìn cô dịu dàng, ôn hòa.

Giản Tình đột nhiên cảm thấy cay cay nơi sống mũi, cô lập tức nở nụ cười xán lạn, vòng tay ôm lấy tay kia của anh, dịu dàng nói: “Xong rồi, chúng ta về nhà thôi.”

Cho dù thế nào, giờ anh là của cô, anh nguyện ý vì cô ở trong căn phòng nhỏ, anh nguyện ý vì tâm tình của cô mà giấu diếm quan hệ hai người, anh nguyện ý vì cô cầm gói to tanh hôi khó chịu. Anh nguyện ý nhiều như vậy, cô còn mong ước xa xôi gì nữa đây, chỉ như vậy cũng đủ làm cho cô hạnh phúc thật lâu rồi.

Về nhà, chuyện đầu tiên Giản Tình làm chính là vội vàng giúp Phương Khiêm cởi giày, cô phải giúp anh lau thật khô. Phương Khiêm nhìn bộ dáng hấp tấp của cô, cũng rất nghe lời cởi giày rồi mang mọi thứ đến phòng bếp, xong xuôi mở vòi nước rửa tay. Nước máy do hệ thống cung cấp buốt đến tận xương, anh không nhịn không rung mình một cái.

Giản Tình sau khi lau xong giày Phương Khiêm, đi vào phòng bếp nhìn thấy anh đang đứng ngây người trước vòi nước, cô khó hiểu bèn hỏi: “Khiêm, sao vậy?”

Phương Khiêm quay đầu nhìn cô, sắc mặt không tốt lắm, thản nhiên đáp: “Nước rất lạnh.”

Giản Tình gạt đầu, cảm thấy hơi buồn cười: “Bây giờ là mùa đông, đương nhiên nước sẽ rất lạnh.”

Anh nghe cô giải thích xong bèn vòng tay ôm cô, cúi đầu thở dài: “Nước lạnh như vậy, em mỗi ngày còn rửa đồ ăn, nấu cơm, rửa chén. Thật vất vả cho em.”

Giản Tình mỉm cười, ngẩng đầu nhìn vào mắt anh: “Việc này có đáng gì, em rất vui vẻ làm vì anh mà.” Hơn nữa cô cũng đau lòng vì cơm bên ngoài anh ăn không hợp khẩu vị, nếu anh có thể thích đồ ăn do cô làm thì nước dù lạnh cũng đâu có sao.

“Anh đi tắm rửa trước đi, em làm đồ ăn, lát nữa là sẽ xong thôi.”

Phương Khiêm nhíu mày: “Nếu không, để anh giúp em nấu.”

Giản Tình không nhịn được cười thành tiếng: “Không cần, nấu cơm là việc nhỏ, không cần phiền đến anh, nhanh đi tắm rửa đi.”

Khi Giản Tình làm xong, bưng cơm rang thơm ngào ngạt đi ra phòng bếp, đã nhìn thấy Phương Khiêm cầm laptop, ngồi ở bàn ăn lên mạng. Đem cơm rang ngon lành tới trước mặt anh, Giản Tình tò mò hỏi một câu: “Anh xem gì vậy, lại còn rất chăm chú nữa.”

Phương Khiêm ngẩng đầu nhìn cô, tay gấp laptop lại: “Hôm nay có rất nhiều email không đọc, giờ rảnh rồi anh đọc qua.” Nhìn thấy đĩa cơm rang thơm ngon trước mặt, anh tán thưởng: “Thơm quá.”

“Nhanh ăn đi, em đi lấy canh rong biển lên.” Nghe Phương Khiêm vô tình nhắc tới email, Giản Tình sực nhớ tới email ở công ty hôm nay, cô quay sang nhìn anh vài lần, tự hỏi không biết anh có đọc được hay không, chắc là không, vì nếu có chắc hẳn anh đã sớm chất vấn cô.

Đến lúc đi ngủ, Phương Khiêm vẫn không hỏi cô chuyện cái email, trong lòng Giản Tình càng thêm khẳng định anh không đọc được. Cô thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bắt đầu phiền não nghĩ xem nên giải thích chuyện này với anh như thế nào. Hôm nay sau khi cô xem email, liền đi tìm trưởng phòng, trưởng phòng cũng không biết xảy ra chuyện gì, chỉ nói chờ ngày mai ông tìm hiểu xong sẽ giải thích cho cô. Giờ cô cũng nghĩ là không nên cho Phương Khiêm biết chuyện này, nếu không chẳng biết phải giải thích rõ ràng thế nào

Lúc cô vừa nằm xuống, anh liền xoay người đè lên cô, bàn tay ở trong chăn lập tức lưu loát cởi áo ngủ của cô ra. Giản Tình bị anh động tay động chân miệng cười không dứt, giọng nói mềm mại kêu nhỏ, “Khiêm...”, lập tức bị một cái hôn nồng nhiệt của anh che miệng lại.

Sự vuốt ve quen thuộc, hơi thở thân thiết làm Giản Tình cảm thấy thỏa mãn tận đáy lòng. Chấn tởm lựa mềm mại đã bị hai người đẩy xuống giường, hai chân Giản Tình vòng ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh, da thịt nhẹ nhàng ma sát, bắt đầu từng cơn khoái cảm.

Anh cúi người nhìn bộ dáng mê người của cô, không nén nổi thở dài: “Bảo bối, em thật đẹp.”

Giản Tình mỉm cười, vòng tay ôm chặt lấy cái lưng rắn chắc của anh. Khi nơi non mềm bị chiếc lưỡi của anh chơi đùa, cô cúi đầu thốt ra tiếng ngâm khê, không kiềm chế được mở rộng hai chân ra, nghênh đón anh nhanh chóng tiến vào.

Ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp ma sát, kích tình mệnh môn, Phương Khiêm dùng thân thể anh mang cô vào cảnh giới rục rỏ tuyệt vời.

Khi dần lên đến đỉnh, Giản Tình càng thêm vội vàng đáp lại anh, nào biết ngay lúc đó, trong nháy mắt, anh đột nhiên ngừng lại.

Giản Tình khó chịu ưm vài tiếng, mở hai mắt đầy sương, thúc giục anh: “Khiêm... Cho em, nhanh một chút.”

Anh nhòm người lên vài phân, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa, khê thầm thì bên tai cô: “Về chuyện áp-phích, em không có gì muốn nói với anh sao?”

Giản Tình ngẩn người, vẻ mặt lập tức trở nên đỏ khốc đỏ cười!

Trời ạ, thời khắc mấu chốt như vậy mà anh còn muốn hỏi việc này!!

[1] : Quét thẻ để tính số giờ làm một ngày, quét lúc đi làm và lúc ra về.

[2] : Các dịch vụ chat của Trung Quốc.

20. Chương 23

Chương 23: Thủ thủ bên gối

Edit: ss yanka

Beta: Bi

Nguồn:bin0kun0.wordpress

Giản Tình bị anh dừng lại đột ngột, thân thể nóng lên tê dại khó chịu. Cô khê xoay thắt lưng, bĩu môi uất ức nhìn anh, “Chuyện áp-phích hôm nay em xem email mới biết được, thật sự lúc trước em đã từ chối Lý Duy rồi.”

Nghe cô giải thích, Phương Khiêm nhú mồm, hai tay cố định thắt lưng của cô, trầm giọng hỏi: “Thật sự không biết?”

“Thật... A!” Giản Tình còn chưa nói xong, phần lưng Phương Khiêm đã dùng một chút lực, tiến thật mạnh vào chỗ sâu nhất của cô, một trận tê dại sáng khoái lập tức chiếm lĩnh toàn bộ cơ thể. Thân mình một hồi trở nên mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Kích tình qua đi, Phương Khiêm vệ sinh qua loa cho cả hai người rồi kéo cô vào trong lòng.

Hôn lên cái trán ướt đầm mồ hôi của cô, mũi cũng ngửi được mùi thơm thoang thoảng tỏa ra từ người cô, tâm trạng trở nên nhu hòa lạ thường.

Giản Tình cuộn mình trong ngực anh, lẳng lặng nghe tiếng tim đập trầm ổn của anh đến xuất thần. Hai người sống chung đã gần hai năm, quan hệ cũng ngày càng khăng khít, có thể nói là vô cùng ngọt ngào. Không công khai quan hệ, lén lút như kẻ trộm, cô luôn có cảm giác niềm hạnh phúc này không chân thực, không an toàn và làm cô bồn chồn. Nhưng nếu như lựa chọn công khai, tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì cô thật sự không biết mình có đủ năng lực để đối mặt hay không.

Lúc trước mẹ của Phương Khiêm tặng cô một bộ trang sức sang trọng đắt tiền, trong lòng cô cũng hiểu được hành động của bà ấy phần lớn là có ý ra oai. Phương Khiêm bảo cô nhận lấy, sau này cũng không nhắc tới nữa. Cô từng thử gợi lại đề tài này, nhưng Phương Khiêm chỉ thản nhiên buông một câu, “Bà ấy đưa, chúng ta cứ nhận.” Thái độ của anh khi nói về mẹ mình so với bộ dáng khi anh thảo luận công việc cũng không khác nhau là mấy.

Tuy rằng cô chưa từng gặp mặt hay tiếp xúc với Phương phu nhân, nhưng từ những tin tức nghe được, ít nhiều cô cũng hiểu sơ về tính cách bà ấy. Nói tóm lại, Phương phu nhân tuyệt đối không phải dạng người hòa nhã.

Có một vị phu nhân ngăn cản trước mặt, cô càng không thấy lạc quan với kết quả của việc công khai quan hệ hai người, nguyên nhân chủ yếu cũng là vì cô luôn rất thận trọng.

Dư luận có lẽ cũng sẽ gây thương tổn cho người ta, nhưng chỉ cần bọn họ không dao động thì thực ra không có gì đáng sợ. Ý kiến của gia đình so với ý kiến của dư luận còn quan trọng hơn gấp nhiều lần.

Giản Tình cảm thấy mình có vẻ là người cổ hủ, nếu hai người đã xác định quan hệ, tất nhiên tốt nhất là nhận được sự đồng ý kèm lời chúc phúc của hai bên gia đình, nếu không thì dù bọn họ có hạnh phúc đến đâu cũng chắc chắn sẽ có nhiều tiếc nuối.

Tính cách cô tuy lạc quan, không thích rối rắm, nhưng khi đắm chìm trong yêu đương, có người nào không giống cô lo được lo mất, tâm tư lúc này lúc khác? Nhiều do dự, lăm hoài nghi, đến bây giờ vẫn làm cho cô chần chừ không quyết. Phương Khiêm yêu thương cô, không ép cô quyết định, đây cũng chính là một trong các nguyên nhân khiến cô không chịu công khai quan hệ.

“Em suy nghĩ gì vậy?” Có thể do cô mơ màng đã lâu, anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô, thấp giọng hỏi.

Giản Tình phục hồi tinh thần lại mới biết được mình đã sơ suất thờ ơ anh. Vì vậy cô ngẩng đầu, mỉm cười in lên cằm anh một nụ hôn, sau đó hỏi: “Anh nói xem chuyện chụp áp-phích rốt cuộc là do ai bày trò?”

Phương Khiêm đang lấy tay vân vê mái tóc quăn của cô, mái tóc vừa được gội, mềm mại lại xoã tung làm cho anh có phần yêu thích không muốn rời tay, “Nếu sự kiện đã được tung ra, sợ gì không tìm được người bày trò...”

Nghe anh lạnh nhạt đáp lại, Giản Tình thầm thở dài. Sống chung lâu như vậy, nhưng cô vẫn khó có thể cùng anh tâm ý tương thông, chủ yếu là vì nội tâm của anh rất phức tạp!

“Anh thật sự muốn em đi chụp áp-phích sao?”

Anh cúi đầu nở nụ cười, hỏi lại cô: “Em muốn chụp à?”

Giản Tình bị lời này của anh làm cho mắc nghẹn, chuyện này còn phải hỏi cô sao? Nếu cô muốn chụp thì đã sớm đáp ứng Lý Duy, về sau cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện đến vậy, còn suýt nữa làm anh hiểu lầm. Giờ lòng cô nóng như lửa đốt vậy mà anh bàng quan hỏi cô có muốn chụp không...

Nếu cô trả lời muốn chụp, thì với tính cách chủ nghĩa của mình, anh sẽ cho cô đi chụp sao? Tần Tiểu Ý thường xuyên gọi anh là Phương keo kiệt, biệt danh này cũng không phải tùy tiện mà đặt.

“Không muốn chụp.”

Thái độ của anh làm cô rất muốn cho một đáp án khẳng định, nhưng sau đó biết là sẽ gặp phải càng nhiều phiền toái, cho nên cô vẫn thành thật trả lời anh.

Nghe xong đáp án của cô, Phương Khiêm ôm cô càng chặt, vẻ mặt bí hiểm mỉm cười, “Thật ra chơi một chút không phải là không được.”

Giản Tình nhìn anh tươi cười như vậy, lập tức nhớ tới lúc anh cười xấu xa khi đối chất cùng Bạch Lị Lị, tự nhiên cô có cảm giác tóc gáy dựng ngược. Nở nụ cười như vậy, chứng tỏ trong lòng anh đang có chủ ý, điều này, cô vẫn nhìn ra được.

“Chơi một chút?” Giản Tình đương nhiên biết cái “chơi một chút” chắc chắn không có ý chơi bình thường, mà là một câu nói âm mưu trăm phần trăm.

Đang lúc Giản Tình lấy lại hoàn toàn tinh thần, muốn cùng anh thảo luận đề tài này đến nơi đến chốn, thì cái nơi phức tạp của người nào đó đã muốn nói sang chuyện khác. Tay anh nâng cằm cô lên, chân thành đề nghị: “Giờ chúng mình thảo luận một vấn đề khác đi.”

Giản Tình như bị lạc trong ánh mắt thăm thẳm tựa hồ sâu của anh, cô dịu dàng hỏi: “Vấn đề gì?” Đối với tình hình bị anh xỏ mũi dắt đi, Giản Tình mặc dù đã nhận ra, nhưng vẫn cảm giác hữu tâm vô lực (có lòng mà không có sức).

“Ở email trước mọi người đoán em đã có bao nhiêu bạn trai, anh cảm thấy là làm người yêu đương nhiệm của em, anh có quyền được biết đáp án chính xác nhất.” Anh nghiêm trang nói ra vấn đề mà mình cảm thấy đáng thảo luận.

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của anh, Giản Tình cũng không nể mặt cười nhạo thành tiếng, thân thể tuy bị anh ôm chặt lấy nhưng vẫn khẽ rung lên.

Anh nhìn phản ứng của cô thì đương nhiên giận dữ, bèn thò tay vào trong chăn, đánh nhẹ vào chiếc hông của cô, quát khê: “Thành thật nói mau.”

Động tác vô cùng thân thiết này làm cho khuôn mặt nhỏ của Giản Tình lại đỏ bừng lên, cô lườm anh một cái rồi mới dịu dàng hỏi lại: “Khi nào thì anh cũng cảm thấy hứng thú với mấy tin đồn này vậy?”

“Có liên quan tới em, anh đều cảm thấy hứng thú.” Anh đáp.

“Chẳng phải đều tại anh à, trong lúc vô tình làm ra một số chuyện để khiến người ta hiểu lầm, nếu không cũng sẽ không có nhiều tin đồn như vậy.” Nói tới đây, Giản Tình lại uất ức, không nên được lên án anh.

Phương Khiêm gật đầu, dỗ dành: “Ừ, đều là tại anh.” nhưng vẻ mặt lại hoàn toàn không phải như vậy, đúng là “trong lúc vô tình” ư? Cô gái nhỏ của anh thật biết quan tâm đến anh.

Giản Tình xoay người, nằm úp sấp lên người anh, chiếc chăn theo đó trượt xuống, bờ vai trắng nõn mềm mại bị mái tóc đen óng nửa che nửa hở. Cô cười lộ ra má lúc đồng tiền tươi như hoa, “Anh thật sự muốn biết à?”

Lúc cô vô tình toát ra vẻ xinh đẹp thì người đàn ông của cô đã muốn hoàn toàn chìm đắm trong cô. Cái đầu luôn luôn tỉnh táo khôn khéo lúc này lại có vẻ đờ đẫn. Anh chỉ có thể gật khê, “Muốn.”

“Vậy chúng ta cùng trao đổi điều kiện đi.” Anh cảm thấy hứng thú đối với tin đồn về cô thì độ hứng thú của cô đối với tin đồn về anh cũng không kém, đúng lúc có thể lấy ra trao đổi.

Xem ra cô gái của anh cũng rất thông minh, “Điều kiện gì?”

“Em nói bạn trai trước đây có mấy người, anh nói bạn gái trước đây có mấy người, như vậy mới công bằng.” Giản Tình chớp mắt, môi nở nụ cười tinh quái.

Phương Khiêm lấy tay xoa trán, cảm thấy mình như bị cô trói lấy, ngẹn ngào nói chẳng sai chút nào – anh hùng khó qua ải mỹ nhân!

Ngày hôm sau Giản Tình vừa đến văn phòng, việc đầu tiên làm chính là đi tìm Lưu trưởng phòng hỏi rõ nguyên do việc áp-phích, nào biết đột nhiên Lưu trưởng phòng lại phải đi công tác .

Trở lại chỗ ngồi, Giản Tình vẫn đang buồn phiền vì không gặp được Lưu trưởng phòng, Tiểu Lâm đã đến gõ gõ trước bàn làm việc của cô, đặt lên bàn một túi khoai nhỏ, “Mới sáng sớm mà chị đã nhăn mặt nhưu mày, ha ha, ăn cái này xong tâm trạng sẽ tốt lên thôi.”

Giản Tình hoài nghi nhận lấy túi khoai, nghi ngờ hỏi lại: “Túi khoai này thực sự thần kỳ như vậy?”

Tiểu Lâm gật đầu lia lịa, “Đương nhiên, mỗi lần tâm trạng em không vui, ăn hai túi to, lập tức tốt lên ngay!”

Giản Tình lắc đầu, đem túi khoai trả lại cho cô, hay là thôi đi, hành vi thỏa mãn bản thân của Tiểu Lâm so với người bình thường kém khá xa, hoàn toàn không thể tin được!

Tiểu Lâm thấy cô trả lại túi khoai cho mình thì lập tức tóm lấy. Phải biết rằng lúc chuẩn bị lấy túi khoai này đi an ủi người ta, cô cũng phải tự an ủi bụng mình rất lâu! Phải biết rằng, túi khoai chính là tình cảm chân thành của cô.

Lấy một mẫu khoai ra, bỏ vào miệng, Tiểu Lâm nhai rôm rộp rôm rộp, vừa nhai vừa nói: “Chị không tìm thấy Lưu trưởng phòng à, ngày hôm qua còn chưa thấy ông ấy bảo phải đi công tác, sao hôm nay lại lo lắng trốn mất như thế?”

“Chị cũng biết là có chuyện kỳ quái, gọi điện thoại cũng không bắt.” Giản Tình bĩu môi, buồn bực. Tuy rằng Phương Khiêm đã tỏ thái độ rằng chụp một chút cũng không sao, nhưng thái độ của anh quá mức quái lạ, cô thật sự rất lo lắng, cho nên hôm nay muốn đến công ty tự mình giải quyết triệt để vấn đề này, ai ngờ Lưu trưởng phòng đột nhiên lại đi công tác. Chuyện này cô biết tìm ai để lý luận đây.

“Xi, rõ ràng là trốn chị rồi.”

Tiểu Lâm ăn xong lại đem mẫu khoai khác bỏ vào miệng, âm thanh rôm rộp rôm rộp càng lúc càng vang dội, tiếp tục khiêu chiến tâm lý và năng lực thừa nhận của các nam đồng nghiệp cùng văn phòng.

Giản Tình thở dài, đối với tình huống quái lạ này, cô chẳng biết phải làm sao.

Tương phản với Giản Tình, hôm nay tâm trạng Phương boss có thể nói là vui vẻ khác thường, cho dù bên ngoài mưa to gió lạnh nhưng xem ra với anh lại là trời trong nắng ấm .

Nhóm trợ lý cũng cảm nhận được tâm trạng tốt của anh, thừa lúc này vội vàng mang văn kiện đã tích lũy hai ngày trước đến đặt lên bàn anh, văn kiện tầng tầng lớp lớp, vô cùng đồ sộ.

Lúc trước bởi chuyện Giản Tình bị điều đến phòng quan hệ xã hội, Phương Khiêm quả thật chậm trễ rất nhiều công sự, hôm nay nhóm trợ lý chịu khó quăng văn kiện lên bàn làm việc của anh, anh cũng không hé răng, “tuyệt bút” vung lên, từng cái văn kiện lập tức bị tiêu diệt.

Nếu muốn hỏi vì sao hôm nay tâm trạng Phương boss tốt như vậy, đương nhiên là do câu trả lời cho vấn đề mà hai người đã trao đổi khi còn trên giường tối hôm qua.

Lúc ấy anh thoáng tự hỏi một lát rồi đưa ra con số, cái con số này cũng chỉ là đại khái. Lúc trước mỗi khi chia tay bạn gái, chẳng bao lâu là anh đã quên sạch sẽ, vậy thì sao có thể nhớ đã quen bao nhiêu người. Giản Tình tuy tỏ vẻ không hài lòng với đáp án của anh, nhưng cũng miễn cưỡng chấp nhận .

Sau đó anh liền chớp cơ hội hỏi ngay đáp án của cô, không ngờ cô trầm ngâm cả nửa ngày, cuối cùng lại nhìn anh lắc đầu. Anh đã tự giác thú nhận, cô lại lật lọng không thừa nhận!

Anh lập tức cù cô uy hiếp, ép cô nói ra số lượng chính xác. Cô cười đến không thở nổi, chỉ có thể vừa giãy dụa vừa nói: “Em... Em đã nói mà... Em không có, không có bạn trai.”

Chính đáp án này đã làm cho tâm trạng của Phương đại boss luôn luôn bình tĩnh lao thẳng lên mây xanh. Thì ra anh là mối tình đầu của cô, đây thật đúng là một thu hoạch lớn.

Khó trách người khác luôn nói đàn ông dễ dàng bị phụ nữ thu phục nhất là lúc thổ thổ bên gối, giờ phút này Phương Khiêm rất cảm động, thâm nghĩ thủ thủ thì bên gối đúng là việc rất tốt.

Phương Khiêm phục hồi tinh thần, nhìn trợ lý đi vào văn phòng liền lên tiếng gọi anh ta đến, sai bảo: “Tiểu Dư, liên hệ với Viên Dịch, nói tôi có việc tìm anh ấy.”

Vui vẻ cũng phải có chừng có mực, còn chuyện nghiêm túc khác chờ anh đi giải quyết.

21. Chương 24

Chương 24: Ánh mặt trời ngày đông

Edit: ss yanka

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Sau khi đợt không khí lạnh không ngừng tàn phá thành phố S nhiều ngày thì cuối cùng đã bỏ đi trong lưu luyến, về âm u trên bầu trời cũng lắng lặng biến mất theo nó. Dù thời tiết vẫn còn se lạnh nhưng mọi người đã đồng loạt thay những bộ quần áo bông tròn vo bằng những bộ quần áo nhẹ nhàng thoải mái.

Thứ Bảy hôm nay, ánh nắng mặt trời chiếu xuống rực rỡ, Giản Tình một mình ôm chăn ra ban công phơi nắng, Phương Khiêm ăn xong sáng xong đã ra ngoài, còn bữa trưa sẽ không về ăn cơm. Trong nhà chỉ còn một mình Giản Tình, không có việc gì làm, cô bèn bắt tay vào dọn dẹp nhà cửa. Nhưng cô cũng không phải buồn chán lâu, gần đến giữa trưa, Tần Tiểu Ý gọi điện thoại đến rủ cô ra ngoài ăn cơm.

“Đừng nói cậu muốn ở nhà cùng Phương keo kiệt nhé, mình sẽ nhanh chóng lái xe đến dưới lầu nhà cậu, nếu cậu không xuống, mình sẽ xông thẳng lên cướp người.” Tần Tiểu Ý uy hiếp.

Giản Tình cong miệng cười khê ra tiếng, “Không cần cậu đi lên, mình sẽ ngoan ngoãn ở dưới lầu chờ cậu.”

Trong giọng nói Tần Tiểu Ý lộ ra vẻ kinh ngạc, “Ồ, hôm nay có bão à, sao Phương keo kiệt nhà cậu lại tốt như vậy?”

“Anh ấy không có ở nhà, chỉ có mình mình thôi.” Giản Tình cười giải thích, thầm nghĩ người đàn ông mình yêu nhất cùng với người bạn thân nhất của mình – sao hai người họ lại không hợp nhau đến vậy?

“Thảo nào! Mình biết chắc chắn hẳn sẽ không hào phóng như vậy, thì ra là bỏ lại cậu ở nhà một mình. Mình sắp đến rồi, cậu xuống dưới đi.” Giọng nói trầm thấp dễ nghe của Tần Tiểu Ý truyền đến từ điện thoại.

“Ừ, mình xuống ngay.” Cúp điện thoại, Giản Tình trở về phòng thay quần áo để ra ngoài, trang điểm sơ qua rồi cầm túi xách xuống lầu.

Lúc xuống đến nơi, vừa khéo gặp anh bảo vệ trẻ tuổi đang đứng ở cửa khu nhà, đề nghị Tần Tiểu Ý đỗ xe sang một bên. Giản Tình nhìn thấy, vội vàng chạy đến, nở nụ cười áy náy với anh ta, “Chúng tôi sẽ đi ngay bây giờ.”

Anh bảo vệ trẻ tuổi bị nụ cười của cô hấp hồn, chỉ có thể vô thức gật đầu, cả người cứng đờ không động đậy.

Giản Tình vừa định mở cửa ghế phụ, mới phát hiện bên trong đã có người ngồi. Cô định thần lại nhìn rõ, thì ra là Lâm Kiều Kiều, cô bé nhìn cô cười tươi rói. Giản Tình cười đáp lại rồi xuống mở cửa phía sau, vừa định ngồi vào, chợt nghe Tần Tiểu Ý nói với Lâm Kiều Kiều: “Lâm Tiểu Trư, ôm đồ ăn vặt của em xuống phía sau đi, cứ ở bên cạnh chị nhai nhai nuốt nuốt, thật là phiền muốn chết.”

Lâm Kiều Kiều khinh bỉ nhìn Tần Tiểu Ý, miễn cưỡng đáp: “Muốn chị Tình ngồi phía trước cứ việc nói thẳng ra, lại còn kêu em phiền, vừa rồi là ai vừa lái xe vừa ăn vặt cùng em!” Nói xong, cô bé nhanh chóng mở cửa bước xuống xe, “Chị Tình, chị ngồi phía trước đi.”

“Không sao.” Giản Tình cười lắc đầu, kỳ thật với cô ngồi ở đâu cũng vậy.

“Em không muốn bị cắt cơm trưa đâu, tốt nhất em nên ngoan ngoãn ngồi ở ghế sau thôi.” Lâm Kiều Kiều ôm đồng hồ ăn vặt, vòng qua Giản Tình, đi xuống ghế sau ngồi, còn tự giác sập mạnh cửa xe lại.

Giản Tình nhìn động tác liên tiếp của cô, cảm thấy dở khóc dở cười, thầm nghĩ bình thường Tiểu Lâm khi không đi làm, thì ra lại đáng yêu như vậy, chẳng trách bây giờ Tần Tiểu Ý hay qua lại cùng cô bé.

Vừa ngồi vào trong xe, cô đã nghe được Tần Tiểu Ý huýt sáo véo von, Giản Tình tò mò nhìn về phía cô. Tần Tiểu Ý quay sang cô chớp mắt mấy cái, rồi lại quay ra ngoài cửa xe chớp mắt mấy cái nữa. Cô nhìn theo ánh mắt Tần Tiểu Ý, dưới ánh nắng mặt trời ấm áp, anh bảo vệ vừa nãy được cô tặng cho một nụ cười, giờ vẫn còn ngẩn ngơ đứng yên không nhúc nhích.

“Cậu đúng là tội lỗi đầy mình, đi đến đâu cũng có thể làm đàn ông hồn bay phách lạc. Chẳng trách Phương keo kiệt luôn muốn giữ cậu bên cạnh, chắc là hần cũng biết, trừ hần ra, còn vô số đàn ông rình cậu như hổ rình mồi.” Tần Tiểu Ý vừa trêu chọc cô, vừa khởi động xe chạy đi.

Dù cho cửa khu nhà đã trống trải, nhưng anh bảo vệ trẻ tuổi vẫn ngơ ngẩn nhìn theo xe các cô đi xa.

Giản Tình đã sớm quen với những câu nói hâm dở của Tần Tiểu Ý, chỉ lườm cô một cái, không lên tiếng trả lời, nhưng Tiểu Lâm ngồi ghế sau lại không nhận được, “Thì ra Phương boss cũng có lúc bị động như vậy, em thật không ngờ nha.”

Không khí trong xe lập tức chùng xuống, vài giây sau, Tần Tiểu Ý không nhận được bật cười ngặt nghẽo, nghe giống như đang mĩa mai: “Lâm Tiểu Trư, chị rất thích phản ứng của em. Phát hiện ra boss của em cũng có lúc bị động, có phải em đã vỡ mộng rồi không?”

Tiểu Lâm bĩu môi, “Làm gì có, hình tượng Phương boss ở trong lòng em không thể phá vỡ.”

“Xi, đồ mê trai!” Tần Tiểu Ý khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Giản Tình nghe hai cô đấu vô mồm, chỉ điềm tĩnh mỉm cười. Đến khi thấy lời nói càng ngày càng sắc mùi thuốc súng, cô mới lên tiếng chen ngang, “Chúng mình đi ăn cái gì đây?”

“Chị Tần nói đưa chúng ta đi Mỹ Thực Thành ăn lẩu.” Vừa nói đến ăn, tinh thần Tiểu Lâm lập tức tỉnh táo, “Loại thời tiết này ăn lẩu là thích hợp nhất.”

“Em không sợ nóng hử, hôm qua vừa nghe em nói trên mặt nổi mấy cái mụn rồi cơ mà.” Giản Tình cười nhắc nhở Tiểu Lâm.

“Vì món lẩu yêu thích, cho dù thêm vài cái mụn, em cũng cam tâm!” Tiểu Lâm khí thế bồng bồng đáp.

Tần Tiểu Ý lập tức tạt ngay một gáo nước lạnh, “Thì em cũng chỉ có tiền đồ ở điểm ấy!”

Tiểu Lâm bị cô trêu thì làm mặt phụng phịu, có điều bữa cơm trưa này là Tần Tiểu Ý bỏ tiền, ăn cơm quan trọng hơn, cô bèn tự nhủ: Mình là người độ lượng, không thêm so đo với chị ấy.

Tiểu Lâm tự an ủi trong lòng, rồi lập tức chuyển đề tài sang Giản Tình, gợi chuyện: “Chị Tình, quần áo chị mặc hàng ngày là do boss mua tặng ạ?”

Giản Tình nghe được câu hỏi của cô, gật đầu, “Tất cả là của anh ấy mua cho.”

“Ôi, chị thật hạnh phúc, đều là hàng hiệu cả. Lúc trước nhìn chị Tình cho dù là phong độ hay tính cách đều rất hoàn hảo, em thường nghĩ, một nửa xứng với chị chắc là cũng phải rất xuất sắc! Không ngờ một nửa của chị Tình lại là Phương boss, em cảm thấy sự kết này quả thực rất trọn vẹn.” Lúc Tiểu Lâm nói những lời này, đôi mắt đen nhánh lóe sáng, có thể dễ dàng nhận ra cô bé đang mơ tới một tình yêu tốt đẹp.

Giản Tình vỗ vỗ bàn tay đặt ở lưng ghế cô, cười nói: “Tiểu Lâm đáng yêu như vậy, em nhất định sẽ gặp được hoàng tử trong mơ của em.”

“Vâng, em quyết định, em nhất định phải gả cho người có tiền!” Tiểu Lâm nói ra lời thề son sắt.

Tần Tiểu Ý lại một lần nữa bị chọc cười: “Gả cho người có tiền? Chờ đến ngày em bỏ bớt mấy thớ thịt đi thì không chừng còn có chút hy vọng. Em muốn có tư cách nói lời này trừ khi em chết nhé.”

Giản Tình khẽ khiển trách cô, “Đừng bắt nạt Tiểu Lâm.”

Tần Tiểu Ý trả lời hợp tình hợp lý, “Cậu không biết là bắt nạt nó rất vui à?”

Về mặt Tiểu Lâm lập tức trở nên ngang ngược, đây là những lời con người nói ra sao? Nhưng mà vì món lẩu, cô nhin...

Mùa đông quả thật là mùa thích hợp nhất để ăn lẩu, khi ba người đi vào quán lẩu nổi tiếng nhất, lập tức bị lượng người đông nghịt bên trong làm cho giật mình. Khí nóng bốc lên, tiếng người ồn ào, phục vụ chạy tới chạy lui, toàn bộ quán ăn giống như một cái chợ.

May mắn Tần Tiểu Ý đã đặt chỗ trước, ba người được đưa đến chiếc bàn ăn yên tĩnh ở lầu hai.

Ba người vừa ngồi xuống, Tiểu Lâm lập tức gọi nhân viên phục vụ, cầm thực đơn không khách khí gọi một loạt đồ ăn. Người nào không biết còn tưởng rằng hôm nay cô chính là người mời cơm.

“Lâm Tiểu Trư, em gọi nhiều như vậy sao ăn hết được? Chị báo trước cho em biết, vượt quá một ngàn tệ thì em tự mình thanh toán...” Tần Tiểu Ý cầm lấy chiếc đũa, xoay xoay trước bàn, cười đe dọa cô.

“Đòi tiền không có, đòi mạng em cũng sẽ không cho, các chị lo liệu đi.” Tiểu Lâm bình tĩnh ứng đáp một câu, tiếp tục xa xă cùng nhân viên phục vụ đang xanh cả mặt.

Tần Tiểu Ý cũng mặc kệ cô, quay đầu sang Giản Tình nói chuyện nghiêm túc: “Nghe Tiểu Lâm nói gần đây cậu gặp phải rất nhiều việc, sao mình không nghe cậu nhắc tới?”

“Chỉ là chút việc phiền lòng, cậu lại không giúp được gì, nhiều người biết thì cũng chỉ thêm nhiều người phiền não thôi. Chuyện của mình, anh ấy đã biết, cũng đã giúp mình giải quyết rồi.” Khi nhớ tới bộ dáng Phương Khiêm ở công ty ngăm che chở cô, trong lòng Giản Tình liền ngọt ngào như được rót mật.

“Xem bộ dạng chán ngấy của cậu kìa, hẳn là người yêu của cậu, không giúp cậu thì giúp ai. Ngày nào đó hẳn không giúp cậu nữa thì lúc đó cậu đá hẳn là vừa.” Tần Tiểu Ý nhấp ngụm trà nóng, lên tiếng giễu cợt cô.

“Đừng nói lung tung.” Giản Tình hờn dỗi lườm cô.

“Tùy tiện nói chơi thôi mà!” Tần Tiểu Ý làm vẻ xem thường, “Nhưng mà mình nghe Tiểu Lâm nói cậu muốn chụp áp-phích? Lại chuyện gì đây?”

Nhắc tới chuyện này, Giản Tình lập tức thở dài, “Việc này mình cũng không hiểu sao nữa, Phương Khiêm hẳn là cũng biết, nhưng thái độ lại không rõ ràng, mình cũng không biết rốt cuộc anh ấy muốn làm gì.”

“Hắn á, đừng nhìn bộ dáng hắn bình thường thanh tao nho nhã, kì thực là một bụng xấu xa.” Tần Tiểu Ý vừa dứt lời, lại ra vẻ khinh thường, “Giản Tình, mình đâu có nói xấu hắn, cậu trừng mắt cái gì.”

“Cậu như vậy là nói tốt chắc?” Giản Tình không chịu thua.

“Rồi rồi rồi, là mình sai, mình không nên nói hắn xấu xa, trong bụng hắn tất cả đều tốt hết, được chưa!”

Giản Tình thở dài, trầm nghĩ tâm sự cùng Tần Tiểu Ý đúng là rất khó khăn, “Mình định tìm trưởng phòng hỏi cho rõ ràng, nào ngờ ông ấy đột nhiên lại đi công tác, gọi điện thoại cũng không thấy đâu. Kì lạ thật!”

Tần Tiểu Ý mân mê chiếc đũa, “Trưởng phòng đi công tác sau lưng các cậu, điều này chứng tỏ rằng ông ấy biết ngọn nguồn sự tình. Chính vì quyết định này là của người có quyền lớn hơn ông ấy, cho nên ông ấy lựa chọn trốn tránh.”

“Đây mới là chỗ làm cho mình cảm thấy khó hiểu, rốt cuộc là ai làm? Ngoại trừ một ít tin đồn nhảm truyền ở ngoài, mình cũng không đắc tội với ai.”

Tần Tiểu Ý nhíu mày, cúi đầu suy tư một hồi, đột nhiên ngẩng đầu trợn mắt nhìn cô, trong ánh mắt đa phần là vẻ giảo hoạt, “Nếu không ngại thì cậu đồng ý việc này đi, thoải mái đi chụp áp-phích, phiền não làm gì. Cứ đoán tới đoán lui bị động như vậy, chỉ bằng trực tiếp đi chụp áp-phích, để mình trở thành chủ động.”

Giản Tình ngả ngửa trước đề nghị của cô, trợn tròn mắt đáp: “Sao có thể làm vậy, mình đâu có muốn chụp.”

“Cậu đừng nghiêm trọng thế, coi như đi chơi thôi, hơn nữa vị kia nhà cậu có bản lĩnh như vậy, chắc chắn hẳn sẽ giúp cậu giải quyết phiền toái.”

Lúc trước Phương Khiêm nói chụp chơi một chút, giờ Tần Tiểu Ý cũng bảo vậy, Giản Tình phát hiện mình lại do dự. Tần Tiểu Ý nói đúng, chỉ dựa vào phỏng đoán của bản thân thật sự rất bị động, Phương Khiêm hẳn là cũng biết gì đó, nhưng lại không muốn nói rõ cho cô. Tình huống này thật chẳng hiểu ra làm sao.

Chi bằng hạ quyết tâm giải quyết chuyện áp-phích!

“Mình vẫn còn hơi lo lắng.” Cuối cùng Giản Tình trả lời .

Tần Tiểu Ý nhún mày, “Nghe theo mình là tốt nhất, đúng rồi, khi nào chụp, nhớ gọi mình đấy nhé.”

Thật nôn nóng muốn biết phản ứng của Phương keo kiệt, xem ra lại có trò hay để coi.

Khi hai người thảo luận xong việc, quay đầu nhìn thấy một bàn tròn ngập đồ ăn, Tần Tiểu Ý lập tức nổi giận, “Ba người mà kêu nhiều đồ ăn như vậy, Lâm Kiều Kiều... Em muốn biến thành heo à!!”

Bên kia Lâm Kiều Kiều đã bắt đầu ăn, vừa nhai thịt dê vừa cười khanh khách: “Hê hê... Ăn không hết em có thể mang về.”

22. Chương 25

Chương 25: Buổi chiều ấm áp

Edit: ss yanka

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Bởi bữa “đại tiệc lẩu” lúc trưa Tiểu Lâm thật sự gọi rất nhiều, cho dù một mình cô bé giải quyết hơn phân nửa, Giản Tình cùng Tần Tiểu Ý giải quyết một nửa còn lại, nhưng Giản Tình vẫn no căng bụng.

Tần Tiểu Ý có thói quen ăn lẩu nhất định phải uống rượu, vì thế ba cô gái vừa ăn vừa uống, khi ăn xong thì mỗi người cũng đã uống không ít, cuối cùng vẫn là Tần Tiểu Ý gọi ba cô đến lái xe đưa mọi người về nhà.

Khi Giản Tình về đến nhà thì đã hơn hai giờ chiều, Phương Khiêm vẫn chưa về. Trước lúc cô ra ngoài đã nhắn tin cho anh, đến bây giờ anh vẫn chưa hồi âm, không biết có nhận được hay không.

Cảm thấy trên người vẫn còn lưu lại mùi lẩu trộn lẫn với mùi rượu, đầu Giản Tình hơi choáng váng, lảo đảo đi vào phòng tắm.

Tắm rửa thoải mái xong, mùi lẩu đã biến mất, nhưng mùi rượu vẫn không bay đi. Cảm giác người càng lúc càng say, Giản Tình tiện tay quần chiếc khăn bông to lên người rồi bước ra khỏi phòng tắm, thầm nghĩ chắc uống trà sẽ làm bớt đi cảm giác choáng, liền đích thân pha một chén trà xanh đậm đặc.

Trong nhà yên tĩnh đến đáng sợ, không biết có phải vì đã uống rượu hay không mà ý thức dường như đã rời khỏi lý trí, Giản Tình đột nhiên rất muốn gặp Phương Khiêm ngay lập tức, rất muốn anh ở đây im lặng ôm chặt lấy cô.

Ngồi ngơ ngẩn trên sofa một lúc, Giản Tình gần như không ý thức được hành động của mình, tay cầm lấy điện thoại bấm ngay số điện thoại quen thuộc nhất. Tuy cô biết chắc lúc này anh đang bận việc xã giao, nhưng cô vẫn rất muốn nghe giọng nói trầm thấp của anh dù chỉ một lát.

Điện thoại vang lên vài tiếng đã được đối phương nhận máy, ngay sau đó, Giản Tình nghe được giọng nói êm tai như trong tưởng tượng vang lên ở đầu bên kia. Anh dùng giọng điệu vô cùng thân thiết nói, “Tình, là anh.”

Trong lòng ấm áp, khoe miệng Giản Tình nở nụ cười thật hạnh phúc, giọng nói đượm mùi rượu cất lên: “Khiêm, có thấy tin nhắn của em không? Vừa rồi em và Tiểu Ý ra ngoài ăn cơm, giờ đã về nhà rồi.”

“Ừ, có nhận được, không phải em uống rượu đấy chứ?” Nghe được giọng điệu khác thường của cô, Phương Khiêm cười khê hời.

“Đúng vậy, em uống không ít, vừa tắm rửa qua, đầu vẫn còn choáng váng.” Giản Tình nhỏ giọng nũng nịu.

Nghe thanh âm kéo dài mềm mại của cô, tay cầm di động của Phương Khiêm hơi run lên, cảm thấy bên tai cũng đang run lên, anh quay sang nhìn thoáng qua những người đang ngồi xung quanh, khẽ gật đầu xin lỗi mọi người rồi cất lời: “Các vị cứ tiếp tục, tôi đi ra ngoài nhận điện thoại.”

Đi đến một góc ít người, Phương Khiêm mới chuyển tâm nói chuyện điện thoại với cô gái nhỏ đầu bên kia, “Sao lại uống nhiều như vậy? Sớm muộn gì cô nàng Tần Tiểu Ý kia cũng sẽ làm hư em thôi.”

Giản Tình cúi đầu cười cười, “Tụi em ăn lẩu rất cay rồi uống rượu rất ngon, không ngờ lại uống nhiều như vậy.”

“Tắm rửa sạch sẽ rồi ngủ một lát đi.”

“Không ngủ được, nhớ anh.” Giản Tình mang theo cảm giác say chũnh choáng, cách nói chuyện rõ ràng là lớn mật hơn so với bình thường.

Nghe cô nói trắng ra như vậy, Phương Khiêm cũng không nhịn được nở nụ cười, nhẹ giọng trêu chọc cô: “Nhớ thế nào?”

“Rất nhớ, rất rất nhớ.” Hơi ấm trong phòng khách bốc lên cùng với hơi nóng sau khi uống rượu làm cho Giản Tình không thể không nới lỏng khăn tắm ra một ít, “Muốn gặp anh ngay lập tức.” Nếu đã dám gọi điện thoại thì nói một hai câu bốc đồng cũng đâu là gì.

Cô gái nhỏ làm nũng khiến cho Phương Khiêm rất thích thú. Anh thầm nghĩ về sau nếu thỉnh thoảng để cô uống chút rượu, hiệu quả chắc sẽ rất thú vị, “Em ngoan ngoan đi ngủ, tỉnh ngủ là có thể gặp anh.”

“Được rồi, anh đi làm việc đi... A...” Giản Tình còn chưa nói xong, lại đột nhiên kêu nhỏ một tiếng.

Thanh âm mặc dù thấp, nhưng Phương Khiêm vẫn nghe được: “Sao vậy?”

Giản Tình then thùng lắc đầu, một tay cầm di động, tay kia luống cuống chỉnh lại khăn tắm. Vừa rồi vì đã thả lỏng khăn tắm một chút, cho nên khi cô có động tác hơi mạnh, khăn tắm liền nhanh chóng tuột đến tận thắt lưng, lộ ra phần lớn da thịt trắng hồng cùng với hai quả đào căng tròn trước ngực.

Nghe Phương Khiêm hỏi như vậy, cô cũng rất tự nhiên đáp: “Không có gì, khăn tắm vây quanh người bị rớt.”

Giản Tình chưa nghe thấy bên kia trả lời lại, đã bất giác phát hiện câu nói vừa rồi của mình có bao nhiêu ám muội. Mặt cô đỏ ửng lên như quả cà chua.

“Em tắm xong mà không mặc quần áo?” Phương Khiêm cảm thấy lúc này sự tự chủ của mình đang phải trải qua thử thách rất lớn.

Giản Tình đỏ mặt, gật gật đầu, lại nhớ ra hai người đang nói qua điện thoại, anh sao có thể nhìn thấy động tác của cô. Vì thế cô ngoan ngoan trả lời: “Em có quần khăn tắm mà.”

Phương boss chợt nhận ra rằng đứng ở nơi này nói về vấn đề này chỉ có tự mình hại mình mà thôi. Phải biết rằng lực sát thương của việc nửa che nửa hở so với khóa thân là mạnh hơn rất nhiều, anh giống như đang nhóm lửa tự thiêu mình, nuốt nuốt nước miếng, khó khăn mở miệng: “Trời lạnh, mau tìm quần áo mặc vào.”

“Nhưng mà em nóng...” Cô gái nhỏ ở đầu bên kia không ngượng ngừng tiếp tục nũng nịu.

Phương Khiêm im lặng một lúc.

“Phương tổng, bọn họ đang gọi cậu.” Đang lúc Phương Khiêm cầm di động ngăn người trước bức tường thì có người ở phía sau gọi anh.

Quay lại, Viên Dịch cao lớn một tay cầm chén rượu, dựa vào vách tường, vẻ mặt cười mà tựa như không cười nhìn anh.

“Biết rồi.” Cúp điện thoại, Phương Khiêm ỉu xìu liếc nhìn hắn.

Đang định đi vào phòng họp, chợt nghe Viên Dịch nói: “Cậu thật ra rất thương cô gái của cậu, nếu đã như vậy tại sao lại giấu diếm mối quan hệ?”

“Việc này không cần cậu quan tâm.”

“Mình đương nhiên không quan tâm, có thể có người cảm thấy quan tâm thôi.” Viên Dịch chợt mở miệng nói.

Phương Khiêm đương nhiên biết Viên Dịch nói “có người” là ám chỉ ai, anh nhúu mày, dừng bước, trầm ngâm nhìn Viên Dịch một lúc, đột nhiên cong miệng nở nụ cười, “Viên Dịch, cậu đối phó những người bên trong hộ mình nhé, mình đi trước đây.”

Viên Dịch giật nảy mình trước thái độ thành linh xoay chuyển của Phương Khiêm, nhìn anh quay người đi sang hướng khác, bèn vội vàng kéo lấy cánh tay anh, “Ê, cậu đừng ác như vậy chứ, một mình mình làm sao đối phó được với những người trong đó.”

Phương Khiêm lạnh lùng cười, chậm rãi rút tay về, “Cậu bảo mảnh khỏe của cậu cao tay lắm mà, vậy chứng minh cho mình xem.” Nói xong, anh không thèm quay đầu lại, bước thẳng ra ngoài.

Để lại Viên Dịch đứng lặng tại chỗ, liên tục cười khổ, thầm nghĩ người nhà họ Phương đúng là đều khó chơi, mà anh lại bị kẹp giữa hai bên, quả thực là khổ không nói hết.

Giản Tình cúp điện thoại, tựa vào sô-pha bưng tách trà uống. Không biết vì sao tuy cô cảm thấy đầu choáng váng, nhưng lại không muốn vào phòng ngủ, mà lười biếng nằm ườn trên sô-pha.

Ánh mắt đảo quanh phòng, đột nhiên nhìn thấy dưới bàn trà có cái rổ nhỏ đựng đồ linh tinh, bên trong có mấy bình sơn móng tay. Vì thế cô chợt nổi hứng, nhảy ra khỏi sô-pha, ngồi xuống thăm chọn một lọ sơn móng tay màu tím, bắt đầu tô điểm cho bàn chân.

Khi Phương Khiêm dùng chìa khóa mở cửa đi vào, một hình ảnh rơi ngay vào mắt khiến cho tim anh suýt nữa ngừng đập: Cô bé của anh quần khăn tắm quanh người, ngồi trên thảm sơn móng tay...

Mái tóc dài lượn sóng được cô dùng cái kẹp nhẹ nhàng cố định ở phía sau đầu, vài sợi bướng bỉnh vương trên cái cổ trơn bóng và trên vai cô. Một chiếc khăn tắm màu lam quần quanh người, hai phần ba quả đào đầy đặn đã lộ ra bên ngoài, hơn nữa chiếc khăn tắm lại khá “thiếu vải”, làm cho khi cô co chân, một hình ảnh mờ ám hiện ra khiến không khí trở nên ám muội.

Nhìn cảnh tượng như vậy, cho dù không say, Phương Khiêm cũng vẫn cảm thấy chũnh choáng. Cô bé này, rõ ràng là tiểu yêu tinh ông trời phái xuống giày vò anh!

Nhanh chóng cởi giày, Phương Khiêm bước nhẹ nhàng đi đến bên người cô.

Giản Tình không biết là do tác dụng của cồn hay bởi vì đang mê mẩn tô vẽ mà khi Phương Khiêm ngồi xuống trước mặt cô, cô mới ngốc ngếch phát hiện anh vừa nói chuyện điện thoại cùng cô, mà giờ lại đang ở trước mặt cô, sao có thể nhanh như vậy? Chẳng lẽ là cô uống rượu nhiều, xuất hiện ảo giác?

“Sao anh đã về rồi?”

Trong lúc sững sờ, cô chỉ nghe thấy anh dịu dàng nói: “Anh giúp em.”

Sau đó, Phương Khiêm cầm lấy bình nhỏ trong tay Giản Tình, ôm lấy một cái chân của cô, đặt lên đùi mình, rồi cầm chiếc chổi quét, giúp cô sơn móng chân. Có điều khi ánh mắt ngẫu nhiên rơi xuống chỗ giữa hai chân thì động tác trên tay anh lại tạm ngưng một chút.

Giản Tình ngơ ngác nhìn khuôn mặt khô ngô của anh, sau đó nhanh chóng sa vào động tác thâm tình của anh, tâm trạng ngọt ngào lại như cổ đại lan tràn.

Một lúc sau, cuối cùng Phương Khiêm cũng tô điểm xong cho bàn chân của cô, anh nâng chân cô lên cẩn thận quan sát, vừa lòng gật gù, ánh mắt lập tức quay sang cô, nhẹ nhàng nói: “Rất đẹp.”

Giản Tình phục hồi tinh thần, mới phát hiện bản thân đang ngồi trước mặt anh với một tư thế cực kỳ mờ ám, hơn nữa quanh thân chỉ quấn độc một cái khăn tắm, cô lập tức nhớ lại cú điện thoại vừa rồi, chính mình đã nói nhớ anh. Liên tiếp hồi tưởng lại, Giản Tình cảm thấy đầu càng thêm choáng váng nóng rực lên.

Chất còn còn đang quấy phá trong cơ thể, lúc này Giản Tình không còn e lệ như bình thường, đối mặt với anh dũng khí cũng tăng thêm vài phần. Tiếp theo Giản Tình nghe thấy giọng nói mang theo chút khiêu khích của bản thân mình: “Ai đẹp chứ? Sơn móng chân đẹp hay là em đẹp?”

Sự khiêu khích đột ngột của cô quả thật làm cho Phương Khiêm kinh ngạc, có điều cô gái nhỏ tình cờ làm loạn vẫn khiến cho anh rất vừa lòng. Xem ra rượu cũng không có hại cho lắm.

Anh bèn buông chân cô ra, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô, cười đáp, “Em đẹp lắm cho anh không thở nổi.”

Phương Khiêm cảm thấy sự tự chủ của mình xem ra là không tệ. Nếu vừa rồi khi bước vào cửa, anh mà thiếu tự chủ thì đã đổ gục ngay lập tức rồi, chắc chắn không thể chờ đến bây giờ. Có điều được nhìn thấy bộ dáng hiem hoai của cô, Phương Khiêm cảm thấy sự nhần nại vừa rồi rất có ý nghĩa.

Tuy rằng anh rất thích bộ dáng như chim nhỏ nép vào người lúc bình thường của Giản Tình, nhưng anh cũng yêu sự chủ động trong giờ khắc này của cô. Đàn ông, quả nhiên là giống loài ưa chuộng sự kích thích thú tính.

Lời khen của Phương Khiêm làm cho nụ cười Giản Tình càng thêm quyến rũ, cô lập tức đứng dậy ngồi lên đùi anh, đôi chân trắng nõn quấn chặt quanh thắt lưng anh, đôi mắt sáng ngập nước nhìn anh chớp chớp: “Nếu đã đẹp như vậy thì anh còn chờ gì nữa.”

Cô gái nhỏ vừa nói ra lời này, người nào đó rốt cuộc cũng hoàn toàn hóa thú.

Kế tiếp, Phương Khiêm yêu cô mãnh liệt dâng trào, làm cho cô gái nhỏ khắc sâu trong lòng: Đàn ông không thể khiêu khích lung tung được!

Toàn bộ buổi chiều, hai người đều ma sát ở các góc phòng, thể lực Phương Khiêm quá tốt làm cho Giản Tình “bội thực”. Bởi vậy đến buổi tối, hai người tùy tiện gọi đồ ăn bên ngoài rồi đi ngủ sớm.

Cho đến ngày hôm sau rời giường, khi Giản Tình nhớ lại hành vi điên cuồng hôm qua của mình, xấu hổ đến ngay cả giường cũng không muốn rời. Cô cuộn mình trong chăn, mặc cho Phương Khiêm dỗ dành như thế nào cũng không thò đầu ra.

Hành động đáng yêu này làm cho Phương Khiêm thích thú không dứt. Tuy miệng an ủi nhưng trong lòng lại đang ngấm ngấm tính toán hôm nào đó sẽ tìm cơ hội cho cô say thêm lần nữa. Tuy nhiên điều kiện tiên quyết là về say rượu của cô chỉ có thể ở trong nhà và chỉ có thể để một mình anh hưởng thụ.

Chủ nhật này là ngày vừa vui vẻ lại vừa dãn vật, bởi sau khi trải qua một tuần đấu tranh tư tưởng, Giản Tình rốt cục cũng hạ một quyết định quan trọng, cô sẽ đi chụp áp-phích tuyên truyền kia.

Đúng như lời Tần Tiểu Ý, nếu đã bị động như vậy thì chi bằng nghĩ biện pháp để cho mình trở nên chủ động.

Có câu nói nửa thật nửa giả đùa vui của Phương Khiêm, hơn nữa có thêm Tần Tiểu Ý cổ động, Giản Tình cảm thấy nếu mình còn lảng tránh thì sẽ rất hèn nhát. Người đàn ông của cô mạnh mẽ như vậy mà mình lại không kiên cường thì sao có thể sánh vai cùng anh chứ.

Giản Tình sinh ra nơi nông thôn xa xôi, tuy rằng lên trung học đã được người nhà đưa đến tỉnh thành học tập, nhưng trong lòng cô vẫn có một ít tư tưởng truyền thống ăn sâu bén rễ. Ví như con gái thì nên dịu dàng hiền lành, không nên xuất đầu lộ diện quá nhiều. Tư tưởng này tuy đã trải qua nhiều năm nơi thị thành nhưng cô vẫn không thể vứt bỏ.

Cũng bởi vì có tư tưởng như vậy nên cho dù bề ngoài cô có xinh đẹp động lòng người, có nhiều người theo đuổi, nhưng cô vẫn chỉ là một cô gái hồn nhiên luôn trân trọng mối tình đầu, cho đến khi cô gặp gỡ Phương Khiêm mới trở nên liều lĩnh.

Vì vậy, khi biết cô có thể trở thành nữ nhân vật chính của áp-phích tuyên truyền, Giản Tình không hề mừng rỡ như bao người khác, mà lại từ chối không chút do dự. Bởi trong lòng cô luôn cho rằng, sắc đẹp của mình chỉ dành cho người đàn ông của mình mà thôi.

Vì đã hạ quyết định, sáng sớm thứ hai cô luôn trong trạng thái ngẩn ngơ, dù Phương Khiêm đã nói chuyện cùng cô, cô cũng luôn không yên lòng, làm cho Phương Khiêm tưởng thân thể cô không thoải mái, suýt nữa đã cho xe chạy đến bệnh viện, muốn cô đi khám sức khỏe toàn thân.

“Em thật sự không sao chứ?” Lúc chỉ còn cách công ty hai con đường, Phương Khiêm dừng xe để Giản Tình xuống, vẫn không yên tâm muốn hỏi lại một lần nữa...

Mặc dù Giản Tình mặc áo giữ ấm chất liệu xịn, nhưng vừa xuống xe gặp phải cơn gió lạnh, cô vẫn bắt giắc run lên. Xoa xoa tay rồi đeo găng vào, Giản Tình nhìn vào trong xe, môi nở một nụ cười ngọt ngào, “Em không sao, đường đông, anh lái xe chậm thôi nhé.”

Phương Khiêm nhìn chớp mũi ửng đỏ của cô, đau lòng thở dài. Rõ ràng có thể ngồi chung đến bãi đỗ xe của công ty, cô lại cố tình muốn xuống xe ở chỗ này.

Tuy nhìn cô hiền lành dễ thương, nhưng lại khiến anh phải khoanh tay chịu trói. Anh lớn như thế này, chưa có chuyện gì là không xuôi chèo mát mái, chỉ có cô mới có thể làm cho anh nhăm nháp mùi vị của “thất bại”.

“Ừ, có chuyện gì thì gọi điện cho anh.” Nhớ tới buổi chiều hôm kia cô nhiệt tình hiếm có, ngoài ra tính tình khăng khăng cố chấp của cô, Phương Khiêm không thể không thừa nhận một lần nữa, cô quả nhiên tiểu yêu tinh trên trời phái xuống, hơn nữa là tiểu yêu tinh làm anh mê mẩn điên đảo.

Giản Tình đến công ty, nhưng không đến phòng thị trường, mà đi thẳng vào phòng quan hệ xã hội phụ trách công việc áp-phích. Tuy phòng quan hệ xã hội đã thay đổi trưởng phòng, nhưng trong lòng Giản Tình vẫn còn tồn tại bóng ma tâm lý với nơi đây. Nếu không phải là có lời quan trọng cần nói, cô thật sự không muốn đến nơi này.

Vì từng có một đoạn thời gian làm việc chung, phần lớn người của phòng quan hệ xã hội vẫn nhận ra Giản Tình. Thấy cô đến, họ hưng phấn vây lấy cô, mồm năm miệng mười tranh nhau lên tiếng.

“Giản trưởng ban, cô đã đến, cứ nghĩ là cô quên chúng tôi rồi chứ.”

“Giản trưởng ban, cuối cùng cô cũng đồng ý chụp áp-phích, xem ra công phu theo đuôi của Lý Duy vẫn rá hiệu quả...”

“Giản trưởng ban, lúc chụp áp-phích, giúp tôi hỏi có thể tăng thêm người chụp cùng không nhé, tôi cũng muốn lên hình bìa nha...”

“...”

Nơi nào nhiều phụ nữ quả nhiên là nơi nguy hiểm, Giản Tình chưa có cơ hội nói chuyện, đã bị một đồng nước miếng bao phủ.

“Được rồi, lúc đi làm, mọi người đều tự giác đi.” Rốt cục có người mở miệng chặn ngang cơn cuồng phong của các cô, Giản Tình cảm kích nhìn sang đối phương – một gương mặt xa lạ, chẳng lẽ đây là trưởng phòng quan hệ xã hội mới?

“Xin chào, Giản trưởng ban, tôi là trưởng phòng quan hệ xã hội Vu Khiết, mời cô đến văn phòng tôi nói chuyện.” Đối phương là một cô gái khôn khéo có năng lực, đối lập với Bạch Lị Lị, tuy không quyến rũ bằng nhưng lại khôn khéo hơn.

Giản Tình gật đầu, theo cô ấy vào văn phòng. Văn phòng này lúc trước được Bạch Lị Lị bố trí rất nữ tính, giờ đã đổi mới hoàn toàn. Toàn bộ văn phòng lấy tông lạnh là chủ đạo, làm cho tâm trạng người ở trong sẽ tự giác trở nên nghiêm túc.

“Giản trưởng ban, đã lâu không gặp.” Bên trong đã có người vào trước cô, mở miệng chào hỏi.

Giản Tình ngẩng đầu, bắt gặp nhìn người đàn ông ngồi trên ghế sofa, “Viên quản lý?”

23. Chương 26

Chương 26: Boss thật gian manh

Edit: Ngân kiwi

Beta: Bi

Nguồn:bin0kun0.wordpress

Giản Tình hơi sững sốt nhìn Viên Dịch, nhưng rồi cô nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Cô cũng đã suy nghĩ thông suốt đầu đuôi mọi việc, có lẽ việc chọn người chụp áp-phích có liên quan tới Viên quản lý trước mặt, việc này cũng có thể lý giải vì sao Lưu trưởng phòng lại kiểm soát đi công tác, bởi rõ ràng hắn không muốn đắc tội với Viên quản lý.

Nhưng mà vì sao hắn lại muốn nhúng tay vào việc này? Trong lòng Giản Tình giờ đây tràn ngập nghi vấn.

Giản Tình vừa ngồi xuống ghế sofa, chợt nghe thấy giọng nói chậm rãi của Viên Dịch với Vu Khiết, “Vu trưởng phòng, tôi có chút việc riêng muốn nói với Giản trưởng ban.”

Người này thật lạ, chiếm phòng làm việc của người khác còn đuổi người ta ra ngoài, hơn nữa thái độ lại rất thần nhiên. Giản Tình thấy thật buồn cười, lúc trước cô có ấn tượng với Viên Dịch là khi ngẫu nhiên gặp ở tiệc cưới, cảm thấy hắn rất giống Phương Khiêm, biểu hiện tao nhã, hành động lại khiêm tốn, nhưng hôm nay gặp lại, cô nhận ra thái độ làm việc của hắn rất ngạo mạn, khác xa so với anh.

Đem hai người ra so sánh lại càng thể hiện nhân cách đáng quý của Phương Khiêm. Thân là thiếu gia của một gia đình có tiếng tăm lừng lẫy, nhưng tính tình của anh chẳng có biểu hiện gì của cậu ấm được nuông chiều từ bé.

Vu trưởng phòng xem ra rất biết điều, nghe thấy Viên Dịch bảo vậy, cô không nói câu nào, gật đầu xoay người đi ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Hai người ngồi trong văn phòng làm cho bầu không khí vô cùng im ắng. Viên Dịch không nói chuyện mà dùng ánh mắt sáng rực đánh giá cô, Giản Tình biết hắn đang nhìn mình nhưng cô cũng không hề nhúc nhích, ngược lại ngồi im cho hắn ngấm ngía thoải mái.

Viên Dịch đánh giá một hồi, cúi đầu nở nụ cười, lên tiếng: “Giản trưởng ban, lâu rồi không gặp, cô càng ngày càng xinh đẹp. Thế nào, chuyện tình cảm của cô và Phương Khiêm vẫn tốt đẹp chứ?”

“Cảm ơn Viên tổng đã quan tâm, chúng tôi rất hạnh phúc.” Giản Tình lạnh nhạt gật đầu, trong lòng đã sớm đoán được rằng hắn sẽ nhắc đến chuyện của cô và Phương Khiêm, quả nhiên vừa mở miệng hắn đã khơi mào đề tài này. Giản Tình tuy cảm thấy tức giận đôi chút, nhưng vẫn bình tĩnh trả lời.

“Không biết Giản trưởng ban có cảm thấy tủi thân không? Phương tổng hình như không có ý định công khai quan hệ của hai người.” Nếu nói Viên Dịch không cảm thấy tiếc nuối thì đó là nói dối. Lần đầu tiên nhìn thấy Giản Tình, hắn đã kinh ngạc trước vẻ đẹp xuất sắc đến mê người của cô. Rất tự nhiên, hắn đã trúng tiếng sét ái tình, tưởng rằng chỉ cần đôi phương chưa kết hôn, hắn sẽ sẵn sàng dùng mọi thủ đoạn để có được cô. Nhưng khi biết người yêu của cô chính là người bạn tốt của mình, hắn đã hoàn toàn thất vọng, không phải là năng lực của hắn quá kém cỏi, mà là do hắn và Phương Khiêm thật sự chênh lệch quá nhiều.

Những chuyện như vậy, quả thật không phải xảy ra lần đầu.

Hắn và Phương Khiêm chơi với nhau từ bé, đi học cùng nhau, hai đứa lúc nào cũng như hình với bóng, những chuyện xảy ra xung quanh hai người cũng tự nhiên mà ràng buộc với nhau. Hắn quen mấy cô bạn gái, cuối cùng tất cả quan hệ đều duy trì không lâu, nguyên nhân là bên người hắn có người bạn xuất sắc hơn hẳn nhiều. Bạn gái hắn cuối cùng đều chạy theo Phương Khiêm. Về sau, chuyện như vậy xảy ra càng nhiều, Phương Khiêm cũng thấy rất áy náy, nên sau này nếu hắn có quen bạn gái, Phương Khiêm đều cố gắng tránh càng xa càng tốt.

Vì vậy khi Viên Dịch biết mình trúng tiếng sét ái tình với đối tượng của Phương Khiêm, hẳn vốn không nghĩ mình sẽ làm người thứ ba chen vào.

Khi chưa gặp Giản Tình, hẳn nghĩ rằng tình cảm trong lòng Phương Khiêm chẳng qua chỉ là nhất thời, một thời gian sau sẽ thấy chán. Nhưng ở lễ Giáng Sinh hôm đó, nhìn thấy Giản Tình xinh đẹp nhẹ nhàng khiêu vũ trong lòng Phương Khiêm, chưa bao giờ hẳn có cảm giác ghen tỵ như vậy, giống như một cái bàn đĩnh, bị người ta dùng búa đập mạnh vào trái tim hẳn, làm cho hẳn đau đến không thở nổi.

Vì sao mỹ nhân xinh đẹp như vậy mà hẳn chỉ có thể đứng một bên trợ mắt nhìn.

Giản Tình im lặng ngồi đó, cho dù câu hỏi của Viên Dịch có ý muốn khiêu khích, gương mặt cô cũng không hề biến sắc mà chỉ khẽ mỉm môi, cười yếu ớt đáp:

“Tôi nghĩ rằng Viên tổng đã hiểu lắm rồi, sở dĩ quan hệ của chúng tôi được giữ bí mật là do tôi yêu cầu, Phương Khiêm cũng không hoàn toàn đồng ý việc này.”

Viên Dịch kinh ngạc nhíu mày, hẳn vốn định đào sâu vào đề tài này, nhưng giờ xem ra chuyện không phải như vậy.

Hắn tò mò hỏi: “Vì sao cô lại không muốn công khai?”

“Tôi nghĩ Viên tổng phải là người rõ nhất mới đúng, thân phận của tôi và anh ấy thật sự khác biệt quá lớn, tôi cũng không hy vọng sẽ có nhiều người biết về chuyện tình cảm của chúng tôi, chỉ cần thật lòng yêu nhau, dù không có ai biết cũng không sao cả.”

Viên Dịch chăm chú nhìn Giản Tình, cảm thấy cô gái bé nhỏ trước mặt rất giống một đầu sĩ anh dũng, giương nanh múa vuốt bảo vệ tình yêu của mình.

“Tôi không có ý gì khác, chỉ là muốn tâm sự với cô.” Cuối cùng Viên Dịch đã đầu hàng. Nếu nói rằng vì hẳn gặp cô trước nên trong lòng vẫn còn tính toán thì giờ đây mọi hi vọng đã tiêu tan khi hẳn nhìn thấy biểu hiện trên mặt cô. Chỉ một câu hỏi thử của hẳn cũng đã đủ chứng minh cô gái trước mặt thật sự rất yêu Phương Khiêm.

Kết quả này làm cho hẳn cảm thấy bị châm chọc.

Giản Tình nghĩ rằng nếu cứ tiếp tục nói về chủ đề này sẽ ảnh hưởng đến chuyện tình cảm giữa cô và Phương Khiêm, liền chủ động mở miệng trước: “Viên tổng, hôm nay tôi đến đây là muốn thảo luận với anh về chuyện chụp hình cho áp-phích.”

Viên Dịch gật đầu, thay đổi tư thế ngồi thoải mái, hỏi: “Nói như vậy Giản trưởng ban đồng ý chụp hình cho áp-phích.”

Nghe hẳn hỏi, Giản Tình cảm thấy buồn cười, “Bưư kiện đã được gửi hết rồi, tôi đồng ý hay không thì có khác gì đâu? Tôi chỉ muốn hỏi Viên tổng một câu, lãnh đạo của công ty không để ý đến suy nghĩ của người khác ư?”

“À... Việc này là ngoài ý muốn, lúc trước bộ phận quan hệ xã hội đang tiến hành chọn người thì nhiếp ảnh gia lại nói anh ấy đã liên hệ được với cô rồi, cho nên tất cả chúng tôi ai cũng nghĩ là cô đã đồng ý, liền lập tức tán thành. Nhìn thái độ hôm nay của Giản trưởng ban, chắc là đã đồng ý chụp hình rồi chứ?” Trong lời giải thích của Viên Dịch có phần muốn xin lỗi.

Nghe lời giải thích thẳng thắn như vậy, Giản Tình vẫn chưa hoàn toàn tin được.

“Chuyện đã như vậy thì dù có thể nào cũng là việc của công ty, tôi sẵn sàng góp chút sức nhỏ.” Nếu chuyện này đã được quyết định, Giản Tình cũng chỉ còn cách ngoan ngoãn chấp nhận, nếu bây giờ mình cự tuyệt, trong mắt Viên Dịch cô sẽ trở thành một tiểu thư kiêu căng.

“Thật vui vì nghe được câu nói này của cô, vậy thì tiếp theo, Vụ trưởng phòng sẽ gặp cô để hướng dẫn rõ hơn. Vào ngày chụp hình, tôi sẽ trực tiếp đến xem, hy vọng Giản trưởng ban sẽ hoàn thành xuất sắc.” Viên Dịch đứng lên, rất phong độ giờ tay ra.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức!” Giản Tình cũng đứng lên, giờ tay ra nắm lấy bàn tay hẳn.

Buông tay ra trong nháy mắt, Viên Dịch có phần cảm thấy mất mát và lúng túng.

“Đúng rồi, Phương phu nhân muốn nhờ tôi nói với cô, nếu ngày nào rảnh, có thể cùng bà uống chén trà không?”

Nghe được ba chữ Phương phu nhân, Giản Tình lập tức cảm thấy mất bình tĩnh, ánh mắt lộ vẻ hoang mang, “Phương phu nhân mời tôi?”

“Đúng vậy, khi nào rảnh, bà muốn mời cô uống chén trà.” Viên Dịch thản nhiên cười, lạnh lùng nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

Do dự một chút, cô mới gật đầu đáp: “Được thôi.”

Phương phu nhân muốn hẹn gặp cô, vì sao? Có phải vì đã biết quan hệ giữa cô và Phương Khiêm, muốn ra mặt ngăn cản? Liệu cô có nên đi gặp bà ấy không? Trong khoảnh khắc, Giản Tình không biết nên làm thế nào.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Giản Tình do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn kể về việc gặp mặt Viên Dịch tỉ mỉ với Phương Khiêm. Phương Khiêm ôm cô, lắng lắng nghe cô nói xong, trầm tư một hồi mới nhẹ nhàng hỏi:

“Em có dám đi gặp không?”

Giản Tình khẽ nhíu mày, “Đây không phải là vấn đề có dám hay không, gặp mặt là chuyện sớm hay muộn. Cái chính là có phải mẹ anh muốn ra mặt để ngăn cản quan hệ của chúng ta không?” Đây mới là vấn đề làm cô lo lắng nhất.

Phương Khiêm vô cùng thân thiết nghịch một lọn tóc quăn của cô, an ủi: “Em cứ đi đi, sẽ không có việc gì đâu.”

“Thật sự là không sao chứ?” Mặc kệ là hơi phi lí, nhưng trên TV, lão phu nhân của những nhà giàu quả thật ác độc giống như mụ phù thủy. Cô đã xem rất nhiều phim, trong lòng cũng có chút sợ hãi, cô cảm thấy mẹ Phương Khiêm cũng giống như trong phim, vênh váo cầm một xấp tiền ném vào mặt cô, sau đó nói những lời vô cùng cay độc, phê bình tất cả những điểm không tốt của cô, ý định cuối cùng là muốn cô rời xa Phương Khiêm.

Nghĩ đến đây, Giản Tình không nén được rung mình một cái.

“Làm sao vậy? Em lạnh à?” Phương Khiêm tưởng nhiệt độ của máy sưởi hơi thấp, với tay lên đầu giường lấy điều khiển, nhìn số ghi trên màn hình, cảm thấy rất bình thường, mọi khi vẫn để độ ấm như vậy.

Sau đó, anh nghe thấy cô gái nhỏ vừa nói vừa nép sát vào người mình, giọng nói nghe rất đáng thương: “Khiêm, chúng ta sẽ mãi ở bên nhau, đúng không?”

Lời nói nhẹ tựa lông chim nhẹ nhàng vang lên trong lòng anh. Anh trầm nghĩ một lúc rồi thở dài, sau đó, anh vô cùng nghiêm túc trả lời: “Phải, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau.”

Tiến hành ổn thỏa xong hết các chi tiết, công ty bắt đầu chụp áp-phích tuyên truyền. Khi Phương Khiêm nghe thấy cô muốn đi chụp hình, chỉ nhíu mày cười: “Vậy là tốt rồi, thư giãn một chút đi.” Tần Tiểu Ý và Tiểu Lâm thì hưng phấn muốn đi cùng toàn bộ hành trình.

Giản Tình dở khóc dở cười, vì sao những người xung quanh cô đều cảm thấy việc chụp áp-phích chỉ là chơi đùa?

Tết âm lịch càng ngày càng gần, thời tiết của thành phố S cũng càng ngày càng lạnh. Dự đoán tết âm lịch năm nay mọi người sẽ phải vượt qua một trận gió lạnh đang kéo đến.

Áp-phích tuyên truyền không phải chỉ cần chụp một bức ảnh, mà là làm thành một câu chuyện, hai người trẻ tuổi gặp nhau, quen biết, yêu nhau rồi cuối cùng trở thành một gia đình, ở giữa vẫn xen kẽ giới thiệu các sản phẩm của Phương thị, thậm chí trong áp-phích, ngôi nhà của hai nhân vật đều lấy sản phẩm của Phương thị làm bối cảnh chính. Có thể nói, áp-phích chủ yếu là để tuyên truyền cho sản phẩm của Phương thị nhưng được tính toán rất kĩ lưỡng, làm cho khi người ta xem quảng cáo, còn có thể cảm nhận được một câu chuyện tình yêu tuyệt đẹp.

Nơi đầu tiên chụp hình chính là công viên lớn nhất ở thành phố S – đây là nơi gặp gỡ đầu tiên của hai nhân vật chính.

Tuy rằng Giản Tình bị thúc ép, nhưng chuyện đã đến nước này, cô vẫn phải xốc toàn bộ tinh thần làm cho tốt. Ngày chụp hình đầu tiên, khi nhìn thấy nhiếp ảnh gia Lý Duy, tuy tính cách Giản Tình rất hiền lành, vẫn không nhịn được nhìn hấn với ánh mắt coi thường, cảm thấy cách làm việc của người này rất hèn mọn!

“Giản Tình, thật vui vì cô đã nhận lời chụp hình!” Lý Duy tươi cười chào hỏi cô.

“Đúng vậy, đúng vậy, tất cả đều là do công của anh.” Giản Tình thản nhiên lườm hấn.

“Quá khen, quá khen.” Lý Duy mặt dày thừa nhận.

Giản Tình quả là không thể đối phó với những người như vậy, cô không trả lời, không hé răng, sử dụng khuôn mặt trầm lặng để kháng nghị.

Mặc dù có chuẩn bị tâm lý nhưng khi Giản Tình nhìn thấy anh chàng người mẫu đẹp trai sẽ diễn cùng mình, trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu, thậm chí cho dù là chụp áp-phích, cô phải ôm ôm ấp ấp cùng người đàn ông khác, cô tuyệt đối không thể làm được, vì thế cô bèn kéo Lý Duy sang một bên, thấp giọng nêu ý kiến: “Tôi nghĩ ảnh tuyên truyền áp-phích không nên quá tình cảm.”

“Đương nhiên! Chúng tôi cần sự nhẹ nhàng.” Lý Duy lắc cái máy ảnh bảo bối của hấn, trả lời như thật.

Nghe hấn nói như vậy, Giản Tình cũng yên tâm hơn, “Tôi với anh ta có phải tiếp xúc cơ thể không?”

Lý Duy trợn to mắt, nghiêm túc đáp: “Nếu là người yêu, cơ bản nhất là ôm nhau, người mẫu nam lần này là người giỏi nhất trong nước, chẳng lẽ cô không thích à!” Nói đến người mẫu nam, ánh mắt Lý Duy nhìn đối phương giống như con sói xám to lớn nhìn cừ non, hấn không thể một ngụm nuốt chửng hấn.

“Nếu thích thì cậu đi mà làm!” Giản Tình oán giận nói.

“Chị gái, cô cho rằng đây là chụp hình đam mỹ chắc? Tôi thì tất nhiên rất thích, nếu công ty đồng ý để tôi làm thì tốt quá!” Lý Duy mặt dày không ngừng cười ngặt nghẽo.

Khi nghe thấy mình sẽ phải chụp hình với một anh chàng xa lạ, đầu Giản Tình trở nên đau nhức. Lúc đầu cô tưởng rằng việc chụp áp-phích sẽ dễ dàng như mua bán hàng hoá, chỉ cần đứng trước ống kính cười là được, không nghĩ là có chi tiết này, càng không ngờ là lại cùng người đàn ông khác diễn cảnh yêu đương. Việc này đối với người có tư tưởng bảo thủ như Giản Tình, thật sự khó mà chấp nhận được.

Xảy ra chuyện này làm Giản Tình cảm thấy có rất nhiều áp lực, vừa mới bắt đầu đứng trước ống kính, cảm xúc của cô quả thật rất cứng nhắc, Lý Duy phải lập tức dừng việc chụp hình lại.

“Chị gái à, có thể thả lỏng người ra được không, cứ coi như là cô đang chụp ảnh bình thường đi. Cười không ra cười, khóc không ra khóc, ai nhìn thấy cô chắc chắn sẽ bị hù chết mất!”

Giản Tình quả thật muốn khóc, cô không nghĩ rằng việc chụp áp-phích lại khó như vậy. Thời tiết thì lạnh, nhưng để việc chụp hình được tiến hành hiệu quả, quần áo trên người cô rất mỏng không thể giữ ấm, lạnh run người thì làm sao thể hiện tình cảm tốt được? Trong lòng bỗng thấy đồng cảm với giới nghệ sĩ, bọn họ chắc cũng gặp rất nhiều khó khăn.

“Thôi, nghỉ ngơi một chút đi, mau đưa áo khoác cho Giản Tình mặc.” Cố gắng nhiều lần vẫn không được, Lý Duy không thể không tạm ngừng, rút một cốc cà phê đưa đến trước mặt Giản Tình, “Cố lên đi, tôi thật sự đánh giá cao cô, có lẽ đây là lần đầu tiên chụp hình cho nên chưa quen thôi.”

Giản Tình nhận tách cà phê, dùng nó để giữ ấm, gật rồi lại lắc đầu, giận dữ nói: “Tôi cảm thấy mình không thể tiếp tục làm công việc này.” Nghĩ đến phải thân mật với một người đàn ông xa lạ, cô cảm thấy rất khó chịu, còn nghĩ rằng hành động này rất có lỗi với Phương khiêm.

“Giản Tình, cô phải tin vào con mắt của tôi, cô sinh ra là để làm ngôi sao.” Lý Duy cảm thấy ở trong xã hội chạy theo một này có một cô gái xinh đẹp như vậy, hiền lành như vậy thật hiếm có. Có lẽ Giản Tình sẽ trở thành người mẫu hoàn mỹ nhất hấn từng chụp, kiếm bọn tiền về cho hấn.

Khi hai người đang trao đổi công việc, đột nhiên các nhân viên xung quanh xông vào hết cả lên.

“Sao vậy?” Lý Duy quay đầu hỏi.

“Dạ, Phương boss đến đây thăm quan” Có người hưng phấn đáp.

Lý Duy rõ ràng hoảng sợ, cúi đầu khẽ kêu một tiếng, “Trời ơi, người đàn ông tuyệt vời nhất trong lòng mình đến rồi.”

Giản Tình đứng bên cạnh Lý Duy, lời nói thầm kia bị cô nghe thấy, vẻ mặt bỗng chốc trở nên xám xịt, chẳng lẽ tên này lại đem lòng yêu thương người đàn ông của cô.

Nhưng mà tại sao Phương Khiêm lại đột nhiên đến đây, muốn nhìn cô thì cũng không nên thể hiện một cách lộ liễu như vậy. Hừm, hành động của anh càng ngày càng vô tư, trong khi cô thì lại rất cẩn thận.

“Phương boss, anh đến đây thật sự là vinh hạnh cho chúng tôi.” Lý Duy chen lách qua đám người, nhiệt tình tiến lên nắm lấy tay anh, nhân cơ hội ăn đậu hũ.

Phương Khiêm khéo léo tránh né hành động của hắn, vẻ mặt khô ngô lộ ra ý cười nhàn nhạt, nhìn Lý Duy gật đầu, “Tôi tình cờ đi ngang qua, cậu chính là nhiếp ảnh gia Lý Duy?”

“Dạ vâng, Phương tổng vẫn còn nhớ tên tôi, thật là một vinh hạnh!”

Phương Khiêm cười tựa không cười nhìn hắn, rồi xoay người quét một vòng, tầm mắt rất tự nhiên nhìn vào Giản Tình, hỏi người bên cạnh: “Thế nào, việc chụp hình có thuận lợi không?”

Nhân viên bộ phận quan hệ xã hội vội vàng chạy lên, “Phương tổng, mọi chuyện đều rất thuận lợi, hai nhân vật chính cũng rất đẹp đôi, chỉ có điều Giản trưởng ban vẫn chưa tập trung lắm, tôi tin rằng cô ấy chắc chắn sẽ làm tốt.”

“Hai nhân vật chính?” Phương Khiêm nhíu mày, vẻ mặt quan tâm nhìn về phía người mẫu nam, tỉ mỉ quan sát từ trên xuống dưới.

Lý Duy vội vàng giải thích: “Anh ta là người mẫu nổi tiếng trong nước. Chúng tôi đã chọn lựa rất kỹ càng mới quyết định để cho anh ấy đảm đương vai nam chính.”

Phương Khiêm trầm ngâm một lát, thản nhiên cất lời: “Chụp ảnh cùng Giản trưởng ban à? Tôi đã từng nghe qua, hình như là nói về một câu chuyện tình yêu.”

“Phương tổng, anh bận rộn như vậy mà vẫn dành chút thời gian quan tâm đến việc chụp hình cho áp-phích, làm cho tôi rất cảm động.” Lý Duy vừa nhìn thấy Phương Khiêm, hai mắt trở nên sáng rực.

Giản Tình đứng ở bên cạnh âm thầm giám chân.

Sau đó mọi người nghe được giọng nói trầm thấp dễ nghe của anh: “Nhiếp ảnh Lý, nói về người mẫu, anh ta quả thật rất xuất sắc, nhưng tôi cho rằng, để cho người của Phương thị làm là tốt nhất. Cậu thấy tôi nói có đúng không?”

Lý Duy gật đầu lia lịa, “Đúng thế, đúng thế, để người trong công ty làm là tốt nhất.”

Phương Khiêm nhếch môi cười, hình ảnh này thật đúng là giết người không dao, anh thông thả mà tràn đầy khí thế hỏi: “Nhiếp ảnh Lý cảm thấy tôi đảm đương vai nam chính có được không?”

Cả trường quay bỗng lặng ngắt như tờ

24. Chương 27

Chương 27.1: Boss thật gian manh

Edit: meixiang

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Lời nói của Phương boss như một quả bom nguyên tử hỏa lực siêu cường, trong nháy mắt làm cho toàn thể nhân viên có mặt tại đó hồn bay phách tán, thịt nát xương tan...

Lý Duy đứng gần nhất chính là người bị chấn động lớn nhất. Hắn đứng ngây người, khuôn mặt vốn dĩ đang cười xán lạn như ánh mặt trời đã biến đâu mất dạng, khóe miệng hơi giật giật, run run hỏi: “Phương tổng... đang nói đùa sao?”

Phương Khiêm cười khê, chăm chú nhìn Lý Duy, “Anh cảm thấy tôi đang nói đùa à?”

Thợ ảnh Lý đáng thương đương nhiên bị dọa không nhẹ, nói năng trở lên lộn xộn, “Vây... vậy thì tốt quá, Phương tổng đẹp trai như vậy, áp-phích nhất định sẽ rất đẹp... Mà không, được chụp ảnh cho Phương tổng là... là vinh dự cả đời của tôi!”

Nghe lời tán dương lộn xộn của Lý Duy, Phương Boss gật đầu, không chút khách khí nhận lấy, “Vây được, anh cùng trợ lý của tôi ấn định thời gian, tôi sẽ tranh thủ cố gắng phối hợp với các anh để chụp ảnh.”

Sau đó Phương Boss quay lại, vẫy vẫy tay với mọi người, “Trời lạnh như thế này, mọi người vất vả rồi.”

Giản Tình đứng cách Phương Khiêm không xa, ngơ ngẩn nhìn anh, trong lòng cảm xúc đang lặn lội. Tự nhiên anh lại quyết định đột ngột như vậy làm cô chưa kịp chuẩn bị tâm lý.

Phương Khiêm nhìn cô mỉm cười, đi tới chìa tay ra, “Giản trưởng ban, hy vọng chúng ta có thể hợp tác vui vẻ.”

Giản Tình dù đang ngơ ngẩn, nhưng tay vẫn tự giác giơ ra bắt lấy tay anh, tim đập thình thịch như trống đánh. Trước ánh mắt mãnh liệt của mọi người, cô khó khăn cất lời, “Tôi nhất định sẽ cố gắng để không phụ sự kỳ vọng của Phương tổng.”

Phương Khiêm cũng không lưu lại lâu, sau khi quăng ra quyết định gây chấn động mạnh đó, anh liền vội vã rời đi. Những người ở đó tâm trạng mãi vẫn chưa bình tĩnh lại, đặc biệt là Lý Duy, hai mắt đảo vòng, lặn ra bất tỉnh!

Sau khi mọi người lấy lại tinh thần, việc làm đầu tiên là lập tức gọi điện về công ty, lan truyền tin tức khủng khiếp này.

Tập đoàn Phương thị lại một lần nữa nổ tung.

Mọi người sau khi nghe tin, đều nhất trí kết luận, Phương Boss quả nhiên rất quan tâm đến Giản Tình!

Trong một thời gian ngắn, lịch trình chụp áp-phích của Phương tổng trở thành mục tiêu sưu tầm hấp dẫn nhất của nhân viên công ty. Mọi người truyền nhau từng bản, mỗi người đều có phần để khi Phương boss chụp ảnh áp-phích, có thể theo đuôi đến xem.

Tiểu Lâm khi cầm trong tay tờ lịch trình này thì mừng rỡ điên cuồng. Cô đã bảo mà, Phương tổng đẹp trai đến nỗi trời ghen người giận, so với mình tinh còn rạn vỡ hơn bội phần, nhìn góc độ nào cũng là nhân tài siêu sao sáng chói, không tham gia vào giới nghệ thuật thì thật là đáng tiếc. Bây giờ anh đích thân chụp áp-phích cùng chị Tình có thể coi là cơ hội vô cùng to lớn, nói không chừng từ nay về sau có thể bước trên đường nghệ thuật, ca khúc ca khải hoàn! Đương nhiên sự tưởng tượng này chỉ là sự YY ngầm trong lòng Tiểu Lâm mà thôi.

Tin tức đất giá như thế này, Tiểu Lâm không thể hưởng thụ một mình, cô vội vàng nhấn số điện thoại Tần Tiểu Ý, thói phong khoe khoang, “Chị Tiểu Ý, ở đây em có tin tức mới nhất cực bất ngờ liên quan đến chị Tình và Phương boss, chị có muốn nghe không?”

Tần Tiểu Ý vừa nghe thấy tin tức liên quan đến hai người bọn họ, lập tức hiếu kỳ truy hỏi: “Có việc gì quan trọng, mau mau tấu lên, lần nữa lập tức xử tử!”

“Ngô hoàng thánh minh, việc là như thế như thế, như vậy như vậy...” Tiểu Lâm đột nhiên đùa giỡn.

“Lâm Tiểu Trư, có điều kiện gì mau nói ra, nếu không quá đáng, chị có thể miễn cưỡng cân nhắc!” Tần Tiểu Ý trở mặt xem thường, trong lòng thầm nghĩ điều kiện của cô bé này chỉ đơn giản là ăn uống mà thôi.

“Vẫn là chị Tiểu Ý hiền em nhất, nghe nói đường Nam Tứ bên kia mới khai trương nhà hàng cơm Tây, có món bít tết ngon tuyệt vời. Hôm nào chị dẫn em đi tung hoành một bữa nhé.”

“Được rồi, đừng làm như ma đói thế, tối nay chị đưa em đến đó, mau nói việc chính đi!”

“Hê hê, chị Tiểu Ý, em yêu chị như nước sông cuộn cuộn, chảy xiết không ngừng... Khụ... em định nói là, Phương tổng bảo muốn chụp ảnh cùng chị Tình trước mặt mọi người! Bây giờ ở công ty em, trên dưới đều nhón nháo ầm ĩ cả lên.”

“A a... Bảo hấn keo kiệt mà hấn còn không thừa nhận, lúc này hấn định công khai quan hệ của hai người sao?” Tần Tiểu Ý hiển nhiên rất thích thú với tin này, cô bật cười ngặt nghẽo, “Vậy là có trò hay để xem rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, em có lịch trình chụp ảnh của Phương boss ở đây, đến lúc đó chị em mình cùng đi xem nhé!”

“Không ngờ Lâm Tiểu Trư em lại cừ như vậy, hôm nay chúng ta đi ăn bít tết, ngày mai lại thưởng em một bữa cơm Pháp hoành tráng!”

Lâm Kiều Kiều nghe thấy được ăn, lập tức tung hô rạng rỡ, “Tạ chủ long ân! Chủ nhân vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế...”

Vì vậy hai người bảo bỏ bê công việc là bỏ bê công việc, bảo xin phép nghỉ là xin phép nghỉ, hẹn nhau cùng đi rình rập cặp nam nữ suốt ngày gian tình kia.

Bởi Phương Khiêm quyết định đích thân đến chụp áp-phích nên ngày đầu tiên chụp ảnh của Giản Tình không thể sơ sài. Sáng sớm, mọi người đã tụ họp đông đủ. Trong khi những người khác vui mừng háo hức thì tâm trạng Giản Tình chỉ có thể dùng hai chữ nặng nề để hình dung. Cô không muốn chụp ảnh với người con trai khác nhưng đổi thành Phương Khiêm thì cô cũng không thể vui nổi.

Từ trước đến giờ, cô luôn cẩn thận từng li từng tí đối với mối quan hệ của hai người. Tuy rằng cô đã chuẩn bị tâm lý công khai mối quan hệ này, nhưng tại nơi đầu sóng ngọn gió như vậy, cô rất mong hai người có thể giảm sự chú ý một chút. Huống hồ bà Phương đã muốn gặp cô, lúc này mà xảy ra điều gì ngoài ý muốn, sự việc có thể sẽ phát triển theo chiều hướng không thể kiểm soát được.

Hơn nữa lời đồn đại về hai người trong công ty đã quá nhiều rồi, anh làm như vậy sẽ chỉ khiến nó càng bùng phát mạnh mẽ mà thôi.

Còn một điều làm cho Giản Tình cảm thấy tủi thân là nếu Phương Khiêm đã muốn làm như vậy thì tại sao lại không cho cô biết trước? Hôm nay ở trường quay nghe thấy quyết định của anh, cô đã rất hoảng sợ.

Nỗi lòng ngổ ngang trăm mối, Giản Tình cảm thấy đau đầu ghê gớm. Cô đã mua rất nhiều đồ ăn nhưng không có tâm trạng nấu nướng, chỉ đun tạm một nồi cháo hoa rồi quay về phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người yêu nhau tới nay, Giản Tình thấy giận Phương Khiêm.

Phương Khiêm vừa bước vào cửa đã cảm thấy trong nhà lạnh lẽo dị thường, lò sưởi ở đại sảnh không mở, cửa kính thủy tinh hướng ra ban công cũng bị mở tung, gió lạnh theo khe cửa thổi vào làm cho anh rùng mình.

Anh khẽ nhướn mi, khóe miệng nhếch lên nụ cười nhẹ, chăm chú nhìn vào phòng bếp nhỏ xinh, thấy trên bàn ăn nhẵn bóng chỉ bày một túi đồ ăn và bát cháo, nắc giữ ấm của nồi cơm vẫn sáng đèn.

Cô bé này tức giận rồi sao?

Nghĩ vậy, anh lại nở nụ cười, thấy cửa phòng khép hờ, Phương Khiêm không chút do dự đẩy cửa bước vào. Phòng hơi tối, anh cũng không bật đèn lên, chờ mắt thích nghi với bóng tối mới chậm rãi đi đến bên giường.

Ghé vào bên giường, Phương Khiêm ôm lấy cô gái nhỏ vào trong lồng ngực, cúi đầu gọi nhỏ: “Tình...”

Giản Tình tuy đau đầu nhưng không ngủ được, anh vừa mở cửa cô đã biết nhưng chỉ ngừng thở lắng nghe xem anh làm gì. Cô không ngờ việc đầu tiên anh làm là ôm cô vào lòng, cả bụng tức chất chứa trong lòng hôm nay đã bị vòng tay ôm ấp kia đánh tan thành mây khói.

Cô chỉ có thể xoay người khẽ ừ.

“Giận anh sao?” Tâm trạng Phương Khiêm lúc này rất tốt, được nhìn thấy cô gái nhỏ tức giận cũng là một thể nghiệm đặc biệt. Từ trước đến nay anh không có cơ hội dễ dàng dành cô, giờ thời cơ ngàn vàng, anh đương nhiên phải tranh thủ hưởng thụ cảm giác dễ dàng dành người yêu.

“Sao anh lại đột nhiên quyết định như vậy?” Cô gái nhỏ cuộn trong chăn khẽ hỏi anh, rõ ràng là ngữ khí chất vấn nhưng giọng nói quá nhẹ nhàng nên chẳng có chút uy hiếp nào.

Phương Khiêm hôn lên mái tóc của cô, đáp, “Không phải là đột nhiên, ngay từ đầu anh đã muốn cùng chụp ảnh với em.”

Giản Tình từ trong chăn lộ ra đôi mắt phượng sáng sánh, giọng nói đầy uất ức: “Vậy sao anh không nói cho em biết trước?”

Phương Khiêm cười khẽ một tiếng, thành thật giải thích, “Nói em biết sớm, anh sợ dọa em sợ.”

“Hôm nay anh cũng đã dọa cho em sợ rồi!” Giản Tình trách móc.

“Xin lỗi, bảo bối, anh không cố ý dọa em đâu!” Phương Khiêm xin lỗi quá thẳng thắn làm Giản Tình tức thì không tìm được lời nào để lên án anh.

“Công ty nhất định sẽ ồn ào huyền ảo.” Cuối cùng cô chỉ có thể thở dài thỏa hiệp.

“Náo nhiệt một chút không tốt sao. Anh cảm thấy rất tốt mà!” Phương Khiêm kết luận luôn.

Dù anh nói rất tốt nhưng Giản Tình vẫn cảm thấy không ổn.

Phương boss tự thân xuất mã chắc chắn có hiệu quả, thế nhưng lại mang đến bao nhiêu phiền phức cho cô.

Tình huống hai nhân vật chính gặp nhau rất nên thơ: Trên con đường rừng sau cơn mưa ướt át, có hai người tựa vào nhau bước đi, trong nháy mắt hai bóng người dường như hòa quyện, ánh mắt nhìn nhau đầy nét ưu tư...

Cảnh quay rất nên thơ nhưng trường quay thì thật là hỗn tạp, ban đầu chỉ thu xếp vài người tham gia, bây giờ thì tốt rồi, Phương boss vừa xuất hiện, ngay cả bảo vệ cũng phải điều động thêm để duy trì trật tự.

Một số nhân viên không phải đi làm, không quản đường xá xa xôi đã sớm yên vị trong trường quay. Vừa thấy Phương boss xuất hiện, họ bèn hò hét chói tai, vỗ tay ủng hộ, coi Phương boss như một ngôi sao lớn.

Có thể thấy tâm trạng Phương boss rất tốt, chẳng những không ngại trường quay âm ỉ huyền ảo, mà thi thoảng còn hướng về mọi người nở nụ cười mê hoặc, làm cho mọi người lâng lâng cả buổi. Những người đi đường chứng kiến cảnh này cũng phải dừng chân, tay cầm điện thoại di động chụp không ngừng, vừa chụp vừa hỏi những người đang hò hét xem bên trong trường quay kia rốt cuộc có vị minh tinh nào?

Tần Tiểu Ý và Lâm Kiều Kiều với thân phận chị em tốt của Giản Tình, đương nhiên chiếm được vị trí gần nhất để quan sát trường quay.

Quan sát nhất cử nhất động của Phương Khiêm, Tần Tiểu Ý thi thoảng lại phát ra tiếng cười giễu cợt, “Quý hẹp hòi, xì, làm ra vẻ...”

Tiểu Lâm ngồi bên cạnh, hai tay chống cằm, sớm đã bị bộ dáng phong độ của đại boss làm cho mê mẩn thần hồn, chỉ thiếu đường chảy nước miếng nữa thôi.

Giản Tình trang điểm nhẹ nhàng, dáng người cao chuẩn, bất kể mặc trang phục gì cũng tỏa ra khí chất cao quý, sang trọng. Chỉ cần cô lạnh lùng lướt qua, đám đàn ông đứng xung quanh đều tim đập thành thịch, huyết áp tăng cao, ngay cả hô hấp cũng không biết là nên dùng mũi hay dùng miệng nữa.

Một đôi hoàn mỹ như thế – nam tuấn tú, nữ xinh đẹp, khi đứng cùng nhau trông rất hòa hợp, thoải mái tự nhiên, làm cho mọi người đứng xem đều cảm thán trong lòng: Hai người xứng đôi như vậy nếu không ở cùng nhau thì thật đáng tiếc.

Đứng giữa mọi người, Lý Duy cảm thấy hạnh phúc tột độ. Hai người trước mắt là hai người tuyệt vời nhất, giờ lại phối hợp cùng nhau chụp ảnh. Chỉ cần nghĩ đến hiệu ứng sau khi áp-phích được tung ra, tay cầm máy ảnh của hắn đã không kìm được phát run lên.

Chàng trai với bộ áo gió trên người, vừa nói chuyện điện thoại vừa vội vàng bước trên con đường nhỏ xuyên rừng.

Vừa lúc cơn mưa đi qua, cô gái mặc một bộ váy trắng, cầm chiếc ô trong suốt còn đọng nhiều hạt mưa nhỏ. Cô nghịch ngợm lắc lắc khiến những giọt nước bắn tung tóe lên chiếc áo gió của chàng trai. Khi ánh mắt hai người chạm nhau, thời gian như ngưng đọng mãi mãi.

Việc chụp ảnh tiến hành rất thuận lợi, Lý Duy mừng rỡ nhảy cẫng lên, khen ngợi hai người có thiên phú diễn xuất.

Phương Khiêm mỉm cười, ánh mắt vẫn lưu luyến Giản Tình không rời. Giản Tình sau khi chụp ảnh xong đã vội vàng trốn đến bên người Tần Tiểu Ý, giả bộ như không nhìn thấy ánh mắt của anh.

“Không tệ nhỉ? Bộ dáng ngăm ngăm liếc mắt đưa tình làm mình ghê cả răng đây này.” Tần Tiểu Ý nhân cơ hội trêu chọc cô.

“Đâu phải, rõ ràng rất đẹp mà, áp-phích này thực sự có thể thành một cảnh kinh điển của tình yêu sét đánh đấy.” Tiểu Lâm bĩu môi phản bác.

“Xi... em đúng là đồ ba phải.”

“Hai người đừng đùa nữa, thấy mình chụp thế nào? Mình cười cứng đờ mặt rồi!” Giản Tình nhỏ giọng nói. Cuộc chụp ảnh vừa rồi làm cho cô cảm thấy như đi trên mây, bồng bềnh choáng váng. Nhất là ánh mắt của Phương Khiêm, mặc dù đã ở cùng với nhau lâu như vậy, nhưng cô vẫn có cảm giác tim đập thình thịch.

“Chụp cùng bạn trai mà còn mất tự nhiên!” Tần Tiểu Ý vẫn tiếp tục giễu cợt cô.

“Chính vì chụp cùng anh ấy nên mình mới cảm thấy hồi hộp. Tất cả ánh mắt mọi người đều dồn về hai người bọn mình.” Loại cảm giác này giống như một đôi tình nhân đã công khai quan hệ, ở trước mặt bao nhiêu người nói chuyện yêu đương một cách tự nhiên.

Tiểu Lâm cười khanh khách không ngừng: “Vậy không tốt sao, chị sẽ có chuẩn bị cho việc công khai quan hệ sau này.”

Tần Tiểu Ý vừa khinh thường nhìn Tiểu Lâm vừa hỏi Giản Tình: “Mà này, còn phải chụp bao lâu nữa?”

“Vẫn còn hai cảnh nữa, buổi chiều không chụp, anh ấy có việc phải làm.”

“Vậy trưa nay nói bạn trai cậu mời chúng ta đi ăn cơm đi.” Tần Tiểu Ý đột nhiên đề nghị.

Giản Tình nhú mày do dự, Tiểu Lâm thì hưng phấn nhảy dựng lên “Yes! Cứ quyết định như vậy đi”.

Có thể tiếp xúc gần với Phương boss lại được ăn cơm trưa miễn phí. Lời to rồi!

Trước ánh mắt long lanh của hai người bạn, Giản Tình chỉ có thể thỏa hiệp, lấy di động nhắn tin cho Phương Khiêm đề nghị anh mời ba cô đi ăn cơm trưa.

Phương Khiêm rất nhanh hồi âm, nói cô đưa Tần Tiểu Ý đến phòng thuê của hai người chờ anh.

Sau khi hoàn tất mấy cảnh chụp kế tiếp, Giản Tình ngồi lên xe của Tần Tiểu Ý, rời khỏi công viên.

Xe vừa rời đi, Tần Tiểu Ý liền cười ha hả.

“Chị Tiểu Ý, chị cười thật khủng khiếp!” Tiểu Lâm ngồi ở đằng sau tò mò nói.

“Ha ha, em không thấy vẻ mặt của Phương keo kiệt kia à, rõ ràng là bạn gái hắn mà không thể ngồi xe của hắn, vẻ mặt âm ỉc ấy chị thấy rất thú vị.” Tần Tiểu Ý vừa mới dứt lời đã bị Giản Tình đánh một phát vào tay.

“Sao cậu cứ châm chọc anh ấy vậy?”

Nhìn Giản Tình che chở người yêu, Tần Tiểu Ý xì một tiếng, “Mình thù mấy đứa giàu có, được chưa.”

Tiểu Lâm tinh quái kêu lên: “Chị Tiểu Ý, theo em biết, chị cũng rất giàu đúng không?”

“Xi, cả ngày chị mời em ăn cơm, giờ đã cháy túi rồi!”

Quán ăn hẹn trước cũng là nơi Phương Khiêm thường đưa Giản Tình đến ăn, ông chủ đương nhiên biết Giản Tình, vừa thấy cô đến liền tươi cười thân thiện tiếp đón các cô vào ghế đặc biệt.

Tiểu Lâm vừa ngồi xuống, sắc mặt đột nhiên rũ xuống làm hai người nhìn cô khó hiểu.

“Lâm tiểu trư, em đau bụng à, nhìn mặt rất khó coi?”

Tiểu Lâm vẻ mặt như đưa đám trả lời: “Ồ ô..., em nghĩ đến chút nữa được ăn cơm cùng với Phương boss, em thấy vừa vui mừng vừa đau khổ!”

“Vui mừng thì chị còn có thể hiểu được, tại sao lại đau khổ nữa?” Giản Tình hiếu kỳ hỏi.

“Các chị đều biết tướng ăn nhiệt tình của em, chỉ sợ dọa đến Phương boss, mà nếu bảo em ăn uống nhả nhận thì chi bằng bảo em đừng ăn nữa.”

Hai người biết cô rối trí vì vấn đề tướng ăn của mình thì liếc mắt xem thường.

Tần Tiểu Ý dở khóc dở cười, an ủi cô, “Yên tâm, không có ai chú ý đến tướng ăn khủng bố của em đâu!”

Ba người vừa ăn món khai vị vừa đùa cợt vui vẻ, một lúc sau Phương Khiêm đến, anh vừa vào đã đi đến bên cạnh Giản Tình rồi ngồi xuống.

Tiểu Lâm lập tức nịnh nọt rót trà: “Phương boss, mời uống trà cho ấm bụng.”

“Cảm ơn.” Phương Khiêm nhìn Tiểu Lâm nhoẻn miệng cười khiến cô lập tức bị sét đánh, ngẩn cả người.

Giản Tình xoa xoa tay anh, cảm thấy rất lạnh, bèn cất giọng trách cứ: “Đi ra ngoài sao anh không mang áo khoác?”

“Anh để ngoài xe rồi.” Đôi tay được tay cô mềm mại xoa ấm khiến anh không nỡ rời ra.

Tần Tiểu Ý bị anh lơ từ đầu đến cuối, không nén được hừ lạnh một tiếng, “Phương tổng, đừng vừa tối đã không đứng đắn. Để anh mời cơm là có việc hỏi anh đấy.”

Phương Khiêm nhướn mày, một tay vòng ôm lấy eo Giản Tình, một tay dùng đũa gấp thức ăn, lạnh nhạt hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Tần Tiểu Ý liếc mắt khinh thường: “Để Tiểu Tình chụp áp-phích nhìn tướng là ý định của Viên Dịch, nhưng thực ra là do mẹ anh sai bảo. Vì sao bà ấy muốn làm như vậy hẳn anh cũng rất rõ, mà anh đột nhiên tham gia chụp áp-phích chắc chắn cũng có ý đồ khác. Đừng tưởng rằng Tiểu Tình đơn thuần là anh có thể lừa cô ấy, hôm nay anh không giải thích rõ thì tôi không để yên đâu.”

Giản Tình nghe xong lời này, kinh hãi hỏi, “Việc này sao lại liên quan đến bác Phương?”

Tần Tiểu Ý thở dài: “Quan hệ giữa Viên Dịch và người nhà họ Phương không phải bình thường, cậu tự hỏi người yêu của cậu xem, mẹ hẳn muốn Viên Dịch làm việc với bà đâu phải là chuyện đơn giản.” Công ty của gia đình Tần Tiểu Ý không phải lớn, nhưng các mối quan hệ lại rộng rãi, quen biết khá nhiều với tầng lớp thượng lưu, vì vậy cô cũng biết rõ một số việc.

Phương Khiêm ngồi nghe Tần Tiểu Ý chất vấn, nụ cười vẫn chưa tắt, “Tưởng rằng cùng nhau ăn cơm là để tăng tình hữu nghị, thì ra là Hồng Môn Yến[1].”

Anh mím môi, gật đầu nói: “Tiểu Ý nói đúng, chuyện áp-phích là do mẹ anh nhúng tay vào, bà đã muốn xem thì anh đồng ý tham gia, để cho bà thoả ước nguyện một lần.”

Ba cô gái ai nấy đều thất thần, hoá ra chuyện này đã được sắp đặt từ trước.

25. Chương 28

Chương 28: Hiệu ứng áp-phích

Edit: meixiang

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Một tuần sau, áp-phích tuyên truyền mới nhất của tập đoàn Phương thị chính thức ra lò, khắp phố lớn ngõ nhỏ, từ các biển quảng cáo đến những nơi có thể treo áp-phích, đều dễ dàng tìm được sản phẩm này của Phương thị.

Làm cho mọi người ồ lên ngạc nhiên, không phải áp-phích Phương thị có mặt khắp nơi, cũng không phải áp-phích quá tinh xảo, mà là về hai nhân vật chính.

Cô gái dịu dàng như nước, chàng trai khôi ngô nho nhã, hai người yên lặng không nói gì mà chỉ trao đổi ánh mắt đầy chân tình. Hình ảnh thật đẹp và nên thơ.

Những người xem áp-phích đều tò mò không biết họ có phải người mới trong giới nghệ thuật hay không, và đương nhiên mọi người rất chờ mong những tác phẩm truyền hình và điện ảnh liên quan tới họ xuất hiện.

Đường dây điện thoại của bộ quan hệ xã hội thuộc công ty Phương thị lập tức trở thành đường dây nóng. Các nhà kinh doanh, các công ty quảng cáo truyền thông liên tục gọi điện thoại đến đề nghị hợp tác cùng hai người. Thậm chí có công ty giải trí còn muốn mời mọc bọn họ làm ngôi sao.

Nói tóm lại sau vụ này Giản Tình và Phương Khiêm đều trở nên nổi tiếng.

Bộ kế hoạch của công ty định nhân thời cơ này đưa sản phẩm lên TV quảng cáo, nhưng bản kế hoạch vừa được trình đến trước bàn làm việc của Phương Khiêm đã bị anh lạnh lùng từ chối. Nguyên nhân là – anh không rảnh!

Nực cười, cho dù anh rảnh thật, cũng không bao giờ đồng ý đi quay quảng cáo trên TV. Hiệu ứng của áp-phích đã vượt quá xa khỏi phạm vi tính toán của anh. Tuy nhìn bề ngoài anh bình tĩnh như vậy, nhưng thực ra trong lòng đang nóng như lửa đốt, chỉ muốn lợi dụng chức quyền thu lại toàn bộ áp-phích đã tung ra.

Do thân phận của mình, bạn bè Phương Khiêm đều thuộc hạng giàu có khá giả. Lần này ra áp-phích, không ít bạn bè gọi đến trêu chọc anh, hỏi anh cô gái trong áp-phích là ai. Cứ nghĩ đến bộ dáng quyến rũ của cô bị vô số đàn ông ngắm nghía với ý đồ đen tối, Phương Khiêm lại cảm thấy ngày trước họa chăng mình bị điên mới đồng ý cho cô đi chụp áp-phích!

Tình huống của Giản Tình chẳng khác hơn Phương Khiêm là bao. Chức vị của Phương Khiêm cao, cho dù anh nổi tiếng, người khác cũng không dám quấy rối anh, nhưng số Giản Tình lại không may mắn như vậy.

Cô cảm thấy mình giống như một con khỉ trong vườn thú, bị mọi người ngắm nghía chẳng kiêng nể gì.

Buổi sáng bước vào văn phòng, Giản Tình thiếu chút bị bao phủ bởi những bó hoa ùn ùn kéo đến. Cô quan sát xung quanh, thấy các đồng nghiệp trong văn phòng đều đang bận rộn, đi tới đi lui. Không phải họ vội vàng làm việc, mà là vội vàng dọn sạch đồng hoa để có chỗ làm việc. Cảnh tượng này làm cho Giản Tình kinh hãi như gặp phải ác mộng.

Thân hình tròn vo của Lâm Kiều Kiều ngập trong đồng hoa, bận bịu tíu tít. Khi nhìn thấy Giản Tình, cô bé cười tươi rói, gạt đồng thiệp sang một bên, chạy đến chỗ Giản Tình.

“Chị Tình, đây là đồng thiệp của các anh chàng mời chị đi ăn cơm. Chị xem xem, thật kinh khủng! Em liếc sơ qua, thấy không phải ở mấy quán ven đường, mà là nhà hàng cơm Tây cơ đấy. Chỗ này đủ cho chị ăn cả một lần thức ăn ngon nhé!”

Thức ăn ngon? Giản Tình bị tư duy đơn giản của Tiểu Lâm ảnh hưởng. Đây đâu phải vấn đề trọng điểm!

Vì thế, cả một buổi sáng, bộ phận thị trường rối loạn, lộn xộn hết cả lên. Ngay cả điện thoại công việc cũng trở thành đường dây nóng của tập đoàn Phương thị.

Lúc ăn cơm trưa, Giản Tình bị Tần Tiểu Ý gọi điện hẹn ra ngoài. Lâm Kiều Kiều lấy ăn cơm làm mục tiêu lớn nhất để theo đuổi, đương nhiên là phải bám sát các cô.

Tần Tiểu Ý lái xe tới đón hai người, nhưng lại không đi về hướng quán cơm, mà đến con đường dành riêng cho người đi bộ đẹp nhất thành phố S, rồi mời hai người đang không hiểu gì ra ngoài.

“Chị Tiểu Ý, chúng ta chỉ có thời gian ăn cơm, đâu có thời gian dạo phố.” Lúc Tần Tiểu Ý bảo các cô xuống xe, Tiểu Lâm không nén được than thở.

“Đâu ai bắt em dạo phố. Đi theo chị là được.” Tần Tiểu Ý nháy mắt với hai người, rồi dẫn đầu đi thẳng.

Giản Tình và Tiểu Lâm liếc mắt nhìn nhau, rồi đành bất đắc dĩ đuổi theo, muốn xem rốt cuộc cô định làm gì.

Con đường dành riêng cho người đi bộ của thành phố S rất rộng, lại rắc rối phức tạp do mấy tuyến đường chính và mấy nơi giao nhau của ngã tư tạo thành. Đây đúng là quảng trường náo nhiệt, đông vui nhất thành phố. Tần Tiểu Ý dẫn các cô đi thẳng vào quảng trường mới dừng bước, giơ tay chỉ về phía bên trái, “Hai người xem kia.”

Giản Tình và Tiểu Lâm nhìn theo ngón tay cô đang chỉ, lập tức ngây ra như phỗng.

Đó là một tấm áp-phích, một tấm áp-phích vô cùng lớn, lớn gấp mấy lần cái áp-phích bên cạnh nó.

Trong áp-phích, một cô gái đứng ở bến xe ngoài trời chờ xe buýt, từng giọt mưa tí tách rơi trên người nhưng cô lại cười vô cùng ngọt ngào. Đơn giản vì bên cạnh cô có một chàng trai cầm chiếc áo gió che mưa cho cả hai người. Họ nhìn nhau cười hạnh phúc, ánh mắt chứa chan tình cảm dịu dàng.

“Cuộc sống tốt đẹp như vậy, là vì có anh bên cạnh.” Câu này tuy rất phổ biến, nhưng qua biểu lộ của hai người trong tấm biển quảng cáo, thì lại trở nên sâu sắc hơn rất nhiều.

Giản Tình nhìn áp-phích, yên lặng ngẩn người. Lúc trước cô cũng có xem qua ảnh, cảm thấy Lý Duy chụp thật sự rất đẹp, nhưng không ngờ rằng khi làm thành tấm áp-phích to này thì hiệu quả lại tuyệt vời đến vậy.

Cảnh tượng nên thơ thế này, ngay cả cô là đương sự cũng thấy cảm động, hướng chi người khác.

“Thật đẹp...” Ba người ngơ ngác nhìn áp-phích thật lâu, Tiểu Lâm mới thì thầm nói ra hai chữ này.

Tần Tiểu Ý cười khê hai tiếng, “Tiểu Tình, giờ cậu và Phương Khiêm rất nổi tiếng nhé. Ở công ty mình, cả buổi sáng đều nghe người ta bàn luận về áp-phích lần này của Phương thị, nghe nhiều đến mức lỗ tai mình dài cả ra. Có người còn nói áp-phích một số nơi bị người ta bóc hết đi rồi.”

Tiểu Lâm lắc đầu, “Điều này có gì phải ngạc nhiên, văn phòng của chúng em còn bị phủ đầy bởi hoa kia kia. Chị không nhìn thấy thật đáng tiếc.”

Giản Tình thở dài một tiếng. Hiệu ứng như vậy đúng là làm cho người ta bất ngờ.

“Phương Khiêm có nói gì không?” Tần Tiểu Ý dựa tay lên bả vai Giản Tình, nhướn mày, cười nhạt hỏi.

“Không thấy liên lạc, mình cũng không biết.” Giờ không biết anh đang ở đâu.

“Sự việc trở nên ồn ào thế này, mình rất muốn xem hắn xử lý như thế nào.” Tần Tiểu Ý cười ha hả, lập tức rước lấy ánh nhìn xem thường của Giản Tình.

“Cậu đang cười trên nỗi đau của người khác đấy hả?”

Tần Tiểu Ý vội chối đây đẩy: “Khụ khụ, đâu có, mình chỉ cảm thấy tò mò thôi. Hắn nói muốn diễn kịch cho mẹ hắn nhìn, chắc mẹ hắn xem đến thích mê rồi.”

Vừa nghe thấy Tần Tiểu Ý nhắc tới bác Phương, tâm trạng Giản Tình lại rối bời. Áp-phích cũng chụp xong rồi, chắc bác Phương sẽ nhanh chóng hẹn cô gặp mặt, đến lúc đó, cô đành phải tự nói ra quan hệ giữa mình và Phương Khiêm.

Nếu bác Phương chấp nhận cô, tất nhiên mối quan hệ này sẽ được công khai. Nhưng nếu bà ấy không chấp nhận, thì đó là lúc cô phải biến mất.

Chỉ cần nghĩ đến bác Phương có thể không thích cô, trong lòng Giản Tình lại như bị kim đâm, đau đớn không chịu nổi.

Trong suy nghĩ của Giản Tình, hai người yêu nhau tất nhiên muốn được người nhà đối phương thừa nhận, nhưng gia cảnh nhà cô và Phương Khiêm lại chênh lệch lớn như vậy, sự tự ti khiến cô vô cùng lo lắng cho tương lai của hai người.

Ăn cơm trưa xong, Tần Tiểu Ý đưa hai người về công ty, thừa dịp Giản Tình xuống xe trước, Tiểu Lâm lên lút ghé vào tai Tần Tiểu Ý hỏi: “Chị Tình thoát nhìn có vẻ hoảng hốt, chị có thấy lo không?”

Tần Tiểu Ý bất ngờ trước sự chu đáo của Lâm Kiều Kiều, nghiêm túc nhìn cô bé: “Em lo lắng cho Giản Tình?”

Lâm Kiều Kiều lắc đầu, thành thật đáp: “Em cảm thấy không cần lo lắng, bởi vì chị Tình đã có Boss che chở rồi.”

Tần Tiểu Ý gật gù, “Chị cũng nghĩ như vậy, cho nên chúng ta chỉ cần an tâm xem kịch hay là được.”

Sau khi nhìn theo chiếc xe của Tần Tiểu Ý từ từ rời đi, hai người mới chậm rãi đi lên công ty. Vào đại sảnh, không khí ồn ào làm Giản Tình và Tiểu Lâm ngẩn ra một lúc. Đại sảnh công ty tuy rằng luôn luôn náo nhiệt, nhưng chưa từng đông đúc như hôm nay.

Giản Tình cảm thấy không ổn, định nhanh chóng quay về văn phòng, nhưng tay lại bị Tiểu Lâm kéo đi, “Chị Tình, chúng ta đi xem có chuyện gì.”

“Có gì hay ho đâu.”

Giản Tình quả quyết từ chối, tiếc rằng Tiểu Lâm sức lớn, lôi cô rẽ đôi qua đám người, còn nhanh tay lẹ mắt đi hỏi bảo vệ.

“Anh chàng đẹp trai, nơi này có chuyện gì vậy?”

Anh bảo vệ trẻ tuổi nhìn thấy Lâm Kiều Kiều mặc đồng phục công ty, không kiên nhẫn khoát tay: “Nơi này rất rối loạn, các cô nhanh về làm việc đi.”

“Anh nói cho tôi biết xảy ra chuyện gì, chúng tôi lập tức biến mất, được chưa?” Tiểu Lâm chưa từ bỏ ý định.

Anh chàng bảo vệ trừng mắt, đang muốn phát hỏa, bỗng nhìn thấy Giản Tình bên cạnh Tiểu Lâm, vẻ mặt lập tức bị đông cứng, “Cô... cô là Giản tiểu thư?”

Giản Tình thầm cười khở, ngay cả bảo vệ liếc mắt một cái cũng nhận ra cô, tiếng tăm của cô thật đúng là không nhỏ. Nhìn thấy anh chàng bảo vệ quên bống mất Tiểu Lâm, Giản Tình không nhịn được giúp cô hỏi: “Nơi này xảy ra chuyện gì? Sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy?”

Giản đại mỹ nữ lại nói chuyện cùng anh!!! Tâm trạng anh chàng bảo vệ đáng thương lập tức như nở hoa, lúng túng đáp, “Đúng vậy... Là như thế này, có một công nhân dẫn theo mấy đứa em cùng mấy bạn học vào đây, nói muốn gặp phương Boss một lần. Mấy cô học sinh kia không lễ phép làm ầm ĩ cả lên, mà hiện là giờ nghỉ trưa nên các lãnh đạo đều không ở đây, những người khác không ai khuyên được, cho nên mới ồn ào như vậy.”

Tiểu Lâm kích động trợn mắt nhìn, “Đây chẳng lẽ là “Tộc truy tinh[1]” trong truyền thuyết? Vậy Phương boss có ở đây không?”

Anh chàng bảo vệ lạnh lùng đáp lại, “Việc nhỏ thế này đương nhiên sẽ không làm kinh động tới Phương Boss. Cấp trên nói nếu còn tiếp tục ầm ĩ, thì mấy người chúng tôi phải trực tiếp đuổi họ đi.”

Giản Tình lắc đầu, chỉ có chút chuyện mà cũng lộn xộn cả lên, “Tiểu Lâm, em có lên không đây? Chị không chờ em đâu.”

“Đi thôi, đi thôi, chỉ vài con nhóc mà cũng ầm ĩ như vậy, chán phèo.” Tiểu Lâm bĩu môi, xoay người lôi Giản Tình đi đến thang máy.

Nào biết các cô vừa mới đi ra khỏi đám người, chợt nghe thấy một tiếng thét chói tai: “Chị chính là nữ nhân vật chính trong áp-phích...”

Giản Tình thót tim, xoay người nhìn lại. Không khí vốn đang ồn ào, lập tức trở nên tĩnh lặng. Ánh mắt mọi người tập trung toàn bộ lên người cô, không chút giấu diếm, làm cho Giản Tình cảm thấy choáng váng, trong lòng còn tự coi thường bản thân. Quả nhiên cô không thể đi làm ngôi sao được, bị mọi người liếc vài cái đã thấy khó chịu.

Tiểu Lâm cũng để ý vẻ kì lạ của cô, bèn tự giác đứng chắn trước mặt Giản Tình, cất tiếng quát: “Nhìn cái gì, chưa thấy mỹ nữ bao giờ à!”

“Tiểu Lâm, chúng ta lên bằng cầu thang thôi.” Phía trước thang máy đã bị người chặn kín, Giản Tình rất muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, vì thế nhỏ giọng nhắc nhở Lâm Kiều Kiều.

Hai người vừa định bước đi, mấy nữ sinh kia lập tức nhào lên chặn lại, “Đừng đi, em rất thích áp-phích chị chụp. Bọn em đã đứng đây cả một buổi sáng rồi, chị kí tên cho bọn em được không?”

Kí tên?! Những người này đang nói đùa chắc?

Vài nhân viên Phương thị đứng chung quanh, nghe thấy thế cũng xì xào bàn tán.

Giản Tình méo miệng, vẻ mặt cứng ngắc, “Xin lỗi, chị chỉ là nhân viên của Phương thị, không phải là ngôi sao gì đâu, các em đừng hiểu lầm.”

“Áp-phích chị chụp xinh đẹp như vậy, sao lại không phải ngôi sao. Chị kí tên cho bọn em đi mà.”

Giản Tình đỏ mặt lúng túng. Mấy cô bé này thật là, sao lại theo đuôi mù quáng như vậy. Chẳng lẽ họ không thấy những người bên cạnh đều đang xì xào chế giễu sao?

Lúc này trong đám người đột nhiên truyền đến giọng nói khinh thường của người nào đó, “Làm như mình là ngôi sao thật ấy, khó xử vậy sao? Đúng là làm ra vẻ!”

Bởi vì ở đây đông người nên cũng không rõ những lời này là của ai, nhưng ý đối địch trong lời nói thì rất rõ ràng.

Giản Tình nhú mày, giương mắt quét một vòng chung quanh. Trong lòng lại buồn bực, đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, trong cánh rừng lớn thì loại chim nào cũng có.

Mỗi ngày cô chỉ sinh hoạt, làm việc bình thường, không ngờ những người không vừa mắt với cô cũng có rất nhiều.

Bị kích động như vậy nhưng Giản Tình chỉ bình tĩnh lấy ra một chiếc bút, hỏi mấy cô nữ sinh: “Các em muốn kí thế nào?”

Tay ngọc vung lên, vài chữ ký đã được ra lò. Nét chữ của Giản Tình nhìn rất thanh gọn, sạch sẽ. Mấy nữ sinh lấy lại tờ giấy kí tên, nhìn cô cười hề hề không dứt, cảm thấy rất thỏa mãn.

“Còn ai muốn kí tên nữa?” Giản Tình nhìn mọi người, tiếp tục nói, “Nếu cảm thấy bất mãn với tôi, thì đừng ngại giáp mặt. Nói xấu sau lưng là hành vi của kẻ tiểu nhân.”

Lâm Kiều Kiều cũng làm mặt oán giận phụ họa, “Hừ, tiểu nhân!”

Giản Tình hít một hơi thật sâu, không để ý tới ánh mắt mọi người, xoay người đi về phía cầu thang.

Tiểu Lâm đi theo, cười nói: “Chị Tình, bộ dáng kí tên vừa rồi của chị thật tuyệt.”

“Vậy sao? Chị cũng bị một phen đổ mồ hôi lạnh. Em xem tay chị vẫn còn lạnh đây này.” Giản Tình nắm tay Tiểu Lâm, để cô cảm nhận nhiệt độ cơ thể mình.

“Ai da, thật sự rất lạnh!” Tiểu Lâm kêu lên một tiếng, vội vàng xoa xoa tay Giản Tình.

“Tiểu Lâm, em có biết vừa nãy ai nói câu đó không?” Giản Tình thấp giọng hỏi.

Lâm Kiều Kiều lắc đầu, “Chị Tình, chị biết là ai à?”

Giản Tình mím môi, không nói gì.

Chắc chỉ là một cô gái bị ghen tỵ dày vò thôi...

Đêm đó, Giản Tình kể chuyện xảy ra buổi trưa cho Phương Khiêm, nhưng cố tình bỏ đi câu nói không thiện chí kia. Anh nghe đến đoạn kí tên thì mỉm cười vui vẻ, “Em kí thật à?”

Giản Tình cũng cười khê, “Đúng thế, họ muốn vậy mà.”

Bộ dáng cô gái nhỏ chớp mắt dịu dàng làm cho Phương Khiêm choáng váng. Bàn tay to chụp tới, dễ dàng ôm cô vào trong lòng, hai tay cũng bắt đầu không an phận cởi nút áo của cô.

Giản Tình thò mặt ra, bảo anh ngừng lại, “Chờ một chút, em muốn hỏi anh cái này.”

Phương Khiêm cắn cắn trên cổ cô, mới thỏa mãn hỏi: “Chuyện gì?”

“Mẹ anh nói muốn gặp em nhưng lại không nói lúc nào, làm em rất hoang mang.”

“Anh chưa nói cho em sao?” Phương Khiêm kinh ngạc nhíu mày, “Dì anh bị bệnh, mẹ anh bay đi thăm dì rồi, trong một khoảng thời gian sẽ không trở về.”

Nghe anh giải thích, Giản Tình tròn to mắt, không nói nên lời.

Chuyện quan trọng như vậy, anh lại không nói cho cô, làm cô lo lắng cả ngày!

Nghĩ đến đây, Giản Tình đột nhiên giãy khỏi vòng ôm của anh, mím môi đứng lên, một lúc sau mới cất tiếng: “Đêm nay em muốn ngủ trong phòng sách, anh đừng tới quấy rầy!”

Trơ mắt nhìn cô gái nhỏ bước vào phòng sách, khóa trái cửa không chút do dự, Phương Khiêm cười khổ nhíu mày. Xem ra cô gái nhỏ đang thật sự tức giận, lần này anh đã đùa quá trớn với cô rồi.

26. Chương 29

Chương 29: Tình cảm công khai

Edit: meixiang

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Tin đồn của tập đoàn Phương thị bao giờ cũng náo nhiệt ồn ào, đặc biệt sự xuất hiện của kì áp-phích này làm cảm xúc mọi người đều đạt đến đỉnh điểm.

Từ trước tới nay, trong lòng mọi người chỉ có thể âm thầm ngờ vực vô căn cứ, Phương boss cùng Giản Tình phải chăng thật sự có chuyện gì. Nay loại ngờ vực vô căn cứ này dường như đã được chứng thực, chỉ cần không phải người mất mù, đều có thể nhìn ra Phương boss đối với Giản Tình không giống mọi người.

Từ áp-phích vẽ mặt giữa hai người mập mờ ái muội, lại liên tưởng đến những lời đồn đại trước đây, nhiều điểm ghép lại, nhóm người thông minh, nhạy bén của Phương thị dường như đã thấy được ít nhiều chân tướng đang bị che giấu.

Họ thật sự là một đôi?

Từ lần đại sảnh công ty bị một số người gây náo loạn, vấn đề bảo an ở Phương thị ngày càng nghiêm ngặt. Công nhân viên công ty không chỉ phải mặc đồng phục, mà còn phải đeo thẻ nhân viên, bảo vệ ở cửa cũng tăng lên không ít, tất cả đều rất trang nghiêm cảnh giác.

Đối với cảnh tượng này, Tiểu Lâm về đến văn phòng, không nén được cứ nhìn Giản Tình cười hì hì không ngừng. Giản Tình bị cô cười đến sồn tóc gáy, liền hỏi: “Em sao vậy? Làm gì mà lại cười dễ sợ thế?”

“Chị Tình, chị cũng đừng giả bộ. Chắc chị cũng đoán được phải không? Bảo vệ nghiêm ngặt như thế, chắc chắn là chỉ thị của Phương boss. Anh ấy sợ có người không cẩn thận làm chị bị thương.” Tiểu Lâm hai mắt

sáng rỡ, cười bí ối,” Phương boss đúng là yêu chị đến tận xương. Đàn ông chu đáo như vậy, em cũng muốn a a a...”

Biết rằng Lâm Kiều Kiều bất cứ chỗ nào, lúc nào cũng có thể phát bệnh, nên Giản Tình không thèm để ý. Chẳng qua lời nói của Tiểu Lâm vẫn làm cô thấy hơi đỏ mặt.

Tối hôm qua, cô chỉ đem chuyện xảy ra ban ngày kể vui cho Phương Khiêm nghe, ai ngờ chẳng những anh tiếp thu rất đầy đủ, mà còn suy nghĩ như vậy, hành động như vậy. Nói cô không cảm động thì đúng là nói dối.

Anh luôn luôn yêu thương cô, che chở cô, vậy mà cô ngay cả chuyện yêu đương quang minh chính đại cũng không cho anh. Mỗi khi nghĩ vậy, trong lòng Giản Tình đều cảm thấy áy náy.

Biết mẹ anh đi nước ngoài, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không gặp cô, Giản Tình thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lại cảm thấy có vài phần mất mát.

Giờ nên tiếp tục giấu diếm, hay là công khai quan hệ hai người, Giản Tình cảm thấy thật rối loạn. Vốn hai người đang an ổn sống cạnh nhau, nhưng rồi lại xảy ra quá nhiều việc, làm cho tình yêu của bọn họ đã không còn không chế được phương hướng phát triển.

Rất nhiều lúc, Giản Tình cảm thấy đây là do Phương Khiêm cố ý sắp đặt, nhưng cô lại nhanh chóng gạt ngay ý nghĩ này ra khỏi đầu. Nếu yêu anh, thì nên toàn tâm toàn ý tin tưởng anh. Có thể cô suy nghĩ như vậy thật ngu ngốc, nhưng tình yêu của anh dành cho cô không hề kém của cô đối với anh, cho nên ở trước mặt anh, cô tình nguyện làm một cô gái ngốc nghếch.

Lúc cùng Phương Khiêm chụp áp-phích, Giản Tình kỳ thực đã âm thầm chuẩn bị tâm lý. Lúc này đây, quan hệ hai người bọn họ chắc chắn rất khó để tiếp tục giấu diếm.

Tuy nói đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự đối mặt với vấn đề, cô vẫn cảm thấy do dự, chần chừ.

“Chị Tình, buổi chiều toàn bộ nhân viên phải họp rồi.” Trưởng phòng không có mặt, Tiểu Lâm lại tìm cơ hội lười biếng, mà nguyên nhân đơn giản là muốn tìm Giản Tình nói chuyện phiếm.

Giản Tình vừa bắt tay vào xử lý mọi chuyện, vừa day day trán: “Ừ, chị có thấy thông báo.” Có thể do tối hôm qua hệ thống sưởi nhiệt độ thấp, sáng nay đi làm cô thấy hơi choáng váng, thân thể không thoải mái.

“Thời gian trôi nhanh quá, chỉ vài ngày nữa là đến Tết âm lịch. Đến Tết rồi thì tâm trạng lại có phần nhạt nhẽo hơn.” Tiểu Lâm bĩu môi, bộ dạng trẻ con với nội dung câu chuyện đang nói không phù hợp chút nào.

“Chẳng phải lúc trước em hò hét muốn mua quần áo mừng năm mới à? Sao đột nhiên lại cảm thấy nhạt nhẽo?” Giản Tình trêu chọc cô bé.

“Đó chỉ là cái cớ để em mua quần áo thôi.”

Giản Tình cười nhợt nhạt, khoe miệng cong lên, “Chị nghĩ đến Tết âm lịch là cái cớ tốt nhất để em ăn thức ăn ngon kia.”

“Đương nhiên rồi, công ty chỉ cho nghỉ năm ngày, em nhất định phải thừa dịp đó ăn nhiều đồ ngon một chút.” Tiểu Lâm thề thốt xong, đột nhiên trừng mắt nhìn Tình, hỏi: “Chị Tình, lễ mừng năm mới chị có về nhà không?”

“Có chứ, chị kết hợp cả thời gian nghỉ đông luôn.”

“Vậy Phương boss làm sao bây giờ, chị để anh ấy ở đây một mình à?” Tiểu Lâm nói nhanh như điện xẹt.

Vấn đề như vậy, lại làm cho Giản Tình phải trầm ngâm suy nghĩ.

Thời gian qua thật mau, chẳng mấy chốc hai người ở chung đã được hai năm. Thời gian hai năm, không dài nhưng cũng không thể coi là ngắn, bởi vì có anh bên cạnh, mỗi một phút một giây cô đều rất quý trọng.

Năm ngoái, lễ mừng năm mới trùng với đợt đi công tác của Phương Khiêm, cô liền kết hợp với nghỉ đông về nhà hẳn hai tuần. Năm nay sức khỏe ba cô không được tốt, cô càng muốn về nhà thêm vài ngày, như vậy tất phải để Phương Khiêm ở lại.

Nghĩ vậy, cô lại thở dài: “Lẽ mừng năm mới đương nhiên phải đoàn viên với người nhà, chắc anh ấy cũng vậy.”

Nghe được lời nói nặng nề của cô, Tiểu Lâm lo lắng hỏi: “Phương boss biết chị sắp xếp vậy chưa?”

Chẳng lẽ còn cách sắp xếp khác sao? Ở chung với Phương Khiêm lâu như vậy, nhưng cô lại chưa từng đề cập nửa câu với người nhà, nếu đột nhiên đưa anh về, chắc chắn ba mẹ sẽ hết hồn.

Nhìn thấy Giản Tình chậm chậm lắc đầu, Tiểu Lâm cau mày, “Chị Tình, em cảm tốt nhất chị nên thương lượng với Phương boss.”

Thương lượng với anh? Có thể thương lượng ra kết quả ư...

Mỗi một năm, công ty lại tổ chức một đại hội lớn, Giản Tình tuy chỉ là một trưởng ban nhỏ nhưng hễ là quản lý thì phải lên tầng họp. Vì vậy, chỉ trong một buổi sáng mà cô đã phải tham gia ba cuộc họp.

Ngồi ở trước bàn hội nghị, nghe lãnh đạo bên trên dong dạc diễn giải, Giản Tình chỉ cảm thấy lờ đờ buồn ngủ, ngay cả hội nghị kết thúc khi nào, cô cũng không biết.

“Giản trưởng ban, cuộc họp đã kết thúc rồi, chúng ta về thôi.”

Giản Tình mơ màng mở mắt, nhìn thấy mấy cô gái đang cười trộm vây quanh cô. Giản Tình nhận ra mấy người này là đồng nghiệp vừa họp cùng cô, nhưng là những người nào thuộc bộ phận nào thì cô không rõ lắm.

Nhưng vừa rồi cô đang nghe các lãnh đạo diễn giải mà, sao lại ngủ bég đi mất?

“Giản trưởng ban thật không hổ là đại mỹ nữ của công ty chúng ta, ngay cả điệu bộ khi ngủ cũng rất đẹp mắt.” Có người ở bên cạnh tấm tắc tán thưởng.

Tuy rằng nói là tán thưởng nhưng ngữ khí lại làm cho người ta cảm thấy không thoải mái, Giản Tình vẫn mơ hồ hỏi, “Cuộc họp kết thúc khi nào vậy?”

“Cũng được một lúc lâu rồi. Giản trưởng ban thật tốt số, ngủ gật ngay trong buổi họp mà không bị quản lý trách mắng. Đúng là làm cho người khác thấy bất ngờ.” Có người lạnh lùng lên tiếng.

Giản Tình ngẩng đầu nhìn họ. Các cô gái bây giờ đều dùng thái độ căm ghét như vậy nói với người khác ư?

Mà sao cô lại gặp phải những loại người này? May là cô đã trải qua không ít những việc như thế này, nên giờ đối mặt cũng không đến mức phải chết lặng.

“Cám ơn các cô đã đánh thức tôi, nếu không có chuyện gì thì giờ tôi trở lại văn phòng đây”. Giản Tình đứng lên, lạnh lùng đi về phía cửa.

“Chỉ là chụp cùng Phương boss một cái áp-phích, kiêu căng gì chứ...” Đột nhiên có người sau lưng cô buông một câu như vậy, lập tức chọc những người khác cười vang.

Giản Tình cảm thấy choáng váng đầu óc. Đối với những lời khiêu khích, châm chọc của họ, cô đã sớm miễn dịch, không muốn dây dưa nữa.

Mới vừa đi tới cửa thì cửa phòng họp đã bị đẩy ra từ bên ngoài, một đám người nối đuôi nhau đi vào. Giản Tình nhanh chóng quét mắt, thấy họ đều từ cấp trưởng phòng trở lên thì hết hồn. Giờ đã là giữa trưa, sao vẫn còn họp nữa?

Đám người vừa khiêu khích Giản Tình thấy vậy bèn cúi đầu nhanh chóng rời đi.

Trong đám người, Phương Khiêm đi ở cuối cùng, khi thấy người đứng ở cửa là Giản Tình thì anh lấy làm ngạc nhiên. Lúc nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của cô, anh cau mày, không chú ý tới những người xung quanh mà đi thẳng tới trước mặt cô.

“Trong người không thoải mái hay sao mà sắc mặt kém vậy?”

Giản Tình hết hồn trước động tác của anh, lắc đầu theo bản năng, “Không sao, tôi...Tôi về văn phòng...” Nói vừa xong bèn vội vàng rời đi, để lại Phương Khiêm với sắc mặt âm u khó xác định.

Những người ở lại cũng không dám thử mạnh, sợ làm kinh động đại boss.

Nhìn Giản Tình hoảng sợ, Phương Khiêm bất đắc dĩ thở dài. Mọi việc đã đến như vậy cô nghĩ còn có thể giấu được bao lâu?

Phục hồi tinh thần, chứng kiến bộ dạng muốn hóa đá của mọi người, Phương boss lạnh lùng buông một câu “Hợp” rồi dẫn đầu đi vào.

“Tiểu Lâm, em có thuốc cúm không?” Giản Tình vẫn còn chưa hết hoảng, lúc trở lại văn phòng bèn vội vàng tìm Lâm Tiểu Kiều lấy ít thuốc cúm. Lâu lắm rồi cô không bị ốm, chắc là do chiếc điều hòa tối qua để nhiệt độ quá thấp.

“Chị Tình, chị bị cúm?” Tiểu Lâm đi tới sờ trán của cô, “May quá, không sốt, sắc mặt chỉ hơi kém một chút.”

“Sắc mặt rất kém à?” Giản Tình mở ngăn kéo lấy gương ra, vẻ mặt lập tức suy sụp. Sắc mặt tái nhợt như vậy, chẳng trách vừa rồi cô thấy Phương Khiêm lo lắng. Vậy mà cô chưa nói gì đã bỏ chạy, anh hẳn là rất lo cho cô.

“Chị Tình, chị nghỉ ngơi một chút, em giúp chị đi mua thuốc. Nếu thấy không khỏe, buổi chiều chị xin phép nghỉ ốm đi.” Tiểu Lâm rót giúp cô một ly nước ấm, rồi vội vàng đi ra ngoài mua thuốc. Sự chu đáo của tiểu nha đầu làm cho cô rất cảm động.

Tiểu Lâm vừa đi khỏi, di động Giản Tình liền báo có tin nhắn, là của Phương Khiêm, “Vừa rồi lại chịu uất ức?”

Giản Tình nhìn tin nhắn, cẩn thận nghĩ lại, chẳng lẽ lúc cô bị mấy người kia khiêu khích đã bị anh thấy được? Hay sức tưởng tượng của anh phong phú, liên tưởng thành như vậy?

“Không có gì.” Cô mím môi hồi âm.

Thật lâu sau, mới thấy anh trả lời, “Em cảm thấy nhất thiết phải lùi bước sao?”

Bằng vài lời đơn giản như vậy, Giản Tình không đoán ra được tâm tư Phương Khiêm, chỉ có thể cảm thấy giờ phút này hẳn anh đang rất tức giận.

Uống thuốc Tiểu Lâm mua, Giản Tình cảm thấy đỡ hơn nhiều, không cần phải xin nghỉ ốm.

Buổi chiều là đại hội toàn thể công nhân viên chức, Giản Tình ăn xong cơm trưa, cảm thấy bút rứt không yên, giống như sắp có chuyện gì không hay xảy ra. Cảm giác này cứ đeo bám cô đến khi kết thúc buổi họp mới giảm bớt.

Giữa trưa nhìn lại tin nhắn quá mức nghiêm túc của Phương Khiêm, Giản Tình cảm giác như Phương Khiêm nói những lời này là muốn tuyên bố cái gì. Chẳng lẽ anh muốn công khai quan hệ trước mặt mọi người? Ý nghĩ này làm tâm trạng cô trở nên căng thẳng.

Đại hội dần dần đến hồi kết thúc, Giản Tình cũng chậm rãi trấn tĩnh lại. Phương Khiêm tuy rằng ngồi ở thủ tọa, nhưng ngoại trừ vài câu ngắn gọn phát biểu lúc mở màn thì không nói gì thêm nữa.

Phó giám đốc đọc một bài diễn văn dài dòng xong, cuối cùng đại hội cũng hạ màn. Đang lúc mọi người lục tục chuẩn bị rời đi, phó tổng đột nhiên cầm microphone cất tiếng:

“Xin mọi người yên lặng một chút, tổng giám đốc có mấy câu muốn nói.”

Nghe thấy tổng giám đốc còn có lời muốn nói, mọi người đang xôn xao, lập tức đều im lặng, lòng Giản Tình lại càng bút rứt không yên.

“Lần này công ty ra áp-phích mới, hiệu quả của nó, tôi tin mọi người đều đã rõ ràng. Về phần cái nhìn của mọi người đối với việc tôi hợp tác cùng Giản Tình, tôi cũng đã nghe không ít những lời đồn đại.” Phương Khiêm đứng ở trên bục, vẻ mặt lạnh nhạt, khỏe miệng hơi cong lên, nhìn trông càng quyến rũ hơn thường ngày.

“Ở đây, tôi cảm thấy cần giải thích một chút, mọi người cũng không cần tiếp tục phỏng đoán quan hệ chúng tôi, bởi vì tôi và Giản Tình từ hai năm trước đã sống chung với nhau.”

Đối mặt với đại hội lặng ngắt như tờ, Phương Khiêm mỉm cười, “Tin rằng mọi người sẽ không còn nghi vấn gì thêm nữa. Vậy tan họp!”

Phương boss nói xong, bước chân nhẹ nhàng rời đi, còn mọi người ở đây, mãi về sau vẫn chưa hoàn hồn trở lại...

27. Chương 30

Chương 30: Boss thật bình tĩnh

Edit: tongeck

Beta: Bi

Nguồn: bin0kun0.wordpress

Đại hội nhân viên chấm dứt, bên trong Phương thị nổi lên một trận bão có lực sát thương cực lớn, gió bão quét đến đâu thì để lại những cảnh thương tâm đến đó.

Phải biết rằng, ở tập đoàn, trong cảm nhận của phần đông phụ nữ chưa lập gia đình, Phương boss đang đứng đầu bảng tình nhân trong mộng, là bạch mã hoàng tử, là tiêu chuẩn chọn chồng! Các cô gái đang ôm ấp tình cảm có người nào không mơ mộng? Trong mơ, có người nào không mong Phương boss dành tình cảm chân thành cho mình? Có người phụ nữ nào lại không ảo tưởng việc trở thành vợ Phương boss sẽ như thế nào?

Bây giờ tất cả những ảo tưởng tốt đẹp, sáng lạn, những tâm hồn đang chờ mong lại bị một câu nói của Phương boss “Tôi với Giản Tình từ hai năm trước đã sống cùng nhau” làm tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Kết quả này chứng tỏ đây là cơn bão táp khủng khiếp nhất từ trước đến nay, làm tập đoàn Phương thị bị chấn động mạnh mẽ.

Giản Tình là người nổi tiếng ở công ty, không chừng ngay cả di quét dọn vệ sinh cũng biết mặt cô. Lời của Phương Khiêm cũng không phải là lời nói bông đùa, nhìn theo biểu hiện của anh, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Giản Tình rất có thể trở thành con dâu nhà họ Phương.

Trước kia, Phương boss đã trải qua nhiều mối tình, nhưng anh chưa từng che giấu, cũng chưa từng công khai như bây giờ, trịnh trọng tuyên bố quan hệ tại đại hội. Hành động này của boss hiển nhiên là muốn tuyên bố Giản Tình không giống người bình thường.

Hơn nữa với gia thế hiển hách của Phương boss, chuyện yêu đương đâu cần lén lút? Huống chi là tận hai năm, thời gian lâu như vậy, giấu diếm cẩn thận như vậy, chứng tỏ Giản Tình là người rất quan trọng trong lòng anh.

Cho nên trải qua đủ loại phân tích, Giản Tình tám chín phần chính là người may mắn bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Kỳ thật, giờ này khắc này, người bị chấn động nhất chính là Giản Tình. Cô không ngờ bí mật được mình cẩn thận giữ kín hai năm, cuối cùng lại bị câu nói nhẹ như mây của Phương Khiêm làm đổ bể trong phút chốc.

Quá trình này giống như bạn đang vùng vẫy giãy dụa trong bể nước, đột nhiên có người đến nói cho bạn biết, kỳ thật nước chỉ ngập đến ngực bạn, bạn hoàn toàn có thể tự mình đứng lên. Cảm giác này, ngoài một nỗi sợ còn có bất lực. Vì bạn quá sợ nước nên ngay từ đầu không dám thử xem nước nông hay sâu...

Giản Tình cảm thấy tâm trạng của mình lúc này cũng bất lực giống như đang ở trong bể nước.

Thái độ cố chấp của Phương Khiêm làm cho hai năm cực khổ của cô hoá thành bọt nước, cũng khiến cô cảm thấy hai năm cẩn thận chỉ là lo sợ không đâu.

Nếu anh nhìn ra cô đang mua dây buộc mình, tại sao không làm rõ sớm hơn, mà lại lựa chọn che giấu cùng cô?

Phương Khiêm yêu cô, điều ấy cô chưa bao giờ hoài nghi. Nhưng nội tâm anh quá phức tạp làm cho Giản Tình cảm thấy uể oải. Hai người yêu nhau đã hai năm, tại sao cô càng ngày càng không hiểu anh?

Quan hệ công khai, Giản Tình có bao nhiêu thứ cần chuẩn bị. Tâm trạng sau khi công khai sẽ rất phức tạp, gánh nặng trên vai từ trước tới nay đột nhiên mất đi khiến tâm trạng không thoải mái lắm, làm cho Giản Tình thật khó xử...

Về sau cô có thể quang minh chính đại ngồi xe Phương Khiêm đi làm. Về sau cô có thể không kiêng nể gì cùng Phương Khiêm dạo phố.

Có lẽ, về sau sẽ có càng nhiều người chú ý đến cuộc sống của họ, sẽ có càng nhiều trở ngại ngăn cách họ, bắt buộc họ phải vượt qua, sẽ có càng nhiều dư luận điên cuồng chèn ép cô, đến nỗi xương cốt cũng chẳng còn.

Từ sau khi quan hệ công khai, rất nhiều nhân tố không xác định cũng dồn dập kéo đến. Đến lúc đó, liệu cô có được dũng khí để đối mặt với tất cả những vấn đề nan giải ấy không?

“Chị Tình, từ khi kết thúc đại hội đến giờ, chị cứ ngồi ngẩn ra ở đây, có phải Phương boss thông báo khiến chị cảm động không nói nên lời không?” Thấy sắp đến lúc tan tầm, Tiểu Lâm đã thu dọn xong mọi thứ, nhìn sang Giản Tình vẫn ngồi xuất thần trước máy tính, Tiểu Lâm lại không nhịn được đùa giỡn cô.

“Chị Tình, buổi chiều Phương boss thật sự rất đẹp trai. Ở hội nghị, anh ấy thoải mái nói với mọi người người yêu của anh ấy là chị, quả thật vô cùng tuyệt vời, thật không hổ là người đàn ông hoàn mỹ nhất trong lòng em a a a...”

Giản Tình làm ngơ với cô bé đang om xòm bên cạnh, nhìn đồng hồ, cô cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc trên bàn. Âm báo tin nhắn đột nhiên vang lên, Giản Tình mở ra xem, khẽ cong môi, rồi bỏ điện thoại di động vào trong bao.

“Tan tầm cùng nhau về nhà.” Tin nhắn anh gửi cho cô nói như vậy.

Tim Giản Tình đập hơi nhanh, giờ quan hệ đã công khai, cô có thể trực tiếp đến bãi đỗ xe, nơi để xe của anh không nhỉ?

“Chị Tình, đừng ngẩn người nữa, nhanh về thôi, nếu chần chừ thêm nữa thì thang máy nhất định sẽ rất đông đấy.” Tiểu Lâm nhìn đồng hồ, lo lắng thúc giục cô, thấy cô vẫn còn chậm chạp bèn vươn đôi tay tròn vo, kéo Giản Tình đi.

Giản Tình bắt đầu mỉm cười, nhanh chóng cùng cô rời khỏi văn phòng.

Từ văn phòng đến thang máy, lại từ thang máy đến cửa tầng một, thật ra chỉ là một khoảng cách rất nhỏ. Bình thường đi làm lên xuống vội vã, chưa bao giờ thấy có gì không ổn, nhưng hôm nay, khoảng cách ngắn ngủi này lại khiến Giản Tình cảm giác như đang tiến hành trận đấu chạy marathon, quá trình vừa dài vừa gian khổ.

Trước đó, chỉ cần là đồng nghiệp cùng tầng khi nhìn thấy cô đều tươi cười chào hỏi, người không biết, nhìn thấy cô sẽ làm như không thấy.

Nhưng giờ không giống vậy, mọi người đều rõ về cô, vì thế mặc kệ có quen biết hay không, chỉ cần thấy mặt cô là họ chăm chú nhìn. Tuy rằng sắc mặt họ có vẻ kính nể, nhưng quá nhiều sự chú ý vẫn làm Giản Tình thấy không tự nhiên.

Bình thường rõ ràng thang máy chen chúc rất đông, đến phiên Giản Tình, đột nhiên mọi người đều nhường cô, thậm chí còn có vài người tình nguyện ra khỏi thang máy, chứ không dám chen chúc cùng cô.

Vậy là một cảnh tượng kì lạ xuất hiện, bên ngoài cửa thang máy rất tấp nập, nhưng bên trong thang máy chỉ có vài người ít ỏi, hơn nữa toàn là đồng nghiệp cùng ngành với Giản Tình.

Tình huống này làm cho đầu Giản Tình đầy mây đen, cũng khiến Tiểu Lâm buông lời trêu chọc: “Chị Tình, nhờ phúc của chị, tự nhiên không cần phải chen thang máy, hạnh phúc quá đi thôi!”

Giản Tình buồn bực liếc Tiểu Lâm: “Em không mở miệng cũng không người nào nói em câm điếc, có thể im lặng mấy phút được không?”

“Chị Tình, chị làm khó em, chị biết rõ em không có cách nào bình tĩnh lại mà.”

Những đồng nghiệp cùng ngành ở trong thang máy nghe cuộc đối thoại giữa hai người, sắc mặt đều trở nên . Nhìn khí chất tao nhã của Giản trưởng phòng, lại nhìn dáng vẻ lưu manh của Lâm Kiều Kiều, trong lòng mọi người đều xúc động không ngớt. Một người là phu nhân tổng giám đốc, một người là cô nàng đàn ông khó lấy chồng. Hai người khác nhau như vậy, làm sao có thể trở thành bạn bè, quả thực là khó tin!!

Bên ngoài tầng một có vẻ yên tĩnh, hơn nữa mùa đông ban đêm thường đến sớm nên mọi người ra cửa lớn đều bước đi vội vàng, nhanh chóng giải tán.

Tiểu Lâm và Giản Tình về khác đường, bèn chia tay nhau ở cửa.

Giản Tình nhìn bầu trời, khe thở dài, trong lòng do dự có nên đi đến bãi đỗ xe xem Phương Khiêm ở đâu không, nhưng vừa định xoay người bước đi, liền bị một đám người đứng trên bậc cửa lớn thu hút.

Bên cạnh, một chiếc xe vô cùng quen thuộc với Giản Tình đang đỗ.

Nhìn thấy anh vẫy tay với cô, Giản Tình thấy áy náy, đôi chân không chịu theo không chế, tự giác đi về phía anh.

Mọi người thật ra đang vây quanh Phương Khiêm, thấy Giản Tình xuất hiện thì đều dạt sang hai bên, khép nép nhìn cô.

Anh cười khẽ, trong ánh mắt loé lên vẻ cứng chiều, vẫy tay bảo cô đến bên cạnh anh. Giản Tình giống như bị thôi miên, ngập chìm trong ánh mắt của mọi người, tim đập như trống, bước đi chậm rãi đến bên anh.

“Sao chậm vậy, anh chờ em lâu rồi, còn làm phiền Tiền trưởng phòng đứng lại đây cùng anh.” Phương Khiêm tự nhiên nắm lấy tay cô, tuy là những lời trách cứ nhưng trong giọng nói ngoại trừ sự cứng chiều thì không tìm ra ý gì khác.

Giản Tình hai má đỏ bừng, cúi đầu khẽ nói “Em xin lỗi.” Sau đó im bặt.

Phương Khiêm khẽ cười, quay sang nói với người bên cạnh: “Tiền trưởng phòng, đây là bạn gái tôi, Giản Tình. Về sau đừng bảo là tôi không giới thiệu chính thức cho mọi người đấy.”

“Phương tổng, anh thật là, sống chung hai năm mà không nói một tiếng, chiều nay ở đại hội anh vừa thông báo, tôi suýt chút nữa bị phát bệnh tim.” Một người ở bên cạnh cười.

Lập tức có ai đó phụ họa: “Đúng vậy, tôi cũng sợ hết hồn, lúc trước ông Hồ còn giới thiệu con gái cho Phương tổng, may là buổi gặp mặt không thành, nếu không tôi thật chẳng biết làm sao, ha ha...”

Mấy nhân vật tầm cỡ đứng ở vị trí người người qua lại, thoải mái trò chuyện, tất nhiên là sẽ rước lấy ánh mắt tò mò của mọi người. Mà cảnh bị sấm soi nhiều nhất chính là nửa người Giản Tình đang bị Phương Khiêm ôm vào trong ngực. Có hâm mộ, có ghen tị, cũng có tò mò, tất cả đều âm thầm đoán, cô gái này đã dùng biện pháp gì khiến Phương boss yêu say đắm như vậy?

“Đều do tôi, muốn bảo vệ cô ấy nên nên mới giấu diếm mọi người lâu đến thế.”

“Phương tổng, nếu đã công khai, vậy hôm nào tôi được uống rượu đây?” Đột nhiên có người hăng hái hỏi.

Phương Khiêm nhún mày, mỉm cười, ung dung trả lời: “Tôi cũng rất mong ngày đó sẽ sớm đến.”

“Vậy hãy nắm chặt lấy cô ấy nhé, chúng tôi chờ được uống rượu mừng của anh đấy.”

“Nhất định rồi.” Cuối cùng, Phương Khiêm cười hứa hẹn.

Lên xe, Giản Tình vẫn thần thờ nhìn cảnh vật bên ngoài, trầm ngâm không nói. Xe gặp đèn đỏ liền dừng lại, cảm giác tay mình bị bàn tay của anh nắm lấy, Giản Tình quay đầu lại nhìn, tầm mắt cô rơi trên mắt anh.

Anh thở dài một tiếng, hỏi: “Trách anh sao? Vì chưa thương lượng với em đã công khai quan hệ hai người.”

Giản Tình khẽ lắc đầu: “Anh cũng biết, em chưa từng có ý kiến gì với quyết định của anh.”

“Vậy em lo lắng điều gì?” Anh nhướn mày, cười hỏi cô.

“Về quan hệ chúng ta, về tương lai chúng ta, chuyện phải lo lắng có rất nhiều...”

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đưa lên miệng hôn, vẻ mặt vô cùng kiên định nói, “Tình, em chỉ cần yêu anh là đủ, tất cả những sự việc khác, hãy giao cho anh xử lý.”

28. Chương 31

Chương 31: Bởi vì yêu

Edit: ss Mai

Beta: Bi

bin0kun0.wordpress

Phương Khiêm vừa bước ra từ phòng tắm đã nhìn thấy cô gái nhỏ ngồi ôm gối, ngơ ngẩn trên ghế sofa. Trong TV đang chiếu một bộ phim tình cảm, nữ nhân vật chính khóc chết đi sống lại, bầu không khí ảm đạm bi thương, nhưng lại không thu hút được cô khán giả không chuyên tâm này.

Cô chắc chắn đang có tâm sự. Đứng nhìn bề ngoài cô chín chắn, thật ra tâm sự đơn giản trong lòng cũng có thể bị anh dễ dàng nhận ra. Không phải anh có con mắt xuyên thấu, mà chỉ vì cô không hề phòng bị trước mặt anh, luôn tin tưởng anh trăm phần trăm, làm cho chủ nghĩa độc chiếm trong anh càng tăng lên tới cực hạn.

Lúc này chuyện phiền não của cô hẳn là làm thế nào để đề cập với anh chuyện về nhà. Công ty cho nghỉ năm ngày, cô xin nghỉ thêm mười ngày, thế là lần này cô về đến nửa tháng, cô định bỏ mặc anh thời gian dài như thế? Chỉ cần nghĩ đến điều đó, Phương Khiêm liền cảm thấy buồn bực vô cùng, buồn bực đến nỗi biết rõ ràng vì sao cô phiền não, nhưng lại làm bộ như không biết.

Xin phép là một chuyện, hiện tại quan hệ của bọn họ đã công khai, chẳng lẽ cô gái nhỏ này không nghĩ tới việc dẫn anh về nhà một lần sao? Chẳng lẽ anh thân là tổng giám đốc một công ty lớn mà phải yêu đương lén lút như thế sao?

Xét lại tư tưởng suy nghĩ của Phương boss, có thể dễ dàng nhìn ra, biệt danh “Phương keo kiệt” cũng không phải là một hư danh.

Với tay rót một cốc nước, anh thông thả bước đến bên cạnh Giản Tình, coi cô là một chiếc gối ôm hình người, vòng tay quấn chặt lấy cô.

“Uống nước đi, chương trình TV hay lắm à? Xem đến ngây ngẩn cả người.”

Giản Tình hết hồn vì anh đột ngột xuất hiện, nghe anh nói bèn đưa tay đón lấy cốc nước, nào ngờ anh đã không đưa cốc nước cho cô thì thôi lại còn ngửa đầu uống một hớp lớn.

Giản Tình sửng sốt, đột nhiên thấy anh cúi đầu, chuẩn xác hôn lên môi cô, dòng nước ấm mang theo hơi thở tươi mát của anh tiến thẳng vào trong miệng cô. Anh... anh lại bắt cô uống nước bằng cách này, sau khi ý thức được đã xảy ra chuyện gì, mặt cô thoáng chốc đỏ bừng.

Cô nửa hờn nửa dỗi lườm anh rồi lập tức đoạt lấy chiếc cốc trong tay anh, “Em tự uống.”

Nhìn cô gái nhỏ bị mình làm cho đỏ mặt, Phương Khiêm bật cười ha hả rồi nói, “Em không biết rằng uống như vậy mới có vị ngon sao?”

Rõ ràng bộ dáng Phương Khiêm nghiêm túc nhưng ở chỗ không người lại nói ra những câu âu yếm làm cho Giản Tình đỏ mặt tía tai, cũng khiến cô cảm thấy vừa giận lại vừa yêu.

“Đáng ghét.” Vừa thẹn vừa giận, Giản Tình im thin thít một lúc lâu, mới bật ra được hai từ phản bác anh.

Nhưng phản bác như vậy, không những không có tác dụng mà ngược lại còn làm cho ruột gan Phương Khiêm càng thêm ngứa ngáy. Anh cúi đầu, tìm đến đôi môi đỏ mọng của cô, rồi lập tức đặt lên đó một nụ hôn dài nồng nhiệt.

Vừa hôn xong, Giản Tình cảm thấy choáng váng, uể oải, bèn tựa vào trong lòng Phương Khiêm, thở hổn hển.

“Hai ngày nay ở công ty có thoải mái không?” Hơi thở Phương Khiêm dần dập, anh từ từ hít sâu vài cái, hơi thở mới chậm rãi, thông thả trở lại.

Giản Tình lắc đầu, cười yếu ớt đáp: “Không có gì.”

Trước khi công khai quan hệ, mọi người có đủ loại nghi ngờ vô căn cứ với cô, bởi cô không có nơi nào làm hậu thuẫn nên mọi người mới không kiêng nể cô, tung tin đồn khắp nơi. Nhưng giờ tất cả mọi người đều biết cô là người yêu của Phương Khiêm, đâu còn ai dám nói xấu cô? Cho dù muốn nói, cũng chỉ lén lút sau lưng, hơn nữa những lời này chắc chắn sẽ không truyền đến tai cô. Vì vậy hai ngày sau khi công khai quan hệ, bên tai Giản Tình xem như yên tĩnh hơn rất nhiều.

Phương Khiêm vừa lòng cất tiếng: “Vì vậy mới nói chúng ta không nên lo lắng những chuyện chưa xảy ra, vừa hao tâm tổn sức vừa mệt mỏi.”

Giản Tình im lặng nghe anh nói, khe khẽ thở dài, thầm nghĩ đâu phải ai cũng giống anh, có năng lực hoàn thành tất cả mọi chuyện muốn làm.

Như tâm trạng lúc này của cô, rõ ràng có việc nhưng không dám nói ra.

“Tình, em có tâm sự đúng không?” Đến cuối cùng, vẫn là Phương Khiêm mềm lòng, vì không thể tiếp tục nhìn khuôn mặt ủ rũ của cô, bèn ôm cô vào lòng, mở miệng hỏi.

Anh thông minh, khôn khéo như vậy, sự cẩn thận của cô chắc chắn sẽ làm anh không vui, vì vậy cô ngẩng đầu nhìn anh, những lời vốn khó mở miệng kia nhờ ánh mắt anh cổ vũ mà dễ dàng nói ra: “Khiêm, lễ mừng năm mới em muốn về nhà.”

Phương Khiêm nhú mày, vẻ mặt không có gì bất ngờ, thuận miệng hỏi: “Định về bao lâu?”

Đây mới là vấn đề mà trong lòng Giản Tình cảm thấy rối rắm, cô do dự một lúc mới nhỏ nhẹ đáp: “Bởi vì ghé phép mấy năm liền cho nên em định nghỉ nửa tháng.”

Giản Tình cúi đầu, đợi hồi lâu không thấy Phương Khiêm đáp lại, cô bèn ngẩng đầu lên, nhìn thấy vẻ mặt nửa cười nửa không của anh, cô không nén nổi nghi ngờ. Sao anh lại có vẻ mặt này?

“Vốn em chỉ định nghỉ năm ngày thôi, nhưng mà sức khỏe của ba em dạo gần đây không tốt lắm, nên em muốn nghỉ nhiều một chút để có thời gian chăm sóc ba...”

Giản Tình vội vã giải thích, nhưng lại bị bàn tay to lớn của Phương Khiêm bưng kín miệng, “Tình, em ngừng lại một chút đã.”

Thở dài, anh bắt đầu dĩ hời: “Em cảm thấy vì thời gian em về nhà quá lâu nên anh sẽ tức giận đúng không?”

Giản Tình khẽ gật đầu, cô thấy anh nhú mày có vẻ không vui, rồi nói: “Giờ anh cũng muốn nói rõ với em, cho dù em về nhà một tháng anh cũng sẽ không giận.”

“Là vậy sao?” Giản Tình thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh không tức giận, cô mới có thể an tâm về nhà.

“Tuy nhiên đối với chuyện em về nhà lần này, cũng có chỗ làm cho anh rất giận.” Hình như không muốn để cho tâm trạng của cô thoải mái, anh lập tức nói thẳng ý nghĩ của mình ra. Nhìn vẻ mặt mơ hồ của cô, anh không thể không tiếp lời: “Chúng ta đã công khai quan hệ, chẳng lẽ em còn muốn tiếp tục giấu diếm người nhà em sao?”

Đối với việc cô giấu diếm người nhà chuyện yêu đương cùng anh, trong lòng Phương Khiêm vẫn có khúc mắc. Không phải anh keo kiệt, mà thực sự trải qua việc này khiến anh cảm thấy mình quá mức thiệt thòi.

Còn nhớ khi bọn họ vừa ở chung không lâu, hôm đó là một ngày hè nắng ấm, bọn họ đang ở trong mộng đẹp thì bị một hồi chuông điện thoại vang lên đánh thức. Anh nhìn thấy vẻ mặt cô sau khi tiếp điện thoại hốt hoảng y như sắp đến ngày tận thế.

Nguyên nhân là em trai cô chưa báo với cô đã tự mình ngồi xe lên thành phố S, đến nhà ga mới gọi điện thoại cho cô. Đối mặt với tình huống này, Giản Tình rất hoang mang, lo sợ.

Sự việc tiếp theo, chỉ có thể dùng từ rối loạn để hình dung. Anh đường đường là tổng giám đốc của Phương thị, vậy mà vào một buổi sáng đẹp trời lại bị bạn gái vừa dịu dàng vừa đáng yêu của anh đuổi ra khỏi nhà, hơn nữa một tuần tiếp đó, anh ngay cả móng ngón tay cô cũng không chạm được.

Sự việc lần đó làm cho Phương Khiêm không chịu đựng nổi. Mỗi khi nhớ tới việc này, anh lại không nén được thở dài.

Anh rốt cuộc phải chịu đựng đến năm nào tháng nào mới có thể danh chính ngôn thuận...

Nghe Phương Khiêm lên án, Giản Tình xấu hổ, “Em tính lần này về nhà, sẽ nói chuyện của chúng ta với ba mẹ.”

“Thật không?” Phương Khiêm hoài nghi hỏi.

“Thật ra từ lâu em đã muốn nói với họ, nhưng chỉ sợ nói chuyện điện thoại không rõ ràng lắm, cho nên mới chờ tới bây giờ...”

“Vậy chờ em nói chuyện với ba mẹ xong, anh sắp xếp thời gian đi ra mặt hai bác.” Đã được hứa hẹn như vậy, Phương boss rất đặc ý chốt lại một câu.

Gánh nặng trầm trọng trong lòng Giản Tình bây giờ mới có thể trút bỏ. Phương Khiêm nói rất đúng, nhiều việc chưa xảy ra mà đã lo sợ không đâu thì sẽ chẳng làm được gì. Hơn nữa, mình trước mặt anh thật sự là quá mức nao núng, quá mức cẩn thận, đây là tính tình không tốt, về sau cần sửa chữa mới được.

Đến khi Giản Tình lấy lại tinh thần, đã nhìn thấy anh lấy ra một chai vang đỏ cùng hai cái ly, khẽ cười với cô rồi nói: “Chúng ta uống một chén cho ấm áp.”

Giản Tình nhìn bình rượu, lập tức cảm thấy choáng váng, khuôn mặt trở nên mất tự nhiên rồi chuyển hồng. Từ lần trước, sau khi cô cùng Tần Tiểu Ý đi ra ngoài uống say, Phương Khiêm liền phát hiện ra là sau khi cô uống rượu thì luôn ở trong tình thế chủ động. Vì thế sau này mỗi khi anh muốn hành động đều cho cô uống vài ngụm rượu.

Lúc này, anh mang ra chai vang đỏ, ám chỉ rõ ràng như vậy, cô không xấu hổ sao được? Nhưng mà vừa trút bỏ được gánh nặng nên tâm trạng cô trở nên sáng khoái, thật ra cô không ngại dùng thân thể của mình làm cho anh vui vẻ.

Tay đẩy chén rượu ra, khóe miệng Giản Tình mấp máy, ghé vào lỗ tai anh thì thầm: “Đêm nay chúng ta không cần uống rượu, bây giờ anh ôm em trở về phòng đi.”

Công chúa đã lên tiếng, kỵ sĩ dũng mãnh đương nhiên sẽ không trái lệnh. Phương Khiêm nhanh chóng buông chén rượu, bế cô gái nhỏ lên, rồi đi về phòng ngủ.

Đặt cô ở trên giường, Phương Khiêm mê muội nhìn cô, khàn khàn nói: “Bảo bối, em thật đẹp.”

Giản Tình khẽ cười một tiếng, nhẹ nhàng đẩy anh ra, xoay người một cái đè lên người anh, “Vậy anh hưởng thụ cho tốt đi.” Nói xong, đôi tay nhỏ bé lưu loát cởi chiếc áo tắm của anh.

Thân thể thon dài của anh lập tức đập vào mắt, tuy rằng đã nhìn thấy vô số lần, nhưng mỗi lần nhìn anh, cô đều có cảm giác mặt đỏ tới mang tai.

Bộ ngực rắn chắc, eo thon gọn, còn có “mũi tên nhỏ” giương cao kia, tất cả đều dụ dỗ cô cúi đầu, dùng miệng chậm rãi nhắm nháp.

Khi cô hôn lên ngực anh, rồi chậm rãi kéo một đường đi xuống, vẻ mặt của Phương Khiêm rất sung sướng. Hiếm khi cô gái nhỏ không có tác dụng của rượu cũng có thể chủ động như vậy, anh đương nhiên phải tận tình hưởng thụ, không chừng đêm nay sẽ không thể ngủ được.

Lúc Giản Tình tiếp tục hôn xuống, hơi thở của Phương Khiêm dần trở nên hỗn loạn. Khi cô gái nhỏ đưa “mũi tên cực nóng” của anh tiến vào miệng, Phương Khiêm không nhận được thấp giọng rên rỉ một tiếng. Khoang miệng ẩm áp, cái lưỡi dính hương ẩm ướt, linh hoạt, nhịp nhàng mút vào, tất cả đều làm cho Phương Khiêm cảm thấy muốn nổi điên.

Ông trời ơi, kỹ thuật của cô bé này trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?

Bản tính đàn ông dũng mãnh khiến cho Phương Khiêm không muốn cứ nằm chờ chết như vậy, sau khi hít sâu một hơi, anh đè nén khoái cảm dưới thân, rồi kéo cô lên, cười mê hoặc, “Làm sao chỉ để một mình anh hưởng thụ được.”

Giản Tình cảm thấy thân thể của mình bị xoay tròn, định thần lại thì đã thấy “vũ khí thật lớn” của anh đưa đến bờ miệng cô, mặc dù có vẻ mơ màng, nhưng cô vẫn đỏ mặt tiếp tục động tác lúc trước, há miệng rồi lại đưa nó tiến vào, chạm rãi nhấm nháp.

Ngay sau đó, Giản Tình cảm thấy quần áo trên người mình bị bỏ đi, một cảm giác mát lạnh ập tới, sau đó, cô cảm thấy hai chân bị mở ra, tay Phương Khiêm sờ soạng ở chỗ mẫn cảm của cô, tiếp theo, một cái gì đó hơi ẩm ướt bắt đầu chu du ở chỗ đó.

Đến lúc Giản Tình ý thức được đó là đầu lưỡi của Phương Khiêm, thì đầu cô đã “ầm ầm” nổ tung. Cô cảm thấy trời đất quay cuồng, hoa mắt chóng mặt. Anh... Anh đang giúp cô khẩu giao? Trời ơi, chuyện này rất kích thích!

Trước đây, anh cũng thường xuyên dùng miệng làm cho cô vui sướng, nhưng dùng tư thế như thế này, khiến cả hai cùng khẩu giao thì chưa hề có.

Từ trước Giản Tình luôn cảm thấy tư thế kiểu này quá sức dâm loạn, nhưng giờ đây khi chính mình trải nghiệm, ngoại trừ hô hấp càng lúc càng khấn thì cảm giác cũng thật thích thú.

Đầu lưỡi của Phương Khiêm hiển nhiên linh hoạt hơn so với cô. Không lâu sau, Giản Tình cảm thấy thân thể đã lên đến cực hạn, cô khẽ run rẩy, ngay cả miệng mình cũng bắt đầu sử dụng không tốt.

Bổng giọng nói nồng ấm của Phương Khiêm vang lên: “Bảo bối, em hưởng thụ nhưng cũng đừng nhàn hạ đấy.”

Khi âm thanh vui vẻ, trêu chọc của anh thổi quét qua thần kinh của cô, từng chút lại từng chút khoái lạc làm cho miệng cô không nhận được ra sức hút vào, chợt nghe anh khẽ giọng rên lên một tiếng “A”. Mũi tên vốn đang yên lặng để cho cô liếm bỏng theo cử động của chủ nhân nó mà thay đổi kích thích, vừa tiến vừa lùi trong miệng cô rồi nhanh chóng trưởng lên, hơn nữa càng trưởng càng lớn, rất nhanh vượt qua khả năng tiếp nhận của khoang miệng cô.

Vật nam tính khổng lồ xâm nhập trong miệng khiến Giản Tình bắt đầu cảm thấy khó thở. Anh run run thất lưng, một cổ tinh dịch lập tức phun vào trong miệng cô. Giản Tình bị choáng váng, không nhận được bắt đầu nôn khan, cảm giác nhờn nhờn trong cổ kia làm cô vô cùng khó chịu.

“Tình, em không sao chứ.” Nhất thời không khống chế được phóng ra ở trong miệng cô, Phương Khiêm cũng hiểu được mình có điểm quá đáng, vội vàng lấy cốc nước đặt ở tủ đầu giường để cô súc miệng.

Mãi mới ngừng nôn khan, khóe mắt cô rơm rớm, hờn dỗi trừng mắt nhìn anh, ừ ừ nói: “Đáng ghét.”

Nhìn bộ dạng cô diễm đạm đáng yêu, Phương Khiêm vốn đang sốt ruột, rốt cuộc không nén được bật cười, anh ôm cô dỗ dành, “Đúng đúng đúng, anh đáng bị ghét nhất, chúng ta tiếp tục đi...”

29. Chương 32

Chương 32: Về nhà

Edit: ss Mai

Beta: Bi

bin0kun0.wordpress

Ngày còn bé, Giản Tình luôn có cảm giác một năm dài đằng đẵng, Tết âm lịch luôn ung dung đến trong sự chờ mong háo hức của trẻ nhỏ, nhưng năm nay, Giản Tình lại thấy Tết đến nhanh như chớp.

Nghe các đồng nghiệp thảo luận sang năm mới phải làm những chuyện gì, đi đâu chơi, Giản Tình lại rầu rĩ không vui. Không phải là cô không muốn về nhà, nhưng chỉ cần nghĩ đến phải rời xa Phương Khiêm tận nửa tháng, cô lại cảm thấy không vui nổi.

Hôm nay là ngày đi làm cuối cùng trước kỳ nghỉ, Phương Khiêm sau khi đưa cô đến công ty liền lái xe đi, cũng không nói cho cô là muốn đi làm việc gì.

Nhớ tới mấy ngày qua đêm nào cũng triền miên không dứt, trong lòng Giản Tình lại ngọt ngào như rót mật. Phương Khiêm nói bọn họ sẽ xa nhau mười lăm ngày, nên đương nhiên phải đem tình yêu của những ngày đó làm một lần cho đủ. Bởi vậy mỗi đêm anh đều thay đổi các cách thức khác nhau, khiến cô hưởng thụ khoái lạc nhưng đồng thời thân thể cũng không thích ứng kịp.

Khi đang sắp xếp đồ đạc đợi tan làm, Giản Tình nhận được điện thoại của Tần Tiểu Ý. Tần đại tiểu thư đã chờ cô ở dưới lầu, nói là có gì đó muốn tặng cô và cũng có quà cho bố mẹ cô, bảo cô nhanh chóng xuống lấy.

Trước kia khi còn đang đi học, Tần Tiểu Ý cũng đã cùng Giản Tình về thăm nhà vài lần nên không còn xa lạ gì với cha mẹ của Giản Tình nữa. Sau này, mỗi lần Giản Tình về nhà ăn Tết, cô đều mua rất nhiều quà để Giản Tình mang về. Qua vài năm, thói quen trở thành hình thức cố hữu, Giản Tình có từ chối vài lần nhưng tất nhiên là không thể đánh bại được sự cố chấp của Tần Tiểu Ý, đành phải chiều theo ý cô. Dù sao quà cô mua không phải đồ đắt tiền mà lại rất hữu dụng nên Giản Tình cũng thoải mái nhận lấy.

Tần Tiểu Ý không rủ Giản Tình đi ăn cơm mà lái xe đưa cô về đến nhà, hơn nữa chắc Giản Tình cũng muốn ở cùng Phương Khiêm hơn.

Khi đến nhà, thấy Tần Tiểu Ý lấy ra từ phía sau xe một đồng hồ, Giản Tình bèn kêu lên: “Nhiều như vậy cậu bảo tớ làm sao mà mang về nổi”.

“Giờ là lúc đường xá đông nhất, cậu nghĩ hần sẽ để cho cậu bắt xe khách về à?” Tần Tiểu Ý đập lại.

Điều này thì thật ra Giản Tình không nghĩ tới. Bởi thành phố C không có sân bay nên muốn về nhà tất nhiên phải bắt xe khách, chạy một chuyến trên đường cao tốc ít ra cũng phải mất hơn ba giờ đồng hồ. Thời gian tuy lâu nhưng xe khách bây giờ rất tiện lợi, chỉ cần vào bến là có thể mua vé bất cứ lúc nào nên Giản Tình mới không muốn Phương Khiêm đưa cô về. Lái xe hơn ba tiếng đồng hồ chắc chắn là rất mệt, Giản Tình thực sự lo lắng Phương Khiêm sẽ mệt mỏi.

“Mình muốn bắt xe khách về.” Giản Tình vừa chuyển đề, vừa nói khề.

Tần Tiểu Ý quay đầu nhìn cô, khóe miệng cong lên mắng: “Đồ ngốc, nhưng mà lần này về lâu như vậy thì chắc chắn cậu sẽ rất nhớ hần”.

Giản Tình không mở miệng, chỉ im lặng gật đầu.

“Vậy thì tại sao không đưa hần về cùng, mình nghĩ chắc là hần rất thích về nhà cùng cậu”.

“Mình còn chưa nói với ba mẹ, lần này trở về cũng là muốn nói với họ”.

Tần Tiểu Ý thở dài nhìn cô: “Cậu này, toàn lo lắng không đâu”.

Là bạn thân của Giản Tình, Tần Tiểu Ý sao lại không biết cô và Phương Khiêm yêu đương rất hạnh phúc, nhưng ở trong lòng Giản Tình chắc chắn có áp lực rất lớn. Ngay từ đầu cô đã không nói với người nhà chuyện mình yêu đương với một người như anh, hần là vì cô không thể xác định tình cảm này, cô không xác định được Phương Khiêm có thể đứng lại bên đời cô bao lâu, vì thế cô mới chọn cách giấu diếm.

Nay Phương Khiêm kiên quyết công khai, cô rốt cuộc cũng xác minh được thái độ của anh. Việc này khiến Giản Tình tự tin hơn rất nhiều, vì vậy cô mới định tuyên bố với người nhà.

Đêm đó, sau khi yêu thương cô, Phương Khiêm không làm phiền cô nữa, hai người im lặng ôm nhau, không nói gì, dường như cả hai đều không buồn ngủ.

“Em định về sáng hay chiều?” Phương Khiêm khẽ hỏi bên tai cô, nhưng không đề cập đến việc cô định về bằng cách nào.

“Em về buổi sáng, lúc ấy cũng ít xe, lần này mang về cũng nhiều đồ lắm, anh lái xe đưa em về đi, đến thành phố C nghỉ ngơi một đêm rồi về có được không?” Lần nói chuyện trước cùng Tần Tiểu Ý khiến cô chú ý đến vấn đề này, thay vì tự mình độc lập chi bằng tùy lúc thích hợp mà làm nũng với anh, có lẽ anh cũng muốn thấy cô lệ thuộc vào anh.

Phương Khiêm nhú mày, có vẻ bất ngờ trước yêu cầu của cô. Anh còn tưởng nếu mình không chủ động đề nghị đưa đón có lẽ cô sẽ tự bắt xe về. Tuy rằng cô chỉ sắp xếp cho anh ở lại thành phố C có một đêm mà không trực tiếp dẫn anh về nhà, nhưng Giản Tình đưa ra yêu cầu như thế với anh cũng đã khiến anh cảm thấy an ủi.

Vì thế anh không nén được, mở miệng trêu cô: “Anh nghĩ hay là em nhân tiện mang anh về nhà luôn”.

Giản Tình ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt khẽ động: “Em xin lỗi, để lần sau đi, lần sau em nhất định sẽ đứng trước mặt họ, hãnh diện mà nói với bọn họ anh là người đàn ông của em”.

Phương Khiêm nhẹ nhàng xoa tóc cô, hôn lên trán cô. Sao lại không thể chứ, anh đã chuẩn bị để yêu thương cô cả đời thì yêu cầu nhỏ nhất này đối với anh mà nói, có đáng gì đâu.

Bởi vì đồ đạc cần mang về rất nhiều nên Phương Khiêm chọn đi chiếc SUV[1]. Lúc Giản Tình nhìn đến những thứ mà một ngày trước Phương Khiêm đã chuẩn bị ở trong xe, trong lòng cảm động còn miệng thì lại trách anh hoang phí. Tất cả những thứ anh mua đều rất đắt lại không hữu dụng. Nhưng mà tốt xấu gì cũng là tâm ý của anh, Giản Tình hôn anh một cái, tỏ lòng biết ơn.

Bởi vì đường đông, xe đi đến đường cao tốc thì bắt đầu kẹt xe. Vốn đường cao tốc có thể đi đến 120km/h mà bây giờ chỉ có thể lái ở tốc độ 50km/h. Phương Khiêm cảm thán rằng dân trong nước đông quá đồng thời trong lòng cũng hối hận không thôi, sớm biết thế này thì đã điều động luôn trực thăng để đưa cô về.

Xe đi với tốc độ rùa bò, đi một chút ngừng một chút, mãi đến hơn 3 giờ chiều mới đến được thành phố C. Đi đường mệt nhọc làm cho Phương Khiêm luôn được sống an nhàn sung sướng có vẻ mệt mỏi, vì thế khi đến thành phố C chuyện hai người làm đầu tiên là tìm một khách sạn thoải mái để nghỉ ngơi.

Nhà Giản Tình không ở thành phố C mà ở một thị trấn nhỏ cách đó nửa giờ đi xe. Bởi vì Phương Khiêm ở đây nên Giản Tình cũng không vội về nhà mà tính ở lại chăm sóc Phương Khiêm đến ngày hôm sau rồi mới về.

Phương Khiêm rất hài lòng với quyết định này của cô.

Hai người dàn xếp xong rồi nghỉ ngơi, đến chạng vạng mới tay trong tay rời khỏi khách sạn. Lần đầu tiên Phương Khiêm đến thành phố C, thừa dịp này anh muốn cùng Giản Tình đi dạo.

Thật ra, Giản Tình cũng không biết nên đi đâu, lí do là lúc cô còn ở nhà thì rất ít khi lên thành phố C, mà cũng vì cô rời nhà đã nhiều năm, thành phố đã thay đổi rất nhiều, thay đổi từng ngày, nên ấn tượng của thành phố tồn tại trong cô so với hôm nay đã cách biệt một trời một vực.

Khách sạn hai người ở chính là khu vực sầm uất nhất của thành phố, bởi vậy muốn tìm đồ ăn đặc sắc của quê hương cũng không khó, hơn nữa Phương Khiêm rất hứng thú đối với thành phố nhỏ bé mà giàu có này, chỉ tiếc người thành phố C đều dùng tiếng địa phương, khi Phương Khiêm nghe thấy cũng chỉ như vịt nghe sấm.

“Từ trước tới giờ nghe cách em nói chuyện đều có âm điệu không giống người thường, thì ra nguyên nhân là do ngữ điệu địa phương.” Khi hai người ổn định chỗ ngồi trong nhà hàng sang trọng, Phương Khiêm mới cười và nói với cô như thế.

Giản Tình lau đĩa cho anh, ánh mắt long lanh, “Vậy có phải anh cảm thấy âm điệu nói chuyện của em khó nghe không?”.

Người con gái ở trước mặt người đàn ông mà mình yêu luôn muốn biểu hiện tốt nhất, cho nên yêu cầu đối với bản thân cũng rất nghiêm khắc.

Phương Khiêm nhìn đôi mày đang nhíu lại của cô, nói: “Là dễ nghe không giống người thường”.

Hai người ăn xong lại tiếp tục tay trong tay đi dạo xung quanh, khi nghĩ đến ngày mai phải xa cách, Giản Tình phân vân trong lòng. Có nhiều lần cô muốn nói với anh là cứ trực tiếp dẫn anh về nhà luôn, nhưng lời đến cửa miệng rồi mà rốt cuộc cũng không thốt nên lời.

Ngày hôm sau Phương Khiêm đưa Giản Tình đến thị trấn nhỏ cách nhà cô không xa, chờ em trai cô ra đón.

Giản Tình nhìn người đàn ông đang dựa vào cửa xe, hé môi, cúi đầu đề nghị: “Hay là anh cùng em về nhà luôn vậy”.

Phương Khiêm lấy tay vuốt mái tóc đang bị gió thổi loạn, nhẹ nhàng đáp: “Đừng miễn cưỡng bản thân, cho em nói với họ xong, rồi anh đi gặp họ cũng được, không vội.” Sau đó lại ra lệnh, “Thời gian này không được tắt di động, anh muốn lúc nào cũng có thể nghe giọng nói của em. Chiếc thẻ phụ kia cũng cứ việc dùng, đừng tiết kiệm tiền mà làm mất mặt mũi của anh, biết không?”.

Giản Tình gật đầu, sống mũi cay cay, nước mắt chảy xuống, Phương Khiêm lại thấy đau lòng, dùng tay lau nước mắt cho cô rồi nhẹ giọng dỗ dành.

Nhìn thời gian cũng đã muộn, Giản Tình mới lưu luyến không muốn rời vòng tay ôm ấp của anh, nhỏ giọng dặn dò: “Lái xe cẩn thận, đến nơi thì gọi điện cho em”.

Khi em trai Giản Tình đến, thấy một mình cô đứng đơn độc bên đồng cỏ đặc, liền cảm thấy cô thật tội nghiệp.

Từ khi đi làm đến nay, quanh năm suốt tháng, Giản Tình cũng chỉ đến Tết âm lịch mới về nhà, bình thường nhiều nhất thì cũng chỉ gửi tiền, hoặc chuyển về nhà một ít đồ dùng cần thiết cho nhu cầu sinh hoạt. Trong lòng cô cảm thấy mình thật bất hiếu, hơn nữa giờ cô lại giấu người nhà chung sống với Phương Khiêm suốt hai năm, những áy náy trong lòng càng ngày càng nhiều.

Nhà của Giản Tình đang ở là một ngôi nhà hai tầng vừa mới xây năm trước. Mấy năm nay Giản Tình gửi tiền về nhà cũng không ít, cộng thêm khoản ba mẹ tích lũy nhiều năm, nên ngôi nhà hai tầng hơn 100m² cũng rất tiện nghi so với vùng nông thôn này. Ba Giản Tình cũng mua thêm ở trước và sau nhà hai khoảnh đất, xây tường bao, phía trước trồng hoa cỏ, phía sau trồng rau dưa, người nhà dùng trong ngày cũng thoải mái.

Nhưng từ đầu mùa đông đến nay, ba Giản Tình sinh bệnh, sức khỏe không bằng ngày trước. Khi đi khám ở bệnh viện phụ cận, bác sĩ đều nói do vất vả lâu ngày tích tụ thành bệnh, lúc trước còn trẻ còn có thể nhẫn nại mà vượt qua, nhưng hiện tại tuổi đã lớn, có thể nói là bệnh đến như núi đổ. Giản Tình lần này về muốn đưa ba đi khám sức khỏe toàn diện, nếu không được thì chờ qua Tết sẽ dẫn ba lên thành phố S.

Hàng xóm xung quanh nghe con gái nhà họ Giản từ thành phố S về ăn Tết đều chạy đến góp vui, nhìn Giản Tình xinh đẹp động lòng người thì tranh nhau hỏi cô về chuyện hôn nhân. Bị hỏi như thế, Giản Tình chỉ cười cười, không lên tiếng, còn mẹ Giản Tình thì tính cách ngay thẳng, trực tiếp xua đuổi.

Ăn cơm trưa xong, mẹ Giản Tình sợ cô đi lại mệt mỏi nên giục cô lên lầu nghỉ ngơi, Giản Tình vì trong lòng nhớ Phương Khiêm nên không có tâm tư nói chuyện với người nhà, bèn đi lên phòng mình.

Cô muốn gọi điện thoại cho Phương Khiêm, lại sợ ảnh hưởng anh lái xe, đấu tranh trên giường hồi lâu mà không dám ấn số.

Khi cô đang mơ màng thì bị tiếng điện thoại đánh thức dậy, cô bèn vội vàng tiếp máy. Nghe giọng nam trầm ấm từ đầu dây bên kia truyền đến, Giản Tình mới cảm thấy yên lòng.

Hai người mới chia tay có vài tiếng đồng hồ mà trong lòng Giản Tình đã nhớ anh như vậy. Chính ma lực của tình yêu đã khiến cho con người ta lo được lo mất như thế.

30. Chương 33

Nông thôn thuần phác, không có những ồn ào náo động của thành phố, hơn nữa lại rất an nhàn, yên tĩnh, không có áp lực công việc. Buổi sáng ngày thứ hai sau khi về nhà, Giản Tình thoải mái ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh. Nhiều năm làm việc bên ngoài, mỗi lần về nhà, Giản Tình luôn cảm thấy ở nhà thì chẳng phải làm gì, đây là loại hưởng thụ khiến cả thể xác lẫn tinh thần đều sung sướng.

Rửa mặt chải đầu xong, Giản Tình xuống nhà, những người khác trong nhà đều đã đi làm việc của mình. Mẹ Giản Tình thấy con gái xuống lầu liền làm cho cô bữa sáng, sợ làm sớm quá thì cháo sẽ bị nguội.

Giản Tình bưng bát cháo lên, húp mấy miếng, phát hiện ra ba và em trai không có ở trong nhà, liền quay sang hỏi mẹ: “Tiểu Diệp và ba đâu hả mẹ?”.

Mẹ Giản Tình cầm cái chậu nhựa, đi ra bên ngoài, đáp: “Đang ở bên ngoài giết ngỗng”.

Quê Giản Tình ở vùng duyên hải, lễ mừng năm mới có rất nhiều tập tục, nhưng trong đó quan trọng nhất chính là mỗi nhà đều phải giết ngỗng để cúng thần linh. Đem con ngỗng béo bỏ vào nước sôi, rồi cho các hương liệu thượng phẩm vào, nấu mấy giờ liền thì hương liệu đều thấm cả vào ngỗng.

Trước đây, Giản Tình rất thích ăn món này, nhưng lúc đó cuộc sống của mọi người còn khó khăn, muốn ăn thịt ngỗng thì đều phải chờ đến Tết mới được ăn, hơn nữa, mẹ còn tiếc nên bắt cả nhà phải ăn kèm với 2, 3 bát cơm, mà cũng chia thành rất nhiều bữa. Có đôi khi, lễ mừng năm mới vào những ngày nóng oi bức, thịt ngỗng để lâu mà không ướp lạnh thì dễ bị ôi thiu, vì thế mẹ chặt thành từng miếng nhỏ, ướp hành, xì dầu rồi xào lên cho cả nhà cùng ăn, hương vị thật là tuyệt.

Nghe mẹ bảo ba và em trai đang giết ngỗng, Giản Tình ăn vội bát cháo, cắn một miếng táo rồi háo hức chạy ra giúp.

Mấy ngày này thời tiết có vẻ ẩm áp, hôm nay mặt trời đã lên từ sáng sớm. Giản Tình nhìn mọi người trong nhà đang ngồi quanh sân, bên cạnh là một đồng lông ngỗng, còn con ngỗng béo múp thì đang nằm trong chiếc chậu nhựa, mọi người đang cố gắng nhổ hết những chiếc lông măng.

Cầm chiếc ghế, Giản Tình cũng chen vào giữa hai người đang ngồi. Ba Giản Tình nhìn bộ dạng của con gái đang vui vẻ, bèn nhắc: “Nước lạnh lắm, đừng động tay vào, ngồi bên cạnh nhìn là được rồi”.

Giản Tình quyết chí đáp: “Lao động là vinh quang, con cũng không muốn nhàn hạ, nhưng mà con giúp ba, thế thì hai chiếc đùi ngỗng là của con”.

Giản Diệp thấy chị nói vậy cũng vội vàng phụ họa: “Con muốn hai cái cánh”.

Mẹ Giản Tình nghe mọi người chỉ chớe chia nhau con ngỗng, bèn quát: “Bây nào, hai cái đùi này, ngỗng này phải để cúng thần linh trước, không được nói thế.”

Giản Tình mím môi cười khế, còn em trai thì lầm bầm: “Cúng thần linh xong rồi thì đằng nào chẳng ăn”.

Mẹ Giản Tình nóng lên, lấy tay gõ vào đầu Giản Diệp: “Con còn dám nói lung tung nữa à”.

Giản Diệp kêu lên một tiếng: “Ai da, mẹ, mẹ có biết vì sao con học hành không được bằng chị không? Đó là bởi vì mẹ luôn đánh con như vậy, làm con ngu đi đấy”.

Mọi người cùng nhau cười nói, chỉ lát sau đã làm xong con ngỗng. Mẹ Giản Tình nhân tiện chuẩn bị luôn bữa trưa, Giản Tình cũng chịu khó xắn tay vào giúp. Sống cùng Phương Khiêm lâu như vậy, những việc này cô cũng đã sớm thành thục.

“Con còn nhớ Diệp Ngọc không?” Lúc đang rửa đồ ăn, mẹ Giản Tình đột nhiên hỏi cô.

Giản Tình hơi nhú mày, cười đáp: “Sao lại không nhớ hả mẹ, cô ấy là bạn học cấp một của con mà”.

Bởi vì người lớn hai nhà qua lại thân thiết nên hai cô con gái lúc còn nhỏ cũng chơi thân với nhau. Sau này Giản Tình đến thành phố S học, vài năm đầu vẫn có thư từ liên hệ, nhưng rồi sau nữa, hai người đều quen biết rộng hơn, tình cảm cũng từ từ phai nhạt. Nghe nói Diệp Ngọc đã kết hôn, đáng tiếc mấy năm nay về nhà ăn Tết nhưng Giản Tình không gặp được cô.

“Cô ấy năm nay cũng về à mẹ?”.

Mẹ Giản Tình cảm thức ăn lên, gật đầu đáp: “Sáng nay mẹ gặp thím Lưu, bà ấy nói Diệu Ngọc cùng chồng và con về đây, ở lại hai ngày, đến 30 mới đi”.

“Họ đưa cả con về đúng không?” Giản Tình xúc động hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói chồng con bé hiện cũng có chức vị tốt, mua nhà ở tỉnh, còn mua cả xe. Lần này về hai người tự lái xe về.” Mẹ Giản Tình nói đến con gái nhà người ta, giọng điệu cũng không thiếu phần ngưỡng mộ, “Thím Lưu của con thật có phúc, năm trước Diệu Ngọc đón thím ấy lên chăm cháu, ở lại đó một năm, khi về ăn mặc rất sang và đẹp”.

Giản Tình mỉm môi, cúi đầu, giọng nói mang theo chút day dứt: “Mẹ, nếu mẹ muốn ở thành phố, sau này con đón mẹ và ba lên thành phố ở nhé”.

“Không cần, mẹ và ba con đã quen làm nông, ngày nào mà không được làm là không chịu nổi. Lên đấy chắc chắn sẽ sống không quen, mà nhà chúng ta cũng mới xây lại, cuộc sống cũng thoải mái. Ba mẹ sống thế này cũng đã thỏa mãn rồi. Hàng tháng con gửi về nhà nhiều tiền như vậy, hàng xóm đều rất ngưỡng mộ, đâu có gì buồn phiền nữa”.

Tuy mẹ nói thế, nhưng trong lòng Giản Tình cũng vẫn muốn đón ba mẹ lên thành phố sống.

Buổi chiều Giản Tình nói với mẹ là muốn sắp xếp thời gian đi gặp Diệu Ngọc, không ngờ tới buổi tối, thím Lưu và Diệu Ngọc cũng đã sang nhà chơi.

Trong ấn tượng của Giản Tình, Diệu Ngọc là một cô bé thích tết hai bím tóc, cài thêm hai chiếc nơ hình con bướm. Lần này gặp cô, ấn tượng của Giản Tình hoàn toàn thay đổi. Có lẽ vì đã lấy chồng, làm mẹ, Giản Tình cảm thấy lời nói, cử chỉ của Diệu Ngọc đều rất khách sáo, là một người phụ nữ rất thành thực và khôn khéo.

Nhớ rõ năm đó, Diệu Ngọc viết thư cho cô, tâm sự với cô về việc thích một anh chàng. Loại tình cảm ngây ngô đơn thuần này, nay ở trên người Diệu Ngọc, không tìm ra được bao nhiêu.

Có lẽ mọi người đều giống nhau, khi trưởng thành, năm tháng trôi qua, còn ai có thể giữ được tính chân thực của trẻ thơ kia đâu. Nói vậy, trong mắt Diệu Ngọc, mình cũng đã trở thành một người xa lạ.

“Nghe thím Giản nói Tiểu Tình đã làm trưởng ban rồi phải không?” Diệu Ngọc vừa ngồi xuống liền nói không ngừng, đầu tiên là ôn lại quá khứ, rồi dần dần đề cập đến hiện tại. Tất cả đều là cô khơi chuyện.

“Chỉ là chức vụ nhỏ thôi mà.” Giản Tình khiêm tốn đáp lại.

“Từ nhỏ đã biết là tiểu Tình thông minh, những bạn học nữ cùng khóa cũng đều có tiền đồ như tiểu Tình, không giống mình, sớm lấy chồng, chỉ là một bà nội trợ giúp chồng dạy con.” Diệu Ngọc nửa cười nửa trách, liếc nhìn chồng một cái, nhưng trong mắt lại ngập tràn hạnh phúc.

Mẹ Giản Tình nghe xong lời cô liền nói: “Diệu Ngọc so với tiểu Tình nhà thím may mắn hơn, phụ nữ vốn chỉ nên ở nhà làm vợ đảm mẹ hiền, chứ cần gì lao碌 bên ngoài kiếm tiền nuôi thân”.

Giản Tình không phản bác quan niệm cổ hủ của mẹ, chỉ lắng tai nghe, rồi cười chơi với con của Diệu Ngọc.

Chồng Diệu Ngọc ngồi một bên, im lặng uống chén trà mà ba Giản Tình đã rót, Giản Tình không kìm được hỏi một câu: “Chồng cậu không nói được tiếng quê mình sao?”.

“Đúng vậy, anh ấy là người ở thành phố, vài năm rồi mà vẫn không học được tiếng địa phương của chúng ta, mình thấy căn bản là anh ấy không có tâm học”.

Giản Tình lại nhớ tới Phương Khiêm, tưởng tượng thấy bộ dạng Phương Khiêm nói tiếng địa phương, liền muốn phì cười. Phương Khiêm thông minh như vậy, nếu chịu khó học thì chắc sẽ học rất nhanh thôi.

Giản Tình vừa dứt suy nghĩ, đã nghe thấy Diệu Ngọc nói tiếp: “Anh ấy như cái hũ nút ấy, bình thường ở nhà cũng ít nói chuyện, mà anh ấy vừa thăng chức làm phó quản lý, không biết sẽ giải thích cho cấp dưới hiểu thế nào đây.”

“Có thể lên làm phó quản lý chắc chắn là cậu ấy có năng lực, làm thế nào để giải thích với cấp dưới, cũng không cần cháu quan tâm đâu.” Mẹ Giản Tình nhìn con gái không biết nói thế nào liền tiếp lời.

Thím Lưu cũng là người hay chuyện, nghe mẹ Giản Tình khen con rể mình thì không kìm được đắc ý, cười tươi rói: “Đừng xem cậu ấy là hũ nút, ở cơ quan cậu ấy cũng là người có năng lực, làm phó quản lý cho hai ba trăm người cũng xem như rất khá rồi”.

Mẹ Giản Tình gật gật đầu: “Đúng vậy, thím Lưu thật là có phúc, chiếc xe ở cửa kia cũng thật đẹp, chắc là không ít tiền đâu”.

“Đúng vậy, hơn 20 vạn tệ (~600tr VNĐ), ở đây thì cũng xây được căn nhà đẹp rồi”.

“Chắc, đúng nhỉ”.

Nhìn hai bà mẹ ngồi tán gẫu, Giản Tình âm thầm thở dài, cảm thấy trong câu chuyện của mọi người cũng có điểm quái dị, thậm chí là có ý khoe khoang, chẳng lẽ ngoài điều này ra không thể nói gì khác sao.

Bất đắc dĩ, cô không thể chuyển đề tài, đành theo mạch nói chuyện của mọi người, nhỏ giọng nói với Diệu Ngọc: “Chồng cậu nhìn cũng rất đẹp trai đấy chứ”.

Diệu Ngọc cười mềm mại, gật đầu đáp: “Các bạn của mình cũng nói như thế, nhưng mình nhìn sao cũng không thấy đẹp, chỉ có chút nam tính thôi”.

“Mà này, đừng chỉ nói chuyện của mình, nói về cậu đi.” Diệu Ngọc kéo Giản Tình, làm như vẽ chị em tốt, cười hỏi cô.

Đề tài quả nhiên chuyển đến chuyện Giản Tình không muốn nói nhất, “Mình vẫn thế thôi”.

“Cậu xinh đẹp thế này, nổi tiếng cả trong vòng 15 dặm quanh đây. Cậu hỏi ba mẹ mà xem, người tới dạm hỏi không ít đâu. Hơn nữa cậu đi làm bên ngoài như vậy, chắc chắn là người theo đuổi cũng không ít”.

Nghe Diệu Ngọc nói, trong lòng Giản Tình lấp bắp kinh hãi, cô nghi hoặc nhìn về phía mẹ, mẹ Giản Tình nhìn ánh mắt cô, rồi gật đầu nói: “Hai năm nay người đến dạm vẫn đề cũng không ít, nhưng mẹ và ba con đều từ chối, là chồng của con thì con tự chọn, ba mẹ không nhúng tay vào”.

Nghe mẹ nói, Giản Tình thoáng chốc thấy cảm động, bản thân luôn lo lắng ba mẹ không đồng ý chuyện tình cảm của cô, nào ngờ ba mẹ đã sớm đem quyền quyết định giao cho cô. Biết được như vậy, trong lòng Giản Tình vừa cảm thấy vui vừa cảm thấy hối hận, vui vì ba mẹ sẽ không can thiệp chuyện tình cảm của cô, hối hận là vì không sớm đem chuyện cô và Phương Khiêm ở chung nói với họ. Nếu không lần này trở về Phương Khiêm đã không phải trốn trốn tránh tránh.

“Đàn ông bên ngoài mười người thì chín người trăng hoa, tiểu Tình, cậu phải cẩn thận chọn đấy.” Trong giọng nói của Diệu Ngọc lộ ra vẻ từng trải.

Giản Tình khẽ lắc đầu đáp: “Mình thật sự không vội”.

Đêm đó trước khi ngủ, Giản Tình nói chuyện điện thoại cùng Phương Khiêm, nhân tiện nhắc tới Diệu Ngọc, trong giọng nói có chút hâm mộ. Đầu dây bên kia, Phương Khiêm đương nhiên hiểu được lòng cô, vì thế nhẹ giọng dỗ dành: “Hạnh phúc nhỏ nhoi như vậy, anh có thể cho em rất nhiều, rất nhiều”.

Bởi những lời nói này của anh, Giản Tình mất ngủ, trong lòng trần trọc suy nghĩ. Anh có thể làm cho mình hạnh phúc rất nhiều, rất nhiều, mà mình thì sao, mình có năng lực làm cho anh ấy chuyện gì đây.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Giản Tình nhìn thấy mẹ đang rửa bát trong bếp, đi đến cạnh mẹ, rồi kiểm một đề tài: “Mẹ, mẹ thấy tuổi con như vậy mà chưa kết hôn có phải là quá trễ không?”.

“Con mới 27 tuổi thì làm sao mà già được, người ở thành phố chẳng phải thích kết hôn muộn sao? Mẹ cảm thấy thuận theo tự nhiên đi, duyên phận đến, có thể tìm được nửa kia vừa ý muốn.” Mẹ Giản Tình cứ như vậy giảng giải cho con gái.

Giản Tình nhìn mẹ, cười nói: “Mẹ, mẹ trở nên vẫn vẻ như thế từ khi nào vậy?”.

Mẹ Giản Tình cười ha ha: “Gần đây mẹ thích xem phim thần tượng, trong phim đều như thế cả”.

Vậy xem ra phim thần tượng cũng có ưu điểm.

“Mẹ... con có chuyện vẫn muốn nói với mẹ”.

“Chuyện gì?” Mẹ Giản Tình tò mò.

“Con... thực ra cũng đã có bạn trai, quen nhau được hai năm rồi, chỉ là không dám nói với mọi người thôi.” Giản Tình mím môi, hạ quyết tâm lắm mới nói ra được.

Mẹ Giản Tình tròn mắt, lập tức hiểu rõ vấn đề rồi gật đầu: “Mẹ đã nói rồi đấy thôi, con gái mẹ ưu tú như vậy, làm sao lại không có bạn trai được. Nói đi, có phải gia cảnh nhà cậu kia không tốt, con sợ ba mẹ phản đối, nên mới không dám nói ra đúng không?”.

Giản Tình bị tư duy logic của mẹ làm cho buồn cười, “Mẹ, mẹ nghĩ đi đâu vậy.” Rồi lập tức có vẻ ngượng ngùng, “Anh ấy là ông chủ của con.”

“Cái gì?” Mẹ Giản Tình quát to một tiếng, giọng nói có vẻ nghiêm khắc, “Con... con làm sao có thể cùng ông chủ của con được? Con phải biết rằng những người nhiều tuổi như vậy đều đã có gia đình, con làm sao có thể cùng người như vậy được”.

Giản Tình bị mẹ làm cho hồ đồ, nghe mẹ nói xong khẳng định là mẹ đã hiểu lầm. “Mẹ... ông chủ của con còn rất trẻ, mới hơn 30, cũng chưa kết hôn, mẹ đừng nóng...”.

Mẹ Giản Tình nhất chột hốt hoảng, lập tức quyết định tìm chồng rồi cùng nhau thăm vấn đứa con gái từ trước đến giờ vẫn ngoan ngoãn này.

31. Chương 34

Vừa nghe đến chuyện vợ muốn thăm vấn con gái, ba Giản Tình lập tức bỏ mọi việc sang một bên, đến sofa ngồi xuống, thể hiện là người chủ gia đình uy nghi. Giản Diệp ôm đĩa hạt dưa, chuyển sang ngồi bên chiếc ghế nhỏ, cứ rằng rắc cắn hạt dưa không ngừng.

Giản Tình ngồi ở sofa đối diện với ba và mẹ, suy nghĩ cứ quay vòng mãi, giống như bị thủy triều đưa đẩy. Đoán chừng hai người đã sớm muốn hỏi tình hình của cô nhưng lại sợ cô nghĩ rằng hai ông bà đang thúc giục nên mới giả như thoải mái không thêm để ý đến. Một khi chính cô tự nhắc tới, họ như được thỏa ý nguyện, cùng nhau thăm vấn cô, coi như là thuận theo chiều gió.

Quả nhiên gừng càng già càng cay.

“Nói đi, hai đứa ở cùng nhau đã bao lâu?” Xem ra mẹ vẫn có uy quyền hơn, khi thấy cô đưa tay cầm chiếc khăn lau bàn thì liền mở miệng chất vấn.

“Hai năm ạ.” Giản Tình ngoan ngoãn trả lời.

“Lâu như vậy rồi à?” Ba cô giật mình nhìn con gái.

“Rõ ràng là lâu như thế rồi mà cũng không nói với ba mẹ nửa câu, con gái lớn nên đủ lông đủ cánh rồi phải không?” Mẹ Giản Tình hét lên.

“Rắc rắc, rắc rắc, rắc rắc...” Giản Diệp tiếp tục cắn hạt dưa.

“Con không muốn giấu diếm lâu như thế, nhưng con không biết có thể ở cạnh anh ấy được bao lâu.” Giản Tình cúi đầu, giọng nói đáng thương mà tràn đầy hàm xúc.

Nghe được ngữ điệu này, ba cô dù tính cách trầm tĩnh cũng phải lo lắng, không cẩn thận đã đánh mất cả lập trường, vội vàng hỏi: “Thế bây giờ nói cho ba mẹ biết thì chắc là đã xác định rõ quan hệ rồi đúng không?”.

Nghĩ lại Phương Khiêm ở cuộc họp công bố quan hệ của hai người, trong lòng Giản Tình ngọt ngào, nhẹ nhàng mà “vâng” một tiếng rồi mím môi cười yếu ớt.

“Nếu đã xác định rõ quan hệ rồi thì cũng nên đưa về cho ba mẹ gặp mặt chứ, vừa rồi con nói cậu ta là ông chủ của con sao?” Mẹ Giản Tình nhìn chồng mình không có lập trường kiên định, đành phải một mình gánh vác trọng trách chất vấn.

“Răng rắc, răng rắc, răng rắc...” Vừa nghe nói anh rể tương lai của mình là ông chủ, Giản Diệp lại càng cắn hạt dưa nhiệt tình, trong lòng bắt đầu nổi lên những tính toán nhỏ nhặt. Anh rể tương lai là ông chủ, chắc hẳn anh ta có rất nhiều tiền. Khi anh ta chưa thực sự cưới chị mình chắc chắn phải nịnh bợ mình, đến lúc đó mình bắt bí anh ta một chút thì cũng chẳng có gì là không tốt. Di động? Máy tính? Laptop? Hay là bảo anh ta cho mình đi du lịch đâu đó? Chỉ cần tưởng tượng đến tình hình sắp tới, Giản Diệp lại ngoác miệng cười đến mang tai, “Răng rắc, răng rắc, răng rắc...”.

“Vâng, anh ấy là ông chủ của công ty con”.

“Công ty đó lớn ra sao? So với công ty của chồng Diệu Ngọc có lớn hơn không?” Mẹ Giản Tình dù trước kia miệng khen Thím Lưu có phúc nhưng cũng khó tránh khỏi không vui trong lòng. Dù sao con gái mình cũng ưu tú hơn so với Diệu Ngọc, ở chuyện tìm chồng này sao lại có thể thua Diệu Ngọc chứ? Nay nghe con gái nói bạn trai là ông chủ, liền không kìm được lấy Diệu Ngọc ra so sánh.

Giản Tình nghe mẹ nói như thế, không khỏi... Cô thầm nghĩ căn bản là không cùng đẳng cấp. Riêng ở tổng công ty đã có mấy ngàn người, không kể đến các chi nhánh trải dài khắp cả nước. Nhưng cô không muốn nói nhiều, tránh làm người nhà giật mình, cuối cùng gật đầu đáp: “So với công ty của chồng Diệu Ngọc cũng lớn hơn một chút”.

Ba Giản Tình thấy vấn đề mà vợ hỏi càng ngày càng thái quá, liền hắng giọng, trầm trầm nói: “Nếu điều kiện tốt, mà con cũng thấy thích hợp thì nhân mấy ngày nghỉ, tìm thời gian bảo cậu ta đến nhà chơi đi”.

Giản Tình thấy ba mẹ không có nhiều ý kiến đối với chuyện tình cảm của mình, tảng đá trong lòng rốt xuống, tâm trạng cũng vì thế mà tốt lên.

“Kỳ thật lần này con cũng muốn dẫn anh ấy về, nhưng sợ làm cho ba mẹ kinh ngạc. Chẳng phải mẹ luôn miệng bảo con là lần này sao mua nhiều đồ thế, thật ra phần lớn đều là anh ấy chuẩn bị”.

Mẹ Giản Tình nghĩ con gái mang về bao nhiêu thứ như thế, hoá ra đều là con rể tương lai biếu, lập tức cảm tình đối với con rể chưa thấy mặt này lại tăng thêm vài phần.

Mấy ngày nay không gặp Phương Khiêm, Giản Tình rất nhớ anh. Ăn cơm trưa xong, cô liền nhanh chóng về phòng gọi điện thoại, nói cho anh nghe tin tức tốt, cũng nhắc với anh rằng hai ông bà muốn gặp anh.

Phương Khiêm nghe xong tin tức này tất nhiên là rất vui mừng, bèn trêu cô qua điện thoại: “Rất nhiều chuyện không hề khó khăn như em nghĩ, đừng luôn gây áp lực cho mình”.

Giản Tình ghé vào trên giường, nhẹ nhàng nói: “Trong trí nhớ của em, ba mẹ không phải là người hay cười hay nói, có lẽ vài năm gần đây cuộc sống tốt lên nên tính cách mới trở nên thoải mái như thế”.

“Có phải là anh nên lập tức khởi hành đến nhà em không?” Phương Khiêm cười hỏi cô.

“Ngày mai là 30 rồi, đêm giao thừa anh nên ở cùng người nhà, qua năm rồi anh đến nhà em cũng được”.

Phương Khiêm ở đầu dây bên kia bỗng lặng thinh rồi mới chậm rãi nói: “Tình, anh đã từng nói là em rất chu đáo bao giờ chưa?”.

Tuy rằng hai người cách nhau một đường dây điện thoại, nhưng lần đầu tiên được anh trực tiếp khen ngợi, Giản Tình vẫn đỏ mặt, chu chu miệng, làm nũng đáp: “Em vốn chu đáo mà”.

Nghe ngữ khí nhẹ nhàng của cô, lại tiện nhớ đến bộ dáng xinh đẹp của cô, trong lòng Phương Khiêm lập tức mềm mại như nước: “Tình, anh rất muốn lập tức ôm em một cái”.

Ngày nghỉ đối với Phương Khiêm mà nói còn vất vả hơn bình thường, luôn đi xã giao không xong, luôn đón tiếp không xong, luôn thu lễ không xong, mỗi lần xã giao về nhà đều say khướt. Giản Tình không ở bên cạnh, tòa nhà Phương gia lớn nên rất trống trải. Phương Khiêm được Giản Tình nuông chiều như thế, bất giác lại cảm thấy mình thật cô đơn, nỗi nhớ Giản Tình trong lòng lại càng trở nên sâu sắc.

Kỳ thật, anh muốn nói với cô gái bé nhỏ của anh rằng, Phương gia không coi trọng năm mới như lễ Noel. Thật ra, anh có ở nhà lúc giao thừa hay không cũng không quan trọng, nhưng cô gái bé nhỏ này thay anh suy nghĩ như vậy, anh cũng không muốn phụ tâm ý của cô.

Tất niên đối với sinh hoạt ở nông thôn quả thật có ý nghĩa khác thường. Trong cuộc sống bình thường, mọi người vì mưu sinh mà đi đây đi đó, người thân tuy rằng không ít, nhưng bình thường bận rộn các việc nhà nông, nên chỉ có thể đến những ngày này mới rảnh đi thăm viếng lẫn nhau.

Đêm 30, Giản Tình cùng người nhà ăn cơm tất niên xong, liền ngồi trước TV xem chương trình đón mừng năm mới, điện thoại vang lên không ngừng, đều là mọi người gọi điện đến chúc Tết, bởi vậy mẹ cô cả buổi tối đều giữ lấy điện thoại không rời.

Quê nhà Giản Tình có tập tục đợi đến 12h đêm, cúng thần linh, đốt pháo tượng trưng cho một năm mới hưng thịnh, phát đạt. Giản Tình ăn tiệc tất niên cùng người nhà, nhưng kỳ thật trong lòng rất sốt ruột. Cả buổi tối cô gọi cho Phương Khiêm mấy lần, nhưng điện thoại luôn bị nghẽn mạng, vốn định trước năm mới nghe được giọng nói của anh nhưng nguyện vọng này lại thất bại rồi.

Mới sáng sớm, Giản Tình bị mẹ đánh thức, nói là muốn đi thăm họ hàng. Giản Tình sớm đi ra ngoài làm việc nên cũng khá xa lạ với hàng xóm thân thích. Nhưng đi thăm họ hàng luôn là truyền thống hàng năm, cô cũng không tiện từ chối. Sau khi chuẩn bị xong, cô đi xuống nhà, liền nhìn thấy em trai với vẻ mặt ngái ngủ.

“Mọi người đi là được rồi, con còn muốn ngủ thêm.” Giản Diệp mới sáng sớm đã bị gọi rời giường, mặt lộ vẻ uể oải.

Giản Tình nhìn bộ dạng đáng thương của em trai, cũng cảm thấy không nỡ liền nói giúp, “Mẹ à, em ấy cho dù có đi cũng không thích nói chuyện, đi đến nhà họ hàng mà không nói gì thì thôi để cho em ấy ở nhà ngủ tiếp cũng được”.

Cuối cùng rời nhà đi chơi Tết có ba mẹ và Giản Tình, ba lấy xe máy, loạng choạng chở hai mẹ con đi thăm họ hàng ở thôn bên. Giản Tình ít ngồi xe máy, vừa lên xe đã ôm chặt lấy mẹ không buông tay. Chờ xe đi được một đoạn mới nhớ ra lúc rời nhà vì vội nên cô đã để di động ở phòng khách không mang theo. Hi vọng Phương Khiêm đừng gọi điện tìm cô.

Đi được một vòng lớn, ba người về đến nhà thì cũng đã là buổi chiều. Khi ba chạy xe đến cửa nhà thì bị kinh ngạc bởi chiếc xe dựng ở ngoài cửa. Hai ông bà vì chưa từng thấy chiếc xe nào quý phái như thế nên hết hồn, còn Giản Tình thì vì chiếc xe quá quen thuộc mà hết hồn.

Chiếc xe này không phải chiếc SUV mà mấy hôm trước Phương Khiêm chở cô về hay sao? Sao lại ở nơi này! Chẳng lẽ...

Cô run run nói với ba mẹ đang thất thần ở bên cạnh: “Ba... Mẹ... Chiếc xe này là xe của ông chủ con”.

“Của ông chủ con?” Mẹ cô nghi hoặc hỏi, lập tức tròn mắt, “Con nói xe này là của bạn trai con”.

Giản Tình vội vàng gật đầu: “Đúng vậy”.

Ba Giản Tình vẫn trầm ngâm bỗng nhiên mở miệng: “Con à, xe này chắc là rất đắt phải không?”.

Giản Tình không biết là có nên nói cho ba giá chiếc xe này hay không? Hơn một trăm vạn (~ 3.2 tỷ VND) đối với Phương Khiêm thì cũng chỉ là một món tiền nhỏ nhưng đối với một ông lão nông dân thì chắc là một con số thiên văn.

“Người ta là ông chủ lớn, đi xe đắt tiền là chuyện bình thường, chúng ta phải bình tĩnh.” Cuối cùng vẫn là mẹ tìm lại lý trí trước, nghĩ đến con rể tương lai của mình đang ở trong nhà, vì thế bèn quay đầu hỏi Giản Tình: “Mẹ mặc thế này chắc là không thất lễ đâu nhỉ.” May là hôm này rời nhà đi chơi họ hàng, bà mặc bộ đồ mới, nếu đổi lại mặc đồ bình thường ở nhà thì chắc chắn là sẽ thất lễ đây.

Giản Tình thấy ba mẹ còn hồi hộp hơn cả mình, bèn cười yếu ớt nói: “Ba, mẹ, hai người là trưởng bối, người nên hồi hộp là anh ấy mới đúng. Anh ấy dễ nói chuyện lắm, ba mẹ đừng căng thẳng”.

Nếu lời này bị các viên chức khác ở Phương thị nghe thấy, chắc chắn sẽ bị phản đối. Phương Boss dễ nói chuyện khi nào vậy? Ngấm lại khi anh ở trước nhân viên thì lạnh lùng đến thế nào, có dễ nói chuyện thì cũng chỉ dễ nói với một mình cô thôi.

Hiển nhiên, người ở trong nhà cũng đã nghe được động tĩnh ở bên ngoài, vừa vào sân đã nhìn thấy hai người bước ra, đi đầu là Giản Diệp mặt cười tươi roi rói: “Anh, mau đến xem, ba mẹ và chị đã về rồi này”.

Giản Tình nghe được tiếng “anh” của Giản Diệp, sấm nổ bùm bùm bên tai. Giản Diệp, em đừng quá nịnh bợ như thế, mới gặp mặt không lâu mà đã gọi người ta là “anh” rồi.

“Chào hai bác ạ.” Giọng nói ấm áp của Phương Khiêm vang lên, còn cung kính cúi chào hai người.

Nhìn tư thế kính cẩn lấy lòng ba mẹ của bạn trai mình, trong lòng Giản Tình rất cảm động: “Sao anh đột nhiên đến đây, cũng không thông báo để em đi đón”.

“Tối hôm qua gọi điện cho em không được, buổi sáng anh cứ tự đến đây.” Phương Khiêm nhìn bạn gái mấy ngày không gặp, mới phát hiện anh đã nhớ cô đến phát điên rồi.

“Chị, buổi sáng anh gọi điện đến cho chị, là em giúp chị nghe điện thoại.” Giản Diệp lấy lòng tranh công.

“Đừng đứng bên ngoài thế này nữa, mau vào trong ngồi đi.” Mẹ Giản Tình sau khi nhìn Phương Khiêm xong, trong lòng liền thầm ủng hộ. Con gái quả nhiên không chịu thua kém ai, tìm chồng cũng xuất sắc như vậy. Tuy rằng cậu ta toàn nói tiếng phổ thông có vẻ không dễ nghe, nhưng không thành vấn đề, mình xem TV nhiều năm như vậy, cơ bản vẫn có thể đối thoại bình thường.

Ba Giản Tình cũng hoàn toàn hài lòng với Phương Khiêm, từ đầu đến cuối đều cười ha ha.

Nhìn Phương Khiêm lấy được lòng ba mẹ nhanh như vậy, trong lòng Giản Tình rất vui sướng, bèn vội vàng mang khay trà đi rửa.

Thôn nhỏ, dân cư không nhiều lắm, tin tức truyền đi cũng nhanh chóng. Đến buổi tối, từ đầu thôn đến cuối thôn đều biết nhà họ Giản có khách đến chơi, ngay cả xe của người đó cũng toả ra khí chất quý phái. Sau khi nghe ngóng một hồi thì hình như là bạn trai của con gái nhà họ Giản. Việc này làm tất cả mọi người đều tò mò, một số người có quan hệ thân thích với nhà Giản Tình lại muốn sang chơi, muốn nhân cơ hội trông thấy vị khách này.

Vì thế Phương boss luôn ngự ở trên cao rốt cục bị vây xem.

32. Chương 35

Chương 35: Boss thực hiện hoà

Edit: Bi

Đêm đầu năm của nhà họ Giản vô cùng náo nhiệt. Lúc ăn tối, mẹ Giản Tình bày biện một bàn thức ăn thật lớn, thịnh soạn hơn rất nhiều so với bữa tất niên đêm giao thừa. Cả nhà tụ họp ăn cơm cùng nhau, không khí cực kỳ sôi nổi, vui vẻ.

Trong bữa cơm, mẹ Giản Tình luôn tay gấp thức ăn cho Phương Khiêm, lời nói đầy trìu mến. Bà rất hài lòng với chàng rể tương lai xuất sắc này, chỉ mong có thể gả con gái ngay đi trong ngày mai.

Từ đầu đến cuối, nụ cười lúc nào cũng thường trực trên khuôn mặt Phương Khiêm. Anh không từ chối trước các hành động nhiệt tình của người nhà Giản Tình, thậm chí còn có vẻ thích thú. Tuy rằng ngôn ngữ không thông, nhưng việc này không ngăn trở mọi người giao tiếp với nhau. Mẹ Giản Tình dùng ngôn ngữ địa phương, ngôn ngữ phổ thông kèm thêm cả động tác tay cùng một lúc, làm Phương Khiêm cố gắng suy đoán xem bà muốn nói gì. Hai người cứ “ông nói gà, bà nói vịt”, làm vẻ mặt của Giản Tình ở bên cạnh .

Xong bữa tối, ba cô bảo cô đưa Phương Khiêm đi dạo một lát, có lợi cho tiêu hóa, Giản Tình cũng sợ Phương Khiêm ngồi cả buổi tối thì buồn, nên rất vui vẻ dẫn anh ra ngoài.

Vừa mới ra tới sân, Phương Khiêm đã giữ chặt tay Giản Tình, khẽ nói: “Đợi chút”, rồi kéo cô đến cạnh chiếc xe.

Giản Tình đứng ở một bên, nhìn anh mở cửa xe, từ ghế ngồi phía sau lấy ra một cái bao đựng tiền, Giản Tình liếc qua đã nhận ra cái bao này là của cô mua cho anh trước kia, để khi anh đi công tác có thể mang theo vài đồ nhỏ nhất.

Việc anh thích dùng đồ cô mua khiến cảm giác thỏa mãn lập tức xâm chiếm lồng ngực cô.

“Lễ mừng năm mới hình như đều phải đưa hồng bao cho con của trưởng bối, ở đây anh không biết phải đưa cho ai, trong này có ít tiền, em xem rồi đưa đi.”. Phương Khiêm nói xong, liền đem bao đưa cho Giản Tình. Thật ra trước khi tới đây, anh đã chạy đến hỏi thím Tề, tổng quản gia của nhà họ Phương. Bà thím quản gia nghiêm khắc ấy bảo vì lần đầu ra mắt nên không cần chuẩn bị quà tặng, nhờ đâu đối phương không thích thì tổn công, chỉ cần đưa hồng bao là được.

Giản Tình nhận lấy cái bao, tiện đà mở ra xem. Khi cô nhìn thấy vài xấp nhân dân tệ còn chưa bóc giấy thì hết hồn, “Sao lại mang nhiều tiền thế này?”. Hơn nữa anh để nhiều tiền thế này ở trong xe từ sáng đến giờ mà không gọi cô cất đi, là anh quá sơ ý hay là vốn dĩ anh không hề để số tiền này trong mắt?

“Cũng không bao nhiêu, em xem rồi đưa đi nhé.”. Phương Khiêm không để ý, nói.

Giản Tình nhìn anh đưa chiếc bao cho cô mà vẻ mặt giống như đang phát tay mua khoai lang thì không nén được buồn cười. Thật ra anh suy nghĩ rất chu toàn, lễ mừng năm mới mà tặng hồng bao thì đúng là thực tế hơn tặng quà. Nhưng nhiều tiền thế này, nếu để ba mẹ nhìn thấy, chắc chắn hai ông bà sẽ nghĩ anh đến là để mua con gái bọn họ.

Chờ Giản Tình cất chiếc bao vào phòng, hai người mới thông thả đi dọc theo con đường nhỏ thôn quê.

Con đường quanh co, khúc khuỷu, xa xa có mấy ngọn đèn chớp tắt, cảnh đêm ở nông thôn mặc dù không có ánh đèn rực rỡ như ở thành phố, nhưng chỉ cần tĩnh tâm thưởng thức thì lại thấy rất thú vị.

Phương Khiêm nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của Giản Tình, vẻ mặt nhàn nhã, Giản Tình ở một bên nhìn, trong lòng lại dần dần cảm thấy tủi thân. Nhiều ngày không gặp như vậy, hôm nay đến đây, cả một buổi tối nói chuyện với những người anh không quen, giờ ở nơi không người, bộ dáng anh vẫn đứng đưng. Chẳng lẽ anh không hề nhớ cô, không muốn ôm cô vào lòng hay sao?

“Không khí nơi này trong lành hơn ở thành phố nhiều”. Hai người lẳng lặng đi một lúc lâu, anh mới mở miệng phá vỡ sự im lặng.

Giản Tình đang ầm ục trong lòng, nghe anh nói cũng chỉ thuận miệng “ừ” một tiếng, không nói gì thêm.

Phương Khiêm nhìn cô gái nhỏ mím môi hờn dỗi, ruột gan giống như bị mèo cào, rất khó chịu. Anh lập tức dang tay, ôm cô vào trong lòng, ghé vào tai cô, hỏi: “Sao vậy, mất hứng à?”

Nép vào vòng ôm quen thuộc, nghe thấy tiếng thở quen thuộc, cảm nhận hơi ấm quen thuộc, sự hờn giận trong lòng Giản Tình lập tức biến mất. Cảm giác nhung nhớ lâu ngày đè nén, ở khoảnh khắc được anh nhẹ nhàng ôm vào trong lòng, cô đã thấy thật thỏa mãn.

Hai người tuy rằng đều nhớ nhau đến phát điên, nhưng đứng ở con đường nhỏ thảnh thơi có người qua lại cũng không thể quá mức thân thiết, bèn đi một vòng rồi quay về.

Đến cửa nhà, cô nhìn thấy mấy thanh niên vây quanh chiếc Cayenne[1] của Phương Khiêm, xì xào không ngừng, trong đó giọng nói to nhất là của Giản Diệp.

Nhìn thấy hai người trở về, Giản Diệp vác khuôn mặt tươi cười đến trước mặt bọn họ, ngọt ngào cất tiếng: “Anh, chị, hai người đã về”.

“Mọi người xúm vào đây làm gì vậy?”. Giản Tình tò mò hỏi.

“Họ đến xem xe của anh, muốn ngồi vào thử xem thế nào”. Giản Diệp cười hề hề, vừa rồi cậu huênh hoang mình có thể mượn được chìa khóa xe, giờ đối mặt với anh rể đầy khí thế, cậu lại cảm thấy muốn rút lui.

Phương Khiêm nhìn mấy cậu nhóc trẻ tuổi, khỏe miệng cong lên, thò tay lấy chìa khóa xe ném sang cho Giản Diệp, “Biết lái xe không? Xe này chạy tốt lắm”.

Giản Diệp đón lấy chiếc chìa khóa, tròn tròn mắt, lắp bắp hỏi: “Em... em có thể lái thật sao?”.

Phương Khiêm nhún mày, cười đáp: “Đương nhiên.”

Hai từ ngắn gọn, đơn giản này lại khiến cho số lượng người hâm mộ Phương Khiêm tăng thêm vài phần. Nhìn bộ dáng cảm động của Giản Diệp giống như muốn bổ nhào vào anh ôm lấy ôm để.

Giản Tình nhìn Phương Khiêm hào phóng giao chìa khóa cho Giản Diệp, bèn hỏi: “Tiểu Diệp, em biết lái xe à?”

Giản Diệp sợ Phương Khiêm đổi ý, vội vàng đáp: “Đương nhiên rồi, học kỳ này em đã ghi danh học lái xe.” Chỉ có điều chưa lấy được bằng lái thôi.

Sau đó, mấy cậu nhóc reo hò leo lên xe, chiếc Cayenne dưới tay lái non choẹt của Giản Diệp chậm rãi biến mất trong màn đêm.

Giản Tình nhìn chiếc xe dần dần đi khuất, rồi quay sang nhìn Phương Khiêm, trách móc, “Anh rộng rãi quá rồi”.

Phương Khiêm nhìn cô, nghiêm trang nói: “Có thể lấy lòng cậu em vợ tương lai, cho dù nó muốn anh cho nó chiếc xe ấy cũng không thành vấn đề.”

Cụm từ “cậu em vợ” làm cho Giản Tình đỏ bừng mặt. Gọi Giản Diệp là cậu em vợ, chẳng phải anh đang gián tiếp gọi cô là bà xã sao?

Lúc về nhà, ba và mẹ đang ngồi xem TV. Mẹ Giản Tình thấy hai người quay về, liền đứng lên cười, nói: “Tiểu Khiêm hôm nay lái xe đường dài, lại ngồi nói chuyện với mọi người cả buổi tối rồi, chắc cháu mệt lắm, đi nghỉ sớm đi”.

Cả một buổi tối Giản Tình đảm đương vai trò phiên dịch nên đã thành thói quen, nghe mẹ nói xong cô bèn dùng tiếng phổ thông giải thích lại cho Phương Khiêm.

Phương Khiêm lắc đầu, “Không sao, anh ngồi lại hầu chuyện hai cô chú một lúc đã”.

Giản Tình chợt nghĩ tới đêm nay Phương Khiêm ngủ ở đâu, cô ngượng ngùng hỏi mẹ, “Mẹ, anh ấy ngủ ở đâu?”.

Mẹ Giản Tình nửa cười nửa không nhìn con gái, “Giường em trai con có chần mới, con theo mẹ lên đó lấy”.

Đi lên theo mẹ, hai má Giản Tình đỏ ửng như quả cà chua, mẹ Giản Tình cũng nhận ra cô đang xấu hổ, bèn cười: “Quen nhau đã hai năm, chắc các con đã ở cùng nhau rồi chứ?”.

Giản Tình gật đầu, không nói gì.

“Vậy mà còn hỏi nó ngủ ở đâu, đương nhiên là ở phòng con rồi”. Bà nói thêm, “Ba mẹ rất hài lòng với Tiểu Khiêm, có năng lực, có gia thế, tính cách tốt, không hư hỏng, giờ tìm được người như vậy rất khó, con có thể sống chung với nó, ba mẹ cũng yên tâm. Người đàn ông tốt thế này, con phải nắm cho chắc mới được”.

Nghe mẹ dặn dò, Giản Tình chỉ cười cười rồi gật đầu.

“Chuyện của các con, Tiểu Khiêm không nói lúc nào lo liệu à? Con gặp gia đình nó chưa? Có ở chung không?”. Mẹ Giản Tình cẩn thận dò hỏi về người nhà Phương Khiêm.

Nghĩ đến mẹ Phương Khiêm chẳng thấy mặt bao giờ, tâm trạng Giản Tình lại nặng trĩu, cô lắc đầu, nói: “Con chưa gặp người nhà anh ấy nên không rõ lắm”.

“Các con quen nhau lâu như vậy, hơn nữa còn ở trong cùng một thành phố, sao lại chưa gặp bao giờ?”. Mẹ Giản Tình nghi hoặc, nhìn Phương Khiêm có vẻ rất muốn cưới Tiểu Tình, nhưng vì sao lại không đưa nó về nhà?

Giản Tình nào dám nói cho mẹ trước kia đều là do cô yêu cầu giấu diếm quan hệ, mới dẫn đến việc Phương Khiêm cũng lừa gạt người nhà anh ấy. Giờ quan hệ được công khai, rất nhiều phiền toái cũng dồn đến, trong đó bao gồm cả việc ra mắt gia đình anh.

Bởi không dám nói thật, Giản Tình chỉ có thể thuận miệng bịa vài lí do, “Hầu hết thời gian người nhà anh ấy đều ở nước ngoài, cho nên con mới chưa gặp được”.

Mẹ Giản Tình nửa tin nửa ngờ, “Bất kể thế nào, sang năm con cũng phải tìm cơ hội mà ra mắt họ, đừng để người ta nói mình không lễ phép”.

“Con biết rồi”.

Hai người đi xuống lầu, nhìn thấy hai người đàn ông vừa ăn lạc vừa nhâm nhi nước trà, trò chuyện rất sôi nổi.

Lúc lên lầu, Giản Tình hỏi Phương Khiêm nói gì với ba cô mà vui vẻ vậy, Phương Khiêm chỉ lắc đầu cười, anh nói đó là bí mật giữa đàn ông với nhau.

“Làm gì có bí mật gì, chắc chắn anh lại lấy lòng ba rồi”. Giản Tình giận dỗi lườm anh.

“Rất thông minh.” Phương Khiêm cười khen ngợi.

Vì đã quay về phòng của Giản Tình nên động tác của Phương Khiêm trở nên không kiêng nể gì. Anh không chỉ tìm đến môi cô đặt lên đó một nụ hôn nồng nhiệt, mà đôi tay còn ranh mãnh tiến vào trong lớp quần áo của cô.

Nông thôn bình thường không có điều hòa, cho dù đóng cửa sổ, trong phòng vẫn thấy lạnh. Tay Phương Khiêm hơi buốt, vừa thò vào, Giản Tình đã kêu toáng lên.

“Lạnh quá, anh mau bỏ ra”. Giản Tình vừa nói vừa giãy dụa kịch liệt.

Phương Khiêm bình thường luôn yêu chiều cô, lúc này đột nhiên lại rất sắt đá, tay cứ thế thò vào, không thèm bỏ ra.

Giản Tình chỉ cảm thấy trời đất nghiêng ngả, sau đó cả người đã bị anh đè lên giường, tiếp theo cô nghe được giọng nói trầm trầm như có độc của anh vang lên bên tai, “Anh nhớ em muốn chết”.

Giản Tình thừ người ra, không giãy dụa nữa mà nâng tay vòng qua cổ của anh, ngọt ngào nói: “Em cũng nhớ anh”.

Trong chớp mắt, hai người đều rơi vào biển tình, chỉ có thể dùng những nụ hôn, những cái vuốt ve để an ủi lẫn nhau, nhưng quần áo vừa cởi hết, hai người mới ý thức được một việc rất quan trọng.

Giản Tình lồm lồm nói, “Không... Không có mũ”.

Phương Khiêm ảo não rửa mặt một tiếng, “Chết tiệt”.

Không làm, nhưng hai người xa nhau mấy ngày, đương nhiên muốn thân mật với nhau. Làm, không có mũ sẽ làm bẩn giường chiếu, lúc thu dọn thì xấu hổ lắm.

“Gần đây có bán không?”. Phương Khiêm chưa từ bỏ ý định, bèn hỏi.

Giản Tình cười lớn, “Người nơi này không hay dùng cái đó, hiệu thuốc trên thị trấn mới có”.

Nhìn tiểu huynh đệ phía dưới đang hưng phấn, Phương Khiêm thất bại hít một hơi, xem ra chỉ có thể nhịn vào.

Giản Tình thấy anh khó chịu như vậy, tròn mắt nhìn, đỏ mặt đề nghị, “Nếu không, chúng ta vào phòng tắm”. Lầu hai cũng có phòng tắm, làm xong tiện đà thủ tiêu chứng cứ phạm tội.

Phương Khiêm nhú mày, cười khen: “Quả nhiên là thông minh.”

Giản Tình bị anh khen làm cho , đẩy anh ra, “Anh vào trước đi, em lấy quần áo rồi vào sau”.

Nghe cô nói vậy, Phương Khiêm chỉ muốn phì cười. Chỉ quan hệ chút thôi mà cũng làm như công tác bí mật. Nhưng nhìn bộ dáng căng thẳng của cô, thật sự là đáng yêu không chịu được.

Ngày hôm sau Giản Tình vừa tỉnh dậy đã phát hiện bên cạnh không một bóng người. Cô vội ra khỏi giường, chải đầu rửa mặt rồi xuống nhà tìm người. Kết quả là tìm một vòng cũng không thấy Phương Khiêm. Quay lại thấy mẹ ở phòng bếp, cô bèn hỏi: “Mẹ, Phương Khiêm đâu?”

Mẹ Giản Tình đang chuẩn bị bữa sáng, “Đi với ba con ra ngoài rồi, nói là muốn ra xem ruộng”.

Biết được anh đi đâu, Giản Tình không sốt ruột đi tìm nữa, bèn xắn tay vào giúp mẹ.

“Buổi sáng mẹ gấp di Lưu của con, nghe bà ấy nói ngày mai Diệu Ngọc sẽ sang đây”. Mẹ Giản Tình nhớ tới việc này, bèn kể lại cho con gái.

“Con tưởng Diệu Ngọc lên thành phố, mới có hai, ba ngày mà sao đã quay lại?”.

“Mẹ cũng hỏi di Lưu như vậy, bà ấy nói thật ra Diệu Ngọc không quay về thành phố, mà đến vùng gần đây du lịch. Nó nghe nói bạn trai con đến thì nhất quyết muốn về xem”.

Nghe thấy Diệu Ngọc muốn tới gặp Phương Khiêm, Giản Tình có vẻ không vui, “Có gì hay ho đâu, sao tò mò vậy?”.

Mẹ Giản Tình đặc ý nói: “Người đàn ông ưu tú thế này, việc gì phải sợ ai nhìn thấy!”.

Giản Tình cảm thấy tuy mẹ nói có lý, nhưng cứ nghĩ đến bạn trai mình bị người khác ngắm nghía, cô vẫn thấy không thoải mái trong lòng.

33. Chương 36

Chương 36: Kỹ năng giết người trong nháy mắt của boss

Edit: Bi

Giản Tình cảm thấy việc đưa hồng bao cho trưởng bối là chuyện nên làm, nhưng cô không biết phải đưa bao nhiêu. Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng cô dứt khoát đưa cho mẹ quyết định, vả lại bà cũng biết nên đưa cho những ai.

Mẹ Giản Tình nhận mấy vạn đồng từ tay con gái, nhất thời bối rối. Hai tay còn ách chùng thấy rất nặng, bèn vội vàng hỏi cô: “Sao lại lấy nhiều tiền thế? Cho dù đưa hồng bao thì phải rộng rãi nhưng cũng không đến mức này”.

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của mẹ, Giản Tình khẽ cười, “Mẹ à, mẹ cứ cầm đi, nếu không đưa hết thì mẹ giữ lại mà lo liệu việc nhà”.

“Vậy sao được, đến lúc đó chắc chắn Tiểu Khiêm sẽ cảm thấy người nhà chúng ta quá tham lam”. Mẹ Giản Tình không vui lắm lắm, làm bộ muốn trả lại tiền cho Giản Tình, “Nếu con thật sự không biết đưa bao nhiêu, thì để lại một vạn, mẹ sẽ đưa giúp, còn lại các con cất hết đi”.

Giản Tình biết mẹ mình trước nay thẳng tính, không ngờ bà cũng rất nguyên tắc, cô bèn cười, “Mẹ hãy cầm đi, coi như là cất tiền riêng giúp con cũng được. Vả lại nhà bọn họ có tiền, chi tiêu đều từ hàng vạn đồng trở lên. Chỗ này chỉ là số tiền nhỏ với anh ấy”.

Nghe con gái nói cất tiền riêng giúp, mẹ Giản Tình cũng thấy dao động. Bà không nghĩ nhiều nữa, bèn nhận lấy số tiền đó.

Đến lúc này, mẹ Giản Tình mới nhận ra nhà Phương Khiêm quả thật rất có tiền, trong lòng bà lại âm thầm lo lắng. Trên TV chiếu những người gả vào nhà giàu, chẳng mấy ai được hạnh phúc, thế giới của những kẻ có tiền rất phức tạp, Tiểu Tình mới chỉ là một cô bé, nó có thể ứng phó được sao?

Nghĩ đến đây, mẹ Giản Tình lại do dự, lo lắng hỏi: “Những người có tiền đều rất keo kiệt, đến lúc con gả vào nhà họ, chắc là rất khó sống cùng đây”.

Giản Tình yêu đương cùng Phương Khiêm đã lâu, mai này chắc chắn cũng sẽ mãi mãi ở bên nhau, nhưng chưa bao giờ thấy Phương Khiêm đề cập với cô chuyện kết hôn. Lúc này đột nhiên nghe mẹ nhắc tới, cô bỗng cảm thấy thẹn thùng, rê rê chân đáp: “Mẹ đừng nói lung tung, con với Phương Khiêm còn chưa nhắc tới việc này, mẹ đừng nói đến trước mặt anh ấy”.

Mẹ Giản Tình biết vì sao con gái lại xấu hổ, dù sao chuyện kết hôn không thể do nhà gái chủ động đề nghị được, “Nó về gặp gia đình với con chắc là đã có tính toán, mẹ đang lo cho cuộc sống sau này của con thôi”.

Giản Tình mím môi, gắng nở một nụ cười nhạt, “Mẹ, mẹ đừng quan tâm nhiều như vậy. Tốt hay xấu đều là do số phận định đoạt, chỉ cần có thể ở bên anh ấy, dù khổ mấy con cũng chịu được”.

Ở chung với Phương Khiêm, ngoài việc anh thích trêu chọc cô ra thì chưa từng để cô phải chịu khổ.

Bữa sáng đã chuẩn bị tươm tất, nhưng Phương Khiêm và ba còn chưa về. Giản Tình nghĩ lần đầu tiên Phương Khiêm ra ruộng, không biết anh có phản ứng gì đây. Cô thấy rất tò mò bèn nói qua một câu với mẹ rồi ra ruộng tìm hai người.

Cuộc sống ngày nay tốt hơn trước, cho dù là nông dân cũng không phải thức dậy làm việc từ sáng sớm tinh mơ, hơn nữa đầu năm mới, buổi sáng ở đồng ruộng không có một bóng người. Giờ cũng không phải là mùa trồng trọt, cô đảo mắt nhìn quanh, trên cánh đồng bao la ngoài một ít cây nông nghiệp vụ đông và vài cây mía lác đác thì chỉ còn lại những khoảng đất trống trải.

Năm trước từng đi cùng em trai ra ruộng nhà, cô vẫn nhớ mang máng, nhưng giờ bước trên những con đường nhỏ đan khắp nơi trên đồng ruộng, Giản Tình lại cảm thấy cảnh vật cứ quay tròn. Đi một đoạn đường dài vô ích, cô mới tìm được ruộng nhà mình.

Năm nay sức khỏe của ba Giản Tình không được tốt, đất ruộng hầu như cho thuê gần hết, chỉ còn lại một khoảng nhỏ để ông trồng rau xanh. Lúc này không thấy hai người đàn ông ở ruộng nhà mình, Giản Tình đưa mắt nhìn quanh, phát hiện họ ở ruộng mía cách đó không xa.

Sáng sớm gió rất lạnh, nhưng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ấy, Giản Tình lại cảm thấy lòng ấm áp vô cùng. Khi yêu một người, tâm mắt sẽ luôn dừng lại trên người đó, vì sợ rằng chỉ một cái đảo mắt, người ấy sẽ lập tức biến mất.

Chầm chậm chạy đến, thấy anh đang xắn tay áo, dùng sức bẻ một cây mía. Chắc là không bẻ được nên anh bèn nâng chân lên đạp vài cái, ba Giản Tình ở bên cạnh cười ha ha chỉ đạo từng động tác của anh.

Nhìn chiếc giày da đáng giá vài vạn đang bị chủ nhân của nó hất hủi đá chỗ này đạp chỗ kia, Giản Tình đỏ mặt cười tiến đến, “Hai người nhàn rồi quá à?”.

Phương Khiêm nghe thấy giọng nói của cô, bèn quay đầu lại. Trong khoảnh khắc bốn mắt chạm nhau, anh nở một nụ cười rực rỡ, sau lưng anh như có ánh mặt trời lan tỏa, làm tim Giản Tình đập thành thịch không ngừng. Cô cảm thấy chỉ cần luôn được ở bên anh thì đời này cô không cầu mong gì nữa cả.

“Muốn ăn mía thì để Tiểu Diệp đến lấy là được, hai người cứ đi dạo cho thoải mái”. Giản Tình vừa tiến lên giúp Phương Khiêm bẻ mía, vừa cầu nhàu, “Hơn nữa chủ ruộng mía này là ai, có thể lấy tự nhiên à?”.

“Đây là ruộng của chú Lưu, vừa rồi gặp, chú ấy bảo cứ tha hồ mà lấy. Vừa này ba cũng cho chú ấy hai mớ rau, coi như có đi có lại”. Ba Giản Tình cười ha ha giải thích.

Phương Khiêm cũng mỉm cười gật đầu, cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Giản Tình, đặt vào tay mình xoa xoa, “Anh không cần ai giúp. Gốc mía này còn chưa đến mức làm khó anh, anh tự tay bẻ mía chắc chắn sẽ rất ngọt”.

Giản Tình bị những lời của anh chọc cười, cô liếc anh, nói: “Anh bẻ thì sẽ ngọt? Nhưng đừng chọn gốc nào có sâu đấy nhé”.

“Đây là do bác chọn, làm gì có sâu”. Phương Khiêm nhìn cô rồi lại xoa người tiếp tục bẻ mía.

Giản Tình cười thầm, bạn trai mình quả nhiên rất nham hiểm, nịnh bợ mà cũng hạ bút thành văn, không để lộ sơ hở, làm ba cô bên cạnh cười tươi rói như hoa.

Lúc trở về, ba Giản Tình vác hai vây mía đi đầu, Phương Khiêm khiêng hai cây đi phía sau, Giản Tình cầm áo khoác giúp Phương Khiêm đi bên cạnh.

“Môi trường ở đây không ô nhiễm, không khí cũng rất trong lành”. Phương Khiêm ngẩng đầu nhìn trời xanh mây trắng trên cao, nhẹ nhàng nói.

Giản Tình gật đầu, “Yên tĩnh hơn nơi thành thị”.

“Chờ sau này anh nghỉ hưu, con cái trưởng thành, chúng ta về đây sống nhé”. Giọng nói của anh vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng ý tứ lại làm Giản Tình sốc nặng.

Lờ đi bộ dáng ngây ngô của cô gái nhỏ, Phương Khiêm tiếp tục nói: “Vừa nãy anh nói chuyện cùng bác, mảnh đất cạnh nhà vẫn để không, anh bỏ tiền ra mua, rồi lúc nào xây thì tính tiếp, em thấy thế nào? Hay em thích ở trong thành phố?”.

Giản Tình chớp mắt, nhìn anh, khóe mắt đã hơi rơm rớm. Cô cứ tưởng anh không hề nghĩ tới việc kết hôn, chẳng ngờ anh đã tính toán cả cho tương lai của hai người. Biết được việc này, cô có thể không cảm động được sao?

Chờ tới khi hết xúc động, cô mới mở miệng nói: “Sau này anh đi đến đâu, em đều theo anh đến đó”.

Tất nhiên anh rất hài lòng với câu trả lời của cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương, trù mến.

Ba Giản Tình đi ở phía trước này giờ vẫn vênh tai nghe lén vợ chồng son nói chuyện, khuôn mặt cũng nở một nụ cười mãn nguyện. Hạnh phúc của con cái, cũng là hạnh phúc lớn nhất đời ông.

Buổi trưa, lúc Giản Tình đang say giấc nồng thì bị một trận khóc nhe của trẻ con đánh thức. Giờ này ai lại đến nhỉ? Cô chợt nhớ tới chuyện buổi sáng nói cùng mẹ, hay là Diệu Ngọc đã về đến đây rồi?

Đang muốn bò ra khỏi giường, lại bị Phương Khiêm kéo về, cô nghe thấy anh lẩm bẩm, “Ngủ tiếp đi”.

Nhìn vẻ mặt ngái ngủ của Phương Khiêm, Giản Tình mỉm cười vén chăn cho anh, “Anh ngủ đi, hình như dưới nhà có khách đến, em đi xuống xem thế nào”.

Lúc Giản Tình thay quần áo xong, quay đầu lại đã thấy anh ngồi dậy, “Anh không ngủ nữa à?”.

“Chẳng phải có khách sao? Anh cũng xuống xem”. Theo suy nghĩ của Phương boss, khách của nhà họ Giản tuy anh không biết một ai, nhưng có thể gặp bao nhiêu thì gặp bấy nhiêu, gặp càng nhiều càng tốt, như vậy thân phận con rể nhà họ Giản của anh cũng vững vàng hơn.

Tất nhiên Giản Tình không hiểu suy nghĩ lòng vòng này của anh, cô thấy anh muốn xuống giường thì lấy giúp anh bộ quần áo để lên mép giường, “Anh cứ từ từ thay, em xuống trước xem sao”.

Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn của cô, khóe miệng Phương Khiêm bắt giắc nở nụ cười, anh nhanh chóng mặc quần áo. Cô sốt ruột muốn đi xuống tiếp khách, anh cũng không thể chậm trễ được.

Đúng như Giản Tình đoán, vừa xuống dưới lầu cô đã nhìn thấy toàn bộ người nhà Diệu Ngọc, chú và dì Lưu cũng vận quần áo chỉnh tề ngồi uống trà. Ba Giản Tình bận rộn pha trà, chủ yếu vẫn là mẹ Giản Tình nói chuyện.

Diệu Ngọc đang dỗ con, nhìn thấy Giản Tình bèn đưa cho chồng bế, rồi mỉm cười trách móc, “Tiểu Tình, cậu chẳng coi mình là bạn gì cả. Hai ngày trước khi đi, gặp cậu thì cậu bảo chưa có bạn trai. Mình mới đi hai ngày đã nghe thấy mẹ nói bạn trai cậu đến nhà. May là chúng mình chưa đi xa, nên mới có thể về đây góp vui cùng”.

Giản Tình không để ý tới câu nói vui nửa đùa nửa thật của Diệu Ngọc, cô cười hỏi: “Lần này về cậu ở lại bao lâu?”.

Diệu Ngọc quay đầu liếc nhìn chồng mình, đáp lời: “Đi tới đi lui cũng mệt, lần này chắc mình ở lại vài ngày”.

Giản Tình ở bên ngoài nhiều năm, gần nhà không có bạn bè cùng lứa. Nghe Diệu Ngọc bảo muốn ở lại vài ngày, cô cũng thấy rất vui. Cô đang định nói vài ngày tới có thể đi chơi cùng nhau, nhưng lời chưa ra khỏi miệng, đã bị Diệu Ngọc cắt ngang.

“Bạn trai cậu đâu? Bảo anh ấy xuống đây cho chúng mình làm quen. Nghe mẹ mình nói anh ấy là người thành phố S”.

Nghe giọng điệu của cô, Giản Tình có phần không vui, nghe như kiểu nhà bọn họ đến đây là vì Phương Khiêm vậy.

“Anh ấy vừa mới ngủ dậy, chắc sắp xuống rồi”.

Vừa dứt lời, anh đã tự nhiên đi xuống từ cầu thang. Cả người vận bộ quần áo ở nhà khiến thoạt nhìn anh giống như một chàng trai mới ở tuổi hai mươi, vừa nhanh nhẹn, lại vừa phong độ.

Thấy ánh mắt tất cả mọi người đều tập trung trên người mình, Phương Khiêm rất bình tĩnh cất tiếng, “Chào mọi người”.

Chồng Diệu Ngọc trước giờ vẫn chưa nói câu nào, lúc nhìn thấy Phương Khiêm thì ánh mắt rực sáng, thoáng cái đã đứng bật dậy, kích động nói: “Đúng là Phương tổng rồi, lúc trước nghe Diệu Ngọc nói tôi đã lơ mờ đoán được là anh, không ngờ lại là thật”.

Đối mặt với người đàn ông đang phấn khích phía trước, Phương Khiêm vẫn duy trì nụ cười nhạt, tay chìa ra bắt lấy tay đối phương, còn trong lòng lại đang nghĩ xem mình có biết người này hay không, “Trước kia chúng ta từng gặp nhau?”.

“À không, xin cho phép tôi giới thiệu một chút. Tôi là Chu Dịch, công ty thương mại Thiên Hoàn của chúng tôi từng có mối làm ăn mật thiết với công ty Phương thị”.

“Thì ra là thế, rất vui được gặp anh”. Phương Khiêm gật đầu, rút bàn tay đang bị đối phương nắm chặt về, rồi ngồi xuống bên cạnh Giản Tình.

Giản Tình lúc này mới hiểu, hóa ra chồng Diệu Ngọc muốn đến gặp Phương Khiêm nên mới vội vàng quay về. Nói vậy nếu không có mối quan hệ này thì Chu Dịch vốn không có cơ hội được gặp Phương Khiêm. Nghĩ đến đây, Giản Tình bất giác nhìn sang Diệu Ngọc, Diệu Ngọc cũng đang nhìn cô, phát hiện thấy ánh mắt của cô thì xấu hổ lảng sang hướng khác.

Giản Tình thầm thở dài. Cho dù là bạn bè tốt, vì lợi ích thực tế trước mắt cũng có thể trở mặt giả dối.

Trò chuyện suốt một buổi chiều, cuối cùng cũng rõ ngọn nguồn sự việc. Hóa ra do Chu Dịch mắc một số sai lầm khi làm việc nên tập đoàn Phương thị ngừng làm ăn với công ty Thiên Hoàn. Vốn hai năm gần đây việc làm ăn của công ty đã đang gặp khó khăn, nếu mất đi khách hàng lớn như Phương thị nữa thì đúng là càng thêm gian nan. Giám đốc của Thiên Hoàn có quan hệ rộng rãi với khá nhiều người, nhưng khi đến xin gặp lãnh đạo của Phương thị thì lại bị từ chối. Không ngờ lần này cơ duyên xảo hợp, Chu Dịch gặp được boss lớn của Phương thị, đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến anh ta phấn khích như vậy.

Giản Tình chẳng có hứng thú gì với nội dung cuộc trò chuyện này, thật ra cô chỉ cảm thấy bạn trai của mình quả thực rất xuất sắc, đi đến đâu cũng thấy có người mong muốn được gặp anh.

34. Chương 37

Chương 37: Cầu hôn

Edit: Bi

Ngoài chuyện vợ chồng Diệu Ngọc có việc cần nhờ vả thì bọn họ quả là những người bạn rất tốt. Diệu Ngọc tính tình hoạt bát, khả năng rảnh rỗi mấy vụ ăn chơi. Ở thị trấn C có chỗ nào chơi vui, nơi nào ăn ngon, cô đều có thể chỉ ra tường tận, rất xứng là một hướng dẫn viên xuất sắc. Hai ba ngày tiếp đó, tất cả mọi người đều chơi rất vui vẻ.

Nhưng suy cho cùng Phương Khiêm cũng là giám đốc của một công ty lớn, cho dù anh có đặc quyền nhưng rất nhiều việc phải qua sự phê duyệt và xác nhận của anh, bởi vậy anh không thể bỏ bê công ty quá lâu.

Dưới sự thúc giục của Giản Tình, Phương boss quyết định mừng năm sẽ quay về thành phố S, thế nhưng hôm nay mừng bốn, anh vẫn hào hứng đi theo đoàn người nhà họ Giản lên chùa Cam Lộ[1].

Mẹ Giản Tình là một người phụ nữ truyền thống, bà rất thành tâm thờ phụng thần phật, nhưng ở trong mắt Giản Diệp, việc làm này của bà chỉ có thể đánh giá bằng hai chữ – mê tín.

Giản Tình không có ý kiến gì đối với tín ngưỡng của mẹ. Tín ngưỡng của bản thân chính là một loại gửi gắm, gửi gắm những nguyện vọng tốt đẹp trong lòng bà, vậy ngăn cản thì có gì tốt. Thế nên khi về nhà, mẹ Giản Tình muốn cô đi cúng bái, cô cũng rất ngoan ngoãn nghe theo.

Đại gia đình cùng lên chùa Cam Lộ là hoạt động mừng năm mới cổ hữu hàng năm của nhà họ Giản. Năm nay có thêm Phương Khiêm và vợ chồng Diệp Ngọc, đội ngũ càng trở nên đông đảo.

Ăn sáng xong, đoàn người chia ra làm hai xe, chậm rãi xuất phát hướng về phía chùa Cam Lộ.

Từ nhỏ Phương Boss đã được giáo dục bằng hình thức phương Tây, cho nên anh rất hứng thú với những địa điểm giàu bản sắc dân tộc như thế này. Dọc đường đi, anh không ngừng yêu cầu Giản Tình giới thiệu cho mình.

Nhìn đôi vợ chồng son âu yếm một cách lộ liễu, ba mẹ Giản Tình ngồi ở ghế sau thì thoảng lại nhìn nhau mỉm cười.

Sáng sớm lúc xuất phát, bầu trời đã hơi âm u, đến khi mọi người tới chùa Cam Lộ, từng hạt mưa nhỏ bắt đầu tí tách rơi xuống. Cho dù đã che ô nhưng cơn mưa mang theo gió lạnh ập đến khiến người ta không khỏi rùng mình.

Phương Khiêm ôm lấy Giản Tình thong thả đi lên từng bậc thang theo mọi người. Ôm cô gái nhỏ yếu ớt trong lòng mình, anh cảm giác như chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể cuốn cô đi mất, anh bèn kéo khóa chiếc áo khoác ra, rồi khẽ nói với cô: “Nép vào đây”.

Giản Tình ngẩng lên nhìn anh, rồi quay sang nhìn những người bên cạnh. Thấy động tác của anh quá mức thân mật, cô ngại ngần đáp: “Em không lạnh”.

Phương boss không để ý tới lời của cô, khẳng khái nói: “Nép vào”.

Thấy anh chuyên quyền, Giản Tình không cãi lại nữa mà co người nép vào trong áo khoác của anh, hai tay ôm lấy thắt lưng anh, cả người như dán vào cơ thể anh.

Phương Khiêm hài lòng mỉm cười trước cử chỉ của cô, những bậc thang dài đằng đằng trước mắt cũng như ngắn lại, không còn khiến anh mệt mỏi nữa.

Những người còn lại tự giác giả bộ không thấy hành động ủy mị của hai người bọn họ.

Chùa Cam Lộ quanh năm phủ đầy hương khói, hơn nữa giờ lại là Tết âm lịch, du khách đến đông nghìn nghịt. Chùa này hình thành khi người ta đào một hang động khổng lồ giữa sườn núi. Chùa vốn không lớn lắm, mà người đến lại quá đông, Giản Tình còn chưa đi vào đã muốn bỏ cuộc. Đặc biệt là người đến nơi này cúng bái, tay ai cũng cầm một nén hương, chen qua chen lại, quần áo trên người bị hun nóng như muốn bốc cháy đến nơi.

Do dự một lát, cô bèn quay sang nói với Phương Khiêm, “Chúng mình ở bên ngoài đã, đừng vào trong vội”.

Mẹ Giản Tình thấy quang cảnh này cũng lo Phương Khiêm bị khói hương mù mịt làm ngạt thở, bèn phụ họa, “Đúng đấy, mẹ thấy các con nên ra ngoài đi dạo một lát, trong này nhiều người lắm”.

Phương Khiêm nhìn đám đông, nhướn mày cười, “Nếu đã đến đây, thì cháu phải đi vào cúng bái chứ ạ”.

Boss lớn mở miệng vàng, Giản Tình không ngăn cản nữa, mà chỉ nhắc anh cẩn thận một chút, rồi chen theo mọi người vào trong.

Diệp Ngọc đi bên cạnh, vừa cười vừa nói: “Phật tổ nơi này rất linh nghiệm, nghe nói rất nhiều người đến để cầu nhân duyên”.

Giản Tình cười khê, “Nói vậy là trước kia cậu cũng từng đến cầu rồi?”.

“Đúng vậy, năm mình hơn mười tuổi đã từng cầu”. Diệu Ngọc nói xong cười ha ha.

Hai cô vừa đi vừa cười nói, không để ý đến khuôn mặt đăm chiêu suy nghĩ của Phương Khiêm.

Chờ đến lượt mẹ Giản Tình dâng hương, Phương Khiêm cũng kéo tay cô đi lên quỳ, thành kính bái lạy Phật Di Lặc hiền lành đang mỉm cười tủm tỉm.

Giản Tình quan sát từng cử động nghiêm túc của anh, nhẹ nhàng mỉm cười. Không ngờ anh có thể hòa nhập với gia đình cô nhanh đến thế. Cô cứ tưởng một người được ba mẹ cưng chiều, nâng niu như anh thì sẽ không quen với cuộc sống nơi thôn dã. Nhưng mấy ngày nay theo cô quan sát, chẳng những anh có thể thích ứng với cuộc sống nơi đây, mà còn rất thích thú nữa là đằng khác.

Thắp hương xong, ba mẹ Giản Tình ra sân sau, Giản Tình và Phương Khiêm không đi theo, mà đến một chỗ ít người qua lại.

Khi bọn họ đến lan can phía trước chùa, thì bất ngờ phát hiện nơi này là một địa điểm ngắm cảnh lý tưởng. Đứng ở giữa sườn núi, trước mặt là rừng cây xanh um tươi tốt, mưa vừa ngớt, không khí ẩm ướt vẫn chưa tan, sườn núi bị bao phủ bởi một lớp sương mỏng, tĩnh lặng, yên bình đến kì lạ.

Giản Tình tựa vào ngực Phương Khiêm, hai người dựa vào nhau im lặng một lúc, sau đó chợt Giản Tình cất tiếng, “Vừa rồi bái lạy thành kính như thế, anh cầu nguyện gì vậy?”.

Phương Khiêm cúi đầu cười, hỏi lại: “Cầu nguyện rồi nói ra thì còn linh nghiệm nữa sao?”.

Giản Tình ngẩng đầu lườm anh, bĩu môi nói: “Không muốn nói thì thôi”.

Anh bị cô chọc cười, bèn cúi đầu hôn lên gò má cô, trầm ngâm một lúc lâu mới cất lời, “Vừa rồi anh cầu nguyện với Phật tổ, hy vọng hôm nay bạn gái anh sẽ chấp nhận lời cầu hôn của anh”.

Nghe được hai chữ “cầu hôn”, cả người Giản Tình như bị điện giật, không thể nhúc nhích, đầu óc cũng lập tức đình chỉ, tất cả đều trở nên mù mịt.

“Cầu hôn?”. Cô không tin thì thào nhắc lại.

Phương Khiêm xoay người cô lại để cô đối diện với anh, nâng cằm cô lên để tầm mắt cô ngang với tầm mắt anh, từng câu từng chữ anh thốt ra đều rất nghiêm túc, “Giản Tình, em có đồng ý để anh yêu thương em cả đời không?”.

“Cả đời?”. Hạnh phúc quá lớn, sẽ khiến người ta không biết phải làm thế nào. Lúc này lòng Giản Tình đang rối bời, ngay cả nói cũng không biết phải nói bằng cách nào.

“Đúng vậy, cả đời, em có đồng ý không?”. Nhìn thấy phản ứng thất thường của cô, Phương boss vẫn cực kỳ kiên nhẫn, nhưng mà giọng nói đã lộ vẻ dỏ, lừa gạt.

Dòng lệ nóng hổi lập tức chảy ra từ khóe mắt, Giản Tình chớp mấy môi, trịnh trọng gật đầu, “Em đồng ý”.

Tầm mắt vẫn còn mờ nước, ngón áp út của Giản Tình đã được Phương Khiêm đeo vào chiếc nhẫn kim cương mà anh chuẩn bị từ trước, một giọt mưa nhẹ nhàng hạ xuống đó. Giọt nước mưa này, tựa như giọt nước mắt hạnh phúc từ khóe mắt Giản Tình, lóng lánh trong suốt.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương sáng bóng trên ngón tay, Giản Tình cảm giác như đang nằm mơ. Cô vòng tay ôm lấy thắt lưng anh, rưng rưng cười, “Anh đã hứa nguyện trước mặt Phật tổ, vì vậy không bao giờ có thể đổi ý. Cả đời này, anh mãi mãi là của em”.

Hiếm khi thấy được cô bộc lộ tình cảm, anh rất hưởng thụ gật đầu, “Chỉ cần đời này của anh thôi sao?”.

Biết rõ anh đang trêu chọc cô, nhưng Giản Tình vẫn nghiêm túc đáp: “Đời này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa...”

Anh bị cô chọc cười, tiếng cười sang sảng cứ vang mãi bên tai, “Tình, thì ra em cũng có lúc ngây thơ thế này”.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú, khôi ngô của anh, Giản Tình cảm thấy tất cả những việc tốt đẹp này đều không thật chút nào. Nếu hai năm trước có người bảo cô, sẽ có một người đàn ông thế này đi với cô suốt cuộc đời,

đánh chết cô cũng không tin. Người đàn ông xuất sắc, hoàn mỹ như vậy, làm sao một người bình thường như cô có thể có được? Nhưng hiện giờ, trong khoảnh khắc anh đeo nhẫn cho cô, rốt cục cô cũng tin, kỳ tích tồn tại, cho dù một người bình thường cũng có thể có được một tình yêu không tầm thường.

Từ nay về sau, người đàn ông này hoàn toàn thuộc về một mình cô, không cần phải cẩn thận, cũng không cần lo được lo mất, cô có thể tự hào nói với mọi người, “Anh ấy là người đàn ông của tôi”.

Sống chung hai năm, Giản Tình hiểu rõ tính cách của anh. Người như Phương Khiêm sẽ không dễ dàng bằng lòng hứa hẹn. Một khi anh đã hứa hẹn một việc gì, anh sẽ rất chuyên tâm hoàn thành nó. Giờ đây, anh hứa hẹn ở bên cô cả đời, cô cũng nguyện ý mang trăm phần trăm tin tưởng, tin rằng anh nhất định sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa của mình.

Tình yêu, lúc bắt đầu là vui sướng, đến khoảng giữa là tuyệt vời, cho tới bây giờ là không thể thiếu lẫn nhau. Giản Tình cảm thấy bản thân mình quá may mắn, mới có thể vun bón cho tình cảm này đơm hoa kết quả, còn Phương Khiêm, chính là nguồn suối mà cô may mắn có được.

Buổi chiều về đến nhà, Phương Khiêm liền chính thức nói việc hôn sự với ba mẹ Giản Tình, hy vọng hai ông bà đồng ý gả con gái cho anh. Ba mẹ Giản Tình quan sát Phương Khiêm mấy ngày, rất hài lòng với chàng rể tương lai xuất sắc này, vừa thấy anh nghiêm túc nhắc đến việc hôn nhân, hai người đã mừng rỡ cười toe toét, đồng ý ngay lập tức.

Tuy rất vui mừng, nhưng mẹ Giản Tình vẫn lo lắng hỏi Phương Khiêm, “Tiểu Khiêm, con cầu hôn Giản Tình, người nhà con có ý kiến gì không?”.

Phương Khiêm khẽ cười, đáp: “Họ đều rất ủng hộ con, chờ sau khi mẹ con về nước, con sẽ dẫn họ đến thăm hỏi ba mẹ”.

“Gì mà thăm với chả hỏi, ông bà bên ấy đến đã là vinh hạnh của ba mẹ rồi”. Ba Giản Tình cười phớ lớ khoát tay, ý bảo Phương Khiêm đừng khách khí như vậy.

Mấy người bàn bạc, trao đổi với nhau, cảm thấy “chọn ngày không bằng làm ngay”. Hôm nay tất cả mọi người đều rất vui vẻ, chi bằng buổi tối làm hai mâm cơm, tổ chức luôn tiệc đính hôn cho hai người.

Quyết định xong xuôi, người nhà họ Giản lập tức tắt bật chuẩn bị. Thấy phản ứng của mọi người đột ngột trở nên quá mức nhiệt tình, Giản Tình chưa kịp lấy tinh thần. Cô bèn kéo Phương Khiêm ra ngoài, lo lắng hỏi: “Chúng ta không thể đính hôn ở nhà được, em còn chưa gặp ba mẹ anh. Nhờ họ trách chúng ta không biết lễ nghĩa trên dưới thì làm thế nào?”.

Phương Khiêm mỉm cười, kéo cô gái nhỏ hay lo lắng vào trong lòng đỡ dành, “Ba mẹ em đang phấn khởi, em cứ để tùy họ làm. Khi quay về thành phố S, chúng ta sẽ tổ chức lại một bữa thật long trọng. Anh đâu thể để vợ anh phải ầm ức”.

Nếu Phương Khiêm đã nói như vậy, Giản Tình cũng không có ý kiến gì nữa. Nhưng mà anh nói sai rồi, cho dù chỉ là tiệc đính hôn đơn giản, cô cũng sẽ không cảm thấy ầm ức.

Ở nông thôn, ai ai cũng thích đông vui, náo nhiệt. Ban đầu chỉ chuẩn bị hai mâm, nhưng đến lúc ăn cơm, mọi người đã chen chật cả ba mâm. Ba Giản Tình hãnh diện dẫn Phương Khiêm đi mời rượu. Đứng phía sau, Phương Khiêm biểu hiện rất sáng khoái. Mọi người bảo anh uống, anh không ngần ngại uống cạn luôn. Đi mấy vòng liền, anh cũng đã uống khá nhiều.

Tửu lượng Phương Khiêm không tồi, chất lượng rượu cũng rất tốt. Anh là người càng uống nhiều càng tỉnh, thấy anh càng lúc càng trầm lặng, biết rõ tính cách của anh, Giản Tình thấy sốt ruột, mấy lần muốn đứng lên mời rượu, nhưng luôn bị những người cùng bàn giữ lại.

“Tiểu Tình, chúng ta uống một chén, mình chúc các cậu sống với nhau đến đầu bạc răng long, hạnh phúc cả đời.” Diệu Ngọc ngồi bên cạnh cô, mỉm cười nâng chén với cô.

Giản Tình cạn chén, “Cảm ơn”.

Diệu Ngọc uống một ngụm bia xong, cất tiếng, “Tiểu Tình, nói thật, từ nhỏ đến giờ, mình luôn ghen tị với cậu”.

Nghe cô nói vậy, Giản Tình kinh ngạc nhưn mảy. Hay là Diệu Ngọc cũng uống say rồi?

“Quả thật mình rất ghen tị với cậu. Từ nhỏ đến lớn, cậu xinh đẹp, tốt bụng, thành tích lúc nào cũng tốt. Người lớn đều quý cậu, mỗi khi họ mắng con mình, đều mắng là: ‘Sao mà lại hư đốn thế này, nhìn con gái nhà bác Giản kia kìa, mà được bằng một nửa nó thôi thì chúng tao đã sung sướng lắm rồi’.

Nhớ khi còn nhỏ, vào ngày mùa, mình bị ba mẹ gọi ra cấy mạ, trong ruộng có rất nhiều dĩa, mình không dám xuống, còn khóc lóc kêu sợ, nhưng nếu mình không xuống người lớn sẽ mắng mình. Lúc đó, cậu lại có thể cầm sách vở ngồi ở bờ ruộng bên cạnh nhàn nhã đọc sách. Khi ấy mình đã nghĩ, tại sao cậu lại may mắn đến vậy?”.

Diệu Ngọc nói xong lại uống một ngụm rượu, mỉm cười nhìn Giản Tình, tiếp tục nói: “Nhưng mà xem ra cậu đúng là rất may mắn, tìm được đối tượng tốt thế này, hy vọng cậu sẽ quý trọng thật tốt”.

Nghe xong lời của cô, trong lòng Giản Tình có rất nhiều cảm xúc lẫn lộn, cô thở dài, “Mình sẽ quý trọng”.

“Lần này chuyện chúng mình đến nhờ Phương tổng chắc cậu cũng biết. Thật ra chúng mình không được tốt đẹp như vẻ bề ngoài đâu, Chu Dịch vừa lên làm quản lý đã gặp nhiều sóng gió, chức vụ vẫn chưa ổn định, cho nên chúng mình rất cần Phương tổng giúp đỡ, hy vọng cậu có thể nói giúp mình”.

Nhìn ánh mắt thành khẩn của Diệu Ngọc, Giản Tình mềm lòng. Chuyện công việc, cô không muốn làm ảnh hưởng đến quyết định của Phương Khiêm, Phương Khiêm cũng đã nói phải chờ anh tìm hiểu rồi mới quyết định sau. Cơ hội cô giúp được không lớn, nhưng cô vẫn an ủi đáp lại, “Cậu yên tâm, mình sẽ cố gắng nói với anh ấy”.

“Tiểu Tình, Tiểu Khiêm say, con mau đỡ nó về phòng”. Mẹ Giản Tình vội vàng gọi cô.

Lúc này Giản Tình mới phát hiện mình không để ý một lát mà anh đã uống say? Cô vội vàng bước lên đỡ anh, Giản Diệp cũng phụ một tay. Hai chị em hợp sức đưa Phương Khiêm về phòng. Đuối khéo Giản Diệp ra khỏi phòng, Giản Tình mới tìm được cơ hội ở cùng với Phương Khiêm.

“Vợ à...” Anh đang say nằm trên giường, đột nhiên mở to mắt gọi.

Giản Tình sợ hãi, “Chẳng phải anh uống say ư?”.

Phương Khiêm uể oải chống người lên, cười quỷ quyệt, “Uống bia sao say được”.

“Anh giả vờ”.

“Không giả vờ sao có cơ hội ở cùng em”. Phương Khiêm dang tay, tóm cô vào trong lòng.

“Anh gian quá!”. Cô gái nhỏ trong lòng anh vừa cười vừa mắng yêu.

“Vợ à...” Anh lại dùng giọng nam trầm ấm gọi cô một lần nữa.

Giản Tình im lặng nghe, khóe miệng nở một nụ cười thật hạnh phúc, rất rất lâu sau, cô cũng cúi đầu gọi một tiếng, “Chồng à”.

“Vợ à, anh yêu em...!”. Anh lại dùng giọng nam trầm ấm gọi cô một lần nữa.

Giản Tình im lặng nghe, khóe miệng nở một nụ cười thật hạnh phúc, rất rất lâu sau, cô cũng cúi đầu gọi một tiếng, “Chồng à, em cũng yêu anh”.

35. Chương 38

Chương 38: Ra mắt

Edit: Bi

Hôm nay, Giản Tình bắt chuyến xe sớm quay về thành phố S, 9h là đã đến nơi. Mặc dù Tết đã qua, nhưng dòng người quay về đông nghìn nghịt nên mới chỉ đứng một lát ở bến xe, Giản Tình đã hết hồn trước biển người mênh mông. Xách theo một ít hành lý đơn giản, cô chen lấn một cách khó khăn để ra khỏi bến xe.

Lần này đi về, Giản Tình không báo cho Phương Khiêm biết, một là vì không muốn quấy rầy anh làm việc, hai là vì muốn dành cho anh một sự bất ngờ.

Phương Khiêm về thành phố S từ mừng năm, còn Giản Tình đợi hết phép mới về, số ngày hai người xa nhau đã sắp lên đến con số mười. Mười ngày này, Giản Tình đã ngập chìm trong nhung nhớ. Hơn nữa một ngày trước khi Phương Khiêm đi, hai người vừa mới đính hôn. Vừa hạnh phúc đã phải chia xa, điều này làm cho kì nghỉ của cô càng thêm buồn chán. Ngay cả mẹ cô cũng dễ dàng nhìn ra tâm sự của cô, bèn khuyên cô nên quay về thành phố S trước hai ngày.

Nửa tháng trời tách biệt khỏi nhịp sống hối hả, nhộn nhịp, giờ quay về nơi thành thị xe cộ qua lại như mắc cửi, Giản Tình nhất thời không quen. Chợt nhớ hôm trước Phương Khiêm nói muốn về nông thôn dưỡng lão, cô lại không kìm được mỉm cười.

“Giản Tình”.

Vừa mới xuống xe, cô đã nghe có người gọi mình. Đưa mắt lên, cô thấy ngay người đàn ông đẹp trai mặc áo khoác màu café như tỏa sáng trong đám đông. Bởi vì có anh tồn tại, tất cả cảnh vật lộn xộn xung quanh đều trở nên mờ nhạt.

Người đàn ông cô nhớ nhung nhiều ngày nay, đột ngột đứng ở trước mặt cô, nở một nụ cười dịu dàng với cô. Đáng lẽ cô muốn dành cho anh một sự bất ngờ, thì giờ đây ngược lại là anh làm cô bất ngờ.

“Sao anh biết hôm nay em về?”. Giản Tình đi về phía anh, nở nụ cười ngọt ngào. Rõ ràng cô đã dặn ba mẹ không được tiết lộ “hành tung” của mình, kết quả là vẫn bị anh biết.

“Giản Diệp bán tin tình báo cho anh”. Không để ý rằng hai người đang đứng trước cửa bến xe, Phương Khiêm vòng tay ôm cô gái nhỏ vào lòng, mùi thơm cơ thể quen thuộc khiến anh thở ra một hơi thỏa mãn.

Trai tài gái sắc ôm nhau tình cảm, ngay lập tức thu hút ánh mắt tò mò của người đi đường.

Giản Tình bị người ta nhòm ngó thì xấu hổ, cô đỏ mặt nói khẽ: “Chúng ta về nhà trước đã”.

Về đến nhà, Giản Tình quan sát chung quanh, phát hiện phòng ốc được lau chùi không sót một hạt bụi, cô bật cười trêu chọc anh, “Sạch thật đấy, là do anh tự tay lau chùi à?”.

Anh ném hành lý lên trên sofa, nhíu mày đáp: “Sao hả, em không tin?”.

Giản Tình cười gật đầu, “Có một chút”.

Anh dựa lưng vào ghế sofa, vẫy tay gọi cô. Giản Tình ngoan ngoãn đến ngồi cạnh anh, cúi người xuống, đầu dựa vào ngực anh, hít một hơi thật sâu, cảm nhận hơi thở quen thuộc trên người anh.

Anh nâng khuôn mặt xinh đẹp của cô lên, làn môi hơi lạnh khẽ cọ xát lên môi cô, “Nhớ anh không?”.

Giản Tình nhìn thẳng vào đôi mắt sắc nhọn của anh, nhẹ nhàng đáp: “Rất nhớ”.

Nỗi nhớ nhung đến tột độ này chẳng thể biểu đạt được bằng bất kì một thứ ngôn ngữ nào, mà chỉ có thể ôm chặt lấy nhau, an ủi lẫn nhau. Với loại tình yêu nam nữ cuồng nhiệt, hôn môi cũng là một biện pháp để giảm bớt tương tư. Môi kề môi, đầu lưỡi giao hợp, quấn lấy nhau, trao cho nhau thứ tình cảm ấm áp. Nếu có thể, nụ hôn sẽ cứ thế kéo dài đến vô tận.

Lúc nụ hôn nóng bỏng của Phương Khiêm ngừng lại, Giản Tình đã thở hổn hển, nhưng trong lòng có một giọng nói gào thét. Không đủ, một nụ hôn vẫn không đủ...

Ánh mắt hai người giao nhau, trao cho nhau cảm xúc của mình trong im lặng. Ngay sau đó, Giản Tình đã bị anh bế lên, đi vào phòng ngủ.

Có lẽ, dự vọng nguyên thủy nhất mới có thể bộc lộ hết nỗi nhớ nhung trong lòng.

Lúc vật to lớn của anh đi vào nơi chật hẹp của cô, Giản Tình mới có thể khẳng định một điều: Đời này, cô mãi mãi không thể rời khỏi anh.

Anh ngang ngược xâm lược, tư thế không ngừng biến hóa, va chạm quá mức mạnh mẽ, làm cho Giản Tình không kịp thích ứng, chỉ có thể khẽ rên rỉ từng đợt đứt quãng.

Một lần rồi lại một lần, cả người Giản Tình đã run rẩy, nhưng anh không hề có dấu hiệu muốn dừng lại. Chỗ cơ thể bị ma sát đã trở nên nên nóng rực, ẩm ướt. Dịch mật cứ thế tuôn ra làm ướt đầm cả ra trải giường. Thân thể anh đổ mồ hôi như mưa, đôi lông mày nhíu chặt, ánh mắt cháy bỏng tràn ngập tình dục.

“Khiêm... Chậm một chút”. Giản Tình đáng thương thấp giọng cầu xin. Loại mẫn cảm lên đến đỉnh điểm này khiến mỗi khi cô nhận sự va chạm, cả người đều co rút lại.

Phương Khiêm cúi đầu hôn lên vành tai cô, nhẹ nhàng dỗ dành, “Bảo bối ngoan...”. Rồi lại duỗi tay dang đôi chân dài trắng nõn của cô thành một góc độ cực lớn, xông tiến mạnh vào trong mật đạo mềm mại của cô.

Giản Tình cảm thấy mình sắp phát điên rồi. Rõ ràng cô cảm giác đã tới cực hạn, nhưng dưới sự ma sát của anh, cô thấy tình triều dường như lại ập đến, hơn nữa còn mãnh liệt hơn, cuồng dã hơn...

Khi tất cả đã lắng xuống, suy nghĩ duy nhất trong đầu Giản Tình lúc bấy giờ là: Anh làm chuyện đó chẳng có chút lịch sự, văn hóa nào cả!

Ngày hôm sau là ngày nghỉ phép cuối cùng của Giản Tình, nhưng ở nhà mãi cũng chán, bởi vậy sáng sớm cô đã đi làm cùng Phương Khiêm.

Việc tốt nhất khi công khai quan hệ chính là có thể sống chung với Phương Khiêm mà không cần giấu giếm, có thể ngồi trên xe vào thẳng bãi đậu, hơn nữa không cần chen chúc trong thang máy thường mà có thể thoải mái đi cùng anh trong thang máy chuyên dụng.

Vừa bước vào thang máy rộng rãi, Giản Tình đã cất tiếng trêu anh, “Làm bạn gái của anh rất có lợi”.

Phương Khiêm đưa mắt nhìn cô, nghiêm trang trả lời: “Làm vợ của anh lại càng có lợi hơn”.

Giản Tình nghe anh nói xong, ánh mắt bỗng dừng lại trên chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út, cô lập tức đồng ý với quan điểm của anh. Làm vợ của anh thật có lợi, ngay cả kim cương cũng rất lớn.

Lúc Giản Tình đi ra khỏi thang máy, chợt thấy Lâm Kiều Kiều nhiều ngày không gặp đã đứng chờ ở cửa thang máy từ lâu. Thấy thang máy từ từ mở ra, cô vội vàng khom lưng nói: “Chúc năm mới giám đốc, chúc năm mới phu nhân giám đốc,...”.

Phương Khiêm vừa ấn xong nút đóng cửa, nghe thấy Tiểu Lâm gọi phu nhân giám đốc thì lại vui vẻ mở ra, đứng tựa ở cạnh cửa, nửa cười nửa không nhìn Tiểu Lâm, “Chúc năm mới!”.

“Em nghe chị Tần bảo hai người đã đính hôn, cho nên vội vàng đến đây chúc mừng”. Tiểu Lâm cười hề hề, nhiều ngày không gặp, mặt của cô bé hình như lại tròn thêm một vòng.

Giản Tình bị một câu “phu nhân giám đốc” của cô làm cho vừa bực vừa thẹn, bèn giậm chân, cười mắng: “Còn chị thì chúc em trở thành siêu nịnh bợ”.

“Đúng đúng, chị thấy em nịnh bợ có đẳng cấp thế này, vậy trưa nay mời em ăn một bữa cơm được không?”. Tiểu Lâm trơ mặt đề nghị.

“Muốn ăn cơm cứ việc nói thẳng, đâu cần nói nhiều lời vô nghĩa như vậy”. Giản Tình bó tay nhìn cô bé. Mọi người ai cũng nói năm mới mọi điều mới, chỉ có con quỷ tham ăn này vẫn cuồng thức ăn ngon như trước.

Tiểu Lâm thấy có cơm trưa từ trên trời rơi xuống, lập tức cười toe toét, quay đầu nói với Phương Khiêm: “Phương boss, giờ nhà anh có việc, nhẽ ra nên phát lì xì cho loại độc thân ế ẩm như tôi đây chứ!”.

Lại là phu nhân giám đốc, lại là nhà có việc, Tiểu Lâm xem như nịnh hót trúng chỗ hiểm. Phương boss ung dung rút ví tiền, mỉm cười hỏi: “Tôi không mang lì xì, đưa tiền mặt được không?”

Hai mắt Tiểu Lâm rực sáng, không ngờ boss hào phóng như vậy. Cô nhanh chóng đồng ý, cười tủm tỉm đáp: “Đương nhiên là được, chỉ cần tờ màu đỏ là được”.

Phương Boss không thèm tính toán, tay rút ngay vài tờ đưa cho Tiểu Lâm, khê cười: “Hy vọng năm mới cô cố gắng để thân thể phát triển dài lên, đừng ngang ra nữa”.

Tiểu Lâm đang phấn khởi nhận tiền, nghe lời chúc của Phương boss thì lệ rơi đầy mặt, “Boss bắt nạt người ta”.

Đáng tiếc vẻ mặt lên án của cô đã bị cánh cửa thang máy vừa to vừa dày chặn lại. Boss lớn bắt nạt cô xong đã sớm bỏ đi mất.

Giản Tình đứng xem, không nhịn được phá lên cười, còn bồi thêm một câu, “Tiểu Lâm, em tưởng tiền trên người boss dễ lấy vậy sao?”.

Tiểu Lâm nhăn mũi. Thôi, dù sao cô cũng đã quen bị đả kích, cứ có tiền là tốt rồi. Đôi tay to béo vội rút mấy tờ tiền Phương boss vừa đưa ra, rồi thốt lên, “Ôi trời, đây là lì xì nhiều nhất em thu được trong vòng mấy năm nay, đủ để đi ăn vài bữa tiệc lớn đấy”.

Giản Tình chịu thua lắc đầu. Cô bé Tiểu Lâm này, cứ như diễn viên hài vậy.

Buổi trưa, Giản Tình và Lâm Kiều Kiều cùng hẹn với Tần Tiểu Ý. Ba cô gái tụ tập, vừa ăn cơm vừa kể những chuyện vui vẻ trong kì nghỉ. Giản Tình tiện thể khoe chiếc nhẫn kim cương trên tay, khuôn mặt ngọt ngào của cô khiến hai cô gái bên cạnh bĩu môi coi thường.

Cuộc sống là vậy đấy. Một người bình thường có niềm vui không tầm thường, có người yêu thương mình, có bạn bè tri kỉ, có gia đình thân yêu, tất cả đều là khởi nguồn của hạnh phúc.

Buổi trưa cùng ăn cơm với chị em thân thiết, cho nên cả buổi chiều tâm trạng của Giản Tình rất tốt. Cô không để ý tới việc người khác luôn đề phòng, e dè cô nữa, mà chỉ chuyên tâm làm tròn bổn phận của mình.

Tuy nhiên lúc cô nhận được điện thoại của Phương Khiêm, tâm trạng vui vẻ ấy đã lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Trong điện thoại, Phương Khiêm nói như thế này: “Mẹ anh đã về, bà muốn gặp em”.

Vài từ đơn giản đã làm cho Giản Tình rớt mòng, “Bà muốn gặp em?”

“Đừng căng thẳng, chỉ là ra mắt đơn giản, anh sẽ đi cùng em”. Phương Khiêm ở đầu kia điện thoại an ủi cô.

Giản Tình cảm thấy bàn tay cầm điện thoại đang run lên từng chập, “Bà... biết chúng ta đính hôn rồi sao?”.

“Ừ, anh đã báo cho ba mẹ”.

“Vậy khi nào chúng ta đi gặp họ?”. Chuyện phải đến thì sẽ đến, dù sao cũng không trốn tránh mãi được. Giản Tình tự cổ vũ mình.

“Tan tầm chúng ta đến thẳng nhà ba mẹ. Anh đã mua cho em mấy bộ lễ phục rồi, lát nữa sẽ đưa em đi thử”.

Sau khi cúp điện thoại, Giản Tình ngồi thừ người. Đi ra mắt cũng phải mặc lễ phục hoàng gia, ba mẹ anh là người nghiêm túc đến vậy ư? Về sau cô phải ở chung với họ như thế nào? Nghe nói nhà những người lăm tiền có rất nhiều chuyện phức tạp, cô chưa bao giờ tiếp xúc với người thuộc giới xã hội thượng lưu, thật sự cô có thể ứng phó được sao?

Cứ nghĩ đến tương lai sau này, Giản Tình lại cảm thấy nhụt chí.

Lúc tan tầm, Phương Khiêm đưa cô đi thử quần áo, rồi đi trang điểm, cho đến khi cô trở nên hoàn mỹ không tỳ vết, Phương Khiêm mới lái xe thẳng hướng về nhà họ Phương.

Suốt dọc đường, Giản Tình lo lắng không biết phải nói gì, cô chỉ mím môi ngồi chờ đợi, trái tim như muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

Phương Khiêm cũng nhận ra cô đang căng thẳng. Lúc dừng xe ở cửa lớn nhà họ Phương, anh kéo cô vào lòng đỡ dành, “Đừng sợ, tất cả đã có anh”.

Giản Tình gật đầu. Đúng vậy, cho dù không tin tưởng bản thân, cũng phải tin tưởng người đàn ông của mình. Nghĩ được như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn này giờ vẫn căng cứng, cuối cùng đã nở một nụ cười.

36. Chương 39

Chương 39: Ra mắt

Edit: Bi

Nơi ở của nhà họ Phương là một khu biệt thự nằm ở vùng ngoại ô thành phố S. Đó là một tòa biệt thự cổ kính, cấu trúc khá khác biệt so với các khu biệt thự ngày nay. Biệt thự được xây dựa theo thể núi, giữa các tòa nhà đều có một vườn cây nhỏ, khiến người ta có cảm giác như đang lạc vào chốn ẩn dật nhân nhã.

Đợi cửa lớn mở ra, Phương Khiêm lái xe vào rồi chạy thêm một đoạn ngắn nữa. Giản Tình dù đang rất căng thẳng nhưng vẫn bị thu hút bởi các loại hoa cỏ hiếm thấy, đa dạng nơi đây.

Giản Tình nhìn hoa cỏ mắt, quay sang Phương Khiêm tán thưởng: “Hoa cỏ ở đây thật thú vị, khuôn hình của bồn cảnh trông rất lạ mắt”.

Phương Khiêm mỉm cười khoan khoái, âu yếm nhìn cô, “Em mà nói với ba anh mấy lời này, chắc chắn ông sẽ rất vui”.

Giản Tình tiêu hóa hết lời nói của anh, bèn kinh ngạc hỏi: “Tất cả chỗ này đều do ba anh trông?”.

“Hầu như là thế”. Phương Khiêm gật đầu, “Từ sau khi ba giao công ty cho anh, ngày nào cũng đắm chìm trong cây cối hoa cỏ”.

“Thật là lợi hại!”. Người có kiên nhẫn chăm sóc cả một vườn cây lớn thế này, chắc không phải là người khó sống cùng. Giản Tình tự an ủi mình. Cô từng nghe đồng nghiệp nhắc tới tổng giám đốc trước đây, nghe chừng có vẻ là người hòa nhã, dễ gần. Tuy không thể thiếu được các mảnh khoe, thủ đoạn của kẻ kinh doanh, nhưng điềm đạm hơn so với tổng giám đốc đương nhiệm.

Nghĩ đến đây, Giản Tình lại không kìm được lén liếc nhìn anh. Người đàn ông này trước mặt cô luôn mềm mại như nước, cô rất ít khi thấy anh tức giận. Nhưng ở trong mắt người khác, thật ra anh là người khó sống chung. Bởi thân phận của Phương Khiêm, người khác luôn nhìn anh với vẻ kính sợ. Hơn nữa tác phong xử lý công việc của anh luôn dứt khoát, quyết liệt khiến cho người ngoài không dám tiếp cận anh.

Bởi vậy anh chăm sóc cô chu đáo như thế cũng là có nguyên do của nó. Cô là bạn gái của anh, nên cách anh quan tâm tới cô khác hẳn với những người bình thường. Cô quan tâm đến anh, săn sóc anh, đồng thời anh cũng yêu thương cô, lo lắng cho cô.

Biết rõ điều này, khóe miệng cô bắt giác cong lên thành một nụ cười. Anh lập tức hỏi: “Em cười cái gì?”.

Giản Tình nhìn thấy ngôi nhà ba tầng thấp thoáng đằng trước, khẽ nói với anh: “Khiêm, có anh ở bên cạnh, em chẳng còn sợ gì nữa”.

Thấy cô bất chợt nói vậy, Phương Khiêm rất vừa lòng mỉm cười, trả lời chắc nịch: “Đương nhiên rồi”. Chỉ cần là người con gái anh yêu thương, anh sẽ dang rộng đôi cánh che chở cho cô ấy cả đời.

Xe Phương Khiêm dừng lại ở khoảng đất trống trước căn nhà, Giản Tình mở cửa xuống xe, một cơn gió đêm mang theo hơi thở của vườn cây vờn qua da mặt cô, làm cô khẽ rùng mình.

Một thanh niên trẻ tuổi đi đến, gọi một câu “cậu chủ” rồi nhận lấy chìa khóa xe từ tay Phương Khiêm, chạy đi. Giản Tình đứng sững người, không ngờ cảnh tượng hay được chiếu trên TV nay lại diễn ra ngay trước mặt cô, khiến não bộ cô không kịp thích ứng.

Cô dè dặt hỏi: “Có nhiều người đang làm việc ở nhà anh à?”.

Thấy cô tò mò, Phương Khiêm chỉ mỉm cười, chìa tay ra để cô khoác lấy, rồi vừa đi vào nhà vừa giải thích: “Ừm, có một ít. Người vừa này là lái xe, còn có người phụ trách phòng bếp, người phụ trách sân vườn, người phụ trách vệ sinh. Những người này đều do dì Tề quản lý. Dì Tề chính là người lần trước đưa quần áo sang cho em. Bình thường bà ấy có vẻ nghiêm khắc, nhưng thực ra rất tốt bụng, chăm sóc mọi người trong nhà chu đáo lắm”.

Nghe giọng nói trầm ấm, êm tai của anh giải thích cho cô, Giản Tình như được ngâm mình trong hũ mật, thật ngọt ngào làm sao!

Cho dù ở công ty hay ở nhà, anh luôn là người chiếm ưu thế, hiếm khi mở miệng giải thích chuyện gì với người khác. Vậy mà giờ anh lại giới thiệu tỉ mỉ chuyện trong nhà cho cô, chứng tỏ vị trí của cô trong lòng anh không giống người thường.

“Anh, sao giờ này mới đến?”. Một cô gái khoảng hai mươi tuổi, mặc lễ phục màu trắng chạy ra từ bên trong, nở nụ cười rạng rỡ ngọt ngào.

Giản Tình vừa nhìn thấy cô bé đã có cảm tình, hơn nữa lại cảm giác cô gái này trông rất quen, mình đã gặp ở đâu nhỉ? Tuy nhiên ngay lúc này cô không thể nhớ ra.

Phương Khiêm thấy cô, cũng mỉm cười trìu mến, quay đầu giới thiệu với Giản Tình, “Đây là em gái anh, Phương Linh”.

“Chúng ta đã từng gặp nhau, lần trước em đi theo dì Tề đến đưa quần áo cho chị”. Phương Linh cười tươi tắn, bộ dáng trông rất nghịch ngợm, đáng yêu.

Nghe cô bé nhắc, Giản Tình cũng nhớ ra, bèn gật đầu, “Chào em, chị là Giản Tình”.

“Anh em nói chị là chị dâu tốt của em”. Phương Linh thân mật nắm tay Giản Tình, “Chị dâu xinh quá, em mà là con trai chắc chắn sẽ giành lấy chị từ tay anh em”.

“Được rồi, đi vào nói sau”. Thấy em gái càng nói càng loạn, Phương Khiêm lập tức kéo Giản Tình vào bên trong, quay đầu lại hỏi Phương Linh, “Bên trong có nhiều người không?”.

Phương Linh bĩu môi, “Phương phu nhân tổ chức tiệc mà thiếu người đến dự chắc? Em phải đi ra ngoài lánh nạn đây này”. Con gái nhà giàu như cô đương nhiên sẽ trở thành tiêu điểm của vũ hội, bao nhiêu đàn ông chưa vợ sẽ bám riết lấy cô. Mà Phương Linh thì vô cùng ngán ngẩm điều này.

Giản Tình nghe cuộc đối thoại của anh em bọn họ, thắc mắc hỏi Phương Khiêm: “Tiệc?”.

Phương Khiêm nhận ra sự lo lắng của cô, bèn mỉm cười, “Bạn bè nhà anh rất nhiều, sau lễ mừng năm mới mẹ anh đều tổ chức tiệc để mọi người tụ họp”.

Chẳng trách bọn họ muốn cô mặc lễ phục nghiêm chỉnh, hóa ra là muốn cô dự tiệc. Nhưng mà mẹ Phương Khiêm bảo cô tới nơi này ra mắt là muốn thử thách cô? Toàn những người xa lạ, chẳng biết cô có thể đối phó được không.

Vừa nghĩ đến đây, cô đã nghe thấy Phương Khiêm nói với Phương Linh: “Lát nữa nếu anh bị giữ lại, em phải đi theo Tiểu Tình đấy, hiểu chưa?”.

“Đương nhiên rồi”. Rõ ràng Phương Linh đứng cùng một chiến tuyến với họ.

Nghe Phương Khiêm dặn dò Phương Linh, Giản Tình lại cảm thấy bất an. Cô lo người nhà anh không thích cô, lo mình sẽ lúng túng trong bữa tiệc. Tóm lại việc sắp bước vào ngôi nhà này là một hành động mạo hiểm với cô.

Không ngờ nhà Phương Khiêm lại tráng lệ đến vậy. Nội thất bên trong được trang trí theo phong cách châu Âu, đậm chất quý phái. Quan sát một lượt từ trên xuống dưới, từng góc nhỏ, từng dạng bài trí đều rất hoàn hảo. Tóm lại, cách bố trí của nhà Phương Khiêm rất phù hợp với một câu – “xa hoa lộng lẫy”.

Bước vào đại sảnh, có một nhóm dăm ba người tụ lại uống rượu tán phét, trò chuyện khá vui vẻ. Thấy Phương Khiêm xuất hiện, họ đều xôn xao tới ngay lập tức, bất kể là già hay trẻ đều tranh nhau để được nói chuyện với anh.

Khi có người hỏi cô gái bên cạnh anh là ai, Phương Khiêm sẽ rộng rãi nói cho họ biết cô là vợ chưa cưới của anh. Nếu không có ai hỏi, anh cũng chẳng hé miệng.

Giản Tình khoát chặt tay anh, môi nở nụ cười nhợt nhạt. Cô còn hồi hộp hơn cả tưởng tượng.

Vóc dáng của Phương Linh tương tự Giản Tình, cô nhóc đi bên cạnh Giản Tình, thỉnh thoảng trả lời giúp cô. Cô nhóc có vẻ rất thích người chị dâu xinh đẹp này.

“Những người đó đều không quan trọng, không đáng để anh em giới thiệu chị với họ”. Có lẽ nhận ra sự thất vọng của Giản Tình, Phương Linh ghé vào tai cô giải thích.

Giản Tình cảm kích mỉm cười với cô nhóc. Cô em chồng tương lai này càng nhìn càng thấy đáng yêu.

Thì thầm to nhỏ với Phương Linh xong, Giản Tình ghé mắt lên, nhìn thấy dì Tề mà cô từng gặp một lần đứng ở phía trước. Bà mặc bộ quần áo nghiêm chỉnh, khuôn mặt không có biểu hiện gì. Lúc bà nhìn thấy Phương Khiêm và Giản Tình xuất hiện, bèn chào mọi người rồi đi đến, “Cậu chủ, mời theo tôi đến phòng khách, ông bà chủ đang đợi hai người”.

Phương Khiêm khẽ vỗ nhẹ lên mu bàn tay của Giản Tình, đáp lời: “Đi thôi”.

Giản Tình đi theo bọn họ qua một dãy hành lang vào phòng khách. Khi nhìn thấy cặp vợ chồng ngồi trên sofa, tim cô đập loạn lên. Ba mẹ Phương Khiêm chẳng hề giống với tưởng tượng của cô, đặc biệt là ba anh. Ông dựa vào ghế sofa, tay kẹp một điếu xì gà, thấy hai người đi vào thì mỉm cười hiền từ.

Còn mẹ Phương Khiêm thì có vẻ nghiêm túc hơn ba anh. Mặt mũi Phương Khiêm giống mẹ nhiều hơn, vẻ mặt lạnh như băng không hé nửa lời lại càng giống nữa. Có lẽ bình thường ở công ty cũng nhìn quen vẻ mặt này của anh, nên giờ cô không thấy sợ hãi lắm.

Mẹ Phương Khiêm là một phụ nữ đẹp. Cuộc sống an nhàn, có nhiều thời gian chăm chút nhan sắc, nên cho dù tuổi bà chỉ tầm tuổi mẹ cô, nhưng nhìn lại trẻ hơn khá nhiều.

Bộ sườn xám xanh biếc càng tôn thêm làn da nõn nà của bà, trông bà giống như một ngôi sao trên TV, đẹp dễ quý phái, khí chất phi phàm, khiến người ta không thể dời mắt. Giản Tình nhìn khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành của mẹ Phương Khiêm, trong lòng cảm thán không thôi. Người phụ nữ này, không biết khi còn trẻ thì xinh đẹp đến mức nào.

Phương Khiêm không để cô suy nghĩ miên man nữa, bèn đưa cô vào trong phòng khách, cất tiếng giới thiệu, “Ba mẹ, đây là Giản Tình – vợ chưa cưới của con”.

“Cháu chào hai bác”. Giản tình dịu dàng chào hỏi hai người.

Mẹ Phương Khiêm nghe thấy ba chữ “vợ chưa cưới”, nhú mồm, nhàn nhạt mở miệng, “Còn chưa cử hành lễ đính hôn, sao đã gọi là vợ chưa cưới?”.

Bác Phương cầm tách trà lên nhấp một ngụm, thấy vợ tỏ thái độ như vậy thì cũng gật đầu, “Lễ đính hôn đương nhiên phải làm rồi, hơn nữa còn phải tổ chức thật long trọng”.

Mẹ Phương Khiêm trừng mắt lườm ông, nói tiếp: “Cho dù các con đã tổ chức ở đâu, mẹ cũng sẽ không thừa nhận. Nhà họ Phương có nhiều bạn bè tốt như vậy, mẹ tin chắc các con cũng không quên thứ tự lễ nghi”.

Giản Tình cảm thấy mẹ Phương Khiêm không phải là người khó gần, nhưng mỗi khi bà mở miệng nói chuyện đều khiến người ta có cảm giác bức bách. Giản Tình cúi gằm mặt, đầu sắp chạm ngực đến nơi.

Phương Khiêm thấy mẹ nói vậy, nhú mồm, đưa Giản Tình đến bên sofa, bảo cô ngồi xuống, còn ngậm dùng ánh mắt cổ vũ cô, như thể muốn nói tất cả hãy giao cho anh xử lý.

“Tuy rằng lúc trước đã làm lễ đính hôn rồi, nhưng chúng con vẫn muốn cử hành lại ở thành phố S. Nếu mẹ không có ý kiến gì, con sẽ bảo dì Tề bắt tay vào chuẩn bị”.

“Ý kiến của mẹ thế nào, con có thèm nghe không?”. Bà hừ lạnh, ánh mắt quét về phía Giản Tình, ngang nhiên quan sát cô.

Phương Khiêm không dao động trước giọng điệu cứng rắn của mẹ, ngược lại anh còn tươi cười đáp: “Chuyện hôn nhân đại sự đương nhiên là phải hỏi ý kiến của ba mẹ, nhưng người con muốn chung sống cả đời thì vẫn phải do con tự quyết định.”

“Được rồi, hai mẹ con có cần vừa gặp mặt đã đấu khẩu chan chất thế không. Hai người không mệt nhưng tôi thấy phiền lắm”. Ba Phương Khiêm nhìn tình hình càng lúc càng căng, bèn lên tiếng ngăn lại, rồi quay sang cười với Giản Tình, “Tiểu tình đừng quá để ý, hai mẹ con nó luôn không vừa mắt nhau. Lần nào gặp cũng tranh luận âm ỉ. Để cháu chê cười rồi”.

Nghe bác Phương nói, Giản Tình lập tức lắc đầu.

Bác Phương thấy hai người không mở miệng nữa mới quay sang hỏi chuyện Giản Tình. Lúc này Giản Tình mới nhận ra, ở nhà Phương Khiêm, bác Phương có vẻ như hòa nhã nhất, hiền lành nhất, nhưng thực ra là người có uy quyền nhất. Ngay cả mẹ Phương Khiêm bị ông quát cũng phải im lặng, không hé nửa lời, tuy vậy ánh mắt vẫn không vui nhìn Giản Tình.

“Vậy là nhà cháu cũng có bốn người?”. Bác Phương hỏi xong chuyện công việc, bèn hỏi sang gia đình cô. Giọng điệu của ông rất nhẹ nhàng, thoải mái, có cảm giác như đang tâm sự với bạn bè thân thiết, bởi vậy Giản Tình không thấy gò bó nữa, nói chuyện tự nhiên hơn.

“Dạ vâng, cháu ra ngoài làm việc, em trai đi học Đại học, trong nhà chỉ còn ba mẹ cháu thôi”.

“Nghe Tiểu Khiêm nói phong cảnh quê cháu rất đẹp, có thời gian bác cũng muốn tới thăm một lần”.

“Chỉ cần bác có thời gian, nhà cháu lúc nào cũng hoan nghênh hai bác tới chơi”.

“Nơi đó có chỗ câu cá không? Bác thích nhất thứ này”. Bác Phương hứng thú hỏi.

“Có ạ, ở đó có ao, có hồ, là nơi câu cá rất được”. Nghe bác Phương nhắc đến việc này, Giản Tình chợt nhớ tới ba mình. Chỉ cần thời tiết đẹp, ba cô sẽ đi câu cá cả buổi sáng, không thì là cả buổi chiều, “Ba cháu cũng rất thích câu cá”.

Bác Phương nghe cô đáp vậy, cười cởi mở, gật đầu: “Thế thì bác phải sắp xếp thời gian đến chơi thôi”.

Mẹ Phương Khiêm không lên tiếng, chỉ ngồi một bên nhìn chăm chăm. Thỉnh thoảng Giản Tình lại liếc nhìn bà, tuy hơi sợ, nhưng cô phát hiện ra một điểm rất hữu dụng. Mẹ Phương Khiêm hiển nhiên là không thích cô lắm, nhưng nguyên do là vì cô khiến hai mẹ con bà đau đầu, chứ không phải ghét cô. Hiểu được điều này, Giản Tình không còn lo việc bà không thích cô nữa, dù sao còn nhiều thời gian để cô thể hiện, bởi đáp tình cảm. Chỉ cần được ở bên Phương Khiêm, dù khó khăn đến mấy, cô cũng sẽ vượt qua bằng được.

“Mình à, người thì cũng gặp rồi, mình ra ngoài tiếp khách đi chứ”. Mẹ Phương Khiêm nhắc chồng.

Bác Phương nhìn vợ, đáp: “Bà với Tiểu Khiêm ra ngoài trước đi, tôi ở lại tâm sự với Tiểu Tình đã”.

Tất cả mọi người đều rất nhanh trí, nghe thấy ba Phương Khiêm nói thế thì hiểu được ông muốn một mình tâm sự với Giản Tình. Giản Tình tưởng mẹ anh nghe vậy sẽ phản đối, nào ngờ bà chỉ liếc bác Phương một cái, rồi dẫn đầu đi ra ngoài.

Phương Khiêm hiểu rõ ba mình, anh tin ông sẽ không làm khó dễ bạn gái anh, bởi vậy anh chỉ ghé vào tai Giản Tình nói khẽ: “Anh sẽ nhanh trở lại”. Rồi đi với Phương Linh ra ngoài.

Giản Tình thấy hơi bất an, bác Phương giữ một mình cô lại trò chuyện, chắc chắn là có việc gì nghiêm túc muốn nói với cô. Vì không biết ông muốn nói gì nên cô thấy lo lắng không thôi, sự thoải mái này giờ cũng biến mất.

“Nghe nói cháu với Tiểu Khiêm sống cùng nhau đã lâu?”. Bác Phương phá vỡ sự im lặng, hỏi trước.

“Được hai năm rồi ạ”.

Nghe cô trả lời vậy, ông gật đầu, “Vậy chắc cháu cũng rất hiểu Tiểu Khiêm. Nó là đứa hiếu thắng, chỉ cần là chuyện nó muốn, nó sẽ kiên trì làm đến cùng”.

“Anh ấy quả thực rất hiếu thắng”. Nói đến người yêu mình, khóe miệng Giản Tình tự nhiên cong lên, vẻ mặt ngọt ngào, đương nhiên không lừa được người cáo già như ba Phương Khiêm.

“Nói ra thì hơi thiệt thòi cho cháu, thật ra lúc đầu khi nghe nó nói về cháu, hai bác đều không đồng ý. Phương thị là một tập đoàn lớn, hai bác đều cho rằng là người đứng đầu Phương thị thì phải có tư chất lãnh đạo của vị tướng cầm quân, bởi vậy hai bác cũng hy vọng người phụ nữ đứng sau Tiểu Khiêm là một người mạnh mẽ, ít nhất khi nó gặp khó khăn thì có thể giúp đỡ nó”. Ông nói tới đây, ngừng lại một lát rồi mới tiếp, “Hai bác từng đến gặp cháu, thấy cháu là một cô gái dịu dàng. Nhưng chính sự dịu dàng này làm hai bác không vừa lòng, bởi cháu và con dâu lý tưởng của hai bác khác nhau quá”.

Giản Tình chăm chú nghe từng lời của ông, thấy ông bảo không hài lòng với sự dịu dàng của mình thì cảm thấy bất lực. Cô luôn cho rằng mình là người phụ nữ kiên cường, chỉ khi đứng trước Phương Khiêm mới trở nên dịu dàng, thùy mị. Không ngờ hôm nay, chính điều này lại trở thành lý do họ không vừa lòng với cô.

Bác Phương hiểu được tâm sự của cô, nhưng ông không an ủi mà nói tiếp: “Cháu biết không? Vì cháu mà thằng con ngoan ngoãn của bác lần đầu tiên cãi lại ba mẹ. Nó nói nó có đủ năng lực quản lý tốt Phương thị, cũng có đủ năng lực chăm sóc cháu. Nếu hai bác không đồng ý cho nó yêu cháu, thì nó cũng sẽ bỏ mặc Phương thị”.

Nói tới đây, bác Phương lại cười ha hả: “Cháu cũng thấy bất ngờ đúng không? Đứa trầm lặng như nó mà cũng nói ra được những lời vô trách nhiệm đến vậy. Nhưng tuy lời dọa dẫm của nó rất ấu trĩ, hai bác cũng đã chấp nhận rồi”.

Giản Tình tưởng tượng ra bộ dáng bùng phát của Phương Khiêm, miệng méo xệch. Cô ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt bác Phương, nói chắc nịch: “Thưa bác, xin hãy cho cháu thời gian, cháu nhất định sẽ làm hai bác tin rằng anh ấy chọn cháu không hề sai”.

Trong chốc lát, cả hai đều im lặng.

Ba Phương Khiêm tung hoành trong giới kinh doanh nhiều năm, lăn lộn nhiều trên thương trường nên có thể nói đã luyện thành mình đồng da thép. Nhưng cô gái trước mặt này lại làm trái tim sắt đá của ông tan chảy. Không phải vì lời hứa của cô, không phải vì sự kiên cường của cô, mà vì đôi mắt trắng trong, thuần khiết của cô.

37. Chương 40

Chương 40: Vĩ thanh

Edit: Chibi

Beta: Bi

Ở đại sảnh, tiếng nhạc nhẹ nhàng thanh thoát, người người lá lướt khiêu vũ. Giản Tình đi cùng với bác Phương vào trong, ở đó, Phương Khiêm và mẹ đã thôi đấu khẩu, nhịp nhàng chuyển động theo điệu nhạc du dương.

Phương Linh thấy họ xuất hiện, vội vàng đi đến bên cạnh Giản Tình, nháy mắt với cô, “Ban nãy có rất nhiều người muốn khiêu vũ cùng anh trai em, thế là anh ấy dứt khoát nhảy mở màn với mẹ”.

Giản Tình nhìn ở trung tâm đại sảnh có một người đàn ông tuấn tú phong độ đang khiêu vũ, cô nhẹ nhàng nở nụ cười, quay đầu nói với Phương Linh: “Người muốn khiêu vũ cùng em chắc cũng không ít đâu”.

“Em không thích, trong những đàn ông trẻ trung ở đây, ngoài anh trai em ra chẳng có ai xuất sắc cả”. Cô bé vừa cười vừa nói.

Đúng vậy, người đàn ông của mình quả thật là ưu tú nhất. Giản Tình nghĩ bụng, cô có thể gặp gỡ anh, yêu anh, rồi nắm tay anh đồng hành suốt cuộc đời, đó chính là may mắn lớn nhất kiếp này của cô.

Bác Phương chờ đoạn nhạc kết thúc, đi lên phía trước, nói: “Tiểu Khiêm, mau trả nữ hoàng lại cho ba, công chúa của con ở đằng kia”.

Phương Khiêm nhú mày, cầm tay mẹ trao cho ba, rồi mỉm cười đi về phía người con gái của mình. Dưới ánh đèn mờ ảo, đôi môi của cô khép mở gọi anh, đẹp đến mức khiến anh quên cả hô hấp. Mới không gặp một lát, mà anh đã nhớ cô phát điên.

Khẽ nắm lấy bàn tay mềm mại của cô, giọng anh trầm ấm hỏi: “Công chúa, anh có thể mời em khiêu vũ được không?”.

Giản Tình chớp chớp đôi mắt sáng ngời, cười đáp: “Đương nhiên, hoàng tử của em”.

Eo thon nhỏ bị anh nhẹ nhàng ôm trọn. Anh ôm cô xoay tròn theo tiết tấu của bản nhạc, tất cả mọi vật chung quanh dường như không còn tồn tại nữa, thế gian này chỉ có hai người họ. Chân cô như bước lên những bông hoa xinh đẹp ở bãi cỏ xanh mướt, giống như một đôi bướm bay lượn, thâm tình theo đuổi đối phương, trong lòng luôn hướng về đối phương.

Giản Tình chưa hề uống giọt rượu nào, nhưng cô cảm thấy hình như mình đã say, say bởi dáng điệu tươi cười của người đàn ông này, say bởi đôi mắt thâm tình nồng nàn, say bởi vòng tay dịu dàng đang ôm lấy cô.

“Vừa rồi ba anh không nói gì quá đáng với em chứ?”. Anh hài lòng hưởng thụ khoảnh khắc dễ chịu ấy, tuy nhiên lòng vẫn canh cánh việc ba anh tách hai người ra.

Giản Tình lắc đầu, ghé vào lỗ tai anh đáp: “Bác trai không nói gì cả, nhưng em sẽ cố gắng chứng minh cho họ xem, anh lựa chọn em là chính xác”.

Phượng Khiêm nghe xong lời của cô, nhướn mi, “Cần gì phải chứng minh nữa, lựa chọn của anh luôn luôn là tốt nhất”.

Nghe anh nói vậy, Giản Tình chỉ mỉm cười. Cô hiểu anh là người ưu tú nhất, cũng biết bản thân mình chẳng hề kém cỏi. Chung sống với một người xuất sắc đến vậy, cô hiểu mình cần phải học hỏi nhiều điều hơn nữa. Bác Phượng nói không sai, đứng sau Phượng Khiêm, một người phụ nữ dịu dàng đảm đang là chưa đủ, cô cần phải kiên cường hơn nữa.

Dù anh mạnh mẽ thế nào, sẽ vẫn có lúc mệt mỏi. Cô phải ở bên anh những lúc đó, giúp đỡ anh, chăm sóc anh. Việc này không phải dễ nghĩ tới là sẽ làm được, cho nên cần phải có thời gian học tập, rèn luyện. Một ngày nào đó, Giản Tình ở bên cạnh anh, sẽ là một Giản Tình hoàn mỹ nhất.

Bên này bọn họ tình cảm, bên kia ba mẹ Phượng Khiêm cũng khiêu vũ, mỗi bước chân đều uyển chuyển hơn, mỗi vòng quay đều chuẩn xác, ba Phượng Khiêm nhìn vợ, cười lơ lửng: “Hai ta tuy đã già, nhưng thân thể vẫn còn dẻo dai lắm”.

Mẹ Phượng Khiêm xoay tròn một vòng trở lại trong lòng chồng mình, phản đối, “Chúng ta đâu có già”. Bà ghé mắt nhìn con trai cách đó không xa, rồi nói thêm: “Ban này anh ra oai với con bé phải không?”.

Ba anh nhú mày, không vui đáp: “Em xem anh là cái gì, ông ba bị chuyên dọa dẫm trẻ con à?”.

Mẹ Phượng Khiêm không để ý, tiếp lời: “Lúc trước chúng ta đi gặp con bé, anh đâu có hài lòng. Sao lại đột ngột thay đổi thái độ?”.

“Trước thì rất không hài lòng, chỉ có điều bây giờ anh đã nghĩ thông. Giúp Tiểu Khiêm tìm được người vợ tốt nhất, không bằng tìm cho nó người vợ thích hợp nhất. Con trai chúng ta trước giờ rất thông minh, nó tự hiểu rõ bản thân mình muốn gì, hơn nữa, nếu quan hệ của em và con trai trở nên bất hòa, phải có một người ở giữa khuyên giải, con bé này làm được điều đó”.

Mẹ Phượng Khiêm nghe chồng nói, cũng đành gạt bừa, không thể tìm ra lý do phản bác ông. Bà mím môi, liếc mắt nhìn Giản Tình cách đó không xa, cô sẽ là một người hòa giải tốt ư? Thôi, dù sao mình cũng không thể thay đổi quyết định của con trai, nó yêu ai thì cho nó lấy người đó vậy.

Nhảy một lúc, chân Giản Tình hơi mỏi, hơn nữa Phượng Khiêm đã bị người khác kéo đi, Giản Tình bèn tìm cái ghế dựa ngồi xuống nghỉ ngơi, được một lát thì bụng réo ùng ục.

Hai người họ vừa tan tằm đã đến đây, cơm chiều cũng chưa ăn, thử quần áo, làm kiểu tóc mất không ít thời gian, lại còn bỏ lỡ bữa tối ở nhà Phượng Khiêm. Vừa rồi anh đang định mang cô đi ăn, nào ngờ lại bị vài người kéo đi, mãi chưa thấy quay lại.

Đang suy nghĩ có nên qua bên kia tìm chút thức ăn bỏ bụng không, nhưng chưa kịp đứng dậy, dì Tề đã đi đến. Giản Tình đã gặp dì ấy vài lần, trước sau vẫn là khuôn mặt vô cảm, nghiêm túc tuân lệnh chủ nhân.

“Cô Giản, cậu chủ dặn tôi đưa cô đi dùng cơm trước, còn cậu ấy sẽ ăn sau”. Dì Tề không chỉ có dáng vẻ nghiêm túc, ngay cả cách nói chuyện cũng đơn giản, không thể hiện cảm xúc.

Giản Tình giật mình gật đầu, rồi đứng dậy theo dì ấy rời khỏi đại sảnh, nghĩ bụng dì Tề quả nhiên là người tốt.

Vừa vào nhà ăn, đã thấy Phương Linh ngồi ở trước bàn ăn hình chữ nhật, còn người đàn ông ngồi bên cạnh cô bé Giản Tình cũng không xa lạ gì – Viên Dịch.

Anh ta cũng tới dự tiệc?

Phương Linh nhìn thấy cô, liền vẫy tay gọi cô đến ngồi bên cạnh, “Chị dâu, dì Tề tự tay làm món sủ trường nhất là cơm rang hải sản, chị mau tới nếm thử. Nhẽ ra dì Tề đặc biệt làm riêng cho chị, không ngờ lại bị con mèo tham ăn này xơi trước”.

Viên Dịch đang vui đầu ăn, nghe thấy Phương Linh nói hẳn là mèo tham ăn thì khẽ nhú mày, giận dỗi nói: “Em có thấy con mèo tham ăn nào đẹp trai thế này chưa?”.

“Hừ, đồ kiêu căng”. Phương Linh cười hì hì mắng anh ta.

Nhìn hai người trêu ghẹo nhau, Giản Tình chỉ mỉm cười. Tuy cô thấy họ nói chuyện quá tự nhiên thì hơi kinh ngạc, nhưng không biểu hiện gì ra ngoài mặt.

Nhận lấy đĩa cơm rang từ tay dì Tề, ăn một miếng, quả nhiên rất ngon, so với mình nấu đúng là ngon hơn nhiều. Cô bèn ngẩng đầu lên nhìn dì, khen một câu: “Ngon lắm ạ”.

Dì Tề đứng bên cạnh, khoe miệng cười như hơi cong lên, nếu không chú ý thì sẽ không thấy được. Giản Tình đứng lúc nhìn thấy, nụ cười của cô càng thêm rạng rỡ.

Có đôi khi lấy lòng một người, chỉ cần một nụ cười ngọt ngào là đã đủ.

Vừa ăn cơm, vừa nghe Phương Linh và Viên Dịch nói chuyện trên trời dưới biển, không khí rất thoải mái. Qua cuộc đối thoại của bọn họ, Giản Tình phát hiện một điểm, đó là Phương Linh rất để ý đến Viên Dịch. Từng câu từng chữ, nhất cử nhất động của anh ta đều khiến cô bé xao động.

Thật ra, cô cũng không mấy ngạc nhiên. Viên Dịch là một người đàn ông xuất sắc, tướng mạo tốt, hoàn cảnh gia đình không tệ, hơn nữa còn có sự nghiệp thành đạt. Người đàn ông như vậy, thường dễ dàng trở thành đối tượng tuyệt vời của các cô gái.

Giữa chừng Phương Linh bị người ta gọi đi, nhà ăn chỉ còn lại Giản Tình và Viên Dịch, không khí thoáng chốc trở nên yên tĩnh.

Giản Tình đang muốn kiếm cớ rời đi, bỗng nghe thấy Viên Dịch mở miệng, “Cô không ngờ tôi cũng tới dự tiệc phải không? Nhà của tôi và nhà họ Phương thân thiết từ mấy đời nay, cho nên bình thường tôi rất hay lui tới”.

“À”. Nghe anh ta giải thích, Giản Tình chỉ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

“Chuyện áp phích trước đây, cô Giản có vấn đề muốn hỏi tôi chẳng?”. Viên Dịch cười hỏi cô.

Giản Tình ngẩng đầu nhìn anh ta, miệng khẽ đáp: “Chuyện quá khứ đã trôi qua, tôi không muốn nhắc lại”. Tuy cô có nhiều oán hận với chuyện ngày đó, nhưng giờ cô đã có được hạnh phúc. Chuyện không vui này đã sớm bị cô vứt lên chín tầng mây.

Viên Dịch nhìn gương mặt xinh đẹp trước mặt, vẻ lãnh đạm trong đôi mắt kia làm anh không tự chủ được, tim đập liên hồi. Trước kia anh từng yêu cô từ cái nhìn đầu tiên, bởi vậy cho dù anh có chuẩn bị tốt cỡ nào, chỉ cần chăm chú nhìn cô, trái tim anh lại xao động, đó là một loại cảm giác mang theo chút chua xót. Chỉ tiếc trong trái tim người con gái này đã sớm có người khác.

“Không truy cứu cũng tốt, thực ra xảy ra chuyện này, nguyên nhân chỉ có một, đó là muốn kiểm tra cô. Tuy nhiên, giờ cô có thể bình yên dự tiệc của nhà họ Phương, nếm thử món ăn do tự tay dì Tề chuẩn bị, chắc rằng cô đã vượt qua bài kiểm tra này từ lâu”.

Giản Tình buông thìa trong tay, cầm khăn tay bên cạnh lau miệng, rồi mới cười nói: “Tôi cảm thấy anh dùng từ “kiểm tra” là nghiêm trọng hóa vấn đề rồi”.

Viên Dịch nhú mày: “Tức là sao?”.

“Ba mẹ cảm thấy lo lắng khi con cái của mình sắp chung sống với một người họ không quen là chuyện rất bình thường, tôi có thể hiểu được”.

“Có thể hiểu được là tốt”. Viên Dịch cười khẽ, “Tóm lại, hy vọng cô sẽ hạnh phúc”. Đã đến lúc phải buông tay, chẳng qua con tim vẫn chưa chịu nghe lời.

“Đang nói chuyện gì vậy?”. Phương Khiêm bước vào, thấy Giản Tình làm mặt lạnh, còn sắc mặt Viên Dịch lại cô đơn, thì không nén nổi tò mò cất tiếng hỏi.

“Đang nói có phải anh đang bị thiên kim tiểu thư nào bám lấy không”. Viên Dịch trêu anh, đứng lên, “Tôi ăn no rồi, nơi này để lại cho hai người”.

Phương Khiêm cũng không hỏi nhiều, tiện tay lấy một thìa cơm Giản Tình chưa ăn hết bỏ vào trong miệng. Giản Tình muốn ngăn lại nhưng không kịp, cô bật cười: “Anh đói lắm à, di Tề còn để lại cho anh một ít, để em lấy giúp anh”.

Viên Dịch nhìn hành động vô cùng thân mật của hai người, không nói gì nữa, bước nhanh rời khỏi nhà ăn.

Cơm nước xong, Phương Khiêm không đưa Giản Tình trở lại đại sảnh, mà kéo tay cô, úp mở nói đưa cô đi xem căn cứ bí mật của anh. Giản Tình cười đi theo anh lên tầng trên cùng.

Thì ra mái nhà còn có một nhà kiếng trồng hoa, phát hiện này làm cho Giản Tình rất kinh ngạc. Cô ngắm nhìn vườn hoa, ngạc nhiên không thốt nên lời.

Bởi trời đã khuya, dưới ánh đèn mờ, bông hoa nào cũng xuất hiện một vầng sáng mờ nhạt, hư ảo.

Rất lâu sau, Giản Tình mới cúi đầu tán thưởng, “Đẹp quá!”.

Phương Khiêm ôm cô đi vào phía trong, đặt cô lên ghế dựa bên cạnh, cười nói: “Còn có thứ đẹp hơn, em nằm ở trên đó, sẽ có kỳ tích xuất hiện”.

Giản Tình thuận theo nằm xuống, nghe thấy anh nói: “Nhắm mắt lại”.

Thế là cô nhắm mắt lại, đợi một lúc, cảm giác được anh cũng nằm xuống bên cạnh, cô bèn hỏi: “Em có thể mở mắt được không?”.

Anh hôn lên vành tai cô, “Có thể”.

Giản Tình chậm rãi mở to mắt, lập tức bị những ngôi sao dày đặc trên trời hấp dẫn. Toàn bộ đèn trong nhà kiếng đều đã tắt, nóc nhà trong suốt được mở ra. Lúc này bọn họ đang nằm trên ghế, đối diện chính là bầu trời đêm bao la, vùng ngoại thành không khí trong lành, được ngắm sao thật là tuyệt.

Bầu trời đêm đẹp quá. Trong trí nhớ, lần cuối cùng cô ngắm sao là khi nào? Chắc là từ hồi tiểu học, Giản Tình không nhớ nổi, hẳn là chuyện rất xưa rồi.

Không ngờ hôm nay cô lại có thể cùng người mình yêu nhất, nằm bên nhau, ngắm nhìn bầu trời đêm đẹp đến nhường này. Cô cảm động, khóe mắt đã hơi cay xè.

Anh thì thâm bên tai cô: “Rất lâu trước đây anh đã quyết định, nhất định phải đưa người mình yêu nhất tới nơi này”.

Một giọt nước mắt lặng lẽ chảy ra từ hốc mắt Giản Tình, cô thật sự rất vui, vì người anh mang đến là cô...

“Nhìn kia, sao băng”. Lúc này anh đã gỡ bỏ vẻ chững chạc thường ngày, thay vào đó là sự hồn nhiên vui vẻ, ngay cả giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Giản Tình cũng thấy sao băng thoáng qua, vội vàng nhắm mắt lại.

“Em đang làm gì vậy?”. Anh hỏi.

“Cầu nguyện”. Cô cười trả lời.

“Có anh ở đây bên cạnh em, còn phải cầu nguyện nữa sao?”. Anh kiêu ngạo nói.

Giản Tình vui đầu vào lòng anh. Đúng vậy, đời này có anh, mong muốn của cô đã được thực hiện.

Nhưng cô vẫn tham lam cầu nguyện, cầu rằng bọn họ có thể vui vẻ bên nhau, hiểu nhau, yêu nhau, mãi mãi, vĩnh viễn...

38. Phiên Ngoại 01

Phiên ngoại 1.1: Boss thực kén ăn

Edit: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Phương boss xuất thân bắt phàm, khẩu vị kén ăn càng thêm bắt phàm, có thể nói là như giai đoạn bếp lò nguội lạnh. [Nghĩa là ko ăn gì hết á]

Do hoàn cảnh gia đình tốt, từ nhỏ Phương boss sơn hào hải vị ăn cũng đã ngấy, thậm chí là nhìn thấy đã muốn phun. Vì thế mỗi lần ăn cơm đối với boss mà nói, chính là một loại tra tấn, đồ ăn phương Bắc thì quá mặn, đồ ăn phương Nam lại quá nhạt. Thịt mỡ thì ngấy, hải sản thì tanh.....

Đầu bếp Phương gia cứ thay đổi hàng loạt lại hàng loạt, vẫn không thể tìm thấy đồ ăn hợp khẩu vị đại thiếu gia. Cứ ép buộc một thời gian dài như vậy, Phương mẹ thậm chí cảm thấy con mình bị mắc chứng bệnh kén ăn, một lần còn dẫn anh đi gặp rất nhiều bác sĩ tâm lý, làm cho anh phải phát ngân mới thôi.

Sau này Phương boss dần dần trưởng thành, bắt đầu hiểu được phải có chừng có mực. Không thể vì vị giác của mình mà ép buộc người khác không được ăn. Lâu dần lâu dần, anh cũng học được phải nhẫn nại, nhẫn nại ăn đồ ăn không hợp khẩu vị. Vì thế, tật xấu kén ăn của Phương boss nhìn có vẻ không trầm trọng, nhưng thực ra phải nhờ đến nỗ lực vô cùng mạnh mẽ của boss.

Chờ sau khi Phương boss ra nước ngoài du học, mới biết được thì ra tật xấu kén ăn của mình đáng đánh đòn đến thế nào. Đồ ăn trong nhà mặc dù không hợp khẩu vị, ít nhất còn có thể nuốt xuống, nhưng ra nước ngoài, một đồng lớn đồ ăn nhanh, chẳng khác nào một đồng lớn độc dược. Boss vừa ra nước ngoài một tháng, liền ước chừng gây đi mười cân. Không có biện pháp nào, Phương mẹ bèn mau chóng cử một đầu bếp ra nước ngoài phục vụ Phương boss. Chứ nếu để anh gây đi như vậy, không chừng đến ngày được về nước thì đã sớm mất đi cái mạng.

Vì thế, căn bản phải học bốn năm chính khóa, Phương boss chỉ dùng hai năm đã hoàn thành xong. Người khác cũng khen Phương boss thông minh, chân tướng sự thật, cũng chỉ có người đầu bếp đi theo Phương boss mới có thể hiểu rõ.

Chỉ nhanh như vậy đã hoàn thành việc học, đều là do bệnh kén ăn thúc bách a!!!

Chờ sau khi Phương boss tiếp nhận gia nghiệp của cha, quản lý tập đoàn Phương thị, qua vài lần xã giao, cha anh lập tức thành thần tượng anh sùng bái nhất. Trong bữa tiệc xã giao, chưa cần ăn gì, chỉ nhìn thịt cá cũng đủ làm anh phát ngấy. Không đợi anh bắt buộc mình mở miệng ăn, người bên ngoài đã muốn đi lên kính rượu.

Phương thức xã giao như vậy, làm cho yêu cầu luôn luôn nghiêm ngặt đối với đồ ăn của Phương boss hoàn toàn hồng mất .

Ngay tại thời điểm anh rất e ngại đối với đại bộ phận đồ ăn thì Giản Tình xuất hiện. Sự xuất hiện của cô giống như ánh mặt trời xuất hiện giữa đêm đen, tức thì thấp sáng vị giác tuyệt vọng của anh.

Phương boss tinh tường nhớ rõ, đó là tuần lễ thứ năm bọn họ chính thức hẹn hò. Thực ra Phương boss muốn đưa Giản Tình ra bên ngoài ăn cơm, không nghĩ rằng cô lại thuận miệng hỏi một câu: “Nếu không chúng ta tự mình mua đồ ăn về làm đi?”

Khi nghe đề nghị như thế, ý nghĩ đầu tiên của Phương boss là, cô biết nấu ăn sao?

Được rồi, đại bộ phận cô gái đều biết nấu cơm, nhưng nấu ra có thể ăn được hay không, thì còn phải xem xét.

Vì thế Phương boss ôm tâm lý hoài nghi đi theo Giản Tình mua đồ ăn, khi đó Giản Tình còn độc thân ở trong nhà trọ, chỉ có một phòng ngủ cộng thêm phòng bếp và toilet.

Lúc Giản Tình ở trong phòng bếp nhỏ bộn rộn, Phương boss còn tự hỏi một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng, chờ lát nữa nếu cô làm ra thứ không thể ăn được, anh có nên nói thẳng không? Hay là giả vờ thích ăn mà ngược đãi chính vị giác của mình?

May mà vấn đề Phương boss lo lắng cuối cùng không hề xảy ra, khi anh ăn một miếng thức ăn Giản Tình tỉ mỉ làm được, trong lòng Phương boss còn tính kế lâu dài – tương lai của anh về sau đều giao hết cho cô.

Phiên ngoại 1.2: Boss rất ích kỉ

Edit: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Hê hê, bạn Bi thích phiên ngoại nì lém lém ^^

=====

Người nào quen biết Phương boss đều khen ngợi anh có khí chất phi phàm, tao nhã thanh lịch, là một nam nhân rất phong độ, thành công. Nhưng có một người lại không cho rằng như vậy. Đó chính là người bạn gái thân của Giản Tình, Tần Tiểu Ý. Tần Tiểu Ý không chỉ không đồng ý với những quan điểm trên, cô còn rất muốn đề xuất ý tưởng đặt cho Phương boss một biệt danh đặc biệt — Phương keo kiệt. [Bi:]]

Tần Tiểu Ý chọn cho anh biệt danh như vậy, cũng không phải cố ý bịa đặt nói xấu anh. Cô có chứng cứ, dưới đây chính là danh sách liệt kê một phần nhỏ các chứng cứ của cô.

Tần Tiểu Ý muốn cùng Giản Tình đi dạo phố? Có thể! Nhưng tốt nhất phải đi dạo vào ban ngày, thời gian buổi tối của Giản Tình đều là của đại boss rồi. [Bi: *huýt sáo* thời gian làm giề hả a Khiêm]

Tần Tiểu Ý muốn cùng Giản Tình đi ra ngoài du lịch? Có thể! Nhưng thời gian không thể vượt quá ba ngày hai đêm, lúc này khả năng nhần nại của đại boss đã đạt tới cực hạn.

Tần Tiểu Ý xung đột cãi nhau với người trong nhà, muốn đến nhà bọn họ ở nhờ một buổi tối? Tuyệt đối không thể! Đại boss nói Tần Tiểu Ý, cô không thiếu tiền để thuê phòng khách sạn! Tần Tiểu Ý nói cô ra đi vội vàng không mang theo tiền, đại boss nói tôi có thể cho cô mượn tiền, nhưng phần trăm sẽ theo như luật cho vay nặng lãi.

Tần Tiểu Ý muốn đến nhà bọn họ ăn cơm, vừa ấn chuông cửa, Phương boss mở cửa vừa thấy là cô, liền không chút khách khí đóng cửa lại. Giản Tình ở phòng bếp hỏi là ai đến đây, Phương boss rất bình tĩnh nói là người muốn bán hàng đa cấp.

.....

Tổng kết đã đủ loại hành vi, Tần Tiểu Ý cảm thấy đặt cho anh biệt danh Phương keo kiệt này, quả thật là dựa trên thực tế hiển nhiên!

Kỳ thật Phương boss cũng không phải thật sự chán ghét Tần Tiểu Ý. Ngược lại, bởi vì công ty hai nhà có giao dịch kinh doanh, tác phong Phương boss xử sự với Tần Tiểu Ý vẫn rất là tốt đẹp. Về phần bình thường vì sao không muốn nhìn thấy cô ấy như vậy, điều này hoàn toàn phải quy tội tính độc chiếm của Phương đại boss.

Sau khi ở chung với Giản Tình, Phương boss liền cảm thấy mình luôn ở trong tình trạng vô cùng đói khát [Bi: hờ hờ....:”>], mà chỉ khi dính chặt với Giản Tình, loại đói khát nội tâm này mới có thể giảm bớt, cho nên anh không chấp nhận được có ai đến quấy rầy bọn họ ở chung, cho dù là chị em tốt nhất của Giản Tình cũng không thể được .

Tuy nhiên loại suy nghĩ nội tâm quá mức đen tối này, anh tuyệt đối sẽ không cho Giản Tình biết được. Khi cô hỏi vì sao anh với Tần Tiểu Ý lại như nước với lửa vậy, anh đưa ra đáp án là: “Mỗi khi nghĩ đến trước kia em ở chung vài năm với cô ta, trong lòng anh sẽ lại không cân bằng.” Sau đó cô gái nhỏ sẽ thật gần gũi trả lời anh: “Em về sau đều sẽ ở chung một chỗ với anh.”

Lời nói ngọt ngào tình cảm như vậy, anh nghe bao nhiêu cũng không chán. Cho nên cái cô gái họ Tần kia muốn gọi anh như thế nào, anh căn bản không thấy ngại. [Bi: khéo lại muốn gọi nhiều ý, sao a gian thế =.=]

Phiên ngoại 1.3: Boss thực ghen tị?

Edit: bichan

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Nếu có người nói sự nghiệp của đại boss thuận buồm xuôi gió, đại boss khẳng định sẽ gật đầu thừa nhận. Ở dưới tài lãnh đạo cơ trí của anh, khi Phương thị đối mặt với khủng hoảng tài chính toàn cầu vẫn có thể đứng vững không lung lay. Chỉ cần điểm này cũng đủ để chứng minh anh rất thành công.

Nếu có người nói tình yêu của đại boss thuận buồm xuôi gió, cho dù boss kiêu ngạo như thế nào, cũng không thể không lắc đầu cười khổ. Tình yêu của anh giống như trung gian giữa cuộc sống này, là chuyện tình trải qua ngọt ngào nhất cũng trải qua bất đắc dĩ nhất.

Việc cô gái nhỏ của anh không cho anh công khai tình cảm, anh coi như miễn cưỡng chấp nhận. Chỉ là ở công ty giả vờ không quen biết nhau thôi, việc này đối với anh không có gì khó khăn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, cô gái của anh là một cô gái rất xinh đẹp xuất sắc. Cô gái như vậy giống như một viên bảo thạch sáng chói, đặt trong bất kỳ góc nào cũng luôn luôn tỏa sáng bắt mắt. Cho dù cô tự giấu mình thì cũng không thể ngăn cản một đồng ong bướm vây xung quanh cô.

Chỉ cần nghĩ đến một đồng lớn đàn ông mang ánh mắt háo sắc như hổ rình mồi nhìn cô gái của mình, đại boss thật tức giận, chỉ hận không thể làm cho tất cả đàn ông biến mất hết. [Bi: thế anh là đàn gì =.=?]

Có lần Phương đại boss nghe nói một thực tập sinh ngày nghỉ đến làm công, vừa làm vừa có cử chỉ rất ân cần đối với Giản Tình thì lập tức cảm thấy khó chịu. Ngày hôm sau người ta không thấy thực tập sinh kia đến nữa. [Bi: một phút mặc niệm bắt đầu =.=]

Sau này, toàn bộ công ty lại truyền tai nhau ồn ào huyền náo, nói Thái Minh Cường đang điên cuồng theo đuổi trưởng ban Giản Tình, đại boss rốt cục nổi điên, nghĩ rằng Thái Minh Cường, người giỏi lắm, vừa điều đến tổng công ty chưa bao lâu người đã vô pháp vô thiên? [ko theo luật pháp, coi trời bằng vung] Ngay cả cô gái của đại boss người cũng dám theo đuổi (lời tg: boss đã mất đi lý trí, bọn họ không nói, ai biết Giản Tình là cô gái của đại boss!!!) quả thực là chán sống rồi.

Boss rất tức giận, hậu quả thật nghiêm trọng! Lập tức cầm lấy điện thoại gọi cho bộ quản lý nhân sự, còn không kịp ấn số, cô gái của anh đã gọi điện thoại cho anh, muốn anh buổi tối về nhà sớm một chút, vì thế, lửa giận ngập trời lập tức bị thanh âm mềm nhũn của cô gái nhỏ dập tắt. Sau đại boss nghĩ lại việc này, thì lại cảm thấy cô gái nhỏ gọi điện thật đúng lúc, bằng không anh thật sự đã trở thành bạo quân chém giết trung thần.

Tuy nhiên Thái Minh Cường mặc dù không bị xử trảm, nhưng kết cục cũng không tốt đẹp gì. Boss vì giải hận, vẫn thật lạm dụng chức quyền phái hắn đi công tác khắp nơi trên thế giới, biến hắn thành một “Điều nhân” [ng‘ chim] chân không chạm đất.

Sau lại vì bên ngoài Giản Tình xuất sắc, có người đề nghị cô đảm nhiệm chức vụ trưởng phòng quan hệ xã hội, đề nghị này lập tức bị đại boss giết chết. Nực cười, cô ở bộ thị trường làm một trưởng ban nhỏ đã thu hút nhiều người đến nhìn trộm như vậy, chờ cô lên làm trưởng phòng quan hệ xã hội, cả ngày phải xuất đầu lộ diện xã giao ở bên ngoài, lại còn phải đi gặp mặt, hậu quả sau đó không cần tưởng tượng cũng biết là sẽ như thế nào.

Cho nên để Giản Tình làm trưởng phòng quan hệ xã hội, đừng bao giờ nghĩ đến!

Mà Giản Tình đáng thương vĩnh viễn cũng sẽ không biết, một cơ hội thăng chức duy nhất của cô cứ như vậy bị nam nhân cô yêu nhất bóp chết! [Bi: xương chị quá (]]

39. Phiên Ngoại 02

Trước khi vào làm ở Phương thị, Giản Tình đã hai lần đổi công tác. Nguyên nhân khiến cô phải đổi công tác, xét cho cùng vẫn do dung mạo của cô rước họa, bị quấy nhiễu tình dục trong văn phòng. Nhân viên nữ đi làm đều có khả năng gặp tình huống này, chứ đừng nói đến Giản Tình là một đại mỹ nhân còn đẹp hơn cả búp bê. Do đó cô gặp phải chuyện xấu hổ này cũng không có gì lạ lùng.

Cho đến khi vào Phương thị, môi trường làm việc nghiêm túc ở đây mới làm Giản Tình thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng lượng công việc cô phải làm có khi gấp đôi công ty khác, nhưng có cơ hội thể hiện năng lực của mình, một chút cũng không sao.

Kỳ thật bạn tốt của cô là Tần Tiểu Ý vẫn luôn mời Giản Tình đến công ty của ba cô ấy làm việc, nhưng luôn bị Giản Tình từ chối. Vì quan hệ của hai người quá mức thân mật, cô càng không thể nghe theo Tần Tiểu Ý đến đó làm.

Về sau, khi Tần Tiểu Ý biết cô đến Phương thị làm việc, câu đầu tiên nói là: “Phương thị có một giám đốc đẹp trai đến không còn thiên lý.”

Lúc ấy, Giản Tình cũng chỉ coi đó là lời nói vui đùa, sau khi cười xong thì cho ngay ra khỏi đầu. Đến khi tận mắt nhìn thấy vị giám đốc “đẹp trai không còn thiên lý” này, cô mới biết Tần Tiểu Ý vốn không hề nói đùa.

Giản Tình chỉ là một nhân viên mới vào công ty, căn bản không có cơ hội nhìn thấy giám đốc. Thỉnh thoảng cô mới nghe được vài câu về anh từ các đồng nghiệp khác. Tuy rằng chỉ biết chút ít nhưng cô có thể khẳng định, các đồng nghiệp nữ xung quanh rõ ràng rất sùng bái vị giám đốc này.

Lần đầu tiên nhìn gần Phương Khiêm là sau khi Giản Tình vào Phương thị làm việc được hai tháng. Ở trong lòng Giản Tình, lần gặp gỡ trong nháy mắt đó, chính là khoảng khắc cô cả đời khó quên.

Hôm đó, cô tới công ty làm việc sớm như mọi ngày, nhưng làm cho cô kinh ngạc là các đồng nghiệp khác cũng văn phòng cũng phá lệ đến sớm. Còn có vài đồng nghiệp nữ lấy gương nhỏ trong túi xách ra, chiếu Đông, nhìn Tây, chăm chú xem lại nhan sắc.

Thế trận long trọng như vậy, Giản Tình nhìn đến hoa mắt, cảm thấy rất tò mò, bèn tìm một người có vẻ quen thuộc hỏi qua, mới biết rõ ngọn nguồn sự tình.

Thì ra hôm nay, giám đốc của một xí nghiệp ngoại quốc cùng hợp tác với Phương thị tới thăm. Người tiếp đãi vị giám đốc ngoại quốc này, chính là nhân vật truyền kỳ trong miệng của đồng nghiệp, ông chủ của Phương thị – Phương Khiêm. Ngay cả ông chủ cũng coi trọng muốn đích thân tiếp đãi vị này, các phòng ban ở dưới, đương nhiên càng phải chuẩn bị sẵn sàng, nghênh đón quân địch.

Về phần các đồng nghiệp nữ vì sao chú trọng về ngoài như vậy, đương nhiên là hy vọng có thể được Phương tổng chú ý đến. Dù sao cơ hội tiếp xúc gần gũi với anh là rất hiếm hoi.

Lúc này, nhìn đồng nghiệp quanh mình nóng ruột, Giản Tình lại càng tò mò hơn về vị giám đốc đầy năng lực lại vô cùng đẹp trai đó. Trang web công ty mặc dù có ảnh của anh, nhưng anh chụp từ rất xa, có ảnh chụp gần một chút, lại là chụp nghiêng một bên mặt. Xem qua những tấm ảnh đó, ấn tượng đầu tiên của Giản Tình đối với vị giám đốc này là anh rất lạnh lùng.

Bởi vì chưa từng gặp giám đốc, nên ở trong lòng Giản Tình, Phương tổng cũng chỉ là người cấp cho cô tiền lương cơm áo, tiền phụng dưỡng cha mẹ. Nhưng do ảnh hưởng của các nữ đồng nghiệp quanh mình, cô vẫn cầm túi xách đi vào toilet trang điểm qua.

Có người, nhìn thấy anh hàng trăm hàng nghìn lần, quay người lại có thể quên ngay lập tức. Lại có người, chỉ một khoảnh khắc nhìn thoáng qua, cũng có thể ghi tạc mãi ở trong lòng.

Giản Tình mở to mắt nhìn về phía đoàn người đang nối nhau đi vào bộ phận thị trường. Trong phút chốc, thời gian dường như ngừng lại, bộ dáng cực kỳ đẹp trai kia không hề báo động trước đã xông vào trái tim chưa kịp phòng bị của cô.

Sau đó Giản Tình hiểu được, động tâm, gần như chỉ cần một giây như vậy là đủ rồi.

Đôi mày kiếm anh khí bức người kia, ánh mắt không giận mà vẫn sắc bén uy quyền kia, khóe miệng nhợt nhạt gợi lên ý cười kia, tất cả đều làm cho cô khó có thể dời mắt. Người đàn ông này rất lạnh đậm, lại làm rung động lòng người.

Thế là, giám đốc Phương thị trong lúc vô tình, đã lấy đi trái tim của một nhân viên không ai biết đến.

Giản Tình chưa có một cuộc tình nào, cũng chưa bao giờ vương tình với ai, tâm trạng thăm mẩn một người này là hoàn toàn xa lạ với cô. Loại cảm giác vừa ngọt ngào lại vừa khổ sở, tuy không dễ chịu, nhưng lại không thể đem vứt bỏ.

Giản Tình cảm thấy đầu óc của mình bắt đầu trở nên ngây ngốc, ảo tưởng về tình yêu. Cô thường xuyên ảo tưởng ở một nơi nào đó, vào một lúc nào đó có thể ngẫu nhiên hội ngộ cùng trái tim người kia, cũng ảo tưởng trái tim người kia có thể phát hiện cô, chú ý đến cô, sau đó yêu thương cô.

Nhưng dù sao đó cũng chỉ là ảo tưởng, trong thực tế, hai người bọn họ sống ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Anh ở trong thế giới của kẻ hồ phong hoán vũ, mà cô chỉ có thể trốn trong thế giới của mình, lặng lẽ nghe tin tức về anh.

Sau này, khi Giản Tình trở thành cô gái hạnh phúc nhất, rúc vào trong lòng anh âu yếm, ngẫu nhiên nhớ tới lúc đó ôm ấp tình cảm, trong lòng lại có chút phiền muộn. Tuy nhiên, vì đã trải qua một quãng thời gian yêu thầm khổ sở, cô mới càng quý trọng những tháng ngày hai người bên nhau.

Mà cô khi đó cũng không hề ôm hy vọng xa vời với tình cảm này.

Có một lần Tần Tiểu Ý rủ cô đi ăn cơm, nói đủ chuyện đông tây nam bắc, sau đó rất tự nhiên nói đến những tin đồn về giám đốc Phương thị. Đương nhiên người kể là Tần Tiểu Ý, Giản Tình chỉ phụ trách nghe là đủ.

“Nghe nói bạn gái bây giờ của Phương giám đốc là một người mẫu, gia thế cũng không đơn giản. Riêng tính toán cổ phần của xí nghiệp gia tộc mà cô gái này nắm giữ trong tay cùng vài triệu tài sản, mọi người đã có thể dự đoán, tình yêu của Phương tổng lần này, mười mươi sẽ đơm hoa kết quả.”

Giản Tình uống một ngụm nước trái cây, chỉ cảm thấy bình thường cô thích nhất nước trái cây, hôm nay uống lại thấy chua xót khó có thể nuốt trôi.

Cô miễn cưỡng nở một nụ cười: “Tin tức của cậu nhanh thật đấy.”

Tần Tiểu Ý cười hắc hắc: “Cả ngày đi theo ba mình gặp những kẻ có tiền, tin tức có thể không nhanh nhạy sao?”

“Chẳng qua đại thần của công ty cậu thành hôn, phỏng chừng có rất nhiều cô gái tan nát trái tim.” Tần Tiểu Ý vui mừng trên nỗi đau khổ của người khác, nói.

Giản Tình nhìn chằm chằm bàn ăn đầy ắp trước mắt nhưng không thấy ngon miệng chút nào. Cô cúi đầu thở dài một hơi, cười cười: “Chắc là vậy rồi.” Mà chính cô, cũng nằm trong hàng dài nữ nhân viên tan nát cõi lòng đó.

“Tiểu Tình, mình cảm thấy cậu gần đây cứ là lạ, có phải ở công ty lại xảy ra chuyện gì không?” Tần Tiểu Ý đưa tay nâng cằm Tiểu Tình lên, nhìn phải ngó trái một hồi. Hai người bọn họ làm bạn không phải chỉ một, hai năm, cho dù trên người đối phương chỉ có điểm nhỏ không ổn, đều có thể nhìn qua là biết ngay.

Giản Tình giữ lấy tay cô, bĩu môi kháng nghị: “Mình thì có thể xảy ra chuyện gì?”

“Có phải lại có người quấy rối cậu không?”

“Không phải, cậu đừng đoán bậy.”

Tần Tiểu Ý hỏi không ra vấn đề, cũng không truy vấn thêm: “Nếu làm việc quá mệt, qua chỗ mình làm đi, mình sẽ chăm sóc cậu thật tốt.”

“Mình có chân có tay, sao cần cậu chăm sóc.” Giản Tình phản đối.

Đối với vấn đề bàn đi luận lại đến giờ vẫn không có kết quả này, Tần Tiểu Ý cũng không làm mọi chuyện rối rắm thêm, lập tức nhớ tới mục đích hôm nay cô hẹn Giản Tình đến đây, bèn lấy từ trong túi xách hai thiệp mời: “Này, thứ bảy cùng mình đến nơi này đi.”

Giản Tình đưa tay lấy tấm thiệp, nhìn rõ là thiệp mời vũ hội của người giàu thì vẻ mặt khó hiểu hỏi cô: “Cho mình cái này làm gì?”

“Người này có ảnh hưởng rất lớn ở thành phố S, lần này mở vũ hội mời khách, cơ bản đều là nhân vật thế gia nổi tiếng.” Tần Tiểu Ý kiên nhẫn giải thích.

“Việc đó càng không liên quan tới mình.”

“Làm sao có thể không liên quan, cậu chừng này tuổi rồi, cũng nên nói chuyện yêu đương đi. Nơi đó đàn ông đẹp trai, nhiều tiền chất đống, cậu tùy ý lựa chọn.”

Giản Tình ngây ngốc một lúc, lập tức bị sắc mặt bà mối của cô làm cho tức cười: “Sao đột nhiên lại muốn làm bà mối cho mình?”

“Mình đã muốn làm lâu rồi, cậu đi chứ? Nghe nói Phương giám đốc của các cậu cũng tham dự.”

Bởi những lời nói này của Tần Tiểu Ý, Giản Tình dao động. Buổi tối thứ bảy, cô mặc trang phục sang trọng, cùng Tần Tiểu Ý đi dự vũ hội.

Cũng bởi vì tham dự vũ hội này, trái tim cô cùng người kia có cơ hội đến với nhau. Sau này, Giản Tình nhớ lại, cảm thấy lúc đó mình vô cùng dửng dưng, rõ ràng là người rất dễ thẹn thùng, nhưng bởi vì trong lòng có tình cảm với người kia, mà cổ lầy dửng dưng khí tiến lên từng bước.

May mắn khi đó cô dửng dưng, xúc động, cũng may mắn dửng dưng của cô có thể được đối phương đáp lại, nếu không, bọn họ sau này, căn bản cũng chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Trước đây mặc dù cũng đã vài lần đi dự vũ hội cùng Tần Tiểu Ý, nhưng cảnh tượng xa hoa như lúc này, Giản Tình vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. Bởi vì có bề ngoài xinh đẹp, hơn nữa lại trang điểm tỉ mỉ, Giản Tình dễ dàng thành mục tiêu truy đuổi của ánh mắt những người đàn ông độc thân. Vì Tần Tiểu Ý cố ý giật giây, cũng có vài người tới nói chuyện cùng cô. Chẳng qua đối phương trăm người như một vừa đến liền hỏi về gia thế nhà cô, điều này làm cho Giản Tình đỏ mặt khóc dở cười. Chẳng lẽ người có tiền đều quan tâm lợi ích như vậy sao?

Vì Tần Tiểu Ý bị người quen biết kéo đi nói chuyện, Giản Tình một mình ở hội trường đi lại một vòng, cũng không thấy được người trong lòng mình muốn gặp, không khỏi cảm thấy nản lòng. Đã sớm biết như vậy, không hiểu vì sao vẫn chạy tới nơi này, hành vi điên cuồng chỉ để thấy anh một lần, quả thật là cực kỳ buồn cười.

Để tránh một vài người muốn đến mời khiêu vũ, Giản Tình chỉ có thể rời khỏi vũ hội đi vào một hoa viên nhỏ. Bởi lúc này đúng là lúc vũ hội sôi động nhất, trong sân hầu như không có một bóng người. Giản Tình tùy ý tìm một chiếc ghế dài ngồi xuống. Một khắc yên tĩnh này làm cho cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm, trong lòng cũng nhận thức càng sâu. Xã hội thượng lưu với cô thật sự là cách xa vạn dặm, mà người trong lòng của cô kia, cách cô cả mấy triệu năm ánh sáng.

Đang lúc cô đắn đo có nên về nhà trước hay không, thì một cuộc đối thoại cách đó không xa truyền đến. Nghe lên người ta nói chuyện là không tốt, nhưng thanh âm kia, cho dù chỉ nghe qua một lần, cô cũng quả quyết mình không nhận nhầm.

Phương Khiêm? Sao anh lại ở đây?

Ma xui quỷ khiến thế nào, Giản Tình không những không dời đi, ngược lại còn xê dịch lại gần để bụi cây che khuất mình. Biết rõ làm vậy là không đúng, nhưng cô chỉ muốn nghe giọng nói của anh một chút mà thôi.

“Hôm nay nhiều người quen biết ở đây như vậy, anh vẫn tỏ ra thờ ơ, lãnh đạm. Anh có biết điều này làm cho em rất khó xử không?” Cô gái vừa ủy khuất vừa tức giận, mà phần tức giận nhiều hơn, lên án anh

không tốt.

“Anh xưa nay vẫn luôn như vậy, bọn họ cũng đã biết.” Ngữ khí anh lạnh lùng, nghe không ra cảm xúc gì. Xem ra có lẽ cô gái kia muốn cố tình gây sự.

“Em là bạn gái của anh, chứ không phải bạn bè bình thường, anh không thể đối với em đặc biệt một chút sao?” Cô gái nói, giọng nghẹn ngào.

Anh trầm mặc một hồi, mới chậm rãi lên tiếng: “ Anh không muốn đến nơi này, là em yêu cầu, anh mới đến.”

“Nếu anh không tình nguyện tới đây thì anh có thể đi rồi, em cũng chẳng cần anh phải theo em.” Cô gái dậm chân khóc thành tiếng, sau đó lại nghe tiếng thét chói tai vang lên: “Phương Khiêm, bây giờ anh mà đi, mọi chuyện giữa chúng ta xem như kết thúc!”

Giản Tình có chút ngây ngốc. Cô vốn chỉ muốn nghe một chút giọng nói của anh, không ngờ lại được thấy một màn kịch chia tay. Điều này thực sự làm cô bất ngờ.

Gió đêm hơi lạnh, Giản Tình chỉ mặc một lễ phục mỏng. Một trận gió thổi tới, làm toàn thân cô sởn gai ốc.

“Nghe đủ chưa?”

Không biết từ khi nào, anh đã đứng ở sau cô. Ánh trăng xuyên qua lùm cây cối xanh um tươi tốt, loang lổ chiếu trên người anh. Ngũ quan tuần mỹ, trong bóng đêm càng tăng thêm vài phần mỉa mai.

Giản Tình ngơ ngác nhìn anh, cảm thấy mình như đang ở trong giấc mộng, vô cùng hư ảo.

40. Phiên Ngoại 03

Mặc dù trong lời nói của anh mang theo ý trách cứ nhưng cũng không có vẻ gì là tức giận. Anh chậm rãi tiến về phía cô, ngũ quan tuần mỹ cũng theo đó mà tới gần. Giản Tình nhìn vào trong mắt anh, cảm thấy như đang bị hút hồn.

“Xin lỗi...” Thật lâu sau cô mới đứng lên, thấp giọng lắm bầm.

Giọng nói của cô nhẹ đến nỗi chỉ cần một trận gió thổi qua cũng dễ dàng làm phát tán ra xung quanh.

Phương Khiêm nhìn cô gái xinh đẹp động lòng người trước mắt, tâm trạng dâng lên một cảm giác quen thuộc. Bọn họ hẳn là đã từng gặp mặt, chỉ là anh không nhớ ra. Cô gái này thật xinh đẹp, chẳng qua đang đêm lại đơn độc ở đây làm người ta không khỏi có ý nghĩ kì quái.

Nghe được cô chủ động giải thích, Phương Khiêm cười khẽ một tiếng, thuận miệng hỏi: “Chúng ta đã từng gặp nhau?”

Giản Tình không nghĩ rằng anh lại hỏi như vậy, cô vừa giật mình lại vừa mừng thầm: “Tôi là nhân viên của Phương thị, tên là Giản Tình.” Nếu giờ trước mắt không phải là người đàn ông đã đi vào trong trái tim cô, thì cô khẳng định mình sẽ không vội vàng giới thiệu như vậy Tình yêu, quả nhiên có thể làm người ta tăng thêm dũng khí.

Phương Khiêm nhú mày, vươn tay lên: “Xin chào.”

Thấy anh vươn tay, Giản Tình cũng vội vàng nắm tay anh, tim đập dồn dập: “ Xin chào.”

Phương Khiêm nhìn cô: “Cô ở lại vui vẻ, tôi đi trước.” Vừa nói xong, anh liền xoay người rời đi. Vũ hội đêm nay làm anh rất khó chịu, quyết định tới nơi này quả thực là sai lầm. Người đàn bà kia muốn chia tay thì anh đáp ứng, anh không hơi sức đâu mà đi ứng phó với cô ta.

Vừa quay người đi, anh chợt nghe Giản Tình nói: “Phương boss, vì sao không chờ một lát? Bạn gái anh hẳn là hy vọng anh vào trong. Nếu anh không đuổi theo, tôi tin cô ấy sẽ nhanh chóng ra đây thôi.”

Nghe cô nói như vậy, Phương Khiêm cười nhạt, cũng thấy chút hứng thú: “Cô khẳng định cô ta sẽ ra đây? Vì sao?”

“Vừa rồi nghe bạn gái anh nói chuyện, tôi cảm giác được cô ấy rất yêu anh, chỉ mong muốn anh quan tâm đến cô ấy. Nếu như không thấy anh đi vào, cô nhất định sẽ ra ngoài tìm anh.”

Phương Khiêm ngẫm cô, thản nhiên nói: “Quả nhiên cô đã nghe thấy hết.”

Một làn mây hồng lập tức đáp trên má Giản Tình, cô vội nói: “Xin lỗi...” Đại boss ngay cả tổn hại người khác cũng thật thản nhiên.

Chỉ thấy Phương Khiêm xoay người một cái, đi đến chiếc ghế dài ngồi xuống: “Vây đợi chút xem.”

Thế là hình thành một cảnh sắc tĩnh mịch làm nền, còn hai người một đứng một ngồi tạo ra hình ảnh rất kỳ quái.

Không khỏi dự liệu của Giản Tình, chưa đến năm phút đồng hồ, một cô gái cao gầy vội vàng chạy ra từ trong đại sảnh. Giản Tình đang muốn quay đầu nói cho Phương Khiêm, không ngờ lại bị anh dùng sức kéo xuống. Chỉ thấy anh vươn tay đặt lên môi trên của cô, ý bảo cô đừng lên tiếng. Tình thế cấp bách cùng hành động thân thiết này làm Giản Tình ngây ra như phỗng, toàn bộ dây thần kinh trên người đều bãi công, chỉ còn lại cảm giác hơi lạnh của đầu ngón tay tiếp xúc với làn môi cô. Giờ nhiệt độ đã tăng lên nhanh chóng đủ để làm bỏng cô.

Chỉ thấy cô gái vội vàng chạy ra sân, nhìn trái phải xung quanh xong, lại chạy ra ngoài cửa chính, không phát hiện bóng người, liền dùng sức đạp đôi giày cao gót lên trên mặt đường phát ra âm thanh vang dội. Sau khi xác định thật sự không có ai, cô mới ủ rũ trở lại sân, bước vào đại sảnh.

Nhìn cô gái biến mất ở sau cửa, Giản Tình mới phục hồi lại tinh thần. Phương Khiêm đã buông cô ra, ngồi trở lại trên ghế.

Giản Tình khó hiểu nhìn anh: “Cô ấy đuổi theo đến đây, sao anh lại không ra gặp?”

Phương Khiêm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm, giọng nói trầm thấp: “Tôi không hơi sức đi ứng phó với sự yếu ớt của cô ta, chia tay chỉ là chuyện sớm muộn.”

Nghe lời nói của anh Giản Tình rất không đồng ý. Thái độ đối đãi của người này với tình cảm thật sự rất lạnh lùng, chẳng trách bạn gái anh lại làm ầm lên. Người đàn ông như vậy quả nhiên vẫn thích hợp với vị trí ở trên cao, làm cho người khác cứ vậy mà sùng bái anh, nhưng không người nào có thể chiếm giữ anh.

Cuối cùng, cô vẫn không nhận được hỏi anh: “Tình cảm đối với anh chỉ là một loại gánh nặng thôi sao?”

Nghe cô chất vấn, Phương Khiêm than nhẹ một tiếng, đứng lên: “Chỉ là tôi không có nhiều thời gian như vậy.” Anh có rất nhiều chuyện cần giải quyết, thật sự không có thời gian suy nghĩ cho bạn gái. Nếu các cô không chịu nổi, thì cũng không cần thiết phải dây dưa làm gì.

Anh luôn tin rằng anh cần tình cảm, nhưng cũng không muốn biến nó trở thành sự trói buộc. Lúc này anh ngàn vạn lần không nghĩ tới, cô gái trước mắt sẽ trở thành người làm tâm tư anh đảo điên.

Phương Khiêm nói xong lời này, liền xoay người rời đi, Giản Tình nhìn bóng dáng anh thật lâu, có một câu nghẹn lại ở cổ họng mà cô chưa kịp nói. Cô muốn nói: “Bởi vì anh chưa gặp đúng đối tượng của mình, cho nên mới cảm thấy lãng phí thời gian.”

Ai mà ngờ được, cô lại chính là người đó của anh.

Đề tài nữ nhân viên trong công ty bàn tán nhiều nhất hiện nay, chính là giám đốc đã chia tay với bạn gái. Vốn tưởng cô gái kia có thể trở thành con dâu tiêu chuẩn của Phương gia, ai ngờ họ lại chia tay nhanh như vậy. Mọi người tuy kinh ngạc nhưng trong lòng cũng mừng thầm. Ở thời đại này, hoàng tử không nhất thiết phải lấy công chúa, chim sẻ tùy lúc cũng có thể biến thành phượng hoàng.

Vui vẻ nhất vẫn là đa số nữ nhân viên Phương thị. Chỉ cần boss độc thân là tốt rồi, biết đâu kỳ tích sẽ xảy ra trên chính người mình. Nhưng nói cho cùng, dù boss không độc thân, kỳ tích cũng có thể xuất hiện bất cứ lúc nào. Vì vậy mà gần đây, mấy cô gái ý đồ xấu này luôn luôn tràn ngập sức sống.

Giản Tình vì hai ngày trước gặp được đại boss mà tâm trạng kích động hồi lâu, cảm xúc lúc này như lắng đọng lại. Bình thường cô luôn nghĩ rằng, một người đàn ông thành công như Phương Khiêm, tâm tư hoàn toàn để vào sự nghiệp, thì có bao nhiêu tình lực phân phát cho những người bên cạnh? Chính anh cũng nói, anh không có sức lực ứng phó với bạn gái nhu nhược. Người như anh, chỉ có thể đứng từ xa ngắm nhìn, mà không thể chạm đến được.

Người đàn ông hoàn mỹ như anh, dù đã được định trước là độc được của phụ nữ, nhưng có mấy người có thể ngăn cản mình đến gần anh? Ngay cả những người không đòi hỏi gì, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cũng đã đánh mất cả hồn vía. Sợ rằng bây giờ anh chỉ cần hướng về phía cô ngoắc ngoắc ngón tay, cô cũng sẽ vứt bỏ lý trí, như con thiêu thân không sợ chết lao vào lửa.

Tự đáy lòng, Giản Tình luôn nhắc nhở mình phải tỉnh táo. Hành vi thâm mểm đại boss chẳng khác gì mơ mộng hão huyền. Cô chỉ biết lạc lối trong chính sự luyến ái của bản thân, dù cố gắng kìm nén bao nhiêu thì trái tim đang đập rộn ràng bên trong cũng đã sớm không theo sự khống chế của cô. Bên cạnh chỉ cần một chút biến động nhỏ, chỉ cần một chút tin đồn về anh, cô đều im lặng nghe ngóng thật cẩn thận. Cho dù các cô đang bàn luận boss mặc quần áo nhãn hiệu gì? Boss thích ăn gì? Boss thích đi du lịch ở đâu?... Những tin đồn vặt vãnh như vậy, nhưng cô đều nghe một cách say sưa, chăm chú.

Vì thế, kết luận chỉ có một, cô điên rồi.....

Một tháng sau, nữ nhân viên công ty yên lặng trở lại, vì đại boss của các cô lại bắt đầu yêu đương. Đối tượng lần này là đại mỹ nhân của ngành giải trí. Nghe nói đại minh tinh này đã sớm để ý tới Phương boss, còn từng công khai rằng Phương Khiêm là mẫu người lý tưởng của cô ta. Lần này vừa mới đi cùng Phương boss, cô ta đã vội vã tuyên truyền khắp nơi. Xem ra vị trí con dâu tương lai của Phương gia, đại mỹ nhân đã nắm chắc trong tay.

“Xem tác phong thường ngày của cô ta, có thể lên làm Phương thiếu phu nhân mới lạ.” Đồng nghiệp trong văn phòng Giản Tình bất bình.

“Đúng vậy, nghe nói trước đây cô ta dùng rất nhiều thủ đoạn mờ ám để nhận được vị trí nữ chính.” Một người khác khinh thường nói.

“Mắt nhìn người của boss chúng ta gần đây kém thật, lần này sao lại nhầm trúng cô ta chứ?”

“Đâu phải, tôi nghe trợ lý của boss kể, boss chỉ ăn cơm cùng cô ta một lần, cô ta liền phóng đại quan hệ hai người lên.”

“Là vậy sao? Thật không biết xấu hổ.”

“...”

Giản Tình yên lặng làm việc, nhập tư liệu vào máy tính, sửa rồi lại sửa, nhưng vẫn không thể tập trung. Phần báo cáo này cô đã làm trong hai ngày, nếu còn kéo dài nữa thì nhất định trưởng phòng sẽ bốc hỏa. Đúng lúc này, bên cạnh lại có một đám người như cổ tình làm phiền cô, líu ríu nói không ngừng.

Gần đây những phương án cô đưa lên rất được quan tâm, phản ứng của thị trường rất khả quan. Trưởng phòng cũng đã ám chỉ với cô, muốn cô biểu hiện cho tốt, về sau sẽ có cơ hội thăng chức. Nhưng tâm trạng như hiện nay, không bị đuổi việc đã là may mắn rồi.

Lại hẹn hò sao? Đúng vậy, bên cạnh anh đâu có thiếu phụ nữ. Nhưng nếu không thừa sức đối đãi với người bên cạnh thì tại sao lại muốn hẹn hò chứ?

Buổi tối, Giản Tình mua bia, gọi Tần Tiểu Ý đến nhà cô ăn lẩu. Trong nhà trọ nhỏ hẹp, hai cô gái mặc áo ngủ, ngồi ở chiếc ghế đầu cạnh bàn, khí thế ngất trời mà ăn lẩu cay.

Giản Tình uống một lon rồi lại một lon. Không biết là bị nóng người hay do mùi rượu kích thích mà hai gò má trắng nõn đỏ rực lên, nhìn rất đáng yêu.

Tần Tiểu Ý uống hết một lon bia, trừng mắt nhìn: “Nha đầu chết tiệt kia, mình hỏi cậu có chuyện gì xảy ra? Dám không nói cho mình biết, cậu muốn chết phải không?”

Giản Tình tửu lượng không tốt bằng Tần Tiểu Ý, mới uống mấy lon, người đã choáng váng chóng mặt, lơ mơ nói: “Tình yêu chẳng thú vị chút nào... Không, phải nói là rất buồn chán.” Vừa nói xong, lại ngửa đầu uống một ngụm lớn.

Tần Tiểu Ý vừa nghe cô nói đến tình yêu, lập tức thấy phấn chấn, lớn tiếng reo lên: “Giản Tình, cậu được lắm. Mỗi lần mình thích ai đều kể hết cho cậu, chỉ còn thiếu số lần lên giường là chưa nói thôi. Vậy mà giờ cậu dám giấu mình à?”

Giản Tình nhìn cô cười: “Mình yêu đương thì sao không dám nói cho cậu. Vấn đề là người ta phải để ý tới mình chứ.”

“Sao, cậu muốn hẹn hò mà còn có người không để ý tới cậu?” Tần Tiểu Ý vẫn còn nhớ rõ, ngày xưa người theo đuổi Giản Tình nhiều như cá đổ về sông, từ em trai vị giáo sư mới vào đến những ông thầy độc thân trong trường, nhưng Giản Tình không hề đáp lại. Mấy người kia biết không thể nói chuyện yêu đương với học trò, nhưng vẫn lãng phí thời gian theo đuổi cô. Bây giờ, cô muốn hẹn hò, lại có người không muốn. Rốt cuộc là người nào có mắt không trông vậy?

“Tiểu Tình, ý của cậu, là cậu yêu thầm người ta sao?”

Giản Tình ngửa đầu tiếp tục uống rượu, sau đó lau miệng, thành thật gật đầu thừa nhận. Quai áo ngủ của cô theo hành động đó mà trượt xuống dưới, để lộ ra bộ ngực đầy đà, ngay cả thân là phụ nữ như Tần Tiểu Ý nhìn mà cũng thấy khô cả miệng.

“Là... là người trong công ty cậu?”

Giản Tình tiếp tục gật đầu, người đã hơi lão đảo, nhìn như sắp ngã.

“Là ai vậy, mình có quen không?”

Giản Tình vẫn gật đầu, nhưng lúc này cô mới gật đầu một cái, người đã nằm úp sấp trên bàn, chỉ thấy miệng cô hơi mấp máy: “Mình... thích... Phương boss.”

Tần Tiểu Ý cảm thấy như có một tia chớp xẹt qua não cô, “ầm ầm” một tiếng rồi nổ tung trong đầu cô.

Sững sốt một hồi lâu, Tần Tiểu Ý mới hung tợn đánh một chưởng về phía người đang mê man kia: “Cô nàng chết dẫm này, người nào không thích, lại đi thích hần. Xem ra cậu thật sự chán sống rồi!”

Giản Tình không ngờ rằng lần thứ hai được gặp Phương Khiêm lại tới nhanh như vậy. Mà chính lần gặp lại này đã giúp bọn họ bắt đầu có mối liên hệ vô hình với nhau.

Vì phương án cô đề nghị được chọn dùng, nên có rất nhiều nghi vấn cần cô đến thuyết minh cho cấp trên tại hội nghị. Người tham dự chủ yếu là lãnh đạo và các kỹ thuật viên. Cô cũng không ngờ rằng hôm đó Phương Khiêm lại đến dự. Lúc ấy Phương boss đang ở phòng họp bên cạnh, sau khi tan họp nhìn thấy bọn họ thảo luận ở bên này thì thấy hứng thú nên vào dự nghe cùng.

Lúc ấy Giản Tình đang sửa sang lại tư liệu, ngẩng đầu liền nhìn thấy gương mặt mình mong nhớ ngày đêm, lập tức chết đứng ở trên ghế. Vốn là đến lượt cô phát biểu, nhưng trưởng phòng phải nhắc nhở vài lần, cô mới hồi phục lại tinh thần.

Phương Khiêm hiển nhiên cũng nhận ra cô, nhìn cô mỉm cười, rồi tìm ghế dựa ngồi xuống. Thư ký nhanh chóng lấy cho anh một tập tài liệu.

Có lẽ do muốn có biểu hiện tốt trước mặt người mình thích, Giản Tình giải thích rất xuất sắc, có rất nhiều người gật đầu tán thành. Tuy nhiên cũng có người phản đối. Khi Giản Tình giải thích xong ngồi xuống, có người nhanh chóng đứng lên phản bác quan điểm của cô. Giản Tình không lập tức biện luận, mà cầm lấy bút ghi lại ở bản nháp. Lúc cô ngẩng đầu nhìn Phương boss, thì thấy anh tùy ý nghịch điện thoại, không hề để ý đến không khí căng thẳng hiện tại.

Giản Tình ghi nhớ mỗi vấn đề đối phương phản bác, rồi lập tức tìm phương án giải quyết. Đột nhiên di động trong túi rung lên, chắc là có tin nhắn. Bình thường người gửi tin nhắn cho cô chỉ có Tần Tiểu Ý và

em trai Giản Diệp, chắc bọn họ có chuyện gì đó. Giản Tình ngẩng đầu nhìn bốn phía, thấy không có người chú ý tới cô thì nhanh chóng lấy di động để khuất dưới mặt bàn rồi nhìn thoáng qua.

Một dãy số lạ, hơn nữa là dãy do một hàng dài số 8 và 9 tạo thành. Cô mở ra đọc, là một tin rất ngắn gọn: “Lí trưởng ban thật đông dài. Quan điểm cùng phương án của cô, tôi tán thành. Phương.”

Giản Tình bị chữ “Phương” kia làm choáng váng. Tin nhắn này là Phương boss gửi cho cô? Đây rốt cuộc là tình huống gì? Giản Tình chỉ cảm thấy mặt mình nóng lên, tim đập trượt ra khỏi quỹ đạo vốn có, tất cả đều trở nên mơ màng, không chân thực.

Cuộc họp kết thúc như thế nào, cô không hề có ấn tượng. Chỉ biết từ lúc đó cô toàn nói bừa bãi, lung tung, may mà phương án đã được duyệt xong, còn chưa xảy ra chuyện gì.

Vì sao đột nhiên anh lại gửi tin nhắn cho cô? Lúc ấy có nhiều người ở đây như vậy, sao anh lại làm thế? Quan trọng nhất là, sao Phương boss lại biết số điện thoại của cô?

Giản Tình nhanh chóng tìm ra đáp án cho câu hỏi cuối cùng. Lúc Phương boss đến dự cuộc họp, có người đưa cho anh tài liệu của phương án, trên đó có số điện thoại của cô. Lúc ấy đề phòng người nào có nghi vấn muốn trực tiếp gọi cho cô, nên cô mới ghi trên đó. Không ngờ người khác còn chưa gọi điện thoại, Phương boss đã nhắn tin cho cô rồi.

Mặc dù chỉ là vài dòng ngắn ngủn, nhưng đối với Giản Tình lại rất quý giá. Dãy số kia tự nhiên đã khắc sâu vào tận đáy lòng cô. Biết rõ mình không có lý do lưu lại số điện thoại kia, nhưng cô không nhịn được đánh hai chữ “đầu heo” vô cùng thân thiết. Để như vậy, nếu có người xem điện thoại của cô cũng tuyệt đối không biết đó là ai.

Giản Tình cảm thấy mình 25 tuổi, sớm đã qua giai đoạn ảo tưởng về tình yêu. Nhưng từ khi nhận được tin nhắn này, cô trở nên rất lạ lùng. Mỗi lần di động rung lên, cô lại vội vàng mở ra xem, và mỗi lần đều làm cô thất vọng tràn trề.

Đúng vậy, sao có thể là anh được. Hôm đó anh gửi tin nhắn cho cô, chắc chỉ là bộc phát thôi. Chỉ có cô ngu ngốc mới hi vọng anh lại bộc phát lần nữa.

Trong tivi đang phát bản tin dự báo thời tiết, Giản Tình cầm di động, lo lắng nhìn. Dự báo thời tiết nói là bắt đầu từ tối nay gió mùa Đông Bắc sẽ tràn về, thảo nào cô ngồi ở trên giường cũng cảm thấy hơi lạnh. Lười biếng đứng lên đóng cửa sổ, bỗng nhiên từ đáy lòng bị kích động, cô nhanh chóng cầm lấy di động, viết một tin nhắn: “Ngày mai trở lạnh, nhớ mặc thêm quần áo.”

Chữ đánh xong, dưng khí cũng dùng hết. Dựa vào cái gì? Cô dựa vào cái gì gửi cho anh tin nhắn thân thiết như thế này...

Có lẽ anh đã sớm quên số điện thoại này là của ai. Nhưng quên rồi không phải càng tốt sao? Cô có thể không xấu hổ, âm thầm gửi sự quan tâm của mình đến anh.

Vì thế, do dự một lúc lâu, cô bèn nhắm mắt gửi đi.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, cả người cô như đóng băng lại, run rẩy không ngừng, ngồi không được, đứng cũng không xong, di động lại càng không dám cầm. Nhưng vút điện thoại ở đầu giường xong cô lại muốn xem đối phương có nhắn lại hay không. Trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng, nếu anh gọi đến, đánh chết cô cũng không nhận điện thoại. Thật đúng là dám làm mà không dám chịu!

Mãi đến khi cô đi ngủ, điện thoại vẫn im lặng ở đầu giường, không có động tĩnh gì. Có lẽ, anh cho rằng tin nhắn này là do người khác gửi nhầm đến.

Ngay lúc cô đang mơ màng, chuông tin nhắn gửi đến lại đánh thức cô. Cô mở mắt nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn 1 giờ sáng. Bỗng nhớ có thể là tin nhắn của Phương Khiêm, Giản Tình tỉnh cả ngủ.

Luống cuống tay chân cầm lấy di động, hai chữ “đầu heo” đang nhảy nhót trên màn hình.

“Cảm ơn Giản tiểu thư nhắc nhở, tôi sẽ nhớ mặc thêm quần áo.”

Anh biết cô là ai, nói như vậy, anh cũng có số điện thoại của cô? Nhưng vì sao anh lại lưu số của cô?

Ngừng lại, không được suy nghĩ linh tinh nữa. Giản Tình cắt ngang tưởng tượng của mình, run run hồi âm: “Không có gì.”

Gửi xong tin nhắn cô lại bắt đầu ngẩn người. Đã biết gửi lại cho anh thì vấn đề càng phức tạp hơn, anh thông minh như vậy, không cần nghĩ cũng sẽ biết dụng ý của cô. Cô làm như vậy có phải mặt dày quá không?

Thôi quên đi, gửi cũng đã gửi, giờ mới ảo não thì có ích gì.

Tin nhắn ngừng một hồi, lúc Giản Tình nghĩ anh sẽ không nhắn lại nữa thì di động lại vang lên.

“Có phải tất cả phụ nữ đều cần đàn ông dỗ dành không?” Anh hỏi như vậy.

Anh muốn nói chuyện phiếm cùng cô? Vào lúc đêm khuya thanh vắng này ư? Nhưng Giản Tình cũng không nghĩ nhiều, hồi âm lại: “Dỗ dành phụ nữ không khó, đôi khi chỉ cần một bó hoa, một câu nói, hoặc một ánh mắt là đủ.”

“Nhưng đâu phải tất cả mọi người đều dễ dỗ dành như cô nói.”

“Kỳ thật, chỉ cần là người mình hiểu rõ thì cho dù khó dỗ dành đến đâu cũng có thể làm được.”

“Khó trách tôi không làm được, vì tôi còn không hiểu rõ về người ta...”

Như vậy bắt đầu từ tối hôm đó, quan hệ hai người đã nhanh chóng tiến thêm một bậc. Một khoảng thời gian dài sau này, việc liên hệ vẫn chủ yếu bằng nhắn tin.

Giản Tình thường thân mật hỏi thăm, còn Phương Khiêm khi nào có thời gian rồi là lại nói chuyện về công việc với cô. Sau này khi đã thân thiết hơn, Giản Tình chia sẻ với anh những nơi có món ăn ngon hay nơi có chiếu phim hay,... Những nơi này, Phương Khiêm đều gọi người giúp anh tìm đến.

Mãi đến một ngày, Giản Tình nhận được tin nhắn của Phương Khiêm từ nước ngoài gửi đến: “Tình, làm người phụ nữ của anh, được không?”

Giản Tình vĩnh viễn đều nhớ rõ, cô lúc ấy vừa cười vừa khóc, lập tức nhắn lại một chữ: “Được.”

41. Phiên Ngoại 04+ 05

Phiên ngoại 4: Tân hôn

Edit: Bi

nguồn:bin0kun0.wordpress/

Cuộc sống sau khi kết hôn của Phương Khiêm và Giản Tình chẳng hề ngọt ngào như trong tưởng tượng. Nguyên nhân chủ yếu là vì hai người vốn luôn quấn quýt nhau nay lại không có thời gian được bên nhau. Việc này so với việc công ty làm ăn thua lỗ mất mấy triệu đồng còn khiến người nào đó buồn bực hơn. Mà người đang buồn bực này đương nhiên chính là Phương boss vĩ đại của chúng ta.

Còn về lý do vì sao hai người họ không có thời gian bên nhau, thì hãy nhớ tới việc này, Phương boss trước nay luôn kiểm chế rất tốt cũng không nhận được chỉ muốn mắng chửi người.

Nhà họ Phương tuy ít người nhưng nhiều quan hệ dây mơ rễ má. Chỉ cần người đó có một ít quan hệ với nhà họ Phương cũng tự xưng là thân thích của họ. Từ bé đến lớn, Phương Khiêm sợ nhất là gặp họ hàng, mỗi lần gặp xưng hô cứ loạn xì ngầu cả lên, không nản mới lạ.

Lần này kết hôn, Phương Khiêm là con cả của nhà họ Phương, lại là người thừa kế duy nhất của Phương thị, bởi vậy hôn lễ của anh long trọng đến mức người bình thường chẳng thể tưởng tượng nổi. Cũng chính vì lễ kết hôn này mà nhà họ Phương vốn quạnh quẽ, vắng vẻ nay lại đông đúc, nhộn nhịp, ngay cả người hầu cũng phải tăng lên gấp đôi.

Phương Khiêm cho rằng mẹ mình mời nhiều người như thế là không cần thiết. Đứng ở góc độ của nhà kinh doanh, đây là một việc hao phí tiền của. Nhưng ba mẹ anh lại nghĩ hôn nhân đại sự thì phải tương xứng náo nhiệt, càng nhiều người tham dự càng tốt chứ sao.

Sau khi kết hôn, Phương Khiêm và Giản Tình cũng bị yêu cầu ở chung với ba mẹ một thời gian. Phương boss không đồng ý, nhưng Giản Tình hết lời khuyên nhủ anh. Cô nói nếu hai ông bà thích đông vui thì cứ chiều lòng họ.

Nhưng kể từ đó, không gian nhỏ của hai người bị phá vỡ hoàn toàn.

Buổi sáng Phương boss thức dậy, bên cạnh đã trống không, đi tìm người hỏi thì họ nói mợ chủ đã đi cùng bà chủ từ sáng sớm tinh mơ. Vậy là đến tận giờ boss đi làm mà vẫn chẳng thấy được bóng dáng vợ yêu.

Giờ nghỉ trưa, Phương boss gọi điện thoại cho vợ yêu, không có ai nghe, gọi đến máy bàn, quản gia bảo mợ chủ với bà chủ ra ngoài ăn cơm. Thế là hết giờ nghỉ trưa, boss vẫn chẳng được nói chuyện với vợ yêu lấy nửa câu.

Buổi chiều tan tầm, Phương boss về nhà đúng giờ, muốn mau chóng nhìn thấy vợ yêu. Ai ngờ về đến nơi, quản gia nói mợ chủ và cô chủ đi dạo phố chưa về.

Boss trầm ngâm hồi lâu, sắc mặt lạnh lẽo đi về phòng sách.

Tình huống này nếu chỉ xảy ra trong vòng một, hai ngày thì ắt hẳn Phương boss vẫn còn kiên nhẫn được, nhưng vấn đề là cả một tuần rồi, ngoài khi lên giường đi ngủ có thể thủ thủ tâm sự với vợ yêu, còn lại những lúc khác boss muốn gặp vợ thì khó hơn cả lên trời.

Rốt cục, Phương boss nổi giận, vợ anh chẳng nhẽ anh còn không rõ. Cô trời sinh tính tình dịu dàng thùy mị, làm việc gì cũng luôn suy nghĩ cho người khác, nhưng đâu thể vì thế mà lười cô đi khắp nơi được. Cô mệt mỏi, anh thấy đau lòng lắm. Việc mọi người niềm nở, quan tâm tới Giản Tình, ở trong mắt Phương boss, lại chẳng khác gì tra tấn cô.

Vậy là, ở nhà ba mẹ sau khi kết hôn đúng một tuần, Phương boss không hề do dự sắp xếp hành lý, mang theo vợ yêu ngoắt mông bỏ chạy.

Nhân vật chính đều đã đi cả, đám người thân thích đến nhà họ Phương ăn tiệc cơm cũng chẳng có lí do gì ở lại, bèn lục tục thu dọn đồ đạc đi luôn. Dù sao, ai nấy cũng cảm thấy hài lòng mỹ mãn rồi.

Mẹ Phương Khiêm không hiểu sao con mình lại tức giận, “Em chỉ muốn thân hơn với Tiểu Tình thôi, việc này có gì sai đâu?”. Bà hỏi người bạn già như vậy.

Ba Phương Khiêm thở dài, lắc đầu đáp: “Em không sai, chỉ không sắp xếp thời gian hợp lý thôi. Em không thấy à? Thăng nhóc nhà chúng ta bám Tiểu Tình chặt lắm”.

...

Sau khi kết hôn, cuộc sống của Giản Tình khá nhàn hạ, hầu như cô không phải làm gì ngoài việc xem TV, chơi game online, đi mua sắm quần áo, trang sức với mẹ và em chồng. Sau một khoảng thời gian dài như vậy tiếp diễn, Giản Tình cảm thấy mình chẳng những phung phí tiền của mà còn lãng phí cả thời gian. Mặc dù số tiền chồng cô kiếm được đủ để cô tiêu xài cả mấy đời, nhưng nếu cứ nằm nhà chơi không thể này thì quả đúng là gánh nặng cho tiến trình hiện đại hóa ngày nay!

Bởi vậy vào một ngày nọ, sau khi đã sửa soạn tươm tất, Giản Tình bèn đi thẳng đến Phương thị. Từ sau khi lên làm bà Phương, Giản Tình rất hiếm khi đặt chân vào đây, thế nên ai ai nhìn thấy cô xuất hiện cũng hồ hồ tiến lên chào hỏi. Đến khi cô vào thang máy thì đám người thăm hỏi đã kéo tới đông nghìn nghịt.

“Nhìn thấy không, kia là nhân vật trong truyền thuyết của công ty, phiên bản hiện đại sống của cô bé lọ lem đó!”.

“Trông cũng được đấy chứ...”.

“Nghe nói sau khi boss kết hôn thì không hề tham dự một buổi xã giao thông thường nào, vừa tan làm đã chạy ngay về nhà với vợ”.

“Phương boss quả là người đàn ông tốt, tiếc là không có phần cho chúng ta”.

“Nghe nói vợ tổng giám đốc ban đầu là trưởng ban phòng thị trường, sau khi kết hôn thì nghỉ không đi làm nữa”.

“Giàu thế rồi còn đi làm làm gì, họa chăng là bị điên”.

...

Ấy thế mà nhân vật chính đang được bàn tán rôm rả của chúng ta, quả thật hôm nay đến Phương thị để đi làm, chẳng lẽ cô bị điên thật? Đáp án là... Đúng vậy, cô sắp điên rồi, rồi rồi đến phát điên mất rồi!

Giản Tình đi một mạch đến văn phòng tổng giám đốc, đúng lúc Phương Khiêm đi họp về. Nhìn thấy vợ yêu đang ngồi trên sofa, anh nửa ngạc nhiên nửa vui mừng, lấy tay sập cửa lại, rồi ôm chầm cô vào lòng, “Sao thế, muốn đến công ty gặp anh à?”.

Giản Tình lờ đi câu nói ngọt xớt của anh, nói rộng khoảng cách giữa hai người, rồi nghiêm túc nói: “Anh sắp xếp cho em làm việc ở Phương thị, hay là để em đi tìm việc ở công ty khác?”.

Phương Khiêm nhú mày, cười to, “Trừ Phương thị ra thì còn ai dám thuê vợ của Phương Khiêm này chứ?”.

“Khiêm, em không nói đùa, em thật sự muốn đi làm. Em không thích ru rú ở nhà suốt ngày, cả người chẳng còn tí sức sống nào. Em tin anh cũng không muốn thấy em lúc nào cũng lằm lũi”.

Phương Khiêm phớt nhẹ lên má cô một nụ hôn, gật đầu nói: “Được, vậy em đi làm đi, có điều chức vụ là do anh quyết định”.

“Chức vụ gì vậy?”. Thấy anh đồng ý, Giản Tình vui vẻ hỏi.

Phương Khiêm suy nghĩ một lúc lâu, rồi đáp: “Chức vụ thấp thì không thích hợp với em. Giờ em mà làm việc cùng với các nhân viên khác thì chắc chắn bọn họ sẽ thấy không tự nhiên. Thế này vậy, đúng lúc anh đang thiếu một trợ lý, em tới thay vị trí đó nhé”.

“Trợ lý tổng giám đốc à? Cụ thể em phải làm những gì?”.

“Chỉ cần cố gắng hết sức phối hợp làm việc với anh là được...”. Phương boss nhẹ nhàng nói bằng quơ một câu.

Về sau, vào một ngày nào đó, lúc Giản Tình bị Phương Khiêm đề lên bàn làm việc như hổ vồ mồi, cô mới đột nhiên hiểu được hàm ý trong câu nói của boss hôm ấy. Anh bảo cô gắng sức phối hợp với anh, thì ra ý anh là... muốn phối hợp làm chuyện đó!!!

Kết hôn được hai năm, Giản Tình sinh cho nhà họ Phương một đứa cháu trai kháu khỉnh. Khỏi phải nói ba mẹ chồng cô vui mừng đến cỡ nào, hai ông bà lập tức thu dọn hành lý chuyển đến biệt thự của Phương Khiêm, cả ngày tranh nhau bế thằng cháu nội bụ bẫm.

Phương Khiêm được làm bố đương nhiên cũng rất vui vẻ. Ngày con trai tròn một tháng tuổi, anh vung một số tiền lớn mở tiệc ở nhà hàng sang trọng nhất thành phố S, tưng bừng náo nhiệt suốt ba ngày liền.

Thế nhưng lúc con trai mới sinh, Phương boss đâu có được phong độ như lúc này. Giản Tình muốn đẻ một mình, còn Phương boss lại kiên quyết ở bên cạnh cô, kết quả anh phải giương mắt nhìn vợ yêu đau đớn đến chết đi sống lại. Dù anh là người đã trải qua nhiều sóng to gió lớn, lúc ấy chân vẫn tự dưng mềm nhũn ra. Mặt mày anh tái xanh, nắm chặt lấy tay vợ, luôn miệng trấn an cô.

Thằng cu này dùng dằng hơn mười sáu tiếng đồng hồ mới chịu chui ra, làm mẹ nó suýt nữa mất nửa cái mạng, còn bố nó thì suýt nữa bay mất nửa hồn phách.

Nhìn đứa con da nhăn nheo cất tiếng khóc chào đời trong vòng tay y tá, Giản Tình cảm thấy như đã trải qua cả một đời người.

Lúc Giản Tình đẻ, ba mẹ cô từ quê lên thăm, được hai ông bà thông gia niềm nở giữ lại nên cũng quyết định ở chơi một thời gian. Vậy là bốn ông bà già cùng sống trong một căn biệt thự nho nhỏ. Thấy thế, Phương Khiêm đắc ý nói với vợ: “Em xem, trước đây quyết định mua hai căn hộ quả rất chính xác”.

Lúc ở cũ, thằng cu này cả ngày ăn rồi lại ngủ, ngủ rồi lại ăn, chẳng khác lợn là mấy. Đôi khi tỉnh giấc, nó chỉ mở mắt nhìn quanh bốn phía, rồi lại lập tức nhắm mắt ngủ tiếp. Ngoài ăn uống nghịch ngợm ra, hầu hết thời gian nó đều lăn quay ra ngủ.

Mấy ông bà già xúm quanh giường nó, chờ mấy tiếng đồng hồ cũng chỉ để ngắm lúc nó tỉnh ngủ.

Sau một hồi ngắm nghía chán chê, mấy ông bà rút ra kết luận, ấy là thằng cu này giống hệt bố, chỉ có cái mũi giống mẹ. Mẹ Phương Khiêm còn sai quản gia lấy ảnh hồi nhỏ của anh ra đối chiếu, quả thực rất giống nhau.

Trong đồng ảnh, Giản Tình tìm được tấm Phương Khiêm hồi vài tháng tuổi, khi ấy vẫn còn đóng bím. Cô bật cười ha hả, quyết định cất riêng bức này đi.

Việc khiến Giản Tình thích thú nhất chính là xem bảo mẫu tắm rửa cho con trai, vì là lần đầu tiên làm mẹ nên chuyện này cô không rảnh lắm. Tuy lúc trước cô đã tìm hiểu qua, nhưng con trai còn quá bé, cô rất lo mình sẽ làm con bị thương.

Bởi vậy, cơm trưa xong xuôi, mấy ông bà già chuẩn bị nước nôi, quần áo để tắm rửa cho cháu, còn Giản Tình bế con chơi đùa, không cho nó ngủ. Thằng cu này bị phá đám giấc ngủ, miệng ngáp mồm cau, đáng vẻ rất ư khó chịu.

Lúc cởi quần áo cho nó vào nước, nó bắt đầu khoa chân múa tay, đá nước lung tung, làm bắn tung tóe vào quần áo của bảo mẫu.

Mẹ Phương Khiêm thấy vậy, cười đắc ý, “Thằng cu này mai sau khỏe hơn bố nó là cái chắc”.

“Tắm rửa thôi mà bà cũng nhìn ra tài năng tương lai của nó à?”. Ba Phương khiêm bật cười trêu bạn già.

“Con cháu nhà họ Phương đương nhiên sau này rất khí thế rồi”. Mẹ Phương Khiêm tự tin đáp lại.

Ba Phương Khiêm gạt đầu ra chiều đồng ý.

Có lẽ là thích ứng được với cảm giác trong nước, thằng cu kia mở to mắt, nhìn quanh bốn phía, cuối cùng dừng lại trên người Giản Tình, cong miệng cười toe. Trước đây thằng cu này cũng cười nhiều lắm, nhưng phần lớn chỉ cười mỉm, hoặc cười khi ngủ mà thôi. Giờ đây nó cười tươi rạng rỡ thế này, ai ai nhìn thấy cũng phải sững người.

Giản Tình cảm động tột đỉnh, nếu không phải con trai vẫn còn đang ngâm nước, thế nào cô cũng ôm nó vào trong ngực mà cưng nựng.

“Cháu nội ngoan... Nhìn nó cười trông có dễ thương không kia, lúc lớn lên thì đẹp trai phải biết!”. Mẹ Phương Khiêm xúc động nói.

Tất nhiên rồi, bố mẹ đều là tuấn nam mỹ nữ, gen lại vô cùng xuất sắc, tương lai thằng cu này kiểu gì chẳng “vạn người thấy, vạn người mê”.

Ba tháng đầu, thằng cu này sở hữu rất nhiều tên, chẳng hạn như: Quai Quai, Bảo Bối, Bảo Bảo, Quai Tôn, Tiểu Gia Hảo, Tiểu Thiên Sư,... Mãi đến tháng thứ ba, nó mới chính thức có tên của mình, Phương Sùng, chỉ người khiến cho kẻ khác phải sùng bái! Tên này do ông bà nội đặt, Phương boss không có quyền phản bác.

Tuy rằng Phương boss cảm thấy tên này không được hay lắm, nhưng dù sao cũng là tấm lòng của ông bà dành cho cháu nội, anh không có ý kiến gì thêm. Suy cho cùng cái tên cũng chỉ là một ký hiệu, chờ sau này nó lên được vị trí như anh thì ngay cả tên cũng có ít người gọi đến.

Lúc Phương Sùng lên hai, Giản Tình mang thai lần nữa, cả gia đình lại ăn mừng một phen. Cái thai được bốn tháng, Giản Tình đi siêu âm, kết quả lại là con trai. Ba mẹ Phương Khiêm mừng rỡ không kìm. Nhà họ Phương luôn mong có người nối dõi, nay Giản Tình sinh được hai đứa cháu trai, sao họ lại không vui cho được?

Có điều, trong khi mọi người vui mừng như thế thì Phương boss vô cùng rầu rĩ. Sao lại là con trai, anh muốn con gái cơ! Một đứa con gái xinh đẹp giống vợ anh, con trai có một là đủ rồi, thêm nữa thì có ích lợi

gì đâu, không yêu thương, không cưng chiều được! Người ta nói con gái là áo bông tri kỷ của bố, anh chẳng có cái áo bông nào, sớm hay muộn mùa đông cũng bị chết rét!!!

Đáng thương thay đứa con trong bụng Giản Tình, còn chưa ra đời đã bị bố mình hắt hủi...

Giản Tình đã có hai thằng con trai, thật sự không muốn đẻ thêm nữa, hai anh em là đủ rồi. Nhưng mà Phương boss không chịu, anh muốn con gái cơ. Thế là anh cố gắng thuyết phục vợ yêu mang tài năng đầy mình ra sinh cho anh một đứa con gái.

“Nếu đứa thứ ba lại là con trai thì sao?”. Giản Tình không đồng ý, vặn lại anh. Người ta đều muốn có con trai, chỉ mình anh là khác người, muốn con gái chứ nhất quyết không thích con trai.

“Đứa thứ ba chắc chắn là con gái! Anh cam đoan với em”. Phương boss vừa dỗ dành vừa thuyết phục vợ.

Giản Tình phá lên cười, mắng: “Chuyện này sao cam đoan được!”.

“Hừm, anh nói là con gái thì sẽ là con gái”. Phương Boss tự tin nói. Thực ra khi tuyên bố mấy lời này, anh cũng rất áp lực đấy chứ.

Thế là sau khi hai con trai đi nhà trẻ, Giản Tình rốt cục cũng sinh cho Phương boss một đứa con gái. Lần này Giản Tình mỗ đẻ, sinh được con gái xong là thất vọng dẫn trứng luôn, sợ chồng lại bắt mình sinh thêm vài đứa nữa thì nguy.

Nhà họ Phương giờ có tới ba đứa trẻ con, trong nhà luôn tràn ngập tiếng cười, người lớn cũng thấy thế là thịnh vượng. Sau khi Phương boss có được con gái thì không đi công tác, không xã giao, vừa tan làm là sắp xếp đồ đạc phi ngay về nhà. Vừa về đến là rửa tay thay quần áo, thân mật với vợ yêu một lát rồi đi ẵm bồng con gái.

Lúc đi ăn cơm với Tần Tiểu Ý, Giản Tình đùa rằng mình đã bị bỏ rơi.

Con gái rất xinh đẹp, tóc dày đen nhánh, mắt to da phấn, trông tựa như một thiên sứ nhỏ, ai nhìn thấy cũng muốn hôn chụt một cái. Nhưng mà bố nó thì ăn dặm chua kinh lắm nhé, ngoài người nhà ra thì bố không cho ai đến gần con gái đâu.

Mỗi lần Tần Tiểu Ý đến nhà họ Phương đều phải đấu với Phương Khiêm một trận, xông lên hôn bằng được con bé mới vừa lòng.

Ấy nhưng mà Phương boss cũng xót xa lắm. Giờ nhà có ba con trai, hai con gái, thằng con cả Phương Sùng suốt ngày dính lấy em gái, thằng con thứ Phương Kính thì lại dán chặt mẹ, địa vị Phương boss trong nhà bây giờ đang lung lay vô cùng.

Thấy hai thằng con sắp đoạt mất hai người con gái mình yêu thương nhất, Phương boss bùng phát, nắm lấy cổ áo hai thằng con, up hiếp: “Hai đứa này còn dám tranh giành với ba, ba cho hai đứa mày đi du học luôn đấy”.

Hai tiểu soái ca vừa nghe vậy, lập tức gào khóc ầm ĩ. Giản Tình vội vàng đi lên hỏi han, hai đứa chung một mối thù đồng loạt chỉ vào Phương Khiêm, “Mẹ, ba bắt nạt chúng con...”.

Phương Boss đáng thương, đã uy hiếp không thành lại còn bị phản kích. Anh nổi cáu, bụng ngầm tính toán sớm hay muộn cũng phải đuổi hai đứa ác ma này đi thật xa.

Cá tính của Phương Sùng mạnh mẽ, tư tưởng sâu sắc, rất ra dáng một nhà kinh doanh. Phương Kính thì trầm lặng hơn, có vẻ ỷ lại gia đình, hơn hai tuổi vẫn còn ngủ chung với mẹ. Phương boss thấy con cả sẽ là người kế thừa công ty sau này, nên không thể yêu thương quá, con thứ thì yếu ớt, cũng không thể cưng chiều quá, bởi vậy con gái trời sinh đã là để anh yêu thương, cưng chiều rồi.

Tuy rằng anh đã suy tính cả, nhưng trong mắt người ngoài thì anh lại rất thiên vị. Thứ gì tốt nhất cũng cho con gái, còn con trai muốn gì thì tự đi mà kiếm lấy.

Giản Tình từng đề cập vấn đề này với Phương boss, nhưng anh đã quyết định việc gì thì ai nói cũng phí lời cả thôi.

Từng ngày nhanh chóng trôi qua, Tết năm nay cả gia đình đã quyết định sẽ về quê ăn Tết. Vậy là đợi các con được nghỉ học, Giản Tình bèn đưa chúng cùng ba mẹ chồng về nhà mẹ đẻ, để lại một mình Phương Khiêm ở lại thành phố S với một bụng giận dữ.

Công ty còn chưa nghỉ, anh đâu có đi được.

Với những đứa bé lớn lên nơi thành thị thì nông thôn quả là một điều mới mẻ. Phương Sùng và Phương Kính người khoác áo hàng hiệu, đi theo mấy đứa trẻ trong thôn ra đồng trộm khoai lang mang nướng. Mùa đông rét là vậy, nhưng hai đứa vẫn xắn quần xuống con sông mới cận nước để mò cá. Tóm lại, hai đứa này giờ như ngựa hoang đứt cương, không ai quản được.

Ba mẹ Phương Khiêm rất thích phong cảnh nơi đây, bèn bảo ba Giản Tình sẽ ở lại một thời gian.

Đến tận ngày 28 Phương Khiêm mới đến nơi, nhiều ngày không gặp vợ con, anh nhớ đến phát điên mất rồi. Ôm hôn vợ yêu và con gái xong, hỏi ra biết được hai thằng con trai đi mò cá, anh thấy rất hứng thú nên cũng đi ra xem sao.

Thế là mãi đến hoàng hôn, ba bố con mới thủng thảng về nhà. Giản Tình nhìn thấy, suýt nữa té xỉu. Ba người lúc đi khoác toàn quần áo hàng hiệu, thế mà nay đã lấm lem bùn đất, nhìn chẳng ra nổi nữa rồi.

Đêm ba mươi, Giản Tình nhận được điện thoại của Tần Tiểu Ý, cô ấy khoe mình đang mang thai.

Hai năm trước, Tần Tiểu Ý vội vã kết hôn, đối tượng là một người tiếng tăm lừng lẫy ở thành phố S, đại ca xã hội đen – Vu Hạo Viễn.

Giản Tình nghĩ với tính cách của Tần Tiểu Ý thì cuộc hôn nhân không tình yêu này sẽ nhanh chóng tan vỡ, nhưng không ngờ cô ấy lại duy trì đến tận hai năm, chẳng những thế lại còn mang thai!

“Tiểu Ý, chúc mừng cậu”. Thật ra cô muốn hỏi Tần Tiểu Ý tại sao lại muốn có con.

Ở đầu kia, Tần Tiểu Ý phá lên cười một hồi, rồi nói: “Hi vọng mình quyết định đúng”.

Con người ta khi còn sống luôn phải đối mặt với các lựa chọn. Có người may mắn chọn đúng thì sẽ được đi trên một con đường bằng phẳng. Còn những người nhất thời chọn sai sẽ mất công đi đường vòng vài lần rồi mới có thể tìm ra phương hướng chính xác. Giờ cô đang rất hạnh phúc, bởi vậy từ đáy lòng, cô mong tất cả mọi người đều có thể hạnh phúc giống mình.

Phương Khiêm tắm rửa xong, nhìn thấy vẻ mặt hơi hốt hoảng của vợ yêu, bèn dang tay ôm cô vào lòng, khẽ dỗ dành: “Sao vậy?”.

“Điện thoại của Tiểu Ý”.

Phương Khiêm lập tức hiểu ra cô đang lo lắng chuyện gì, anh mỉm cười, an ủi cô: “Em cũng biết Tần Tiểu Ý là người như thế nào, chuyện của cô ấy còn cần người ngoài phải lo lắng sao? Yên tâm đi, cô ấy biết rõ bản thân mình muốn gì”.

“Vậy ư?”. Giản Tình nằm trong lòng anh, hỏi một cách không chắc chắn.

“Đúng vậy, em phải tin anh...”.

Giản Tình gật đầu, cô hoàn toàn tin tưởng anh, không một khắc do dự.

42. Phiên Ngoại 06

Chuyện xảy ra khi Giản Tình vừa trở thành bạn gái của Phương boss không lâu...Tuy rằng trước đây Phương boss luôn nói mình không dư thừa tình lực để đi dỗ dành bạn gái, nhưng từ sau khi Giản Tình trở thành bạn gái anh, cô không hề cảm thấy như vậy. Chỉ cần có thời gian ở bên nhau, Phương boss luôn phong độ, nhẹ nhàng, nho nhã, lịch sự. Khi cùng ăn cơm, anh luôn thân mật hỏi cô thích ăn gì, ngoài ra còn gợi ý những món ăn ngon cho cô thưởng thức. Còn nhớ lần đầu tiên hẹn hò là ngày Phương boss đi công

tác về nước. Lúc ấy Giản Tình đang chuẩn bị tan tầm thì nhận được tin nhắn của boss, “Buổi tối cùng đi ăn cơm nhé”. Đọc xong tin nhắn, mặt Giản Tình lập tức đỏ bừng lên như quả cà chua. Mấy ngày hôm trước hai người vừa mới xác định quan hệ qua tin nhắn, hôm nay anh đã hẹn cô đi ăn cơm. Đây là bước tiến triển đầu tiên của họ sau khi bắt đầu hẹn hò. Cứ nghĩ đến việc người đàn ông ấy đã là bạn trai của mình, Giản Tình lại cảm thấy không chân thực. Sau khi tan tầm, Giản Tình mau chóng về nhà, làm dáng trước gương cả một buổi, mặc quần áo gì cũng thấy không hợp, cứ mặc lại cởi, cởi rồi lại mặc. Cô chán nản, bực bội, sớm biết thế này thì hôm nọ lúc Tần Tiểu Ý kéo cô đi dạo phố, cô đã mua nhiều đồ hơn. Không biết lát nữa Phương boss sẽ đưa cô đến đâu ăn cơm, không biết có yêu cầu gì về quần áo hay không. Luống cuống một lúc, Giản Tình ngồi xuống giường, hít thở sâu vài lần để bản thân từ từ bình tĩnh lại. Cô thích Phương Khiêm, thật lòng muốn qua lại với anh, nếu cứ phải nghĩ xem nên thay đổi thế nào cho hợp ý anh thì cô có gì khác với những cô gái khác? Nếu Phương boss muốn qua lại với cô thì cô càng phải để anh thấy được một Giản Tình chân thật nhất chứ không phải là một kẻ xảo trá. Vì thế, sau một phen đấu tranh tư tưởng, Giản Tình quyết định mặc một bộ váy giản dị tự nhiên nhất, trang điểm nhẹ nhàng rồi cười nói với cô gái trong gương: “Giản Tình, cố lên...”. Từ chối lời đề nghị đến nhà đón của Phương boss, Giản Tình lái xe tới chỗ hẹn. Chỗ hẹn của hai người là một nhà hàng Tây cao cấp, có điều phần lớn những người bên trong đều ăn mặc khá đơn giản nên Giản Tình cảm thấy hơi lo lắng. Lúc nhìn thấy người đàn ông vừa quen thuộc lại vừa xa lạ ấy, tim Giản Tình không kịp được đập nhanh thành thịch. Người đàn ông vốn chỉ luôn tồn tại trong tin nhắn nay lại ngồi ở trước mặt mình chân thực đến vậy, hơn nữa còn dùng ánh mắt dịu dàng gần gũi nhìn cô. Tình cảnh này trước đây cô chưa bao giờ nghĩ tới. Suốt bữa cơm, Phương boss chỉ tán gẫu với cô vài chuyện vặt vãnh, chẳng hề nhắc tới chuyện tình cảm lấy nửa câu. Giản Tình ăn cơm nhưng đầu óc không thể tập trung, bởi ngồi tâm sự với boss thế này làm cô quá xúc động. Hình như mặt cô từ lúc vừa thấy anh vẫn cứ ở trong trạng thái nóng bừng lên suốt, may mà đèn ở nhà hàng hơi tối nên chắc anh không nhìn rõ tình trạng lúng túng, khó xử này của cô. Dùng cơm xong, boss không mời cô đi đâu nữa mà đưa cô về nhà luôn. Ngay lúc cô sắp lên lầu, Phương boss đột nhiên gọi lại, cười khê hỏi: “Tình, không để cho anh ôm một cái sao?”. Khoảnh khắc đó, Giản Tình cảm thấy tim mình như sắp ngừng đập... Một người đàn ông có sức quyến rũ đến thế, bảo cô làm sao có thể chống đỡ được sự tấn công dịu dàng của anh đây? Khi quan hệ của bọn họ đã phát triển đến mức không chỉ còn là một cái ôm đơn giản, Giản Tình vẫn cứ luôn nhớ đến lần đầu tiên hai người bọn họ ôm nhau. Thứ cảm giác hồi hộp đến mức gần như không thở nổi, đến mức ngay cả linh hồn cũng có thể cảm nhận được sự rung động sẽ vĩnh viễn khiến người ta khó có thể quên được. Ngay từ đầu, Giản Tình và Phương boss đã luôn hẹn hò rất cẩn thận, hơn nữa sự cẩn thận này mãi sau vẫn tiếp diễn trong một khoảng thời gian dài. Giản Tình cũng từng nghe nói trước đây Phương boss đã có rất nhiều mối tình, bởi vậy cô không dám hy vọng quá xa vời về tình yêu giữa cô và anh. Tình yêu này là mối tình đầu và cũng là mối tình quý giá nhất của cô. Thế nên cho dù cô chỉ là một khách qua đường trong cuộc đời của Phương Khiêm, cô cũng sẽ không oán hận, vì dù sao cô cũng đã từng thật sự có được anh. Đó chính là lí do mà lần đầu tiên hai người ôm nhau, lần đầu tiên nắm tay, nụ hôn đầu, thậm chí là lần đầu tiên có quan hệ thân mật cô đều ghi nhớ hết trong lòng. Những điều tuyệt vời khiến con tim cô rung động ấy không phải là thứ mà những người khác có thể dễ dàng phá hủy. Từ khi Phương Khiêm ăn cơm Giản Tình nấu, sau này nếu có hẹn ăn bữa tối, anh sẽ lái xe đưa cô đi mua đồ ăn sau đó đến thẳng căn phòng nhỏ của Giản Tình để ăn cơm. Là người bạn trai giàu có của cô, nhìn thấy nơi ở của Giản Tình chật chội, đương nhiên Phương boss cũng từng đề nghị mua nhà cho cô. Có điều quan hệ của hai người mới bắt đầu không bao lâu, với tính cách của Giản Tình, cô chắc chắn sẽ không nhận. Bởi vậy Phương boss có nói rồi cũng chẳng để bụng lâu, dù sao hai người ở chung trong không gian nhỏ như vậy cũng rất ấm cúng. Quan hệ giữa hai người có mốc phát triển quan trọng là vào tuần thứ sáu sau khi bắt đầu hẹn hò. Quan hệ thân mật này mới khiến Giản Tình có cảm giác chân thật chứ không phải giống như đang mơ. Ngày đó, hai người ăn cơm ở căn phòng nhỏ của Giản Tình như đã hẹn. Từ khi Phương boss được thưởng thức tay nghề của Giản Tình, tất cả những đầu bếp nổi tiếng của các nhà hàng khác đều không vừa mắt anh. Khi anh phải đi xã giao bên ngoài, ăn món gì cũng kĩ tính hơn. Tuy đồ ăn mà Giản Tình làm đều là mấy món ăn bình thường trong gia đình nhưng chính hương vị đó lại có thể thỏa mãn khẩu vị của Phương boss. Vậy mới nói, con đường để phụ nữ chinh phục một người đàn ông là đi qua cái dạ dày của họ! Hôm đó, hai người ăn cơm xong thì xuống dưới lầu tản bộ. Nơi Giản Tình ở không phải trong khu nhỏ, vừa ra khỏi cửa toà nhà đã là đường phố nhộn nhịp. Bàn tay nhỏ bé của Giản Tình được anh nắm thật chặt, hai người đi trên đường kẻ qua người lại mà về mặt lại nhàn nhã như đang đi trên con đường nhỏ dẫn về quê hương. Lúc Phương boss đưa Giản Tình về tới dưới lầu, cô không nỡ phải chia tay anh nhanh như vậy nên mới thuận miệng hỏi một câu: “Anh muốn đi lên uống nước không?”. Giản Tình trong sáng, khi

nói những lời này đơn giản chỉ muốn mời anh lên ngồi uống chén nước. Thế nhưng boss lớn kia đã sớm không còn trong sáng, nghe cô hỏi vậy đương nhiên là gật đầu đồng ý không chút do dự, hơn nữa lại còn có ý đồ khác. Ngay khi Giản Tình vừa mở cửa nhà, Phương boss đã vội vã ép cô dựa lên cánh cửa, nhiệt tình hôn cô. Sự nhiệt tình đột ngột của Phương boss làm Giản Tình ngưng ngừng nhưng đồng thời cô cũng cố hết sức đáp lại. Từ khi hai người qua lại cho tới bây giờ, hôn môi đã không còn là chuyện gì mới mẻ nhưng mỗi khi bị Phương boss hôn, Giản Tình vẫn luôn có cảm giác không hít thở nổi. Có điều cảm giác hôm nay Phương Khiêm mang đến cho Giản Tình không giống như vậy. Động tác của anh vẫn rất nhiệt tình, nhưng còn thêm chút gì đó mang tính xâm chiếm. Trước đây khi hai người hôn nhau, tay anh sẽ chỉ vuốt ve sau lưng cô, nhưng lúc này, một bàn tay của anh đang xoa nắn ngực cô cách một lớp áo. Hành động đó càng làm cho Giản Tình ngưng ngừng, mặt đỏ đến mức đủ để rán trứng, tim đập dồn dập như đánh trống. Vì cơ thể hai người đang kề sát nên cô có thể cảm nhận được rõ ràng bên dưới anh có cái gì đó nóng như lửa đang áp sát người mình, cho dù Giản Tình có trong sáng đến mấy cũng biết cái đang áp vào mình đó là cái gì. Sau đó cô nghe thấy tiếng anh rên rỉ bên tai, “Tình, được chứ em...?”. Bởi vì quá yêu người đàn ông trước mắt nên Giản Tình gật đầu không hề do dự trước yêu cầu của anh. Sau khi bắt đầu yêu anh, cô đã chuẩn bị tâm lý giao tất cả con người mình cho anh, nay anh nhẹ nhàng hỏi cô như vậy, Giản Tình sao có thể từ chối. Ra giường của Giản Tình chỉ nguyên một màu đỏ sẫm, đỏ mà không chói. Lúc Phương Khiêm cởi hết tất cả quần áo của cô, làn da trắng nõn và ra giường đỏ sẫm đối lập rõ ràng, tạo nên một bức tranh đẹp đẽ nhất. Phương Khiêm nhìn người con gái quyến rũ như yêu tinh trước mắt, trong nháy mắt anh gần như quên mất phải hít thở thế nào. Sau đó, anh tỏ ra kiên nhẫn chưa từng có, bằng thái độ như đang tôn thờ một tác phẩm nghệ thuật, anh dùng môi mình vẽ một lượt trên khắp người cô. Giản Tình từ từ nhắm hai mắt lại, mỗi một tác da thịt trên cơ thể đều có thể cảm giác được rất rõ sự đụng chạm của anh. Khi đầu lưỡi của anh liếm lên trên đỉnh núi nở nang của cô, cô rớt cục không kìm được nữa cong thắt lưng lên, khẽ rên rỉ thành tiếng. Thứ cảm giác ngưng ngừng lại khoan khoái này không ngừng đánh vào cả thể xác lẫn tinh thần cô. Thân thể mà cô giữ gìn hơn hai mươi năm, giờ phút này rốt cục cũng nở rộ vì người đàn ông mà cô yêu. Cho dù cô nguyện ý giao bản thân mình cho anh nhưng lần đầu tiên đón nhận khát vọng mãnh liệt như vậy vẫn khiến cả người Giản Tình cứng ngắc. Anh nhẹ nhàng đỡ dành bên tai cô, đôi bàn tay dịu dàng lướt trên người cô tiến thẳng đến vùng tam giác thần bí nhất. “Ừm... Đừng!”. Quá ngại ngùng, cô không kìm được khẽ ngăn cản, hai chân cũng khép chặt lại. Phương Khiêm nhún vai trấn an cô gái nhỏ chưa có kinh nghiệm, động tác tay không hề ngừng một giây nào. Nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, một bàn tay dịu dàng phủ lên vùng trung tâm mẫn cảm nhất, ngón tay lướt qua lướt lại trên khe hở đang khép chặt của cô rồi bắt đầu vuốt ve. Lính mới như Giản Tình sao có thể chống đỡ được kỹ thuật kích thích cao siêu của anh, cơ thể khô nóng cũng dần dần trở nên ẩm ướt, đôi môi đỏ mọng của cô hé mở tựa như con cá rời khỏi nước đang cố gắng hít thở. Phương Khiêm cảm nhận được sự ẩm ướt của cô, hai ngón tay lảng lảng tiến sâu trong cửa vào ẩm áp, vừa tiến thêm một chút đã cảm thấy bị hút chặt, Phương Khiêm hít sâu một hơi. Con đường nhỏ hẹp như vậy, có thể đoán trước được lát nữa khi anh tiến vào trong cô sẽ khoan khoái biết bao nhiêu! Bị ngón tay anh xâm nhập, cảm giác lạ lẫm khó chịu khiến Giản Tình không thoải mái rên rỉ, xoay mông muốn thoát khỏi ngón tay anh. Phương Khiêm nhận ra cô không thoải mái, vươn ngón tay cái ấn vào mặt trên nụ hoa đỏ trung tâm của cô, nhẹ nhàng xoa nắn. Khoái cảm trào dâng đột ngột khiến Giản Tình không kìm được run rẩy cả người, ngay sau đó cao trào đủ để làm cô đắm chìm đã ập đến. Nhìn cô gái nhỏ run rẩy, Phương Khiêm lặng lẽ nở nụ cười. Không ngờ cô gái nhỏ này lại mẫn cảm đến vậy. Quả là một báu vật hiếm có! Anh bỗng có loại cảm giác đặc ý khi chiếm được vật quý hiếm. Khi anh không chút do dự tiến vào cơ thể cô, cảm giác đau đớn như xé rách khiến Giản Tình không kìm được chảy nước mắt. Giọt nước mắt kia còn chưa kịp lăn xuống đã được anh dùng môi đón lấy. Thật ra trong lòng Giản Tình rất vui vì người chứng kiến cô lột xác từ một cô gái thành một phụ nữ là người đàn ông mà cô yêu nhất. Chỉ vậy thôi cũng đủ để khiến cô vui mừng thật lâu rồi. Tuy rằng không biết anh có thể ở bên cạnh cô bao lâu nhưng tình yêu của hai người lúc này đã giúp cô có đủ dũng khí để đối mặt với những thay đổi trong tương lai. Nếu cuối cùng bọn họ chia tay, cô cũng sẽ dùng những gì ngọt ngào nhất để nhớ về người đàn ông này. Còn nếu bọn họ may mắn có thể tiếp tục ở bên nhau thì cô sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh mình để yêu anh. Sáng sớm, khi ánh mặt trời đầu tiên chiếu vào từ ngoài cửa sổ, Giản Tình mở mắt ra đã nhìn thấy người đàn ông của cô đang nằm ngủ say bên cạnh ngủ. Còn gì có thể hạnh phúc hơn là được nhìn thấy khuôn mặt lúc ngủ của người mình yêu? Còn gì có thể thỏa mãn hơn là được ở bên cạnh người mình yêu? Không có gì hết, trong mắt cô, người đàn ông này chính là thế giới của cô, là tất cả của cô. Sau đó, anh ấy nhẹ nhàng mở mắt dưới cái nhìn chăm chú của cô, miệng nở một nụ cười thật dịu dàng, khẽ thì thầm: “Chào buổi sáng”. Giản Tình nhẹ nhàng cười, đáp lại: “Chào buổi sáng”. Cuộc sống của bọn họ, từ buổi sớm

hôm ấy đã được lật sang một trang mới...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-cap-tinh-yeu>